Davids Psalmen, Gedicht, aen d’eene zijde, door Petrum Dathenum; aen d’ander zijde, door J. De Brune

Johan de Brune (de Oude) en Petrus Datheen

bron

Johan de Brune (de Oude) en Petrus Datheen, *Davids Psalmen, Gedicht, aen d’eene zijde, door Petrum Dathenum; aen d’ander zijde, door J. De Brune*. Theunis Jacobsz., Amsterdam 1650

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/brun001davi01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

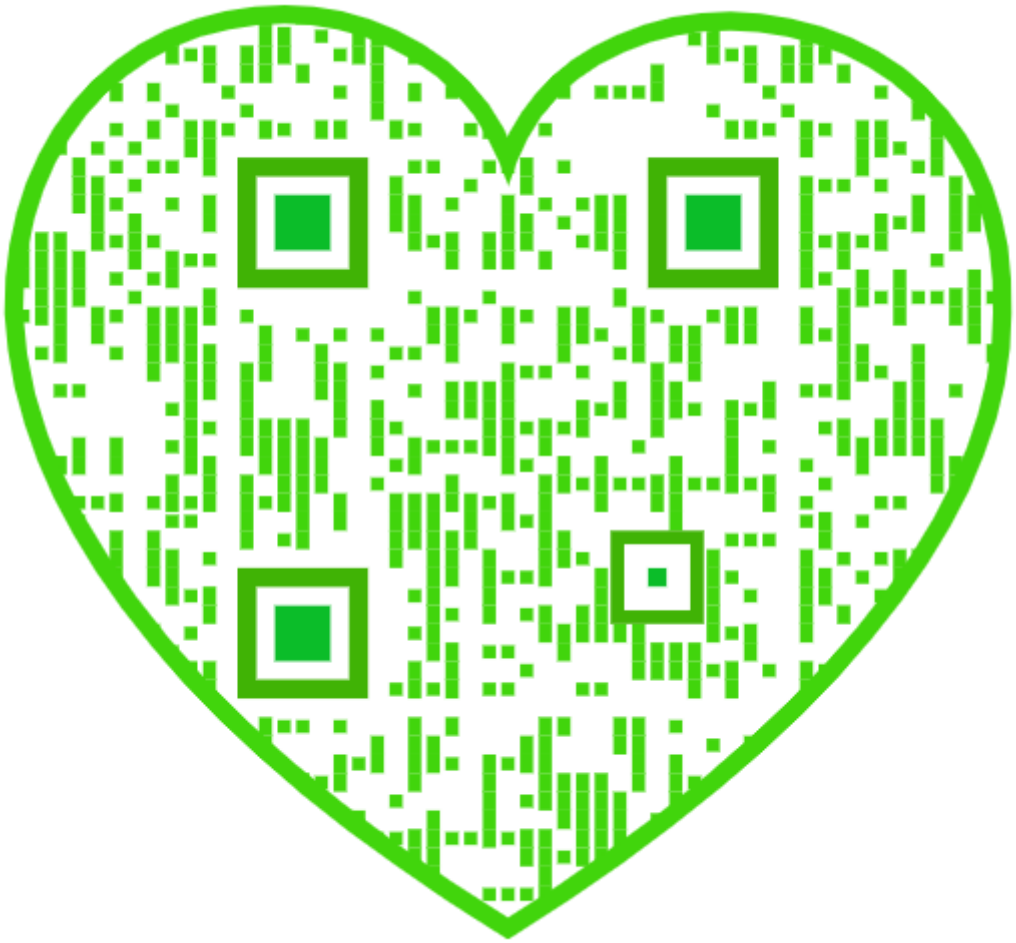

Approbatie.

WY ondergeschreven Professoren der heylighe Theologie in de Academie van Utrecht, overloopen hebbende d'oversettinge der Psalmen, uyt den Hebreeuschen Text in onse Nederlandtsche Tale, uytghewrocht van den Achtb. ende Hoogh-geleerden Heer Mr. JOHAN DE BRUYNE, Pensionaris van de Ed. Mog. Heeren Staten van Zeelandt, om op de wijsen in onse Nederlandtsche Kercken ghebruyckelijck gesongen te konnen werden; ghetuygen ende

verklaren mits desen, dat wy ons niet genoegh en konnen verwonderen, over den onverdrietigen arbeydt, ende groote neerstigheydt, welcke sijne A. in dit sijn werck besteedt te zijn, doet blijcken; als mede over de geleertheydt van sijne A. haer in dit werck deurgaens vertoonende. Want nevens dat het seer moeyelick is, in ghedichten op mate loopende, de woorden van den Text te volgen; soo hebben wy nochtans bevonden, een goet deel der Psalmen voorsz met den Hebreeuschen Text van woordt tot woordt vergeleecken hebbende, deselve soo nae met den Text voorsz over een te komen, dat ons dunckt, niet wel mogelijck te zijn, datmen 't selve in een gedicht op de mate gestelt, gheluckigher soude konnen uytwerken. Wy en weten niet dat

in eenige Tale van yemandt yets desgelijcks, wy laten staen, beter, soude gedaen wesen. Weshalven soo oordeelen wy dat dit werck van den Christelijcken Sangher met groote stichtinghe sijner zielen sal konnen ghebruyckt worden. Tot Utrecht den 10 Januarii 1650.

Gisbertus Voetius.
Carolus de Maets.
Iohannes Hoornbeeck.

Aen de generaele en particuliere Staten der Vereenighde Neder-Landen.

Hooge en Groot-mogende HEEREN,

ICK legghe hier, voor uwe voeten, een nieuw-gheboren vrucht, weer-

digh, ten opzicht van de stoffe, om niet alleenelick opgelicht, maer op een gouden autaer geleght en geviert te werden. Het zijn gedichten van een Koning, jae van de Koningh der Koninghen, God zelve. Deze zijn voor dezen, by verscheyden, oock met konstighe zoetheid, in rijm ghebracht, maer hier en daer jammerlick gescheurt, ghelapt en onthaleweyt. Hier vertoonen zy haer eenvoudigh, zonder omhanghsel (hoewel in een Neerlandsch kleed) gelijck die van die lieffelicke Zanghmeester gespeelt en gezonge*n* geweest zijn. De toon en vloeyende maete, die haer te vooren

ontbrack, en onvindbaer scheen te wezen, is eyndelick naer groote moeyte, en vele nagelbeten, gevonden. Gods heyligh Boeck zoo net, en zoo loffelick overghezet zijnde, werdt noch dit eenighe vereyscht, dat een rechtmaetigh Psalm-werck, by Gods eygen woorden blijvende, in kerckelick gebruyck ghebracht werde. Of ick die zaecke met de naelde gheraeckt, en het rechte wit beschoten hebbe, en durf ick my niet aen-matigen: een taelkundige Dichter zal dat best konnen oordeelen, of oock de ghene, welcke de moeyte niet en zal vervelen, de nieuwe overzettingh daer by te

verghelijcken. ’t En is gheen School-of Kercke-leeraer, die dat ter hand ghenomen heeft (hoewel hy oock de arcke van nae by ghezien heeft, zonder sterven) maer die zich roemt te wezen een Christelick Politijck, en met namen van

uwe H.G.M.
een zeer oodmoedigen Dienaer
J.D.B.

Aen *De Christelicke* Psalm-Zinger,

NOyt en was-er yet, ter eerster aenvang, volmaeckt, als het ghene van die hooghe ende al-ooghe hand voort-komt. Alle menschelicke wetenschappen steygheren by trappen en by tijden: ons verstand light en speelt en dobbert ontrent nieuwe dinghen, als een ghekorckte schaft op ’t water: tot dat het eyndelick, als een goede boeye, begint te waken en te zorgen. Zoo is het my gebeurt, over

vele jaren, dat ick lust ghekregen hebbende, om God te hooren spreken in zijn eygen taele, dat my daer naer ghedachten zijn voorghekomen, of-men oock in God te loven en te zinghen, Gods eyghen woorden, zonder menschelick menghsel, alleenelick met een ander kleed behangen, niet en soude konnen ghebruycken. Ick zagh, met wat een innerlick en ziel-kitteligh vermaeck Dathenus Psalmen, in onze Kercken, gezongen wierden: en dat met een vast vertrouwen, dat de Harpe van dien hemelschen Dichter gheen ander gheluyt gheslaghen hadde, maer dat het was een Duytsche weerslagh van een Hebreeusche en Goddelicke stemme. Maer eylacy, hoe deerlick, hoewel zoetelick, zijn de menschen bedrogen! Want dat durf ick verzekeren,

dat niet alleen Gods meyninghe, in die ghedichten, veeltijds voorby-gegaen, vele onnutte lappen en geeren daer in gelascht werden, maer dat oock de zin van Gods Geest ghebroken, jae dickwils t'eenemael vernietight en tegen geloopen wert. De Heer van S. Aldegonde, en andere naer hem, dat ghebreck gezien, of uyt de nieuwe overzettingh gespeurt hebbende, wel oordeelende, dat zulcke lapperyen, op de puntighe nettigheyd van de huydensdaeghsche ooren, weynigh over een quam, hebben zich bevlijtight, een zoeter en ghevijlder werck uyt te leveren, brengende dat naeder over een met den oorspronckelicken text: ghelijck zy eenighsins haer ooghmerck beschoten hebben, met een aerdige zoetigheyd de ooren streelende:

maer zy en hebben ons Gods loutere woorden niet gegeven, maer de zin, by maniere van een *paraphrase*, of breeder uytleggingh, voort-ghebracht. Het welck my noyt vernoeght, maer altijds met ghedachten, naer yet beters luysterende, ghehouden hebbende, ben ick over eenige jaeren te raede gewerden, een onverdacht proefstuck in ’t werck te legghen, daer in ick met een onvermoeyelicken arbeyd, de grond-Psalmen, van woord tot woord, zonder kreucke of mincke, op onze gewoonelicke zanghen ghebracht hebbe. En dit is gheweest de eerste beerlompe, die naer veel leckery en afleckingh, eyndelick in zoodanigh schepsel uytghedeghen is, als hier tot yeders ghebruyck geveylt en voort-ghedaen werdt. Vele daer van te zegghen en is mijns

doens, noch mijner ghewoonte niet: dit alleenelick hier by voeghende, dat ick niet alleen ghetracht en hebbe, nevens de zoetvloeyentheyd, een volmaeckte zin, in elck veers, te besluyten, maer hebb' oock ghepooght, zoo veel my doenlick geweest is, van elcken reghel een byzondere spreucke te maecken: gelijck my dat, in velen, redelicker wijze geluckt is. Ende alzoo mijne Psalmen wel een derde-part, min of meer, korter vallen, als die van Dathenus, aen de over-zijde gestelt, zal ick tot gerief der ghene die deze niet en zullen mis-hagen, hier een middel aenwijzen, hoe die ghevoeghelick zullen konnen ghebruyckt werden, om ghedueigh in de zangh te blijven, en met de Gemeynte gelijckelick te eyndigen.

Gebruyck dezer Psalmen.

ZY voor eerst gheweten, dat alle de pausen en veersen van Dathenus Psalmen, aen de kant van de mijne aengeteyckent staen: zulcks dat wanneer de zangh met een pause begint, die met een opslagh daer kan gevonden werden: ende ghebeurende, dat de pause aen 't midden van het veers gestelt is, moetmen dat veers by zijn begin nemen: en zoo wanneer-men met mijn Psalmen ten eynde is, kan aen de over-zijde van Dathenus Psalmen terstondt ghezien werden (mids luysterende naer de zangh-woorden der ghene die by u zitten) waer de Ghemeynte met haeren zangh is. By exempel: Men zeght te zullen zinghen de pause van den 84. Psalm. Ghy ziet

daer aen de kant, in ’t midden van het veers, *Pause*: begint dan uwen zangh met den aenvang van het veers: en als ghy t’eynde van de Psalm zijt (dewijle in Dathenus Psalmen noch een veers overigh is) zinght dat dan voort, en eyndight zoo met de Ghemeynte: of wel, zinght mijn leste veers tweemael, en ghy zult alzoo ghelijckelick uytkomen.

Druck-fauten te verbeteren.

Psal. 21: 3. den 5. reghel, doet uyt, *door vreughd*.
Psal. 22: 10. den 6. reghel, stelt, *En onder d'Heydens voert hy heerschappye*.
Psal. 22: 11. den 3. reghel, stelt, *In 't leven onderhouden, even die*.
Psal. 24: 1. den 2. reghel, stelt, *En haere volheyd, in 't geheel*.
Psal. 58: 2. den 4. reghel, stelt, *Iae zelfs oock van den buyck des moeders.*

Daer zullen misschien noch eenige fauten of verzuymenissen gevonden werden: misschien oock yetwas, dat meer zoetigheyds en nettigheyds vereyscht: daer van den Autheur een yeghelick vriendelick verzoeckt, aen-wijzingh te moghen hebben: op dat het zelve te zijner tijd verbetert zijnde, tot aengenamer dienst, en bequamer ghebruyck, strecken magh.

Register

Om te vinden die Psalmen nae de bequaemheydt ofte gelegentheydt der saken, by de welcke de Christen-Kercke, ofte yegelick Persoon bysonder, sal weten te vinden het waerachtige gebruyck der selver Psalmen.

ALle die hier nae volghen sullen bequaem zijn den genen die hem voeget te bidden om vergevinge sijner sonden, bysonderlingh, is ’t dat hy sieck is, ofte om sijne boosheden gestraft wert, te weten den 6. 25. 32. 38. 51. ende 130. Psalm.

Hier na volgen die oorbaerlick ende nut zijn om te bidden voor de Christen Gemeente, na gelegentheyt der saken, ’t zy dat de selfde in verscheyden manieren soude mogen geaffligeert ende gequelt zijn, ’t zy datse verdruckt is door gheweldt, ofte door valsche calumnieuse beschuldinge, sal als dan gebruycken den 10. 12. 13. 14. 123.

Is ’t datse verhindert ofte belet werdt vanden Afgoden-dienaren, van ’t gebruyck ende oeffeninge vande Religie, salse gebruycken den 42.

Is ’t datse aenghevochten wert om ’t woordt Godts, salse haer vermaken met den 35. 44. 74. 88.

Is ’t datse altemet aengesprongen ende met gewelt overweldight werdt tot strijdens toe, salse tot haer ghebruyck nemen den 17. 20. 80. 83.

Soose ghemolesteert wert van eenige der selver Ghemeente valsche broederen, salse hebben den 94.

Is ’t dat de selve ghevanckelick of in ellendighen benauwden staet is, soo hebt ghy de 79. 102. 137. Ende is het simpelijck om te bidden voor de voorspoedigheydt der selver, den 67. sult ghy daer bequaem toe vinden.

Dese navolghende sullen bequaem zijn om Godt te dancken van de weldaden die hy sijne Ghemeente ofte Kercke ghedaen heeft door victorie, ghy hebt den 9. 18. 33. 149.

Is ’t na verlossinge ende ontsettinghe van druckende benauwtheydt, gebruyckt den 27. 34. 77. 124. 129.

Is ’t om simpelick danckbaerheydt te vertoonen van eenige weldaden, soo hebt ghy den 48. 81. ende 106.

Is ’t dat ghy zijt ter halver verlossinge den 126.

Is ’t dat ghy bidt voor volkomen ende perfecte verlossinghe, soo hebt ghy den 105.

Dese navolgende sullen nut zijn alle gemeene persoonen om Godt te bidden nae oorbaerlicke gelegentheydt der saecken. Soo ’t is voor een gemeen gebedt tot Godt, soo sult ghy nemen den 85. ende 121.

Is ’t als sieck ende kranck wesende in deser wereldt, soo hebt ghy den 16. ende 71.

Is ’t dat ghy u vindt uyterlick gequelt ende benauwt, gebruyckt den 88. ende 143.

Is ’t dat u vyanden u t’onrecht vervolgen ende overlasten, vertroost u met den 35. 44. 52. 53. 54. ende 59.

Is ’t dat ghy u bevindt in grooten noodt ende angst, gebruyckt den 31.

Is ’t dat ghy bemerckt dat den Name Godts ghelastert werdt van den boosen, dan is de 28. bequaem.

Soo u ’t welvaren der godloosen ende quaden temteert om quaedt te doen, vertroost u met den 37. ende 73.

Zijt ghy aenghevochten door wanhope ende desperatie, soo hebt ghy den 39. Soo ghy Godt bidt te willen beschermen u onnooselheydt, hebt ghy den 58. Soo ghy u vindt verlaten van der geloovigen vergaderinghe, oeffent u in de 84. ende 120. Zijt ghy gequelt ende gemoeyt door qualick spreeckende ende valsche ghetuygen, ghebruyckt den 109.

Soo ghy ter strijdt gaet, hebt ghy den 144.

Dese navolgende zijn bequaem den ghenen die Godt danckbaerheydt vertoonen willen, na de gelegentheydt der saecken. Soo ghy u ghenoegh vindt van der doodt verlost te zijn, hebt ghy den 30. ende 138. Is ’t dat ghy Godt dancken ende loven wilt, nae dat hy u bystandt vertoont heeft, soo sult ghy den 40. bequaem vinden.

Dese navolghende zijn oorbaerlick den ghenen, die hen tot Lofsanghen ende verwonderinghe van Godts wercken begheven. Soo ’t is om groot ende kondigh te maecken sijn wercken, sult ghy hem loven met den 8. 19. 29. 104. ende 111. Soo ghy sijn goetheyt verbrey-

den wilt, hebt ghy den 14. 33. 65. 66. 103. 118. 145. Soo ghy verheffen wilt sijn barmhertigheyt ende waerheydt, hebt ghy den 88. Om te verkondighen sijn grootheydt, de 97. Om te prijsen sijn rechtveerdigheyt, oeffent u met den 92. 93. Om te bewijsen sijn voorsichtigheydt, den 75. 113. 136. ende 139. Om te prijsen sijn Wet, den 119. Om hem te dancken dat hy ons tot sijn Volck verkoren heeft, zijn bequaem de 9. ende 60. Om u met Godt ende in Godt te verblijden, den 47. 50. 96. 118. 135. Om te verwecken alle creaturen oft schepselen tot Godts lof, gebruyckt den 148. ende 150.

Dese achtervolgende zijn oorbaerlijck den ghenen, die haer versekertheydt ende hulpe in Godt alleen stellen, den 46. 62. 63. 88. 91. 97. 125. 127. ende 146.

Dese naevolgende begrijpen in hen eenige beloftenissen oft Prophetien van Christo ende sijne Kercke, ofte Vergaderinge, 2. 22. 45. 50. 72. 110. Den 41. Psalm is een Lof-sangh van den genen die gerechtelijck oordeelt over den rechtveerdigen in sijn tegenspoet.

Den 49. heeft in hem begrepen een seer schoone beschrijvinge van de ydelheydt deser werelt.

Den 82. is een heylige Vermaninge aen den Princen ende Rechteren des aertrijcks, om recht te doen nae behooren.

De 101. vertoont, hoe, ende in wat manieren een goet Prince hem behoort te dragen.

De eerste, 102. 128. geven u te kennen het geluck ende voorspoet van de menschen die in Godts Wet wandelen. De 90. geeft ter contrary te kennen de ellendigheydt van den genen die Godts Wet niet en achten.

Davids Psalmen

[Datheen]

De Psalmen DES Propheten Davids, en andere Lof-Zangen, uyt den Françoyschen Dichte in Nederlandtschen over-geset door PETRUM DATHENUM.

Den I. Psalm.

1 DIe niet en gaet in der godloosen raedt,
Die op de*n* weg der sondaers niet en staet,
End' niet en sit by den spotters onreyne:
Maer dagh end' nacht heeft in Godts Wet alleyne
Al sijnen lust, ja spreeckt daer van eenpaer,
Die mensch is wel-gelucksalig voorwaer.

2 Hy sal gelijck zijn eenen schoonen boom,
Geplant by eenen klaren water-stroom,
Die sijn vruchten geeft in bequame tijden,
Van welcken geen drooge bladt valt bezijden:
Soo sal die mensche saligh zijn bekent
Met al sijn doen, tot welcken hy hem wendt.

3 Maer soo en is 't met den Godloosen niet,
Die als kaf verstroyt werden daermen 't siet,
't Welck van den windt hier en daer werdt gedreven:
Soo sullen sy in Godts Gerichte beven,
End' niet bestaen, maer haest vergaen beschaemt,
Met den vromen werden sy niet genaemt.

4 Godt kent den wegh end' der vromen gemoet,
Hy draeght sorge voor hen end' voor haer goet,
Dies sullen sy welgelucksaligh wesen:
Maer nademael dat onse Godt gepresen
Op der Godloosen wegen niet en acht,
Sy end' haer doen werden tot niet gebracht.

[De Brune]

Davids Psalmen, Uit de Hebreeusche, in de Nederlandsche taele, van woord tot woord, vertaelt: op een vloeyende dicht-maete naer de oude wijzen gestelt, door J. DE BRUNE.

Eersten Psalm.

1 GEluckigh-en-wel-zaligh is de man,
Die in den raed der godloos' niet en gaet:
Noch op den wegh der zondaers en blijft staende:
Noch in 't gestoelt' der spotters is gezeten:
Maer die zijn lust heeft in des Heeren Wet;
En overdenckt dagh ende nacht zijn Wet.

+ 2 VVant hy zal zijn, ghelijck een boom, gheplant
Aen water-beken, die in zijnen tijd +2
Zijn vrucht gheeft, en wiens blaeren niet en vallen:
En alles wat hy doet, zal wel ghelucken.
+ Alzoo en zijn de goddelooze niet,
Maer als het kaf, het welck de wind verdrijft. +3

3 En over-zulcks en zullen in 't gericht
De goddelooze *menschen* niet bestaen:
Noch oock de zondaers in de t'samen-komste
Der ghene, die daer vroom zijn en rechtveerdigh.
+ VVant *God* de Heere kent der vromen wegh:
Nemaer de wegh der godloos' zal vergaen. +4

[Datheen]

Den ij. Psalm.

1 WAerom raest dat volck met sulcken hooghmoet?
Waerom komen de Heydenen te samen?
Wat is ’t dat haer vergeefs soo woeden doet?
En raedtslaen van dingen die niet betamen?
De Koningen hen te samen verbinden,
De Voornaemst’ all’ zijn oock daer toe bedacht,
Godt te bestrijden sy hen onderwinden,
En sijnen Gesalfden met grooter macht.

2 Sy spreken t’saem: Laet ons breken met een
Haer banden al, daer med’ sy ons verstricken,
En ’t jock dats’ ons hart opleggen gemeen,
Laet ons verwerpen end’ breken in sticken.
Maer Godt, die den Hemel bewoont gepresen,
Salse belacchen: want haer doen hy siet,
Haer opstel sal van hem bespottet wesen:
Want het is ydel, end’ Godt achtet niet.

3 Hy sals’ aenspreken elck by sijnen naem,
In sijn gramschap, die groot’licks is te vruchten:
Hy salse verbaest maeken al te saem,
In sijn toornigheydt, die seer is te duchten,
End’ sal spreken: Ghy Koningen wilt hooren,
Van waer komt u desen raedtslagh soo ergh?
Ick hebb’ mijn Koningh gesalft end’ verkoren,
Over Syon mijnen heyligen Bergh.

Pause.

4 End’ ick sijn Koningh van hem toe-bereydt,
Sal Godts oordeel spreken voor yeders ooren,
’t Welck is, dat hy my klaerlick heeft geseydt;
Ghy zijt mijn Soon, huyden van my geboren.
Begeert van my, ick sal u t’eener erven,
Veel volckeren haest maecken onderdaen:
Een alsulck Rijck sult ghy van my verwerven,
Dat tot den eynde des aerdtrijcks sal gaen.

5 Ghy sult dragen eenen yseren staf,
Om die al te dwingen dats’ u doen eere:
Ghy sults’ in den windt verstroyen als kaf,
End’ morselen als een aerden vat teere.
Dies ghy Koningen end’ Vorsten der aerden,
Wilt mijn onderwijs met herten ontfaen:

[De Brune]

II. PSALM.

1 WAerom is ’t dat de Heidens rotten t’saem,
En dat de volcken ydelheid bedencken?
De Koningen der aerden zijn ghezet;
De Vorsten die beraeden met malkander,
Zoo teghen God, als teghen zijn ghezalfden:
+ *En zeggen*, Laet ons hare banden heel
Verscheuren, en haer touwen van ons werpen. +2
Die in den hemel woont, die lacht’er om.

2 De Heere *lacht*, en drijft met haer den spot.
+ Dan zal hy tot haer in zijn toren spreken,
En haer verschricken in zijn grimmigheid. +3
Ick hebbe mijnen Koningh, over Sion,
’t Geberghte mijner heiligheid, gezalvet.
Ick zal verhaelen van dat groot besluyt. *Pause*.
+ De Heer heeft my gezeit, ghy zijt mijn zone,
Op heden hebb’ ick u gegenereert. +4

3 Eischt van my, en ick zal u, tot een erf,
De Heidens geven en die uitter-einden
Der aerden, tot uw erffelick bezit.
+ Ghy zult-ze, met een ys’ren staf, verpletten;
+5

[Datheen]

End’ ghy Rechters, wilt met ootmoet aenvaerden
’t Goet vermaen dat u van my werdt gedaen.

6 Dient Godt met kinderlicke vreese goet,
Vreest sijn gramschap en soeckt hem te behagen,
Verblijdt u, end’ beeft voor hem met ootmoet,
Siet dat ghy hem geen oorsaeck geeft te klagen.
Kusset den Soon dien hy u heeft gesonden,
Dat hy niet gram zy over uwe daet,
Op dat ghy haest te saem niet werdt verslonden,
En in uwen wegh niet schricklick vergaet.

7 Want sijn gramschap ontsteeckt seer haest, en brant,
Gelijck een vyer, alsmen daer op niet achtet:
Och hoe saligh is hy in sulcken stant,
Die hem vertrouwt, en op sijn goetheydt wachtet.

Den iij. Psalm.

1 HOe veel is des volcks, Heer,
Dat my benijdt soo seer?
Hoe veel menschen my quellen?
Hoe veel vyanden mijn,
Nu sterck te velde zijn,
Die hen tegen my stellen?
Ick sie daer veel voorwaer,
Die tot my spreken klaer,
Vergaen zijn al sijn krachten:
Sijn Godt die helpt hem niet,
In dit kruys en verdriet,
Maer ’t zijn ydel gedachten.

2 Want ghy zijt, Heer, mijn schilt,
Die my beschermen wilt,
End’ my eere wilt geven:
Ghy doet dat ick voortaen,
Mach vry opentlick gaen
Met den hoofd’ opgeheven.
Ick hebb’ in mijn ellent,
Mijn stem tot Godt gewent,
End’ geklaeght in dit wesen:
Hy heeft oock, na sijn woordt,
Mijn klacht altijdt verhoort,
Van sijnen bergh gepresen.

3 Dies sal ick rust ontfaen,
End’ seker slapen gaen,

[De Brune]

Ghy zult-z', als een potbackers vat, verbreken.
Ghy Koningen, gaet wijsselick te werck:
Ghy Richters van der aerde, laet u tuchten:
+ Dient God met vreez, met beven u verheught.

+6

4 Kust doch den zoon, op dat hy niet en toorn':
En dat ghy op den wegh niet om en kommet:
Als maer zijn toorn een weinigh zich ontstack.
Geluckigh alle, die op hem vertrouwen.

III. PSALM.

Davids Psalm, als hy vlood voor het aengezicht zijns zoons Absaloms.

1 O Heere, hoe zijn mijn
Verdruckers zoo vermeert!
Veel tegen my op-rijzen:
Veel zeggen van mijn ziel,
Zy heeft gheen heil by God.
+ Doch ghy zijt, voor my, Heere,
Een schild, ghy zijt mijn eer, +2
En die mijn hooft op-heft.
Ick roep, met mijne stemme,

[Datheen]

Bewaert voor alle schade:
Ick sal des morgens klaer
Ontwaken sonder vaer,
Want Godt wil my slaen gade.
Hondert duysent by een
Deden my vreese geen,
Wanneer sy sulcks aenvingen,
End' my wilden met haest,
Om te maken verbaest,
Verstricken end' omringen.

4 Komt, Heer, toont dat ghy zijt
Met my tot aller tijdt,
End' dat ghy mijn vyanden
Op 't kinnebacken slaet,
End' hen breeckt metter daet
In stucken hare tanden.
Van u is 't, O Heer goet,
Datmen verwachten moet
Hulp' end' troost vroegh end' spade,
Want over u volck hier
Stort ghy, Heer, goedertier,
Seer rijck'lick uw' genade.

Den iiij. Psalm.

1 ALs ick u bidd', opent u ooren,
O Heer, mijne gerechtigheydt,
Laet mijn hert bangh uwen troost hooren,
En u stedes komen te vooren
Mijn ghebedt, na uw' goedigheyt.
Hoe langh sult ghy soecken, ghy Heeren,
Mijn eer te schenden met hoogmoet,
En u tot ydelheyt bekeeren,
De leughen oock t'uwer oneeren,
So lief hebben als ghy nu doet?

2 Bekent dat Godt my in dit leven
Boven de ander menschen al,
Tot eenen Koningh heeft verheven,
Die mijn suchten ende mijn beven
Van den Hemel verhooren sal.
Soo ghy gram wert, wacht u van sonden,
Misdoet niet teghen sijnen wil:
Op uwen leger wilt doorgronden

[De Brune]

Tot God, en hy heeft my
Beantwoordt en verhoort,
Van uit zijn heil'gh geberghte. *Sela!*

+ 2 Ick ligghe, slaep, ontwaeck:
Mids God my ondersteunt. +3
'k En vreez geen miljoen volck'ren,
Rondom op my gezet.
+ Staet op, verlost my Heer,
Mijn God; want ghy hebt alle, +4
Die mijn vianden zijn,
Geslaegen op de wangh.
Gy hebt, *ô Heer*, de tanden
Der goddeloos' ghekraeckt.
Het heil komt van den Heer:
Op uw volck is uw zegen.

IV. PSALM.

Davids Psalm, voor den Opper-zanghmeester, op Neginoth.

1 WAnneer ick roep, verhoort my, Heere,
O God van mijn gerechtigheid.
Ghy hebt my ruimt' in anghst gegeven.
Zijt my genadigh, hoort mijn bede.
Ghy mannen, wel hoe langhe noch
Zal mijne eer tot schande wezen?
Hoe langhe zult ghy d'ydelheid

[Datheen]

Dit werck: laet af tot desen stonden
My te quellen met dit geschil.

3 Offert dan een oprecht off'rande,
Met verslagen hert end' gemoet,
Betert u van dees' sond' end' schande,
End' stelt op Godt seer goederhande
Geheel al u vertrouwen goet.
Veelspreken: Hoe kan hy ons leeren
Dat goet is, end' Godt aengenaem?
Na uw' goetheydt, wilt, Heer der Heeren,
V lieflick aenschijn doch eens keeren
Tot my, end' al de mijne t'saem.

4 Want meer blyschap is my gegeven
Door u aenschijn, Heer goedertier,
Dan hen is, die hier zijn verheven,
Die met veel wijns end' koorens leven,
Hebbende haren wellust hier.
Dus sal ick my in goeden vrede
Nederleggen end' slapen wel:
Want uw' goetheyt beschickt dit mede,
Die my doet hopen hier beneden,
End' in 't Rijck doet hebben bevel.

Den v. Psalm.

1 V Verhoort, O Godt, mijn woorden klachtigh,
Laet uw' ooren op zijn gedaen:
End' wilt doch d'oorsaecke verstaen
Mijns klagens en suchtens eendrachtigh,
O Heer almachtigh.

2 Hebt acht op mijn suchten gestadigh,
Mijn Godt end' Koningh groot geacht,
Dewijl ick tot u met aendacht
Mijn smeecken doe, O Heer genadigh,
Ende weldadigh.

3 Des morgens vroegh voor den dagh-rade
Sult ghy my verhooren eenpaer,
Want seer vroegh sal ick u voorwaer
Bidden, wachtende vroegh end' spade
Op uw' genade.

4 Ghy zijt een Godt, die de boosheden
Niet en bemint, maer wederstaet:

[De Brune]

Beminnen, en de leughen zoecken? *Sela!*
[+] Maer weet doch dit, dat zich de Heere
Een gunst-genoot bescheiden heeft. [+]2

2 De Heere hoort, als ick hem roepe.
Zijt wel beroert, maer zondight niet.
Spreeckt in uw herte, op uw legher;
En houd u zelf gerust en stille. *Sela!*
[+] Slacht offeranden des gerechts;
Stelt uw vertrouwen op den Heere. [+]3
Daer zeggen vele onder haer,
Wie zal ons 't goede doen aenschouwen?
Verheft ghy over ons, ô Heere,
Het klaer licht uwes aenghezichts.

[+] 3 Ghy geeft meer blijdschap in mijn herte,
Dan als haer koorn, en most veel zijn. [+]4
Ick zal in vrede neder-liggen,
En slapen t'saem: want ghy alleene
Zult my doen zeker woonen, Heer.

V. PSALM.

Davids Psalm, voor den Opper-zanghmeester, op Nechilot.

1 NEemt doch ter ooren mijne reden,
Verstaet mijn overdenckingh, Heer:
[+] Merckt op de stemme mijns geroeps,
Mijn Koninck, mijn God: want u, *Heere*, [+]2
Zal ick aen-bidden.

[Datheen]

By u zijn de boosdaders quaet,
Met haren doen end' boose zeden
Gantsch niet geleden.

5 De dwasen die na u niet vragen,
Sullen voor u verschijnen niet,
Want ghy die hatet, soomen siet,
Die boosheydt doen, sonder vertsagen,
Iae met behaghen.

Pause.
6 Ghy sult uwe gramschap bewijsen,
Over de leughenaers ghemeen,
Doodtslaghers, bedrieghers niet een,
Zijn voor Godt (dien elck mensch moet prijsen)
Een groot afgrijsen.

7 Maer door uw' goetheyt hoogh gepresen,
Die ghy my bewijst, sal ick gaen
Om u, O Heer, te roepen aen
In u Huys, daer ick sal mits desen,
Godtvruchtigh wesen.

8 Geleydt my, Heer, end' laet doch blijcken
Aen my uw' goetheydt, dat my niet
Mijn haters brenghen in 't verdriet:
Leydt my uwen padt insghelijcken,
Sonder afwijcken.

9 Daer is geen waerheydt in haer monden,
Haer hert is valsch, arghlistigh, straf,
Haer keel is als een open graf:
Haer tongh is vol smeeckens bevonden,
Tot allen stonden.

10 Verderfts', en doet te niet haer namen,
Breeckt haer raetslagen, end' haer doen,
Verstroyts' om haer boosheydt seer koen:
Want, Heer, sy soecken alle t'samen
V te beschamen.

11 Maer verheught hen 't gemoet en sinnen,
Die op u vertrouwen altijt,
Dats' in u, Heer, werden verblijt,
Die uwen Naem in 't herte binnen
Trouw'lijck beminnen.

[De Brune]

+ 2 Ghy zult mijn stemm', Heer, 's morgens hooren;
Des morgens zal ick my tot u +3
Vervoeghen, ende omme-zien.
+ Want ghy zijt geen God, die behagen
Hebt aen godloosheid. +4

3 De booz' zal by u niet verkeeren,
+ De dwaze die en zullen, *Heer*,
Voor uwe ooghen niet bestaen. +5
Ghy haet, *ô Heere*, alle werckers
Der ongherechtheid.

Pause.
+ 4 Ghy zult de leughenaers verderven.
God heeft een grouwel van de man +6
Des bloeds, en die bedrogh aenricht.
+ Maer ick zal, door uw groote goedheid,
In uw huis ingaen. +7

5 Ick zal my in uw vreeze buighen,
Naer uwer heiligheids paleis.
+ Leid my, om mijn verspieders will',
In uw gherechtheid; wilt uw weghen, +8
Heer, voor my richten.

+ 6 Want in haer mond is niet dat recht is;
Haer binnenst is maer schendery; +9
Haer keele is een open graf:
Zy maken haere tonghe snijdigh,
Tot vleyerien.

+ 7 Verklaert-ze schuldigh, laet-z' Heer vallen
Van haer raedslagen, drijft-ze heen, +10
Om dat haer feilen vele zijn.
Want zy zijn tegen u verbittert,
En wederspannigh.

+ 8 Laet bly zijn, die op u betrouwen,
En laet haer juygen eeuwighlick: +11
Om dat ghy haer beschut en deckt.
Laet haer, die uwen naem beminnen,
In u verheugen.

[Datheen]

12 Want ghy zijt mildt end' overvloedigh
Den vromen man, Heer, goedertier,
Met uwe gunst deckt ghy hem schier,
Als met den schildt, ghy zijt soo goedigh,
End' seer lanckmoedigh.

Den vj. Psalm.

1 WIlt my niet straffen, Heere,
Die misdaen hebb' soo seere,
In eenen grammen sin,
In uwen toorn vervaerlick,
Kastijdt my niet soo swaerlick
Als ick wel weerdigh bin.

2 Maer wilt u, Heer, ontfarmen,
End' over my erbarmen,
Ick ben seer swack altijdt,
Wilt my gesontheydt geven,
Want mijn ziel end' lijf beven
In desen mijnen strijdt.

3 Mijn geest hem oock ontstellet,
Swaer verschricken my quellet,
Vreese maeckt my onvro:
O Heere hoogh gepresen,
Hoe lange sal 't noch wesen
Dat ick moet blijven soo?

4 Ach wilt u tot my keeren,
Wilt oock van my doch weeren
Dees benautheyt niet kleyn,
Seer groot zijn mijn misdaden,
Maer uyt louter genaden
Maeckt my, Heer, daer van reyn.

5 Want in de doot seer wreede,
Wie is 't die daer verbreede
V lof en eer bequaem?
Niemant sal in der Hellen
Vwen prijs schoon vertellen,
Noch dancken uwen naem.

6 Ick ben moed' end' verslagen
Van gantsch den nacht te klagen,
Ick doe swemmen voorwaer
Mijn bedde met mijn weenen,
End' mijn leger met eenen
In mijn tranen eenpaer.

[De Brune]

+ 9 Want ghy zult, Heere, zegen geven,
Den genen, die rechtveerdigh is. +12
Ghy zult hem met goedgunstigheidt
Gelijckerwijs als met een *stercke*
Rondasse kroonen.

VI. PSALM.

Davids Psalm, voor den Opper-zanghmeester, op Neginoth, op de Scheminit.

1 EN straft my niet, in toorne;
Kastijdt my niet, ô Heere,
In uwe grimmigheid.
+ Zijt my ghenadigh, Heere:
Want ick ben zwack gheworden. +2
Wilt my ghenezen, Heer.

+ 2 Want mijne beend'ren schricken,
Mijn ziel oock zeer verschrickt is. +3
En ghy, ô Heer, hoe langh?
+ Keert weder, redt mijn ziele,
Wilt my verlossen, Heere, +4
Om uwer goedheids will'.

+ 3 Want in de dood en is'er
Van u geen heugenisse. +5
Wie zeght u lof, in 't graf?
+ Ick ben vermoeyt van zuchten:
Ick doe mijn bedde zwemmen, +6
Deurgaens den ganschen nacht.

[Datheen]

7 Mijn gedaente met allen
Is nu, Heer, gantsch vervallen
Door ghedurigh gheklagh;
Om dat aen allen zijden
Mijn vyanden verblijden
Voor my met groot ghelagh.

8 Ghy boose wilt nu wijcken,
Ghy wreede desgelijcken
Vertreckt nu haest van hier:
Godt heeft mijn treurigh klagen,
Na sijn goet wel-behagen,
Verhoort seer goedertier.

9 Godt en wilt niet verachten
Mijn gebedt, noch mijn klachten,
Maer hoort my t'sijner eer:
Mijn beden hem beweghen,
Ick hebb' van hem verkregen
Mijn begeerten, end' meer.

10 Daerom zijn nu met schanden
Beswaert all' mijn vyanden,
Verbaest zijn sy gewis:
Te rugg' moeten sy keeren
Met schaemten end' oneeren,
Want my Godt soo goedt is.

Den vij. Psalm.

1 OP u hoop' ick, Heer, t'allen tijden,
Wilt my doch voor all' die bevrijden,
Die my haten met onverstant,
Dat ick hen niet val in de handt,
Dat haer Overste my niet vange,
End' my als eenen Leeuwe strange,
Niet verniel' en make ter schant,
Bloot zijnde van uwen bystant.

2 Godt, op wien ick hoop met verlangen:
Hebb' ick mijn dagen sulcks begangen,
Als sy toeschrijven uwen knecht?
Is in mijn hant eenigh onrecht?
Hebb' ick quaedt vergolden met quade?
Ofte gesocht der vromer schade?
Hebb' ick dien vergramt met een woordt,
Die t'onrecht op my was gestoort?

[De Brune]

+ 4 Ick maecke met mijn tranen
Mijn bed-ste' nat en vloeyend: +7
Mijn oogh is van verdriet
Doorknaeght; zy is veroudert,
En dat van weghen alle
Mijn *booze* we'erparthien.

+ 5 Wijckt van my all' boosdoenders:
Want d'Heere heeft de stemme +8
Van mijn geween gehoort:
+ God heeft gehoort mijn smeeckingh.
De Heere die zal *zeker* +9
Aen-nemen mijn ghebed.

+ 6 En alle mijn vianden,
Die zullen schaemrood wezen, +10
En dapper zijn verbaest.
Zy zullen wederkeeren,
Zy zullen schaemrood wezen,
Zelfs in een ooghenblick.

VII. PSALM.

Davids Schiggajon, dat hy den Heere ghezonghen heeft, over de woorden van Cusch, den zone van Iemini.

1 OP u, Heer, mijn God, ick betrouwe:
Verlost my van al mijn vervolghers,
En reddet my; dat hy mijn ziel
Niet roof, als een verscheurend' Leeuw;
En datter niemand haer verlosse.

[Datheen]

3 Soo moet mijn vyandt my na-jagen,
Van hem werd' ick neder-geslagen,
Hy brenghe mijn leven te niet,
End' mijn eere daermen op siet.
Staet op, Heer, wilt opstaen in eeren,
Vwen toorn tegen hen wilt keeren
Die my haten, helpt my gelijck
Aen dat beloofde Koninghrijck.

4 Dat volck kome met grooten hoopen
Tot uwer Majesteyt geloopen:
End' op dat wy ons recht ontfaen,
Wilt op uwen Rechter-stoel gaen.
Daer sult ghy des volcks Rechter wesen,
End' sult (Heer, mijn toevlucht gepresen)
My na mijne gerechtigheydt
Rechten, end' na mijn vromigheyt.

Pause.
5 Van der boosheyt wilt een eynd' maken
Der boosen, end' neemt aen die saken
Der vromer, ghy die t'aller stondt
Elcks hert ende nieren doorgront.
Godt is mijn schilt end' mijn borcht krachtigh,
Op hem is 't dat ick hoop' aendachtigh,
Die de vrome helpt end' behoet,
Ende die overwinnen doet.

6 Godt is een oprecht Rechter machtigh,
Des vromen mans die hem valt klachtigh,
Hy is oock die Rechter bekent,
Die hem vertoornen sonder endt.
Is 't dat hy die my soeckt t'onteeren
Niet wilt afstaen, noch hem bekeeren,
Godt sal scherpen sijn sweert seer fel,
End' schieten met den boge snel.

7 Van nu heeft bereyt Godt almachtigh,
Doodtlick geschut, end' wapen krachtigh,
Hy maeckt pijlen ter straff' bequaem,
Der gener die my haten t'saem.
Een ander heeft quaet in sijn sinnen,
Hy is swanger met onrecht binnen:
Dies sal hy baren anders niet
Dan enckel leugen met verdriet.

[De Brune]

+ Indien ick dat gedaen hebb', Heere,
Mijn God, indiender yet onrecht +2
Van binnen in mijn handen is:

2 Indien ick quaed vergolden hebbe
Aen hem, die vrede met my hadde;
Iae zoo ick hem niet hebb' gered,
Die my benauwt heeft zonder re'en;
+ Dat dan de vyand mijne ziele
Vervolge, ende achterhaele; +3
Vertre' mijn leven langhst der aerd;
En leggh mijn eere in het stof. *Sela!*

3 Staet op, Heer, recht in uwen toorne,
Om mijn benauwers grimmigheden:
Waeck op, en wendet u tot my.
Ghy hebt 't gericht verordineert.
+ Zoo zal de schaere van de volcken
Om u zijn, ende u omringen. +4
Keert boven haer dan in de hooght.
De Heere zal het volck recht doen.

4 Richt my, nae mijn gerechtheid, Heere,
En nae d'oprechtheid, die ick hebbe; *Pause*.
+ Laet 't quaed der godloos' t'einde zijn.
Maer ghy, ô ghy rechtveerdigh God, +5
Die herten ende nieren proevet,
Doet doch den vromen vast beklijven.
Mijn schild-en-scherrem is by God,
Behouder van d'oprecht van hert'.

+ 5 God die is een rechtveerdigh richter,
Een God, die alle daghe torent. +6
Indien hy niet en wert bekeert,
Zoo maeckt hy zijn zweerd scherp en glad,
Hy spant zijn boogh, en maeckt hem reede.
+ Hy heeft dood'-wapens zich bereydet;
+7

[Datheen]

8 Om eenen diepen put te graven
Sietmen hem neerstelicken slaven:
Maer in den put sal hy vergaen,
Dien hy my te graven vanght aen.
Dat quaet dat hy heeft voor-genomen
My te doen, sal op sijn hooft komen:
Ia ’t quaet dat hy doet over al,
Op sijnen kop haest vallen sal.

9 Dies mijn hert Godt daerom nu prijset,
Dat hy gerechtigheydt bewijset:
End’ soo langh als ick leve vry,
Sal ick den Heere singen bly.

Den viij. Psalm.

1 O Onse Godt en Heer seer hoogh gepresen,
Hoe heerlick moet doch uwen Name wesen?
Over d’aerdtrijck streckt u heerlickheyt schoon,
Ia wijder dan daer gaet des Hemels Throon.

2 Men siet alsins uwer kracht veel getuygen,
Selfs in den mont der kinderen die suygen,
Daer door maeckt ghy tot niet ende beschaemt
Vw’ vyanden door uw’ kracht seer vernaemt.

3 Maer als ick wil aensien ende bemercken
De Hemelen, Heer, uwer handen wercken,
De sterren, de mane, die ghy door ’t woordt
Maeckt ende stelt een yeder op sijn oort.

4 Als dan spreeck ick by my verwondert seere,
Wat is doch van den armen mensch, O Heere,
Dat ghy sijner alsoo gedachtigh zijt,
End’ over hem sorge draeght t’aller tijdt?

Pause.
5 Ghy maeckt hem dat hy Godt schier zy gelijcke,
Want ghy maeckt hem overvloedigh en rijcke
Van heerlickheyt, die doch naeckt is end’ bloot,
Ghy maeckt hem vol met veel goederen groot.

6 Ghy laet hem zijn over ’t werck uwer handen
Als een Heer der selven in allen landen:
Sonder uytnemen, alles in ’t gemeen
Hebt ghy hem onderdaen gemaeckt met een.

[De Brune]

Hy heeft zijn pijlen tegen die
Vervolghers in het werck gestelt.

6 Ziet hier, hy is *ghelijck* in arbeid
Van onrecht, en van moeite zwangher:
Hy brenght een leughen aen den dagh.
+ Hy dolf een kuil, en graefdez' uit;
Maer hy is in de gracht gevallen, +8
Die hy gemaeckt heeft *ten verderve*.
Zijn moeit' keert alzoo op zijn kop,
En zijn gheweld daelt op zijn sche'el.

+ 7 Ick zal den Heere, met lof-zanghen,
Nae zijn gerechtigheid belijden: +9
Ick zal psalm-zingen Godes naem,
Die daer de alderhooghste is.

VIII. PSALM.

Davids Psalm, voor den Opper-zanghmeester, op Gitthith.

1 O Heere, onze Heere, hoe gansch heerlick
Is uwen naeme op de gansche aerde!
Ghy die uw glans, en uwe majesteit,
Tot boven al de hemels hebt gestelt.

+ 2 Zelfs uit den mond der kinders en die zuighen,
Hebt ghy, *Heer*, kracht gegrondt, om uw partyen; +2
Om zoo den vyand, en die wraecke zoeckt,
Te doen op-houden, en te niete doen.

+ 3 Als ick dijn hemel zie, 't werck uwer vingers,
De maen en sterren, die ghy hebt bereydet; +3
+ Wat is den mensch, dat ghy aen hem gedenckt,
En 's menschen zone, dat ghy hem bezoeckt! +4

[Datheen]

7 Ossen, Schapen, haer wolle, end' haer vellen,
Die ghy op de bergen voet sonder quellen,
End' op dat veldt weyden doet over al,
In bosschen, bergen, end' in menigh dal.

8 De vliegende vogelen die wel singen,
De visschen des Meyrs, end' oock alle dingen,
Dien ghy haer wesen, end' den adem geeft,
Maeckt ghy hem onderdaen, jae al wat leeft.

9 O onse Godt en Heer seer hoogh gepresen,
Ten rechten moet uwen Naem heerlick wesen,
Vwes Naems heerlickheyt in overvloet
Streckt veel wijder dan den aerdtbodem doet.

Den ix. Psalm.

1 HEer ick wil u uyt 's herten gront
Prijsen en over al doen kondt,
Vw' wonderen in allen wijcken,
Die niet en zijn om vergelijcken.

2 In u wil ick wesen verblijdt,
Dat is mijn vreught tot deser tijdt,
Vwen naem schoon wil ick oock prijsen,
End' u met lof-sangh eer bewijsen.

3 Om dat door uwe groote macht,
Mijn vyant wijckt en vlied met kracht,
En dat hy neder light geslagen,
Door u aenschijn swaer om verdragen.

4 Ghy zijt soo goet in desen stant,
Dat ghy mijn saeck neemt by der hant:
Ghy sit tot mijn hulpe volveerdigh,
Op den stoel als Rechter rechtveerdigh.

5 Mijn vyanden hebt ghy verdaen,
End' de boos' al haest doen vergaen,
Ghy hebt haer gedachtenis prachtigh,
Te niet gedaen door uw' hant krachtigh.

j. Pause.
6 Wel aen ghy loos mensch wel bekent,
Hebt ghy u voornemen vol-ent?
End' vernielt ons steden verheven?
Is haren naem gantsch t'onderbleven?
Pause.

[De Brune]

+ 4 Ghy hebt hem, Heer, gemaeckt een weinigh minder,
Dan d'Eng'len; ghy hebt hem gekroont met eere, +5
+ En heerlickheid: ghy doet hem over 't werck
Van uwe handen heerschen-en-gebien. +6

5 Ghy hebt, *Heer*, alles onder zijne voeten
+ Gestelt, de schapen-geiten ende ossen;
Die alle, oock de dieren van het veld, +7
+ En al 't ghevoghelt van de hemels-lucht.
+8
6 Iae oock de visschen van de grote zeë:
Het geen de paden van de zeen door-wandelt.
+ Hoe heerelick, ô Heere, onze Heer,
Is uwen naeme op de gansche aerd'! +9

IX. PSALM.

Davids Psalm, voor den Opper-zanghmeester, op Muthlábben.

1 ICk zal den Heer, met al mijn hert,
Lof-zeggen: al uw wonder-werck
+ Zal ick vertellen: ick zal in u
Verblijdt zijn, en van vreughd op-springen. +2

+ 2 Ick zal, ô Hooghste, uwen naem
Psalm-zingen, om dat mijn parthien +3
Te rugg' gekeert zijn, en gevallen,
En van uw aenghezicht verdwenen.

+ 3 VVant ghy, ô Heere, hebt mijn recht
En mijn recht-zake afgedaen: +4
Ghy zijt, ô Richter der gerechtheid,
Nu op den throon des richts gezeten.

[Datheen]

7 Och neen: want Godt met grooter kracht
Die eeuwigh heerschet, hoogh geacht,
Is op den stoel, soo ’t is gebleken,
Geseten om ’t recht uyt te spreken.

8 Daer sal hy rechten met bescheyt,
’t Aerdtrijck dat hier beneden leyt,
Wegende de saken met reden
Van alle menschen hier beneden.

9 Daer werdt Godt de toevlucht alleyn
Des armen, diemen acht seer kleyn,
Ia sijn toevlucht, die hem in ’t lijden
Sal verquicken en doen verblijden.

10 Dies sy, dien ghy, Heer, u maeckt kondt,
Sullen op u vast staen gegrondt:
Want die tot u gaen, Heer, gepresen,
Sullen hier niet verlaten wesen.

ij. Pause.
11 Looft nu met lof-sangen seer klaer
Godt die tot Zion woont eenpaer,
Vertelt sijn groote wonder-wercken,
Maeckt dats’ alle menschen bemercken.

12 Hy gedenckt aen der vromen bloet,
End’ wreeckt dat met een gram gemoet:
Dat geschrey wil hy niet verachten
Der benauwder, noch oock haer klachten.

13 Heer, ghy die mijn Godt zijt in noot,
Siet aen mijn kruys end’ lijden groot,
Dat mijn vyanden my opdringen,
Vyt den wegh des doots wilt my bringen.

14 Dat ick midden in u gemeen
Vwen lof singh end’ anders geen,
Zijnde verblijdt, end’ oock gedachtigh,
Dat ghy my verlost hebt waerachtigh.

15 De boose zijn haestelick al
In haer stricken komen ten val,
Haer voeten zijn in ’t net gevangen,
Dat sy voor my hadden gehangen.

iij. Pause.
16 Soo is Godt geworden bekent,
Hebbende dit oordeel ge-endt,

[De Brune]

+ 4 Ghy hebt de Heidenen bestraft,
Den goddeloozen gansch verdaen: +5
Ghy hebt haer naeme uyt-gedelghet,
Voor altoos, en in eeuwigheden.

I. Pause.

+ 5 Is nu, ô vyand, voor altoos
't Verwoesten tot een eind ghebracht? +6
Hebt ghy nu uyt-gheroeyt de steden?
Is hare heughnis heel verloren?

+ 6 Maer God die zit in eeuwigheid.
Hy heeft zijn throon en richter-stoel +7
+ Tot 't recht bereydt: en hy zal zelve
De weereld in gherechtheid richten. +8

7 Hy zal de volck'ren *altemael*
Oordeelen in rechtmatigheid:
+ Hy zal een burght zijn voor verdruckte,
Een burght, in tijden van benautheid. +9

8 En die daer kennen uwen naem,
Die zullen op u zijn gerust:
+ Om dat ghy niet en hebt verlaeten,
De gene, die u, Heere, zoecken. +10
II. Pause.

+ 9 Psalm-zinght God, die te Sion woont:
Verkondight onder al het volck, +11
+ Zijn daden; want hy het bloed zoecket,
En houdt het in ghedachtenisse. +12

10 't Geroep van die ellendigh zijn
+ Vergeet hy niet. Doet my genaed',
O Heere: ziet op mijn ellenden, +13
My van mijn haters *toegekomen*.

+ 11 Die uyt doods poorten my verhooght,
Dat ick all' uw lof, in de stad +14
Der dochter Sions, zou vertellen:
Dat ick my in uw heil verheughe.

+ 12 De Heidens die zijn in de groef
Gesmoort, die van haer was gemaeckt: +15

[Datheen]

Daer in dat den schalck heeft bevonden
't Quaedt sijner listen niet om gronden.

17 Dit's seker dat de boose saen
Haest sullen vallen end' vergaen,
Godt sal die straffen, onvertogen,
Die hem niet en hebben voor oogen.

18 Maer den mensch ootmoedigh, O Heer,
Sult ghy vergeten nimmermeer,
Sijn hope, die hier is mispresen,
En sal by u niet ydel wesen.

19 Komt doch Heer, toont nu u gewelt,
Om dat de mensch hem niet en stelt
Tegen u, maer dat alle scharen
Voor u gericht hen openbaren.

20 O Heer, die daer eeuwighlick leeft,
Maeckt dat der boosen herten beeft,
Doet hen verstaen (dit is mijn wenschen)
Dat sy niet zijn dan swacke menschen.

Den x. Psalm.

1 HOe komt dat ghy, Heer, wijckt van ons soo wijt,
Ende bedeckt u aengesicht soo gaer?
Verberght ghy u om ons tot aller tijt
Te vergeten oock in den noot soo swaer?
In hooghmoet branden de boose voorwaer,
Sy plagen den armen man seer mispresen,
Laets' in haer listen selfs gevangen wesen.

2 Want de boose beroemt hem met hooghmoet,
Dat hy sal hebben sijnen lust met een,
Den gierigen, die daer versamelt 't goet,
Hy seer prijst end' lastert Godt in 't gemeen.
Stoutelick veracht hy hem by groot en kleen,
De hooft-som is aller sijner gedachten,
Dat Godt niet is: dien hy soo derf verachten.

3 Al wat hy doet, streckt hem stedes tot quaedt,
Vwe gerichten en bedenckt hy niet.
Met sijn vyandt hy vermeten omgaet,
End' meynt dien om te werpen als een riet.

[De Brune]

Haer voet is in het net gevanghen,
Het welcke zy verborgen hadden.

III. Pause.

+ 13 De Heere is bekent ghemaeckt:
Hy heeft zijn oordeel uyt-gevoert: +16
De godloos' is verstrickt gheworden,
In 't werck van zijne eigen handen.

+ 14 De godd'loos' keeren naer de hel,
All' Heid'nen die vergeten God. +17
+ VVant die behoeftigh zijn en zullen
Niet tot den eind' vergeten worden: +18

15 't Verwachten van die zijn bedruckt,
En zal niet voor altoos vergaen.
+ Staet op, ô Heere, dat de mensche
Zich niet en kome sterck te maecken. +19

16 Laet d'Heidens voor uw aengezicht
+ Geoordeelt zijn. Stelt vreez' in haer,
O Heere, laet de Heidens weten, +20
Dat zy niet zijn als zwacke menschen. *Sela!*

X. PSALM.

1 WAerom, ô Heere, staet ghy dus van verr',
En berght ghy u in tijden van verdriet ?
De goddeloos' vervolght, met hitsigheid,
In grooten hooghmoet den verdruckten *mensch*:
Laet haer in haer bedachte slimmigheid
+ Gegrepen worden: want de goddelooze
Beroemt zich over 't wenschen zijner ziele: +2

[Datheen]

In sijn herte spreeckt hy en denckt met vliet:
Niemant en kan my krencken noch beschaden,
Nimmermeer sal ick met noodt zijn beladen.

4 Met vloecken, valscheydt, en bedrogh seer groot
Is sijnen boosen mont vol t'aller tijdt:
Sijn tonge maeckt moeyt, arbeydt in de noot,
In schaden swaer te doen, hy hem verblijdt.
Als een moorder op 't velt loert hy vol nijdt,
Om heymelick den Vromen te verworgen,
Hy bespiet oock den armen in 't verborgen.

Pause.

5 Hy loert heymelick, gelijck een leeuw fel
In den kuyl doet, die op een schaepken wacht,
Om te vangen end' te verworgen snel
Den vromen, die hy heeft in strick gebracht.
Geveynsdelick houdt hy hem dagh en nacht,
Maer met dien schijn druckt hy sonder ontfarmen
Ende verderft met groot gewelt veel armen.

6 Boven dien spreeckt hy in 't hert seer onvroet
Dat Godt op dees' dingen geen achtingh heeft,
Maer dat hy sijn oogen gantsch'lick toe doet,
Ia dat hy hier van geen kennisse heeft.
Staet op, Heer, verheft u, toont dat ghy leeft,
Siet doch hier in, Heer, en wilt niet vergeten
Hen die in anghst end' ellendt zijn geseten.

7 Waerom werdt Godt van den boosen vol pracht
Gelastert? die daer spreeckt in 't herte blent,
Dat ghy op sijn doen gantschelick niet acht,
Daer ghy 't doch siet, het is u al bekent.
Tot den handel der armen ghy u went,
Daerom staen sy op u tot allen stonden,
Die een helper der weeskens zijt bevonden.

8 Breeckt de kracht, en den arm vol van gewelt,
Der Godtloosen, ende besoeckt seer haest
Haer boosheydt, en hen die voor oogen stelt,
Op datse vergaen end' werden verbaest.
Dan sult ghy Heer (ofschoon de boose raest)
Heerschen als Koningh, end' uyt uwen landen,
Werden geroeyt al de schalcken met schanden.

[De Brune]

2 Den vrecken zeghent hy, en vloeckt den Heer.
De goddelooz' ghelijck hy zijnen neuz'
Om hooghe steeckt, en onder-zoeckt hy niet:
Al zijn gedachten zijn, daer is geen God:
Zijn weghen maecken t'allen tijde smert.
+ *Heer* uw oordeelen zijn voor hem een hooghte.
Al die hem teghen zijn, daer blaest hy over. +3

3 Ick zal niet wancken, zeyt hy in zijn hert:
Want ick zal, van geslachte tot geslacht,
+ In geen quaed zijn: zijn mond is vol van vloeck,
En van bedriegeryen, ende list: +4
Onrecht en moeyt' is onder zijne tongh:
Hy zit in d'achterlaghen van de hoeven:
En doodt den schuldeloozen in de hoecken.

4 Zijn oogen bergen zich voor d'armen *man*: *Pause*.
+ Hy loert-met-list in een verborghen plaets.
Als een leeuw in zijn hol: hy loert en spiet, +5
Op dat hy d'onder-druckten rooven zou.
Hy rooft den onder-druckten als hy hem
Treckt in zijn net: hy duyckt, zich neder-buygend':
En d'armen hoop valt in zijn stercke *pooten*.

+ 5 God heeft 't vergeten, zeyt hy in zijn hert,
Hy heeft zijn aenghezichte af-gewend: +6
En hy en ziet niet in der eeuwigheid.
Staet op, ô Heere God, heft op uw hand:
Vergeet d'ellendigh' en zachtmoedigh' niet.
+ Waerom is 't dat de godlooz' Gode lastert?
Zeyt in zijn herte, ghy en zult niet zoecken? +7

6 Ghy ziet het, want ghy merckt moeyt' en verdriet;
Op datmen 't in uw handen gheven zou.
De arme die verlaet zich *heel* op u.
Ghy zijt een helper van de weez' geweest.
+ Breeckt doch der godlooz' en der boozen arm:
Zoeckt zijne godloosheid, tot buyten vindingh. +8
De Heer is eeuwighlick en altoos Koninck.

7 De Heid'nen die zijn uyt zijn land vergaen.
+ Heer, ghy hebt die zachtmoedigh zijn, verhoort
+9

[Datheen]

9 Ghy sult, O Heer, hooren genadelick
Vwes volcks stem, dat in elent verflouwt,
En verstercken met troost gestadelick,
Hoort doch ’t gebedt des volcks dat u vertrouwt,
Den weduwen en weesen seer benouwt,
Doet recht dat de boose hen niet en quellen,
En daer tegen hen nu voort niet meer stellen.

Den xj. Psalm.

1 ICk betrouw op Godt met herten seer reyne,
Hoe spreeckt ghy tot mijn Ziel in dit verdriet,
Vlieght haest op den bergh als een vogel kleyne?
’t Is waer dat de boose (soo men wel siet)
Haer bogen spannen, end’ met pijlen micken,
Daer met elck van hen den vromen doorschiet,
End’ heymelick soeckt met list te verstricken.

2 Maer men sal haest sien dat al de gedachten
Der boosen werden gantsch met een verstoort,
Wat hebt ghy over den vromen voor klachten?
Zijt seker dat Godt dit al siet en hoort,
Die in sijnen hoogen throon sit verheven,
Die alle dingh bekent is na sijn woordt,
Wat sy al doen die hier beneden leven.

3 Godt proeft de vrome wel in alle wijsen,
Maer van hen, die hier bedrijven gewelt
En onrecht, heeft onse Godt een afgrijsen.
Die sullen oock met vyer wesen gequelt,
Haer deel sal zijn veel windige tempeesten,
Solpher end’ vlamme, die ’t alles versmelt,
Werdt geschoncken den minsten end’ den meesten.

4 Godt is gerecht end’ hy bemint gestadigh
Gerechtigheydt: oock dien die hem wel stelt
Tot vromigheydt, dien aensiet Godt genadigh.

[De Brune]

Haer wensch; ghy zult haer hert' doen zeker zijn.
Vw oore zal opmercken met aendacht,
Om weezen en verdruckten recht te doen:
Op dat een sterflick mensche van der aerden
Niet voort en vaere meer gewelt te drijven.

XI. PSALM.

Davids Psalm, voor den Opper-zanghmeester.

1 ICk hoop' op God. Hoe zeght ghy tot mijn ziele,
Zwerft als een voghel heen, nae uw gheberght?
VVant ziet de godlooz' spannen haren boghe,
Zy schicken hare pijlen op de pees:
Om in het doncker nae d'oprecht' te schieten:
+ De gronden werden zeker ne'er-ghevelt.
VVat heeft hy, die rechtveerdigh is, bedreven? +2

2 De Heer is in zijn heiligh' tabernakel:
Iae in den hemel is des Heeren throon.
Zijn ooghen mercken aen, zijn ooghe-leden
Beproeven *steeds* de kind'ren van den mensch.
+ De Heere zal de recht'-en-vrome proeven,
Maer zijne ziele haet de goddelooz', +3
En die, dewelcke daer ghewelt beminnen.

3 Als eenen reghen, stricken, vier, en zwevel
Zal hy doen vallen op de goddelooz':
End' een gheweldigh' wervel-wind en storrem
Die zal 't bescheyden deel haers bekers zijn:
+ VVant *God* de Heere, die is gansch rechtveerdigh,
Hy heeft niet als gherechtigheden lief: +4
Zijn aenghezicht neemt aenschouw op d'oprechte.

p. 32} [Datheen] [Datheen]

Den xij. Psalm.

1 DOet ons bystant, 't is meer dan tijt, o Heere,
Want der vromer getal is worden kleen,
Sy hebben afgenomen soo gaer seere,
Dat der oprechten niet en is tot een.

2 Een yeder spreeckt leugens en ydel dingen
Met sijnen naesten, daer med' hy hem krenckt,
Haer lippen niet dan smeeckinge voortbringen,
De mont spreeckt eens: maer 't hert wat anders denckt.

3 De Heere wil doch de vleyende tongen
Gantsch af snijden tot in der eeuwigheydt,
Oock die lippen die stout en onbedwongen
In hooghmoet niet spreken dan ydelheydt.

4 Die stoutelick dit derren geven voren:
Wy werden groot door ons tong' vol fenijn,
Ons lippen vry ons alleen toe-behooren,
Laet ons liegen, wie sal ons meester zijn?

5 Om der bedruckter wille die seer klagen,
Sal ick (spreeckt de Heer) nu opmaken my,
De valsche tongen werden al verslagen,
Van haer gewelt werdt mijn volck gemaeckt vry.

6 Onses Heeren woordt is altijt bevonden
Suyver en reyn, gelijck dat silver klaer,
Dat geloutert is tot verscheyden stonden,
Ia sevenmael geloutert is voorwaer.

7 Dies wilt, O Heer, u volck nu voort bevrijden
End' bewaren, na uwe goedigheydt,
Van dit boose volck, dat ons t'allen tijden
Soo quelt ende benauwt met tegenheydt.

8 Want de boose rontsom gaen ende sweven
Hier ende daer onvriendelick end' fel,
Dewijl dat d'erghste schalcken zijn verheven,
End' hier hebben gewelt, macht en bevel.

Den xiij. Psalm.

1 HOe langh hebt ghy besloten, Heer,
My te vergeten alsoo seer?
Sal 't altijt zijn, en nemmer enden?

[De Brune]

XII. PSALM.

Davids Psalm, voor den Opper-zanghmeester, op de Scheminith.

1 BEhoud, ô Heere, want de vroom' ontbreken:
Want weinigh zijnder onder 't mensch-gheslacht,
+ Die trouw zijn. Elck spreeckt tot zijn even-naesten
Met valscheid, met een lippe van ghevley: +2

2 Zy spreken met een hert, en met een herte.
+ De Heer snijd' af de lippen van ghevley:
De tonge die daer groot spreeckt; die daer zeggen, +3
+ Wy hebben met onz' tonghe d'overhand.
+4

3 Die zeggen; onze lippen die zijn onze:
+ Wie is heer over ons? De Heere zeght,
'k Zal opstaen, om 't verwoesten van d'ellendigh'. +5
Om 't kermen van de gheen' die arme zijn.

4 Ick zal dien hy aenblaest, behouden zetten.
+ Des Heeren re'en zijn onbesmette re'en:
Als zilver in een aerden kroes geloutert, +6
Gesmolten-en-gezuyvert zeven-mael.

+ 5 Ghy, Heere, zult hen hoeden en bewaeren,
Voor dit gheslachte, tot in eeuwigheid. +7
+ De godlooz' draven rondom: als de snoodste
Van 's menschen kinders meest verheven zijn. +8

XIII. PSALM.

Davids Psalm, voor den Opper-zanghmeester.

1 HOe langhe zult ghy my, ô Heer,

[Datheen]

Wilt ghy u van my eeuwigh wenden,
Die benouwt ben soo langhs soo meer?

2 Hoe langh sal noch dat herte mijn
Vol van anghst en van smerte zijn,
End' daer toe vol sorgen mits desen?
Hoe langh sal mijn vyandt noch wesen
Mijn verwinner tot mijner pijn?

3 Aensiet my Godt, ghy zijt mijn kracht,
Troost mijn hert, 't welck u doet sijn klacht:
Wilt mijn duyster oogen verklaren,
Dat ick in den slaep niet moet varen
Des doodts, en daer blijve versmacht.

4 Op dat hy die my sterck bevecht,
Niet seydt: Hy is neder geleght,
End' dat de vreught mijner vyanden
Niet dobbel werde t'mijner schanden,
Siende den val van uwen knecht.

5 Op u Heer staet mijn hoop alleyn,
Neemt wegh mijn kruys en noodt niet kleyn,
Wilt my uwe vreught weder bringen,
Soo sal ick u loven met singen
Voor uw' weldaden in 't gemeyn.

Den xiiij. Psalm.

1 DE dwaes die spreeckt in sijn herte seer quaet,
Daer is geen Godt, en hy verwoest met desen,
Sijn leven gantsch door sijn grouwelick wesen,
Daer is niet een die met woordt of de daet,
Wat goets begaet.

2 Godt des Hemels de werelt oversiet,
Ende bemerckt de menschen in den lande,
Of daer een is, die met goeden verstande,
Om Godts goetheydt te soecken in 't verdriet
Hem doch bevliet.

[De Brune]

Vergheten in der eeuwigheid?
Hoe langh zult ghy uw aenghezichte
+ Voor my verberghen? Heer, hoe langhe
Zal ick met mijne ziel beraen? +2

2 By daghe, droefheid in mijn hert.
Hoe langhe zal mijn vyand zijn
+ Hoogh boven my? Mijn God, *en* Heere,
Aenschouwt, hoort my, verlicht mijn oogen, +3
Dat ick niet in den dood ontslaep'.

+ 3 Op dat mijn vyand niet en zeggh',
Ick hebb' hem al te sterck gheweest: +4
En op dat mijne weer-partyen
Van vrolickheid niet op en springhen,
VVanneer dat ick eens wanck'len zou.

+ 4 Maer ick vertrouwe, ô mijn God,
Op uwe goedertierenheid. +5
Mijn hert zal in uw heil verheughen.
Ick zal den Heere lof-zangh zinghen,
Om dat hy my heeft wel ghedaen.

XIV. PSALM.

Davids *Psalm*, voor den Opper-zanghmeester.

1 DE dwaes zeyt in zijn hert; Daer is geen God.
Zy brengen het verderf, en maken 't grouwlick,
Met haer bedrijf: en niemand doet dat goed is.

[Datheen]

3 Alles gemerckt, hy vint dats' in 't gemeen
Al afwijcken, en gaen op boose wegen:
Sy zijn grouw'lick, ja tot quaet gantsch genegen,
Die wat goets werckt, en is onder hen geen,
Ia niet tot een.

4 Zijn dan de boose soo dwaes al te saem,
Datse niet dan quaet doen sonder afkeeren?
Die mijn arm volck als dat broot gantsch verteeren,
End' zijn om t'aenroepen des Heeren Naem,
Seer onbequaem.

5 Sy sullen hen verwonderen voorwaer,
Als sy haest beanghst zijnde sullen beven:
Want Godt wiens goetheydt seer hoogh is verheven
Is met den vromen die hem voor end' naer,
Lief heeft eenpaer.

6 Ghy mensch ongeluckigh, dit doch verstaet,
Ghy die bespot 't voornemen van den vromen,
't Welck Godt in sijn hert goedighlick laet komen,
Die alleen is den vromen toeverlaet,
Dien ghy versmaet.

7 Och dat de hulp over Israel, Heer,
Quam uyt Zyon, en dat Godt uyt 't verlangen,
Wilde verlossen sijn arm volck gevangen,
Israel en Iacob souden in eer,
Verblijt zijn seer.

Den xv. Psalm.

1 WIe is 't die sal woonen eenpaer,
In u lieflicke tenten Heere?
Wie sal doch verkeeren hier naer,
Door uw' goetheydt sonder gevaer,
Op uwen heyl'gen Bergh met eere?

2 Het sal wesen die mensch eerbaer,
Die steedts wel doet in allen dingen,
En recht handelt in 't openbaer,
Wiens mont dat oprecht is end' waer,
Gestadelicken sal voortbringen.

[De Brune]

+ De Heer heeft uyt den hemel op den mensch
Om leegh gezien: +2

2 Op dat hy zagh, of yemand met verstand
+ God zochte. Zy zijn alle af-gheweken;
Zy zijn al t'saem onnut en wrot geworden; +3
En daer is niemand, die het goede doet,
Oock zelfs niet een.

+ 3 En hebben zy dan all' gheen wetenschap,
Die daer de ongherechtigheid bedrijven? +4
Dewelcke daer mijn eyghen volck op-eten,
Als of zy brood op-aten; gheen van haer
En roept God aen.

+ 4 Zy zijn daer met een schrick verschrickt gheweest:
Want God is by 't geslachte van den vromen. +5
+ Ghy wilt den raed des armen en-verdruckten
Beschaemen: om dieswille dat de Heer +6
Zijn toe-vlucht is.

+ 5 Och of dat Israëls behoudenis
Vyt Sion quaeme! Zoo wanneer de Heere +7
Zijns volcks ghevanghen zal doen weder-keeren,
Zal Iacob zich verheughen: Israël
Zal blijde zijn.

XV. PSALM.

Davids Psalm.

1 O Heere, wie zal in uw tent
Verkeeren? en wie zal-der woonen
Op uwer heiligheids gheberght?

[Datheen]

3 Die geen achterklap spreeckt onvroet
Tot sijnes naesten smaet end' schande:
Die tegen hem oock niet misdoet,
Noch mishandelt, maer hem behoedt
Voor oneeren menigerhande.

4 Die oock den godloosen veracht,
End' daer toe eert tot allen stonden
Hem, die den Heer vreest met aendacht,
Die sijn beloften heeft volbracht,
Al waer 't oock sijn schade bevonden.

5 Die tot woecker niet geeft sijn gelt,
En geen gaven oyt heeft gepresen,
Om 't recht des vromen met gewelt
Te breken: die soo is gestelt
Sal voorwaer gelucksaligh wesen.

Den xvj. Psalm.

1 BEwaert my, Heer, weest doch mijn toeverlaet,
Op u betrouw ick vast met herten reyne:
Dies spreeckt mijn ziel tot u in desen staet:
Ghy hebt, Heer, over my de macht alleyne:
Doch en komt uyt mijn wercken uytgelesen
Gantsch geenen nut tot u, Heer, hoogh gepresen.

2 Mijn begeert is den vromen by te staen,
Die geroemt zijn om haer Godtsaligh leven:
Maer straf op straffe moet hen komen aen
Die hen tot den Afgoden valsch begeven:
By haer bloet-off'ren ben ick niet gevonden,
Ia haer namen en sal ick niet vermonden.

3 Godt is mijn deel, die my bewaert nu voort,
Op u staet mijn rente gegrondet, Heere:
Dit heerlick erfdeel, dat my toebehoort,
Is my in 't schoonste geworden met eere:
Ia 't beste deel dat gevonden kan wesen,
Is my recht toegevallen, Heer, gepresen.

[De Brune]

+ Die oprecht wandelt, doende recht,
En spreeckt de waerheid met zijn herte. +2

+ 2 Die met zijn tongh' niet achter-klapt,
Noch quaed en doet zijn medghezelle: +3
Noch teghen zijn vriend smaed op-neemt:
+ By wien de nietlingh is veracht:
Maer eert hen, die den Heere vreezen. +4

3 Heeft hy gezworen tot zijn schaed,
Hy evenwel niet en verandert.
+ Die zijn geldt niet op woecker gheeft,
Noch giften tegen reine neemt: +5
Die dit zoo doet, en zal niet wanck'len.

XVI. PSALM.

Davids gouden kleynood.

1 BEwaert my, God: want ick betrouw' op u.
Ghy hebt, *mijn ziele*, tot den Heer gesproken,
Ghy zijt de Heere: mijn weldadigheid
+ En raeckt tot u niet, maer tot haer die heiligh
En die aenzienelick zijn op der aerden. +2
In alle zulcke is mijn wel-behaghen.

2 De smerten van die, welck' een and'ren God
Begiften, zullen zijn vermenighvuldight.
Pause.

[Datheen]

4 Gelooft zy Godt, die my altijt wil zijn
Een Raets-heer, die my soo wel heeft beraden:
Want de nieren en de gedachten mijn
Hebben my 's nachts onderricht vroegh en spade:
Ick hebb' Godt voor oogen in mijn beswaren,
Die my bystaet, en my wel wilt bewaren.

5 Siet daerom is mijn hert alsoo verheught,
Mijn tonge lacht, mijn vleesch rust hier beneven,
Wetende dat ghy niet en wilt noch meught
O Heer in 't graf laten vergaen mijn leven:
Ghy sult uwen Heyligen groot van weerden
Gantsch niet laten verrotten in der eerden.

6 In den wegh sult ghy doen gaen uwen knecht,
Die hem brenght in 't leven, vry uyt benouwen,
Want daer is geen volkomen vreught oprecht
Dan in uwes aenschijns heerlick aenschouwen:
In uwe hant is end' blijft oock gestadigh
De volheydt aller blyschap, Heer genadigh.

Den xvij. Psalm.

1 AEnsiet, Heer, 't recht van uwen knecht,
Wilt mijn geroep, o Godt, verhooren,
Mijn gebedt kome tot u ooren,
Het welck vloeyt uyt een hert oprecht:
Van u, die wetet alle dingen,
Wil ick oordeel en recht ontfaen,
Wilt doch mijn sake mercken aen,
Want gantsch recht is al mijn voortbringen.

2 Ghy hebt mijn hert 's nachts doorsocht, Heer,
End' dat aen den proef-steen gestreken:
Noyt heb ick leugen willen spreken,
Ghy vint my getrouw immermeer.
Ick soude my na den bevelen
En 't woordt uwes monts, Heer, met vliet,
Soo dat ick niet hebb' gemeyns yet
Met hen die rooven ende stelen.

[De Brune]

’k Zal haer bloed-offers niet op-off’ren, *Heer*,
Noch haren naem op mijne lippen nemen.
+ De Heere is mijn erf en mijnen beker.
Ghy zult mijn lot aenvaerden en handhaven. +3

3 De snoeren zijn my op een zoet vermaeck
Gevallen: een schoon erf is my geworden. *Pause*.
+ Ick zal den Heere loven, die my raed.
Mijn nieren onderwijzen my by nachte. +4
Ick stelle my den Heer ghedueriegh voor my;
Want hy is by my, ick en zal niet wanck’len.

+ 4 Daerom zoo is mijn herte zeer verblijdt,
En mijne eere juyght en springht van vreughde: +5
Mijn vleesch dat zal oock woonen wel-gerust.
Want ghy en zult mijn ziel in d’hel niet laten,
En ghy zult niet toe-laeten, dat uw heiligh
Verderffenisse zien *of mercken* zoude.

+ 5 Ghy zult my ’t pad des levens doen verstaen.
Heer, by uw aengezichte is verzadingh, +6
Van alle vreughd: in uwe rechterhand
Zijn alle lieflickheden zonder einde.

XVII. PSALM.

Davids ghebed.

1 HOort, Heere, *mijn* gerechtigheid;
Merckt op mijn schreyen, hoort mijn bede,
Met lippen zonder ergh gesproken.
Laet van voor u mijn recht uyt-gaen,
Vw ooghen billighe’en aenschouwen.

[Datheen]

3 Maeckt mijn voetpaden vast, O Godt,
Op dat ick mach gaen in uw' wegen,
Sonder te zijn voortaen genegen
Tot afwijcken van u gebodt.
Ghy hebt dickwijls, O Heer, vernomen
Mijn gebeden in mijn ellendt,
Dies bidd' ick tot my u nu wendt,
End' laet mijn smeecken tot u komen.

Pause.

4 Toont heerlick uw' goetheydt voortaen,
Ghy die bewaert in dat benouwen,
Alle die vast op u betrouwen,
Tegen hen die u wederstaen.
Deckt my doch, Heer, niet om verhoogen,
Met uw' vleug'len, na uwen aert,
Dat ick soo wel mach zijn bewaert
Als de appel is eener oogen.

5 Op dat ick alsoo mach ontgaen
Hen die my soo wreedelick quellen,
End' my met haer netten omstellen,
Om mijn ziel te verstricken saen.
Sy zijn seer vet, niet om verstrangen:
Opgeblasen met hooghmoet fel:
Sy volgen my, end' loeren snel
(Soo't konde zijn) om my te vangen.

6 Een isser sonderlick vol pracht,
Als een Leeuw die den roof na jaget:
Als een jonge Leeuw onvertsaget,
Die in den kuyl op den roof wacht.
Maeckt u op, Heer, werpt dien te gronde,
Vyt sijn handen mijn ziele weert,
Die u dient als een seer scherp sweert,
My tot straffe, tot deser stonde.

7 Van hen die uwe roeden zijn,
Bevrijdt my: die met herten kleven

[De Brune]

+ Ghy hebt mijn herte, *Heer*, beproeft,
Ghy hebt het in den nacht bezocht,
Hebt my getoetst, en niet ghevonden. +2

2 Het gene dat ick hebb' gedacht,
En zal mijn mond niet over-treden.
Aengaende het bedrijf der menschen,
Ick hebbe my, nae 't woord uws monds,
Gewacht, voor des in-brekers paden:
+ Ick hebb' mijn ganghen in uw spoor
Gehouden ende vast ghestelt,
Op dat mijn treden niet en wanckten. +3

3 Ick roep u, God, om dat ghy my
Verhoort: neyght tot my uwe oore:
Hoort en verhoort doch mijne reden: *Pause*.
+ Maeckt uw weldaeden wonderbaer:
Ghy die haer, die op u betrouwen,
Met uwe rechterhand verlost,
Van haer, die teghen hen opstaen.
Bewaert my, als het zwart der ooghe. +4

+ 4 Verberght my, met de schaduw', *Heer*,
Van uwe vleugh'len, voor 't ghezichte
Der goddelooz die my verwoesten:
Van dood-vyanden, welcke my
Om-cingh'len: en die in haer reuzel
Zich sluyten: die met haren mond
Stout-spreken, in hoovaerdigheid;
Die onze treden nu om-ringhen. +5

5 Haer ooghen zetten zy op ons,
En bucken zich ter aerden neder.
+ Hy is gelijck een leeuw, die 't rooven
Behaeght: gelijck een jonghe leeuw,
Neer-zittend' in verborghen' plaetsen.
Staet op, Heer, komt zijn aenzicht voor, +6

[Datheen]

In d'aerd', end' daerom alleyn leven
Om rijck te werden sonder pijn.
Ghy maecktse sat ende voorspoedigh,
Haer kinderen zijn oock seer rijck,
De kindts kind'ren zijn hen gelijck,
End' laten goet na overvloedigh.

8 Ick sal noch aensien u aenschijn,
End' reyn staen voor u, Heer gepresen,
End' na u beelt opgeweckt wesen,
Dan sal ick oock recht verzaedt zijn.

Den xviij. Psalm.

ICk sal u lieven en dienen eendrachtigh,
Mijn leven langh, o Godt, mijn sterckte krachtigh:
Ghy zijt mijn borcht, mijn troost, mijn heyl, mijn steen,
Mijn schilt, mijn hoorn, mijn bewaerder alleen.

1 Mijn hope staet alleen op Godt gepresen,
Hy wil mijn wapen en mijn toevlucht wesen:
Als ick hem groot maeck, en bidd' na sijn woort,
Mijn vyanden hy haestelick verstoort.
's Doodts noot omvingh my dees voorleden dagen,
Stroomen der boosen maeckten 't hert verslagen:
De anghst des grafs hadde my gantsch bevaen,
Met den stricken des doodts was ick belaen.

2 Soo benouwt zijnde, hebb' ick Godt gebeden,
End' hem aengeroepen van hier beneden:
Mijn geschrey tot hem in den Hemel quam,
End' mijn stem tot sijnen ooren opklam.
Van stonden aen beefde dat gantsch aertrijcke,
De bergen werden beweegt desgelijcke,
Verschrickt waren sy boven maten seer,
Want met ernst groot vertoornde hem de Heer.

3 Vyt sijn neusgaten gingh damp tot dier stonde,
End' een schrickelick vyer uyt sijnen monde:
Hy was ontsteken met toorne soo groot,
Dat hy alsins heete kolen uytgoot.

[De Brune]

En velt hem ne'er; vrijd met uw zweerd
Mijn ziele, van den goddeloozen;

+ 6 *Bevrijd*, met uw hand, van de lie'n,
Heer, van de lieden dezer weereld, +7
En welckers deel is in dit leven;
En welckers buyck dat ghy vervult
Met uwe wegh-geleyde-schatten.
De kind'ren werden wel verzaedt,
En laeten *noch* haer overschot
Aen hare jonge kind'ren achter.

+ 7 Maer ick zal in gerechtigheid,
Vw aenghezichte, *Heer*, aenschouwen: +8
Ick zal met uw gelijckenisse,
Als ick ontwaeck, verzadight zijn.

XVIII. PSALM.

Voor den Opper-zanghmeester. Davids Psalm, de knecht des Heeren, die de woorden dezes lieds tot den Heere gesproken heeft, ten dage, als hem de Heere, uyt de hand aller zijner vyanden en uyt Sauls hand, gereddet hadde.

1 ICk zal u hert'lick, ô Heer, mijne sterckte,
Lief hebben: *God* de Heere is mijn rotze,
En mijn borght, en die mijn uyt-helper is:
Mijn God, mijn rotz-steen, daer ick op betrouw:
+ Hy is mijn vaste schild, hy is den horen
Mijns heils, hy is mijn hooge toevlucht-plaetse. +1
Ick riep den Heer aen, die te prijzen is,

[Datheen]

Hy boogh de lucht, en daelde tot den volcken,
Onder sijn voeten waren duyster wolcken,
Hy sat op den windt, die hem krachtigh roert,
En hy werdt op sijn vleugelen gevoert.

j. Pause.
4 Duyster wolcken hem gantschelijck bedeckten,
End' als een tente rontsom hem sy streckten:
Door sijnen glantz zijn oock de wolcken saen
Verdeelt, ende hebben haer opgedaen.
Hy heeft hagel end' blixem toe-bereydet,
En in de lucht donderslagen gebreydet:
De hooghste Godt liet sijnen donder gaen,
End' liet d'aerde met hagel end' vyer slaen.

5 Met sijnen pijlen schoot hy de boos' allen,
Veel blixems end' anghst heeft hen overvallen
Door u dreygen end' uwen stercken windt,
End' uwen toorne, die 't alles verslint,
Zijn de water-stroomen gedrooght in 't ronde,
Ontdeckt was den aertbodem in den gronde,
Hy heeft my met sijn handt goedigh besocht,
End' uyt dat diep water gesont gebrocht.

6 Hy verloste my van alle de scharen
Der vyanden, die my veel te sterck waren:
In noot hy my voor komt ende bystaet,
Ter rechter tijdt is Godt mijn toeverlaet.
Hy voerde my in 't breyd', ende versinde
Hoe hy my bewaerde, dien hy beminde:
Dies dede hy my na mijn vromigheydt,
Ende na mijner handen reynigheydt.

7 Want ick behielt altijdt des Heeren wegen
Sonder afwijcken, soo de vrome plegen:
Ick hielt sijn Wet, die ick hadde gehoort,
Sonder daer van te verwerpen een woort.
Soo dat my de Heer oprecht heeft bevonden,
In al mijn doen bewaerd' ick my voor sonden,
Dies heeft my Godt na mijn eenvuldigheydt
Vergeven, end' na mijn oprechtigheydt.

[De Brune]

En wierd' van mijne weer-partyen verlost.

2 Doods-banden hadden my rondom omvangen,
En beken Belials my oock verschrickten:
De banden van de hel om-ringhden my,
De stricken van de dood ontmoet'den my:
+ Als 't my was bangh, riep ick den Heer, ick schreyde
Tot God; hy hoord' uyt zijn paleys mijn stemme, +2
En mijn geroep quam voor hem in zijn oor';
Doe daverd' het, en d'aerde heeft gebeeft:

3 Der bergen gronden roerden met gedaver,
+ Om dat hy gram was: roock gingh uyt zijn neuze,
En uyt zijn mond *quam* een verteerend' vier, +3
Daer van dat kolen raeckten in den brand.
Hy boogh den hemel, en hy daelde neder,
En donckerheid was onder zijne voeten;
En hy voer op een Cherub, ende vloogh,
En dreef daer heen op vleughels van den wind.

I. Pause.
+ 4 Hy stelde duysternis tot zijn verbergingh,
Zijn tente die was rondom hem *geslagen*, +4
En doncker-waters, wolcken van de lucht:
All' zijne wolcken dreven daer zoo heen',
Met hagel en vier-kolen, van den lichte,
Dat voor hem was; De Heere in den hemel
Die donderd', end' de Hooghste gaf van hem
Zijn stem, met hagel, ende kolen viers.

+ 5 Hy zond zijn pijlen, en verstroyd' haer *alle*:
De blixems hy vermeerd', en deed' haer beven; +5
De water-kolcken wierden zelfs gezien:
De water-gronden wierden, Heer, ontdeckt,
Van uw gescheld, van 't blazen uwer neuze.
Hy zond van hoogh, trock my uyt groote waet'ren:
+ Hy maeckte my van mijnen vyand vry,
Die sterck was, en van die my haet toe-droegh. +6

6 Om dat zy my al veel te machtigh waeren:
Zy waren my gekomen voor, ten daghe
Mijns onghevals: maer d'Heer was my een staf:
ij. Pause.

[Datheen]

8 Voorwaer, Heer, ghy die mijn doen kent alleyne:
Ghy zijt den goeden goet, en reyn den reyne,
Den oprechten zijt ghy, O Heer, oprecht,
End' keert u af van den verkeerden knecht.
Den ootmoedigen bewaert ghy seer goedigh,
Ghy maeckt oock haest de stout' oogen bemoedigh,
Mijn gesicht hebt ghy verlicht, Heer vermaert,
In duysterheydt hebt ghy my wel verklaert.

9 Door u kracht heb ick dat krijghsvolck verslagen,
End' spring' over den muyr sonder vertsagen,
Ons Godt is bevonden oprecht end' goet,
Sijn woordt is geloutert in des vyers gloet.
Hy is des menschen een schilt in 't benouwen,
Ia den genen die op hem vast betrouwen.
Waer isser een Godt sonder onsen Heer,
End' sonder hem eenige sterckte meer?

10 Godt wapent my met sterckheyt seer vrymoedigh
End' maeckt mijn wegen seker en voorspoedigh:
Hy maeckt my gelijck de Herten zijn t'saem,
Om de bergen op te klimmen bequaem.
En hy leert mijn handen oock krachtigh strijden,
Dat mijnen arm kan spannen t'allen tijden
Den stalen boogh, hy is mijn heyl, mijn schilt
Die in den noot my onderhouden wilt.

11 V goetheydt daer ick op hoop al mijn leven,
Heeft my nu meer dan oyt te voor verheven,
Ghy maeckt den wegh onder mijn voeten slecht,
Op dat, Heer, niet en struyckel uwen knecht.
Mijn vyanden kan ick grijpen end' jagen,
Tot datse vernielt zijn door vele plagen.
Ick slase datse niet konnen bestaen,
Maer ter schanden onder mijn voeten gaen.

iij. Pause.
12 Ghy rustet my tot den strijt, Heer, doorluchtigh,
Ghy maeckt mijn vyanden alle velt-vluchtigh,
Ghy breeckt oock met een al haer groote kracht,
Door my werden sy tot den val gebracht.

[De Brune]

Hy trock my uyt in ruymt', hy vrijde my:
Want hy aen my een welbehagen hadde.
De Heer vergolde my, nae mijn' gerechtheid,
Hy gaf my, nae mijn handen reinigheid:
+ Want ick behoud' de wegen van den Heer:

+7

7 'k En ben van God niet godloos af-geweken:
Want voor my waren alle zijne rechten:
En zijn inzettingh' deed' ick van my niet:
Maer ick was voor hem, *gansch en* heel oprecht:
En wachte my voor mijne ongherechtheid:
Zoo gaf de Heere aen my wederomme,
Nae mijn gherechtheid; nae de reinigheid
Van mijne handen, voor zijn aenghezicht.

II. Pause.

+ 8 Ghy houd u by den goeden goedertieren,
En by d'oprechten houd ghy u oprechte, +8
Ghy houd u by den reinen klaer en rein,
En by verkeerden houd ghy u verdraeyt.
Want ghy verlost 't bedruckte volck, ô Heere:
Maer ghy vernedert *oock* verheven ooghen.
Ghy doet mijn lampe lichten, Heer, mijn God
Die maeckt dat mijne duysternis op-klaert.

+ 9 Ick loope met u dwers door eene bende;
En met mijn God zoo springh' ick over mueren. +9
Gods wegh is heel: des Heeren reden is
Doorloutert: hy is allen als een schild,
Dewelcke op hem vastelick betrouwen;
Want wie is God, behalven God de Heere?
En wie een rotz, dan onze God alleen?
+ 't Is God, die my met sterckt' en kracht om-gordt.

+10

10 En hy maeckt mijnen wegh volkomen effen:
Hy maeckt mijn voeten, even als der hinden:
Hy is 't, die my op mijne hooghten stelt:
Hy onderwijst mijn handen tot den strijd:
Zoo dat een staelen boghe met mijn armen
Verbroken wert: oock hebt ghy my gegeven
+ Den schild uws heils: uw rechterhand my stut,
En uw zachtmoedigheid die maeckt my groot. +11

11 Ghy doet mijn voetstap onder my verruymen:

[Datheen]

Sy roepen ja oock tot Godt, soo sy meenen,
Die hen geen troost noch hulpe wil verleenen:
Als stof end' slijck dat op der straten leyt,
Hebb' ickse verjaeght en verstroyt in 't breyt.

13 Van 't oproerigh volck vrijt ghy my met eere,
End' ghy maeckt my over veel volcks een heere:
Want dat volck dat my noyt en heeft bekent,
Heeft hem van selfs tot mijnen dienst gewent.
Veel vreemde (zijnde door vreese gedreven)
Geveynsdelick hen tot mijnen dienst geven:
Veel hebben in haer sloten vast gebeeft,
Alsmen hen van mijn kracht gesproken heeft.

14 Mijn Godt leeft, die my sterck maeckt en gheduldigh,
Hy is mijn heyl, prijs weert seer menighvuldigh,
Die my sterckheyt om my te wreken geeft,
En doet dat 't volck vreed'lick onder my leeft:
Hy doet dat mijn vyanden my niet schaden,
End' verhooght my boven al die my smaden,
Hy verlost my, door sijn genade groot,
Van der stouten gewelt end' wederstoot.

15 Daerom, Heer, sal ick u met lofsangh prijsen,
Onder vreemde sal ick u eer bewijsen:
Ia u, Heer, die met een heerlick gewelt
Vwen Koningh wel bewaert hebt in 't velt:
Die David den Gesalfden seer weldadigh
End' sijn kind'ren altijt wilt zijn genadigh.

Den xix. Psalm.

1 DE Hemelen seer klaer
Verkonden openbaer
Des Heeren macht seer groot:
't Firmament vast gestelt,
Ons dagelijcks vertelt,
't Werck sijner handen bloot:

[De Brune]

En mijne enckels hebben niet gewanckelt.
Ick hebbe mijn vyanden *steeds* vervolght,
En aengetroffen; en niet weer-gekeert,
Tot dat ick-z' hadd' verdaen; en ick doorstack-ze,
Zoo dat-ze niet weer op en konden rijzen.
Zy vielen onder mijne voeten ne'er:
Want ghy omgordt my met kracht tot den strijd.

III. Pause.

+ 12 Ghy deed mijn weder-stander voor my bucken,
En ghy gaeft my den neck van mijn vyanden; +12
Ick hebbe oock mijn haters *gansch* vernielt:
Zy riepen, maer doch niemand heeft verlost;
Tot God, maer hy en heeft haer niet geantwoord:
Ick hebb' haer als 't stof voor den wind vergruyzet:
Ick ruymde-z' als het slijck der straten wegh.
Ghy helpt my uyt de twisten van het volck.

+ 13 Ghy hebt my tot een hooft ghestelt der Heid'nen.
't Volck dat ick niet en kende was my dienstbaer; +13
Heeft my gehoorzaemt op 't gehoor van d'oor:
Vremd' onderworpen zich my valschelick;
De vremde vielen bevend' uyt haer sloten.

+ De Heere leeft, mijn rotz-steen zy gheprezen,
En dat de God mijns heils nu zy verhooght: +14
De God, die my volkomen wrake gheeft:

14 Die volcken onder my brenght, en my helpet
Van mijn vyanden; die my hebt verheven,
Verr' boven hen, die tegen my op-staen.
Ghy vrijt my van de mensche des ghewelds:

+ Dies zal ick, Heer, u onder d'Heid'nen loven,
En uw naem zinghen, die het heil zijns Koninghs +15
Groot maeckt, en die daer eeuw'lick gunste doet,
Aen zijn ghezalfden, David, en zijn zaed.

XIX. PSALM.

Davids Psalm, voor den Opper-zanghmeester.

1 DE hemels doen verhael
Van Godes eer, 't gespan

[Datheen]

d'Een dagh voor, d'ander naer,
Geeft getuyg'nis eenpaer,
Ons van Godt onsen Heere:
De nachten algemeen,
Steets volgend' achter een,
Van Godts wijsheyt ons leeren.

2 Daer is voorwaer niemant,
Geen spraecke noch geen lant,
Daermen niet merckt end' hoort
De leeringe seer schoon,
Die elck uyt 's Hemels Throon
Ontfanght voort ende voort:
's Hemels loop over al
Gaet met een groot geschal
Door de werelt in 't ronde:
Godt daer in gemaeckt heeft
Een wooningh, die hy geeft
Der Sonnen t'aller stonde:

3 Daer uyt rijst sy seer klaer,
Als een Bruyd'gom eerbaer
Die uyt sijn kamer gaet,
Sy is als een sterck Helt
Die hem tot loopen stelt,
En daer van prijs ontfaet.
Sy loopt, en van d'een endt
Sy haer tot d'ander wendt
Des hoogen Hemels spoedigh,
Daer kan hem (soomen siet)
Ter wer'lt verbergen niet
Voor haer hitt' overvloedigh.

Pause.

4 De Wet des Heeren doet
Dat hert in overvloet
Verblijt zijn end' verheught:
Sijn getuyghnis gewis,
Den ongeleerden is
Een leeringh aller deught.
Heer uw' geboden recht
Verquicken uwen knecht
End' doen sijn hert verblijden:
Sy zijn louter end' goet,

[De Brune]

Vertelt zijn handen werck.
De dagh stort aen den dagh
Zijn spraeck, met overvloet.
De nacht toont aen den nacht
Verstand-en-wetenschap.
+ Geen spraecke, noch geen woord,
Of m' hoort daer in haer stemme. +2
Haer snoer gaet over al
De aerd'; haer red'nen *gaen*
Tot aen des weerelts einde.

2 Hy heeft daer, voor de zon,
Een paviljoen gestelt.
+ Die, als een bruydegom,
Vyt haere kamer gaet: +3
Zy is blijd', als een held,
Te loopen op het pad.
Haer op-komst (*daer zy rijst*)
Is van des hemels eind:
En tot des zelfs uyt-einden,
Is haren omme-loop:
En voor haer brandend' hitt',
En isser yets verborghen.

[Datheen]

Die der blinden gemoet
Verlichten t'allen tijden.

5 De vreese Godts alleyn
Is suyver ende reyn,
End' sal eeuwigh bestaen:
Sijn Rechten allegaer,
Zijn oprecht ende waer,
Die niet sullen vergaen.
Sy zijn beter dan gout
In 't getal menighfout,
Ia dan gout uytgelesen.
Honigh is niet soo soet,
Noch Honigh-raten goet,
Als u woordt, Heer, gepresen.

6 Oock waer u knecht hem keert,
Hy werdt daer door geleert
Tot uwen dienst, O Heer:
Soo wie de selfde houdt
Van herten met eenvoudt,
Heeft grooten loon end' eer.
Wie sal doch zijn den man
Die recht bemercken kan
Sijn feylen niet om gronden?
Maeckt my suyver end' klaer
Van mijn gebreken swaer,
End' mijn verborgen sonden.

7 Vwen knecht doch bewaert
Dat hy niet zy beswaert
Met moetwilligheydt quaet:
Dat sulcks niet over my
Heersche, maer dat ick zy
Reyn van sulck een misdaet.
Al wat ick spreken sal,
End' mijn gedachten al,
Laet u, Heer, wel behagen:
Ia u, die mijn troost zijt,
Die my verlost altijt
Vyt al mijn quade dagen.
Paus.

[De Brune]

+ 3 De Wet des Heeren is
Volmaeckt, bekeert de ziel. +4
't Ghetuyghenisse *Gods*
Des Heeren is ghewis;
Die slechten wijsheid gheeft.
Wat God beveelt, is recht,
En maeckt het herte bly;
Iae Gods ghebod is rein,
De ooghen doende lichten.
+ Des Heeren vreez' is rein,
Bestaend' in eeuwigheid. +5
Gods rechten die zijn waerheid:

4 *Gods rechten* zijn te zaem
Rechtveerdigh, meer begeert,
Dan goud, jae veel fijn-goud:
Veel zoeter, als daer is
De honigh en zijn zeem.
+ Oock werd uw knecht, daer door,
Met klaerheid onder-richt. +6
In 't houden van de zelf
Is grooten loon. Wie zoude
d'Afdwaelingh wel verstaen?
Maeckt my, *ô Heere*, rein,
Van 't gheen daer is verborghen.

+ 5 Houd uwen knecht te ruggh'
Van hooghmoed; dat die niet +7
En heersche over my.
Dan zal ick *gansch* oprecht
En wel ghereinight zijn
Van veel weerspannigheids.
De red'nen mijnes monds,
t Gedachte van mijn hert,
Laet voor uw aenghezichte
Gansch wel-behaeghlick zijn:
Ghy die daer zijt mijn rotz,
En mijn verlosser, Heere.

[Datheen]

Den xx. Psalm.

1 GOdt verhoort u gebedt, dat ghy doet,
In uwen swaren noodt:
Godt Iacobs neem u in sijn behoedt,
In den tegenspoet groot:
Vyt den hemel sie hy u lijden,
En help u oock seer krachtigh,
Van Sion den bergh t'allen tijden,
Sterck' u sijn hant seer machtigh.

2 Vwes diensts end' der off'randen schoon
Gedenck de Heere mijn.
Dat uw' off'randen voor sijnen Throon
Haest asschen mogen zijn.
Hy maeckt voorspoedigh uwe dinghen
Na uw' begeerte reyne,
Hy wil u voornemen volbringen
Groot end' kleyn in 't gemeyne.

3 Godt doe dat ghy hem bidt goedertier,
Op dat wy onbeswaert,
Eenmael oprechten onse Banier:
In Godts Naem wijdt vermaert,
End' seggen: Godt uyt sijn woonst' hilligh
Wil sijnen Koningh krachtigh
Verhooren en helpen goetwilligh
Met sijner handt almachtigh.

4 Ons' vyanden staen seer vast gebouwt
Op wagen end' op peert,
Maer op Godts kracht hebben wy vertrouwt
In 't lijden dat ons deert.
Oock is haer groote macht gekommen
Tot niet, sy is verloren:
Maer ons kracht is hooger geklommen
Dan sy oyt was te voren.

5 Wilt doch beschermen, Heer, van nu voort
Den Koningh, end' bystaen,
Laet doch ons gebedt wesen verhoort
Als wy u roepen aen.

[De Brune]

XX. PSALM.

Davids Psalm, voor den Opper-zanghmeester.

1 GOd hoore u, ten banghen daghe:
De naem van Iacobs God
Zet u in een vertreck: en zende
Vw hulp' uyt 't heilighdom;
En ondersteune u uyt Sion.
+ Dat hy aen uw spijs-offers
Gedenck, en dat hy uw brand-offers +2
Tot asschen maeke, Sela!

2 Hy gheef u *alles* nae uw herte,
Vervull' al uwen raed.
+ Wy zullen over uw heil juyghen;
Wy zullen in Gods naem +3
De vaendels nemen, en op-steken.
God vull' al uw begeerten:
Nu weet ick, dat de Heere zijnen
Gezalfden zal behouden.

3 Hy hoort hem uyt zijn heil'ghen hemel.
't Heil zijner rechter-hand
Zal wezen met *veel* moghentheden.
+ Dees maecken steeds ghewagh
Van waghens, ende die van peerden; +4
Maer zoo veel ons belanghet,
Wy zullen van des Heeren naeme,
Die onze God is, melden.

[Datheen]

Den xxj. Psalm.

1 DE Koningh sal seer zijn verheught,
Dat hy door uw' hant krachtigh
Verlost is, Heer almachtigh,
Hoe vol sal hy wesen der vreught,
Siende dat hy gewis
Door uw' kracht bevrijdt is.

2 Sijnen lust end' begeeren al,
Soo hy dat overlegget,
Heer, ghy hem niet ontsegget:
End' al dat hy u bidden sal,
Daer van hy doet vermaen,
Sal hy van u ontfaen.

3 Want eer hy bidt, zijnde benouwt,
Maeckt ghy hem, Heere goedigh,
Met rijckdom overvloedigh.
Een kroone van geloutert gout
Maeckt ghy hem, die ghy stelt
Op 't hooft midden in 't velt.

4 Hy begeerde doch anders niet
Dan dat ghy hem woud geven
Slechts eenen tijdt om leven.
Ghy hebt hier boven (soo men siet)
Hem vergont overvloet:
Ia 't eeuwigh leven soet.

5 Door u goetheyt maeckt ghy altijt
Dat sijnen goeden name
Wijdt verbreydt werdt bequame.
Want ghy, Heer, die goedertier zijt,
Hem prijs end' eere wilt
Altijdt geven seer milt.

6 Ghy verciert hem, dat hy hier naer
Eenen spiegel sal wesen
Vwer goetheydt gepresen.
Ghy hebt hem verheuget voorwaer,
End' sijn herte verlicht
Door u lieflick gesicht.

7 Op dat de Koningh zy bevrijt
In sijn leet end' benouwen,
Op Godt staet sijn vertrouwen.
Van Godt wacht hy hulp in den strijt,
Door welcken hy eenpaer
Vast blijft sonder gevaer.

[De Brune]

4 Zy hebben zich ghekromt ter aerde,
En vielen daer zoo neer:
Maer wy zijn over-eynd gerezen,
En blijven vaste staen.
+ O Heere, wilt ons doch behouden.
De Koningh, *onze Heere*, +5
Zal ons, ten daghe onzes roepens,
Gehoor en antwoord gheven.

XXI. PSALM.

Davids Psalm, voor den Opper-zanghmeester.

1 O Heer, de Koninck is verblijdt,
In uwe sterckt': hoe zeere
Is hy in uw heil vrolick!
+ Ghy geeft hem zijnes herten wensch,
En zijner lippen spraeck +2
En hebt ghy niet gheweert.

+ 2 Want ghy, *ô Heere*, komt hem voor
Met zegeningh van 't goede; +3
Ghy zet op zijnen hoofde
+ Een goude kroon: Hy eischt van u
Het leven; ghy gheeft hem +4
Tijd-lenghte voor altoos.

+ 3 Door uw heil is zijn eere groot;
Ghy geeft hem glans en luister; +5
+ Ghy hebt hem tot een zeghen
In *alle* eeuwigheid ghestelt. +6
En ghy vervrolickt hem, door vreught,
Met uw lief aenghezicht.
Pause.

[Datheen]

8 Vw' hant is sterck genoegh om slaen,
Ia om neder te vellen
Die hen tegen u stellen.
Sy werden oock tot niet gedaen,
Die uwen prijs en eer
Hebben verachtet Heer.

9 Vw' gramschap hen verslinden sal
Als eenen heeten Oven,
Onder vol vyers en boven.
Sy werden oock verdorven al,
Van u, daer men op siet,
Werden sy bracht tot niet.

10 Vytgeroeyt werden sy met een
Van der aerden met machte,
Sy end' al haer geslachte.
Daer en werdt gedachtenis geen,
Noch gewach vroegh of spaet,
Van haren stamme quaet.

11 Om datse hebben onderstaen
Den Koningh te beschaden
Met allerley boosdaden.
Tegen u sy met list raetslaen,
Maer daer werdt door haer kracht
Niet bysonders volbracht.

12 Al waer 't dat de boos' opgericht
Te saem tegen u quamen,
Ghy soutse haest beschamen.
Ghy sultse schieten in 't aensicht,
Daer op hebt ghy gemickt,
End' uwen boogh geschickt.

13 Daerom maeckt u doch op, O Heer,
Wilt met ernst nu bewijsen
Vw' kracht, niet om volprijsen.
Op dat wy altijdt, t'uwer eer,
Prijsen ons leven langh
Vwe macht met lof-sangh.

Den xxij. Psalm.

1 WAerom verlaet ghy my, mijn Godt, mijn Heer?
Verr' is uw' hulp, doch ben ick benouwt seer,

[De Brune]

+ 4 De Koninck steunt op *God* den Heer:
En hy zal door de gunste +7
Des Hooghsten niet *eens* wanck'len. *Pause.*
+ Vw hand zal vinden uw partyen;
En uwe rechterhand +8
Zal vinden die u haet.

+ 5 Ghy zult-ze, als een oven viers,
Ter tijd uw's torens zetten. +9
D'Heer zal-z' in toorn verslinden;
+ 't Vier zal-z' op-eten: en ghy zult
Haer vrucht uyt d'aerd verdoen, +10
Haer zaed uyt 't mensch gheslacht.

+ 6 Want *ziet*, zy hebben teghen u
Quaed aen-geleyt; zy hebben +11
Yet schendlicks gaen verzinnen:
+ Maer zy en hebben gansch gheen macht:
Want ghy hebt haer ghestelt +12
Gelijck tot een doel-wit.

7 Met uwe pezen zult ghy *'t recht*
Op haer ghezicht toe-legghen.
+ Verhooght u doch, ô Heere,
In uwe sterckt': zoo zullen wy +13
V zinghen, en uw macht
Steeds loven met ghezangh.

XXII. PSALM.

Davids Psalm, voor den Opper-zanghmeester, op Ajelet hasschachar.

1 MYn God, mijn God, waerom verlaet ghy my?
Verr' afgheweken zijnde van mijn heil,
En van de woorden mijns gebruls. Mijn God,
Ick roep' by daghe,

[Datheen]

Verre hebt ghy mijn klachten versteken,
Die my uytbreken.
Des daeghs aenroep ick u uyt 's herten gronde,
Nochtans antwoort ghy my tot geener stonde,
Ende des nachts laet ick niet af van klagen,
Seer verslagen.

2 Doch, Heer, ghy zijt die Heyligh' evenwel,
Die daer woont onder u volck Israel,
Daer ghy wilt dat hem stedes vermeere
V prijs end' eere.
Ons' Vaders hebben op u vast gebouwet,
Ia op u alleen hebben sy betrouwet,
Die haer banden geweldigh hebt ontbonden
t'Allen stonden.

3 Biddende waren sy van druck bevrijt,
Sy hoopten op uw' goetheyt t'aller tijt,
En ghy beweest hen vroegh ende spade
Vwe genade.
Maer ick ben een worm, en geen mensch in krachten,
Een yeders spot, want sy my al verachten,
My tot een spreeckwoort sy te maken plegen
Aller wegen.

j. Pause.
4 Een yeder siend' hoe dat ghy my, Heer, slaet,
Bespottet my, end' belacht my met smaet:
Verachtende steken sy den mont op,
End' schudden den kop.
Dan sprekense: Hy staet tot allen tijden
Gantsch op sijnen Godt, dien hy bidt in 't lijden,
Dat hy hem helpt, is 't dat hy hem beminnet
End' versinnet.

5 Doch hebdy my uyt mijns moeders lichaem
Gebracht, end' hulpe bewesen bequaem,
Van mijns moeders borst ghy my steets bystaet,
Godt mijn toeverlaet:
Ia dat meer is, soo haest ick was geboren,
Hebt ghy my ontfangen ende verkoren,
Ende getoont dat ghy mijn Godt wilt wesen,
Hoogh gepresen.

6 Daerom van my soo verr' doch niet en wijckt,
Den moet ontvalt my, en 't hert my beswijckt,
En daer is niemant die my geeft de handt,
Hulpe noch bystandt.

[De Brune]

En ghy en antwoord niet: en oock by nachte,
En daer en is voor my gansch gheene stilte.
+ Doch ghy zijt heiligh, zittend' onder 't lof-zangh
Van Israël. +2

2 Op u vertrouwden onze vaders, Heer,
Iae zy vertrouwden, en ghy hielp-ze uyt:
+ Zy riepen tot u, en zijn uytgheredt;
Zy steunden op u, +3
En zy en zijn oock niet beschaemt gheworden.
Maer ick ben als een worrem, en gheen mensche,
Een smaed van menschen, en van *al* den volcke
Tot niet veracht.

I. Pause.

+ 3 Al die my aenzien, die bespotten my,
En steken uyt de lippe, schudden 't hooft: +4
Hy heeft het, zegghen-z', op den Heer ghewendt,
Dat hy hem helpe,
Dat hy hem redd', dewijl hy hem behaeghet.
+ Ghy zijt, die my hebt uyt den buyck ghetoghen,
En die my hebt, aen mijne moeders borsten, +5
Gerust doen zijn.

4 Ick ben op u, zelfs van de baer-moer aen,
Geworpen: zelfs van mijnes moeders buyck,
+ Zijt ghy mijn God: *zoo* weest niet verr' van my:
Want bangheid naedert: +6
Daer is gheen hulp. Veel varren my om-ringhen,
En stercke Basans-stieren my om-cingh'len;
Zy gapen teghen my, als een verscheurend',
En brullend' leeuw.

+ 5 Ick ben ghelijck als water uyt-ghestort,
En alle mijne beend'ren hebben zich +7

[Datheen]

Veel stercke Stieren my als nu omringen,
De Ossen vet uyt Basan my bespringen,
Om my te verstricken sy vlijt aenwenden,
Ia te schenden.

7 Sy zijn als een leeuw, die verscheurt seer strangh,
Die loert om te rooven een schaepken bangh,
Sy ontdoen haer kelen wijt ende breet,
Schrickelick end' wreet.
En als water vloeyen wech mijne krachten,
Mijn leven is ontstelt, en door mijn klachten
Smelt mijn hert als Was, oock vergaet mijn leven
Met swaer beven.

ij. Pause.
8 Als een potscherf is verdrooght al mijn kracht,
Aen 't gehemelte kleeft mijn tongh versmacht,
Ghy hebbet my gemaeckt vol onwaerden,
Als 't slijck der aerden.
Want honden omringen my en genaken,
De boosdoenders hen tegen my opmaken,
Om mijn handen en voeten te doorsteken,
Ia te breken.

9 Mijn beenen kan ick tellen groot en kleyn,
D'welck siende de boose menschen onreyn,
Zijn verblijt, ende bespotten, Heere,
My alsoo seere.
Mijn kleet is van nu stuck-wijs uytgegeven.
Mijnen rock is oock gestelt daer beneven,
Op dat sy 't lot daer over werpen prachtigh,
t'Saem eendrachtigh.

10 Dies wilt, Heer, van my nu niet verre gaen:
Maer goedighlick wilt my o Godt bystaen,
Haest u, ghy zijt, ende anders geene,
Mijn kracht alleene.
Verlost mijn ziel van 't sweert mijner vyanden,
Die my soecken te krijgen in den handen,
End' my geerne wreed'lick hadden verslonden
Gelijck honden.

11 Helpt doch uyt den muyle der Leeuwen fel
Mijn ziel beanghst, ende versterckt die wel
Tegen de Eenhoornen, die hen stellen
Om my te quellen.
Soo sal ick mijnen broederen verkonden
Vwen naem: end' sals' daer toe oock vermonden

[De Brune]

Gescheyden van malkander, en verdeelt;
Als was mijn hert is.
't Is binnen in mijn ingewand gesmolten: *II. Paus.*
+ Mijn kracht is, als een pot-scherf, dorr' geworden:
En mijne tonghe is aen mijn gehemelt +8
Gehecht, als lijm.

6 En ghy, Heer, leght my in het stof des doods:
Want honden hebben my rondom bezet:
Een schaere van boos-doenders die heeft zich
Om my begheven.
+ Zy hebben mijne handen en mijn voeten
Door-graven: ick zoud' alle mijne beend'ren +9
Wel tellen: zy aenschouwen 't met vermaken,
Zy zien my aen.

7 Zy deylen mijne kleeren onder hen,
En doen 't lot vallen over mijn ghewaed.
+ Maer ghy, Heer, mijne sterckte, weest niet verr':
Haest tot mijn hulpe. +10
Red mijne ziele van 't zweerd, mijn' eenzaeme
+ Van 't honds gheweld: verlost my uyt den muyle
Des leeuws, en van de hoornen der eenhoornen: +11
Verhoort my doch.

8 Zoo zal ick mijne broeders uwen naem
Vermelden, en in 't midden der gemeynt *III. Paus.*
+ V prijzen. Prijst hem, ghy die vreest den Heer:
Wilt hem vereeren, +12
Ghy Iacobs zaed: en ghy zaed Isr'els vreest hem.
Want hy en heeft des armen onderdruckingh
Met af-keer oyt veracht, noch 't aengezichte
Voor hem bedeckt.

9 Maer God verhoort, wanneer-men tot hem roept.
+ Mijn lof zy van u in een groote schaer.
'k Zal mijn beloft voldoen voor *alle* die, +13
Dewelck hem vreezen.
De nedrigh'-en-zachtmoedigh' zullen eten,
Zy zullen oock *daer van* verzadight worden:

[Datheen]

In ’t openbaer, midden in uwer Kercken
Vwe wercken.

iij. Pause.
12 Ick sal seggen: Ghy al die den Heer vreest,
Belijdt hem, end’ ghy kind’ren Iacobs meest,
Prijst sijn goetheyt, hem ende niemandt el
Vreese Israel.
Want hy heeft sijn aensicht niet willen wenden
Van ’t gebedt des menschen in sijn ellenden:
Maer wil sijn stem hem laten komen voren
Tot sijn ooren.

13 Soo sal uwen lof door my zijn verhaelt,
In uw’ Gemeynte sal wesen betaelt
Mijn belofte onder ’t volck ootmoedigh,
Dat u vreest goedigh.
Daer sullen de arme versadight wesen,
Van dien die u soecken werdt ghy gepresen,
Ghy vrome sult eeuwigh (zijnde verheven)
In vreughd’ leven.

14 Dit bedenckende, sullen zijn bekeert
De volcken, end’ van hem wert ghy ge-eert,
End’ gedient oock met knyen gebogen,
Voor uwen oogen.
Want sy sullen weten dat u dat rijcke
Alleen behoort: want ghy hebt geen gelijcke,
End’ dat ghy over de volcken met eere
Zijt een Heere.

15 Sy sullen, Heer, u eer aendoen seer groot
Die versaet zijn, oock die des hongers noot
Lijden, die sullen u, Heer, prijsen,
End’ eer bewijsen.
Daer sal hen haer zaet gantschelick begeven,
Tot uwen dienst, sy sullen, Heer, verheven,
Van kints kind’ren altijt wesen gedachtigh,
Vw’s Naems krachtigh.

16 Vyt hen sal altijts yemant komen voort,
Om de nakomers te leeren u woort,
Ende de goedigheyt hoogh gepresen
Van u bewesen.

Den xxiij. Psalm.

1 MYn Godt voedt my als mijn Herder gepresen,
Dies sal ick geenes dinghs behoeflick wesen,

[De Brune]

Zy die God zoecken, zullen hem *oock* prijzen,
Met vrolickheid.

+ 10 All' einden van der aerde zullen zulcks
Ghedencken, en zich keeren tot den Heer: +14
En al 't gheslacht der Heid'nen zal voor u
Te voete vallen.
Want *onses* Heeren is het Koninckrijcke,
En onder d'Heydenen voert heerschappye.
+ De vette op der aerden zullen eten,
En buyghen zich. +15

11 En alle die neer-daelen in het stof,
En die daer zijne ziele niet en kan
In 't leven houden-of-zich-onder-houden,
Die zullen alle
Zich voor zijn aenghezichte neder-buyghen.
't Zaed *der naerkomelinghen* zal hem dienen,
En 't zal den Heere toegherekent worden
In eeuwigheid.

+ 12 Zy zullen komen, en vertellen t'saem,
Aen al den volcke, dat nu is, of zal +16
Geboren worden, zijn gherechtigheid:
Om dat 't zijn werck is.

XXIII. PSALM.

Davids Psalm.

1 GOd is mijn Herder, my zal niets ontbreken:
Hy doet my ligghen in begraesde weiden:
Hy voert my zachtjes aen zeer stille waters:
Hy doet mijn ziele tot zich weder-keeren:

[Datheen]

In ’t groene gras seer lieflick hy my weydet,
End’ aen dat soet water hy my geleydet,
Hy verquickt mijn ziel, die seer is verslegen,
Om sijns naems wil leyt hy my in sijn wegen.

2 Al waer ’t schoon dat ick in ’t dal des doodts ginghe,
En dat my des doots schaduwe omvinge,
Ick vreesde niet, ghy zijt by my gestadigh,
End’ ghy troost my met uwen staf genadigh,
Ghy maeckt rijck met goeden seer veler handen,
Mijn tafel voor d’oogen mijner vyanden.

3 Ghy salft mijn hooft met rieckend’ oly goedigh,
End’ schenckt my den beker vol overvloedigh,
Ghy sult doen dat uwe gonst, O Heer, krachtigh
Mijn leven langh by my steeds blijft eendrachtigh,
Soo dat ick hoop’ eeuwighlick vast te woonen
In Godes huys, ’t welck niet is om verschoonen.

Den xxiiij. Psalm.

1 DE aerd’ is onses Godts voorwaer,
En wat sy begrijpt verr’ en naer,
Met den menschen daer in woonachtigh,
Hy heeft die op ’t Meyr vast gegrond,
Hy verrijckt die alsins in ’t rond,
Met veel schoone rivieren krachtigh.

2 Sijnen Bergh is een heyligh oort,
Wie sal daer op komen nu voort?
Wie sal daer woonen ende blijven?
Die sijn hert en handen heeft reyn,
Die de leugens haet groot end’ kleyn,
Noch geen meyneedt en soeckt te drijven.

[De Brune]

Hy leydt en stiert my voorders in de sporen
Der gh'rechtigheid, *en dat* om zijns naems wille.

+ 2 Al gingh ick oock in 't dal des doodes schaduw,
Geen quaed-of-ongheluck en zoud' ick vreezen: +2
Want ghy met my, en by my zijt, *ô Heere*;
Vw roed' en staf die zullen my vertroosten.
Ghy recht de tafel aen voor mijn ghezichte,
Oock teghen over mijne weer-partijders.

+ 3 Ghy zalft mijn hooft, en maeckt het vet met oly:
Mijn beker die is vol-end'-over-vloeyend: +3
Zoo dat de goedertierenheid en gunste
My al mijns levens daghen zal nae-volghen:
En ick zal, voor een langhen tijd van dagen,
In 't huys van *God* de Heere blijven-woonen.

XXIV. PSALM.

Davids Psalm.

1 DE aerde komt den Heere toe,
En 't ghene daerze vol van is:
De weereld, en die daer in woonen.
VVant hy heeft die zelfs op en aen
De zeen gegrondt, en hy heeft die
Ghevestight op de stroom-rivieren.

+ 2 VVie zalder klimmen op den bergh
Des Heeren? VVie zal staen ter plaets +2
Zijns heilighdoms? Die rein van handen,

[Datheen]

3 Die mensche sal segen ontfaen,
Godt sal hem oock wel gade slaen,
End' door sijn goedigheydt bevrijden.
Sulcks is 't geslachte t'aller tijdt,
Dat Godt soeckt met herten verblijdt,
O Godt Iacobs aen allen zijden.

4 Verhooght u groote poorten nu,
Eeuwige deuren verheft u,
Dat in-gae de Koningh vol eeren.
Wie is de Koningh soo geacht?
't Is Godt d'overwinner met kracht,
Wiens macht niet en is om vermeeren.

5 Verhooght u groote poorten nu,
Eeuwige deuren verheft u,
Dat in-gae de Koningh vol eeren.
Wie is de Koningh soo geacht?
't Is Godt der heyrkrachten vol macht,
Die groot is, ja een Heer der Heeren.

Den xxv. Psalm.

1 MYn hert heff' ick tot u Heere,
Mijn hoop alleen op u staet,
Behoedt my doch voor oneere,
Die my wenscht mijn vyant quaet.
Sy werden, Heer, soo 't betaemt,
Niet schaemroot die op u bouwen:
Maer sy sullen zijn beschaemt,
Die de Vrome hier benouwen.

2 Heer, wijst my doch uwe wegen
Die ghy wilt dat ick sal gaen:
Tot den selven maeckt genegen
My, en doet my die verstaen.
Leert end' stiert my na u woort,
In uwe waerheydt gepresen:
Ghy zijt mijn hulp: dies nu voort
Wacht ick op u in dit wesen.

[De Brune]

En die daer zuyver is van hert:
Die zijne ziel niet op en heft
Tot valscheid, noch en zweert bedrieghlick.

+ 3 Die zal den zeghen van de Heer,
En vruchten der gherechtigheid +3
Van *God*, de God zijns heils, ontfanghen.
Dat is 't gheslachte van de gheen',
Die naer hem vraghen; die daer *steeds*
Vw aenghezicht, ô Iacob, zoecken. *Sela!*

+ 4 Ghy poorten heft uw hoofden op:
Ghy eeuwig' deuren heft u op, +4
Op dat de Vorst der eer in-trede.
Wie is doch deze Vorst der eer?
De sterck', en die gheweldigh' Heer,
De Heer geweldigh in den strijde.

+ 5 Ghy poorten heft uw hoofden op;
Ghy eeuwig' deuren heft u op, +5
Op dat de Vorst der eer in-trede.
Wie is doch deze Vorst der eer?
't Is d'Heere van des hemels heir:
Hy is de Koninck *vol* van eere. *Sela!*

XXV. PSALM.

Davids Psalm.

1 HEer, ick heff', tot u, mijn ziele;
O mijn God, ick steun' op u.
Laet my doch niet schaemrood werden:
Laet doch mijn vyanden, *Heer*,
Over my niet vrolick zijn.

[Datheen]

3 Gedenckt, Heer, aen u goetheden,
Stelt u voor oogen voortaen
Vw' groote barmhertigheden,
Die ghy voormaels hebt gedaen.
Doch vergeet de sonden swaer,
Mijner jonckheydt seer lichtveerdigh:
Gedenckt mijns goedtlick eenpaer,
Tot mijn hulpe zijt volveerdigh.

4 Godt is waerachtigh end' goedigh,
Hy is 't, end' blijft sulcks altijdt:
Ten wege brenght hy sachtmoedigh
Den sondaer vervallen wijdt.
Den ootmoedigen leert hy
Sijn Godtsalige voetpaden:
Hy toont oock sijn wesen vry,
Den armen menschen beladen.

Pause.

5 Goetheyt en waerheyt verheven
Zijn des Heeren wegen al,
Voor hem die daer na sijn leven
End' sijn gangen rechten sal.
O Heer, door uwen naem klaer,
Wilt my goedighlick mijn sonden
Vergeven: Want seere swaer
Ende groot zijn sy bevonden.

6 Wie is hy die altijt spoedigh
Onsen Godt vreest boven al?
Die werdt geleert overvloedigh
Van den wegh dien hy gaen sal.
Die sal besitten sijn goet,
Met stilheydt ende met vrede:
Sijn zaet sal in overvloedt
Het lant oock besitten mede.

7 De verborgentheyt des Heeren
Is den mensch geopenbaert,
Die Godt vreest en houdt in eeren,
End' sijn verbondt wel bewaert.
Mijn hert ende mijn gemoet
Op den Heer hen alleen setten,

[De Brune]

Laet doch gheen die op u wachten
Schaem-rood zijn: Laet zijn beschaemt,
Die met on-re'en trouwloos hand'len.

+ 2 Doet my, Heer, uw wegen kennen,
Ende leert my uwe pa'en: +2
Leyd my in uw waerheid, leert my,
Want ghy zijt de God mijns heils:
Ick verwacht u alle dagh.
Denck aen uw barmhertigheden,
En uw goedigheden, Heer;
Want die zijn van eeuwigheden.

+ 3 Heer, en wilt doch niet gedencken
Aen de zonden mijner jeught, +3
Noch aen mijne overtredingh;
Denckt doch mijner, naer uw gunst,
En dat om uw goedheids will'.
+ *God* de Heer is goed en billigh,
Daerom zal hy 't zondigh volck +4
In den wegh wel onderwijzen.

4 Hy zal in 't gerichte leyden
Alle die zachtmoedigh zijn;
Hy zal die zachtmoedigh leven,
Onderwijzen in zijn wegh. *Pause*.
+ All' des Heeren paden zijn
Goedertierenheid en trouwe, +5
Aen die geen die zijn verbond
En getuygenissen houden.

5 Heer, vergheeft my, om uws naems wil,
Mijn on-recht, want dat is groot.
+ Wie is 't, die daer vreest den Heere?
Hy zal hem wel, in de wegh, +6
Leeren, dien hy kiezen zal:
Zijne ziele zal vernachten

[Datheen]

Want hy maeckt vry mijnen voet
Vyt al der Godloosen netten.

8 Siet my aen met goeder herten,
Hebt doch med'lijden met my,
Want eensaem ende vol smerten
Ben ick, Heer, end' gantsch onvry.
Ick werde seere benouwt,
Daeg'lijcks werdt grooter mijn lijden:
Helpt my, Heer, die u vertrouwt,
Vyt den noot in desen tijden.

9 Mijn jammer wilt doch aenmercken,
Mijnen angst end' noodt aensiet,
Mijn sonden end' boose wercken,
Vergeeft my goedtlick om niet.
Siet hoe de vyanden mijn
Moetwillighlick boven maten,
Die groot van getale zijn,
My seer vyandelick haten.

10 Voor haer list mijn ziel bewaret,
Verlost my dat ick met smaet
End' met schand' niet zy beswaret,
Want ghy zijt mijn toeverlaet.
Slecht, recht, ben ick, my behoet,
Want ick sal, Heer, u verwachten.
Israel uyt tegenspoet
Verlost oock door uwe krachten.

Den xxvj.Psalm.

1 BEwaert, O Heer, mijn recht:
Want voorwaer uwen knecht
Wandelt in onschult nu voortaen:
Op u staet mijn betrouwen,
In al mijn swaer benouwen,
Daerom en sal ick niet vergaen.

2 Heer, doorsoeckt mijn gemoet,
Proeft my in tegenspoet
Aen den proefsteen in mijn ellent:
Mijn hert end' oock mijn nieren,
Proeft doch, Heer, met den vyeren,
Op dat ick recht werde bekent.

[De Brune]

In het goede; en zijn zaed
Zal de aerde *langh* be-erven.

+ 6 Gods geheym is voor den ghenen,
Die hem vreest; en zijn verbond, +7
Om hen dat bekent te maecken.
Mijne ooghen zijn altijds
Op den Heere *uyt-ghestreckt:*
Want hy is die mijne voeten
Vyt het strick-net voeren zal.
+ Keert tot my, zijt my ghenadigh. +8

7 Ick ben eenzaem en ellendigh:
De benauthe'en van mijn hert
Hebben zich wijd-uyt-gestrecket:
Voert my uyt mijn nooden, *Heer*.
+ Aenziet mijn ellend en moeyt',
En neemt wegh all' mijne zonden: +9
Ziet doch mijn vyanden aen,
Want zy werden menighvuldigh:

8 Iae zy haten my met wrevel.
+ Hoedt mijn ziel en reddet my,
Laet my niet beschamet worden, +10
Want ick, *Heer*, op u betrouw.
Vroomheid en oprechtigheid
Hoedt my: want ick op u wachte.
O God, lost doch Israel,
Vyt all' zijne bangigheden.

XXVI. PSALM.

Davids Psalm.

1 HEer, recht my, want ick gae
In mijn oprechtigheid,
En ick vertrouwe op den Heer;

[Datheen]

3 Want, Heer, de oogen mijn
Vast'lick geslagen zijn
Op uwe genaed' end' goetheydt.
End' ick leyde mijn leven
Na den regel voorschreven,
Ick wandel in uwe waerheyt.

4 Der leugen-sprekers boos
Versamelingh seer loos
Ick altijdt, O Heer, haten sal.
Met schalcke menschen listigh,
Die valsch zijn ende twistigh,
Heb ick niet gemeyns over al.

5 Heer, der Godtloosen Kerck,
Haer ergheyt end' haer werck
Haet ick altijt uyt 's herten gront.
By den schalcken end' boosen,
Noch oock by den Godtloosen,
En sitt' ick, Heer, tot geener stont.

Pause.

6 Ick wasch mijn handen reyn
Met onschult in 't gemeyn,
Ick geve my tot 't goet eenpaer:
End' Godt, tot uw' offranden
Schoon end' seer velerhanden,
Die men doet op uwen Altaer.

7 Op dat ick daer u eer
End' heerlickheyt, O Heer,
Singen mach overluydt end' klaer.
End' uwe wonder-wercken
Seer groot, soo men kan mercken,
Mach verkonden in 't openbaer.

8 Ick hebb', Heere, bemint
End' hertelick besint
V schoon huys daer ghy woonen wilt.
De plaets daermen verkondet
End' oock altijdt vermondet
Vwen lof, end' prijs, Heere milt.

9 Laet my niet zijn getelt,
Geplaeght, noch oock gequelt
Met de boosdoenders obstinaet.
Neemt doch niet wegh mijn leven
Met dien, die hen begeven
Tot bloetstorten uyt nijt en haet.

[De Brune]

Dies zal ick oock niet wanck'len.
[+] Beproeft en onderzoeckt my:
Toetst, Heer, mijn nieren en mijn hert. [+]2

[+] 2 Want uwe goedigheid
Is voor mijn oogen, *Heer*.
In uwe waerheid, wandel ick. [+]3
[+] 'k En zitte noch en woone,
By valsch of ydel lieden:
En met bedeckte gaen ick niet. [+]4

[+] 3 De schaer' die quaed bedrijft,
Die wert van my gehaet:
By goddelooz' en zitt' ick niet. *Pause.* [+]5
[+] Ick wassche mijne handen
In onschuld, en ick trede
Rondomme uwen altaer, Heer: [+]6

[+] 4 Op dat ick daer de stem
Des lofs doen hooren mocht:
En al uw wond'ren doen verstaen. [+]7
[+] O Heere, ick beminne
De wooningh uwes huizes,
De plaetz' der woonsté van uw eer'. [+]8

[+] 5 En raept mijn ziel niet wegh,
Met haer die zondaers zijn:
Noch oock mijn leven met de lien [+]9
[+] Des bloeds; in welckers handen
Zijn schandelicke stucken,
De recht-hand vol geschencken is. [+]10

[Datheen]

10 De verraders vol nijt,
Vyt list, end' haet, end' spijt,
Verklagen my met onrecht groot:
Sy loopen ende slaven
Om geschencken end' gaven,
Die hen haest brengen totter doodt.

11 Maer ick wil, Heere, gaen
Vromelick, end' bestaen
In eenvout met een oprecht hert:
Weest my doch nu genadigh,
O mijn Godt seer weldadigh,
Verlost my uyt angst ende smert.

12 Ick sie, Heer, dat ghy my
Hebt opgerecht, end' vry
Gestelt op uwen wegh eerbaer.
Dies wil ick u, Heer, prijsen,
Singen, end' eer bewijsen,
In 't midden uwes volcks eenpaer

Den xxvij. Psalm.

1 GOdt is mijn licht, 't welck my leyt in sijn wegen,
En mijn heyl, voor wien sal ick zijn bevreest?
Hy is mijns levens kracht tot my genegen,
Voor wien sal ick schricken in dit tempeest?
Als my de boose deden overloop,
Ende sochten my te verslinden gaer,
Ick sagh dan mijn vyanden in 't gevaer
Struyckelen en vallen al over hoop.

2 Al waer 't dat my veel heyrkrachten omvingen,
Soo sal doch, Heer, mijn hert hen vreesen niet,
Kome die wil om my nu te bespringen,
Ick stae vast op Godt in al mijn verdriet.
Een dinck heb ick begeert, end' tot den endt
Sal ick 't oock begeeren, Heer, met ootmoet,
Dat ick in u Huys, daer ghy zijt bekent,
Mijn leven lanck blijve tot mijn behoet.

3 Op dat ick daer mach mercken en aenschouwen,
Heer, uwes huys seer schoone heerlickheydt,
End' den Tempel vry zijnde van 't benouwen
Wel mach alsins doorsien met vrolickheydt.

[De Brune]

+ 6 Maer ick zal wand'len, *Heer*,
In mijn oprechtigheid. +11
Verlost my, en barmhertigh zijt.
+ Mijn voet staet op het effen.
Ick zal den Heere loven, +12
Ter plaetse der vergaederingh'.

XXVII. PSALM.

Davids Psalm.

1 DE Heere is mijn licht, en mijn behoudingh:
Voor wien doch zoud' ick wezen *oyt* bevreest?
De Heere is de sterckte van mijn leven,
Voor wien doch zoud' ick wezen *oyt* verschrickt?
Wanneer de booze mijne weer-partien,
En die daer teghen my vyandigh zijn,
Heel nae by tot my quamen, om mijn vleesch
Te eten, stieten zy, en vielen neer.

+ 2 Of my al schoon een legher mocht beleg'ren,
Mijn hert en vreesde niet; of teghen my +2
Een krijgh op-stond: ick zal hier op vertrouwen.
Een zaecke hebb' ick van den Heer begeert,
Die zal ick zoecken, dat ick woonen mocht,
All' mijn leef-dagen, in des Heeren huys;

[Datheen]

Want als ick sal wesen beswaert met noot,
Ick sal daer verborgen zijn t'aller tijt,
End' in een heymelick oort zijn bevrijt,
End' daer na verhooght zijn in eeren groot.

Pause.

4 Godt doet my gaen met den hoofd' opgeheven,
Vrymoedigh onder mijn vyanden al:
Dies wil ick hem lof, prijs end' eere geven,
Met sangh in sijn huys ick hem loven sal.
Als ick u, Heer, bidde my doch verhoort,
Wilt mijn begeert genadelick verstaen,
In den noodt wilt mijn klachten nemen aen,
Ende zijt my barmhertigh na u woort.

5 Mijn hert heeft, Heer, gevoelt in allen hoecken
V woort, 't welck my inwendigh aldus leert:
Beneerstight u om mijn aenschijn te soecken,
Ghy siet dat ick 't gesocht heb end' ge-eert
Keert doch van my niet, Heer, u aenschijn reyn,
In uwen toorn verstoot niet uwen knecht:
Ghy zijt, Heer, mijn hulper trouw end' oprecht,
Verlaet my niet, Godt mijn Heylant alleyn.

6 Vader end' Moeder hebben my verlaten,
Maer Godt bewaert my als een kint seer teer,
Ick ben seer benouwt door hen die my haten:
Dies leert my ingaen den rechten wegh, Heer.
All' mijn vyanden soecken mijn verdriet,
Valsche tuygen staen op, der welcker mont
Niet dan onrecht en spreeckt tot aller stont,
Dies en geeft my in haren handen niet.

7 Had ghy my dien troost niet laten verwerven
Dat ick noch in dit leven soud' ontfaen
't Gebruyck uwer goederen voor mijn sterven:
Ick waer onder den last des drucks vergaen.
Daerom lanckmoediglick den Heer verwacht,
Zijt altijt wel getroost end' onvertsaeght,
Godt sal eynd'lick u helpen die nu klaeght,
Verbeyt den Heer, op sijn toekomst hebt acht.

Den xxviij. Psalm.

1 O Heer, ghy zijt mijn sterckte machtigh,
Tot u is 't dat ick bidde klachtigh:
Swijght niet stil, O mijn Godt gepresen,

[De Brune]

+ Om aen te zien des Heeren lieflickheid,
En t'onderzoecken in zijn schoon paleys. +3

3 Hy deckt my in zijn hut, ten quaden tijde;
Hy berght my, in t verborgen van zijn tent:
En hy verhooght my, op een steene-rotze. *Pause.*
+ Mijn hooft zal boven mijn vyanden nu,
Die rondom my zijn, hoogh verheven zijn: +4
En ick zal offeranden des geklancks
In zijn tent off'ren: ick zal zingen, jae,
Ick zal den Heer Psalm-zingen-met-gezangh.

4 Hoort mijne stemme, als ick roep, ô Heere,
Weest my genaedigh, ende antwoord my.
+ Mijn hert zeyt u, *Ghy zeght*: Zoeckt mijn gezichte:
Ick zoecke nae uw aenghezicht. O Heer. +5
En berght uw aengezichte niet voor my.
Noch wilt uw knecht af-keeren in uw toorn.
Ghy zijt mijn hulp geweest, begeeft my niet.
Noch en verlaet my niet, ô God mijns heils.

+ 5 Mijn vader en mijn moeder my verlaten:
Maer God zal my aen-nemen. Doet my doch, +6
Heer, uwen wegh verstaen, en wilt my leyden,
In 't rechte pad, om mijn verspieders wil.
Geeft my niet over in de quae' begeert
Van mijne weer-partijders, *ô mijn God*.
Want valsche tuygen zijnder tegen my
Nu opgestaen, en een die wrevel blaest.

+ 6 Zoo 'k niet ghelooft en hadde 't goed des Heeren
In 's levens land te zien, ick waer vergaen. +7
Wacht op den Heer: weest sterck: hy zal uw herte
Verstercken: jae wacht en vertrouwt op God.

XXVIII. PSALM.

Davids Psalm.

1 ICk roep tot u, Heer, mijne rotze;
Houd u van my niet, als een doove.

[Datheen]

Of anders soo moet ick nu wesen
Eenen mensche gantschlick gelijck,
Die men begraeft in dat aerdtrijck.

2 Wilt, Heer, verhooren al mijn klagen,
Als ick schreye, zijnde verslagen,
In u heyligh huys vol met eere:
Laet my met hen niet een zijn, Heere,
Die nergens in blijdschap ontfaen,
Dan in dat quaet dat sy begaen.

3 Sy spreken van vreed' aller wegen,
Doch haer hert is tot quaet genegen,
Wilt hen na haer verdiensten geven,
End' na haer meyningen daer neven,
Maeckt datse overkomen snel
Den loon harer boosdaden fel.

4 Om dat haer herten niet bemercken
Vwe heerlicke wonder-wercken,
End' de kennisse gantsch niet achten
Vwer daden, Heer, vol van krachten:
Sy werden verworpen voortaen,
Sonder namaels meer op te staen.

5 Gelooft zy Godt, die mijn gebeden
Verhoort heeft na sijne goetheden:
Godt is mijn schilt ende borcht krachtigh,
Van hem komt mijn hulpe waerachtigh:
Dies moet mijn hert wesen verblijt,
End' mijn mont hem singen altijdt.

6 Hy geeft mijn volck kracht om te strijden,
Sijnen Koningh hy t'allen tijden
Bewaert: dies laet 't volck uwer erven
Vwen zegen, O Heer, verwerven:
Wilt hen brengen ter heerlickheydt,
End' voeden in der eeuwigheydt.

[De Brune]

En wilt van my niet stille wezen,
Op dat ick alzoo niet en werde
Geleken met alzulcken *volck*,
Dat in de kuyl daer neder-daelt.

+ 2 Hoort aen de stemme mijner smeeckingh,
Als ick u roep, en wilt mijn handen +2
Naer uwer heil'gheids spreeck-zael heffen.
En wilt my met de goddelooze,
Of met de werckers van onrecht,
Niet trecken of zoo sleypen heen:

+ 3 Die met haer naesten vrede spreken:
Maer boosheid isser in haer herte. +3
Wilt, Heer, hen naer haer' wercken geven,
En naer de boosheid hares handels:
Gheeft haer nae harer handen werck,
En haer vergeldingh weder-keer'.

+ 4 Om dat zy op des Heeren daden,
Noch op de wercken zijner handen, +4
Gheen acht en slaen, zal hy z' af-breken,
En hy en zal-ze niet op-bouwen.
+ De Heere zy ghelooft, want hy
De stemme mijner smeeckingh hoort. +5

5 De Heere is mijn schild, mijn sterckte,
Mijn herte heeft op hem vertrouwet:
En ick ben *uyt mijn nood* geholpen.
Dies springht mijn herte op van vreughde:
En daerom zal ick hem bely'en,
En loven met mijn bly-gezangh.

+ 6 De Heere is hun hare sterckte.
En hy is zelf de heilzaem sterckheid +6
Der overwinningh zijns gezalfden.

[Datheen]

Den xxix. Psalm.

1 GHy Princen en ghy Heeren,
Begaeft met grooter eeren,
Schrijft Godt toe alle t'same,
Sijn kracht en lof bequame:
Wilt hem sulcken prijs bewijsen,
Als sijn macht, niet om volprijsen,
Toe-staet, end' in sijn wooningh goet
Buyget hem de knien met ootmoet.

2 Godts stem wert gehoort krachtigh,
Op de wateren machtigh:
In 's Hemels wolcken seer klaer
Wert oock Godts kracht openbaer.
Sijn stemme niet om verstercken
Getuyght van sijn groote wercken,
Sijn stem is vol t'allen stonden
Van heerlicke kracht bevonden.

3 Godts stem slaet met onweder
De Ceder-boomen neder
Op Liban den Bergh geplant,
End' ander Bergen in 't lant.
Hy doet die springen te degen,
Soo die jonge Kalvers plegen,
End' als de jong' Eenhoornen doen,
Die opspringen in Bosschen groen.

4 Godts stem doorsnijt en scheydet
't Vyer, end' sijn vlam uytbreydet,
Hy doet 't dal Kades beven
Met den dalen daer neven,
Hy schrickt de Hinden kleynmoedigh,
En doetse misvallen spoedigh,
Hy doet de bosschen groen end' groot
Door sijn kracht werden dorr' en bloot.

[De Brune]

Wilt doch, *ô Heer*, uw volck verlossen;
Iae zeghent, ende weyd uw erf:
Verheft-ze tot in eeuwigheid.

XXIX. PSALM.

Davids Psalm.

1 GHeeft, ghy machtigh', aen den Heer,
Gheeft den Heere, eer en sterckt':
Gheeft den Heer de eer zijns naems;
Buyght u zelven voor hem ne'er,
In des heilighdoms verciersel.
+ Godes stemm' is op het water,
God der heerlickheid die dondert: +2
God is op de groote waters.

2 Godes stemme is met kracht;
Godes stemme is met eer:
+ Godes stemm' de Ceders breeckt:
God de Ceders Libans breeckt. +3
Hy doet Libanon en Sirjon,
Als een kalf en eenhoorn springen.
+ En de stemme *Gods* des Heeren
Houwter uyt *gelijck* vier-vlammen: +4

3 Iae de stemm' des Heeren maeckt,
Dat de woestijn beeft en schrickt:
God de Heere brenght te weegh,

[Datheen]

5 Maer yeg'lick gae by desen
In Godts Tempel gepresen,
En daer hy plach te beven,
Hy looft hem al sijn leven.
Des waters, datmen vreest seere,
Des Suntvloets, is Godt een Heere,
End' sijn Koninckrijcke voortaen
Sal eeuwighlick vast blijven staen.

6 Daerom sal de Heer wesen
Sijns volcks kracht uytgelesen,
Vred' en goet sal hen geven
Onsen Godt hoogh verheven.

Den xxx. Psalm.

1 NAe dat ghy, Heer, my hebt bevrijdt,
En dat ghy oock nemmermeer lijdt
Dat mijn vyanden hebben vry
Oorsaeck om te spotten met my:
Den prijs die ghy hierom zijt weerdigh.
Te singen wil ick zijn volveerdigh.

2 Als ick u heb geroepen aen,
Gesontheydt hebb' ick, Heer, ontfaen,
Ick was ter hellen gedaelt schier,
Als ghy my uyt-trockt goedertier,
't Leven hebt ghy my willen sparen,
Daer ick in 't graf was afgevaren.

3 Ghy al die sijn goetheyt bekent,
Verbreydt sijn eer, maeckt sonder endt
Heerlick sijnen naem na sijn woort.
Godt is nimmermeer so verstoort,
Of sijnen toorn die elck doet schricken,
En vergaet gantsch seer haestelicken.

4 Maer sijn genaed' end' goedigheydt
Door ons gantsch leven hy uytspreydt:
Daerom het oock dickwijls geschiet
Dat wy 's avonts hebben verdriet:
Maer als den dagh is opgestanden,
Komt ons oorsaeck van vreught voorhanden.

[De Brune]

Dat de woestijn Kades beeft.
Godes stemme doet de hinden
Baeren, en het woud ontblooten.
+ Maer in zijn paleys of tempel,
Zeyt een yegelick hem eere. +5

4 *God* de Heer als richter zat,
Over d'eerste water-vloed;
Iae de Heere zit *nu oock*,
Als een Koninck eeuwighlick.
+ *God* de Heer zal zijnen volcke
Kloeckheid ende sterckte geven: +6
Iae de Heere zal met vrede
En met ruste zijn volck zeegh'nen!

XXX. PSALM.

Een Psalm, een lied der in-wyinge van Davids huys.

1 ICk zal u hooghlick roemen, Heer,
Want ghy hebt my om hoogh gehaelt,
En ghy en hebt mijn vyand niet
Doen blijde wezen, over my.
+ Ick hebb' tot u geroepen, Heere,
Mijn God, en ghy hebt my genezen. +2

2 Ghy hebt, ô Heere, mijne ziel
Van uyt de helle op gheroert:
Ghy hebt in 't leven my bewaert:
Dat ick ten graef niet ben ghedaelt.
+ Psalm-zinght den Heer, en looft ghy vrome,
Tot zijner heiligheids geheughnis. +3
Pause.

[Datheen]

5 Als ’t my al na mijnen lust gingh,
By my te spreken ick aenvingh,
Ick ben nu seker wel versorght,
Want u goetheyt was mijne borcht:
Vw’ kracht onderhielt my, Heer, goedigh,
Ghy gaeft my alles overvloedigh.

6 Maer als ghy hebt u aensicht haest
Afgewent, mijn hert wiert verbaest:
Dan riep ick tot den Heere goet,
End’ sprack tot hem in groot ootmoet,
Heer wat nut sult ghy doch ontfangen,
Als mijn leven sal zijn vergangen?

7 Als ick tot stof ben gemaeckt, Heer,
Sal ick dan vorderen uw’ eer?
Of verbreyden uw’ waerheyt klaer?
Verhoort my doch in dit gevaer,
Wilt my na uw’ goetheyt aenmercken,
Zijt mijn bewaerder, wilt my stercken.

8 Ghy hebt mijn benautheyt verkeert
In vreught, end’ hebt den sack geweert
Des drucks, en my met vreught bekleydt:
Dies sal met lof-sangh zijn verbreydt
Door my uwen lof end’ uw’ krachten,
Die bestaen in alle geslachten.

Den xxxj. Psalm.

1 ICk stel op u vast mijn betrouwen,
En laet my nimmermeer
Tot schanden komen, Heer,
Verlost my doch uyt dit benouwen,
Na u gerechtigheden
Bekent in allen steden.

2 Neyght u tot my, die nu ben klachtigh,
End’ om my by te staen
Wilt u haesten voortaen:
Weest my, Heer, een steen-rotse krachtigh.
Wilt mijn ziel in dit lijden
Als in een borcht bevrijden.

[De Brune]

3 Een oogh'-blick isser in zijn toorn,
+ Een leven, in zijn goedigheid:
Des avonds blijfter wel geween, +4
Maer 's morgens isser een gejuygh. *Pause*.
+ Ick zeyde wel in mijne ruste,
Ick zal in eeuwigheid niet wanck'len. +5

4 Ghy had, ô Heere, mijnen bergh,
Door uwe gunste, vast gezet:
+ *Maer vvanneer* ghy uw aengezicht
Verberghdet, wierd' ick zeer verschrickt. +6
Ick hebb', ô Heer, tot u geroepen,
En hebbe tot den Heer gesmeecket.

5 Wat voordeel isser in mijn bloed?
In mijn ne'er-daelen tot de groef?
+ Zal dan het stof u loven, Heer?
Zal 't uwe waerheid brenghen voort? +7
Hoort doch, en zijt my, Heer, ghenaedigh:
O Heere, weest ghy my een helper.

+ 6 Ghy hebt mijn wee-klaegh in een rey
Verandert, en mijn zack ontlost: +8
Ghy hebt met blijdschap my om-gordt:
Op dat mijn eere u Psalm-zingh,
En niet en zwijghe: ick zal eeuw'lick
V loven, ô mijn God, en Heere.

XXXI. PSALM.

Davids Psalm, voor den Opper-zanghmeester.

1 OP u betrouw ick my, ô Heere,
Maeckt dat ick niet en ben
Beschaemt, in eeuwigheid:
Wilt my door uw gherechtheid helpen:

[Datheen]

3 Ghy zijt mijn borcht sonder vertsagen,
Dies om uwes Naems wil,
Voert my uyt dit geschil:
End' uyt den stricken voorgeslagen
Treckt my, O Godt almachtigh,
Ghy zijt mijn kracht waerachtigh.

4 Den Geest geef ick in uwen handen,
Want ghy hebt my bevrijt,
Godt die soo getrouw zijt.
Op u hebb' ick alleen gestanden:
Ick hate dat bedriegen,
Ydelheyt, end' dat liegen.

j. Pause.
5 Ick sal eens met vreught my verblijden,
End' singen overbreydt,
Heer, van uwe goetheyt:
Als ghy my, die ben in dit lijden,
End' in een groot beswaren,
Sult aensien end' bewaren.

6 Ghy geeft my niet in der vyanden
Gewelt, want sy zijn wreet
Sonder eenigh bescheet:
Maer ghy geeft my, Heer, in dees landen
Ruymte, die my verquicket,
Dat ick niet zy verstricket.

7 Laet my sterckte van u verwerven,
Want overvallen gaer
Ben ick met angst end' vaer.
Men siet mijn gedaente versterven,
Mijn buyck is ingevallen,
't Leven smelt my met allen.

8 Door benautheyt vergaet mijn leven,
Ick ben met suchten swaer,
Versleten menigh jaer.
Door smaet van mijn haters bedreven,
Vergaet mijn kracht met eenen,
Ia verdwijnen mijn beenen.

ij. Pause.
9 By hen die my om niet verachten,
Zijn mijn nabueren vry,

[De Brune]

+ Neyght tot my uwe oore:
Wilt haestelick my redden. +2

2 Weest my tot eene stercke rotze,
En tot een vestingh-plaets,
Tot mijn behoudenis:
Ghy zijt mijn burght en mijne rotze:
+ Wilt doch, om uw's naems wille,
My stieren en gheleyden. +3

3 Wilt my uyt dit net-garen trecken,
Dat voor my werd gheberght:
Want ghy zijt mijne sterckt'.
+ Mijn gheest beveel ick in uw handen;
Ghy hebt my uyt-gheholpen, +4
O Heer, ghy God der waerheid.

4 Ick haet de gene die acht nemen
Op valsche ydelhe'en;
En ick betrouwe vast *I. Pause*.
+ Op God; Ick zal my *nu* verheugen,
En ick zal my verblijden, +5
In uwe goedertierheid.

5 Want ghy hebt aenghezien mijn smerte,
En ghy hebt mijne ziel
In bangigheid gekent:
+ Ghy hebt my niet in vyands handen
Gestelt: ghy hebt mijn voeten +6
Doen staen in breed-en-ruymte.

+ 6 O Heere, weest my doch ghenaedigh,
Want ick ben zeer benauwt: +7
Mijn oogh, mijn ziel, mijn buyck
+ Is van verdriet door-knaeght; mijn leven
Verteert van droeffenisse, +8
Mijn jaren van *veel* zuchten.

7 Mijn kracht valt door mijn ongherechtheid;

[Datheen]

Die hen schamen van my:
Mijn vrienden die my t'eeren plachten,
Vlieden end my verlaten,
Sy schuwen my op straten.

10 Sy hebben my geheel vergeten
Als waer ick doot, verrot,
Ia een gebroken pot.
Sy smaden daerse zijn geseten,
Soo dat aen allen zijden
Alle menschen my mijden.

11 t'Samen sy neerstelick raet plegen,
Hoe dat sy kleyn end' groot
My eens brengen ter doot.
Doch hoop ick op u aller wegen,
Dies spreeckt mijn hert aendachtigh,
Ghy zijt mijn Godt almachtigh.

12 In u hant staet mijn leven teere,
Van mijn vyanden quaet
Verlost my metter daet:
Bevrijdt my van hen die my seere
Vervolgen end beladen,
Ia soecken te verraden.

13 Laet over my u aenschijn lichten,
Dat my uw' goedigheydt
Bewaert voor tegenheyt.
Wilt my van uwen wech berichten,
Behoet my voor oneere
Dat bid ick u, O Heere.

iij. Pause.
14 Beschaemt en stom moeten sy wesen
De leugen-sprekers al,
Met haer nijdigh gheschal:
Die tegen den Vromen ghepresen
Zijn stout, fier, end hooghmoedigh,
In spotten overvloedigh.

15 Hoe groot is 't dat ghy hem wilt geven,
Die u met hert en gheest
O Heer ten rechten vreest.
Heerlick is 't end hooge verheven,
Dat ghy hem geeft ghenadigh
Die op u hoopt ghestadigh.

[De Brune]

Mijn beend'ren zijn door-knaeght. *II. Pause*.
+ 'k Ben van mijn we'er-partyen
Geheel tot eenen smaed geworden, +9
Zelfs oock mijn nae-ghebueren;
Een schrick voor mijn bekenden.

8 Die my op straten zien, die vlieden
Verr' van my henen wegh:
+ Ick ben geheel uyt 't hert
Vergeten, even als een doode: +10
Ick ben gelijck geworden
Een vat, 't welck gaet te niete.

9 Want veler nae-spraeck moet ick hooren:
Vrees is rondom, nu zy
+ t'Saem raedslaen tegen my:
Zy dencken mijn ziel wegh te nemen: +11
Maer 'k zeggh', op u vertrouwend',
Ghy zijt mijn God, ô Heere.

+ 10 In uwe hand zijn mijne tijden:
Red my van mijn partyen, +12
En mijn vervolghers hand.
+ Laet op uw knecht, uw aenschijn lichten:
Verlost my, door uw goedheid: +13
Laet my, Heer, niet beschamen:

III. Pause.
+ 11 Dewijl ick u aenroep: Laet, *Heere*,
De godlooz' zijn beschaemt, +14
En zwijgen in het graf.
Doet valsche lippen stomme worden,
Die uyt een trots en smaedheid
Hard teghen vrome spreken.

+ 12 Hoe menighvuldigh is uw goedheid!
Dat ghy voor die wegh-leght, +15
Dewelck' u vreezen, Heer:
Dat ghy gewrocht hebt, voor de gene,
Dewelck' op u betrouwen,
In 't by-zijn van de menschen.

+ 13 Ghy zult haer bergen in 't verborgen'
Van uw *lief* aengezicht, +16

[Datheen]

16 By u in uwe wooningh schoone
Verberght ghy dien man goet
Voor der boosen hooghmoet.
Ghy bewaert oock sijnen persoone
Vry end' gantsch onbeladen,
Voor den tongen die schaden.

17 Ick wil u prijsen onverdroten,
Om dat ghy, Heer, altijt
My goedt end' vriend'lick zijt,
End' my in een stadt vast besloten
Bewaert hebt (soo 't mach blijcken)
End' beschermt desgelijcken.

18 Soo langh ick was in mijn vertsagen,
Sprack ick: Ghy hebt my gaer
Nu verstooten voorwaer.
Doch ghy hebt, Heer, verhoort mijn klagen,
Als ick in tegenheden
Geschreyt heb end' gebeden.

19 Hebt Godt lief, ghy sijn uytverkoren,
Die de vrome behoet,
End' de wreede verdoet,
Zijt kloeck, geeft den moed niet verloren,
Want Godt wil die aenschouwen
Die op hem vast betrouwen.

Den xxxij. Psalm.

1 WEl hem dien sijn misdaet, die hy bedreven
Heeft, van Godt uyt genaden wert vergeven,
Over wien Godt sijn barmhertigheyt streckt,
Daer door hy sijn boosheden gantsch bedeckt:
Hoe gelucksaligh is die mensch bevonden
Dien Godt niet toe en rekent sijne sonden:
In wiens geest niet woont eenige schalckheydt,
Noch geen bedrogh ofte geveynsdigheyt.

2 In mijn ellent, 't zy dat ick heb geswegen
Ofte geweent, (soo ick doe aller wegen,
Schreyende tot u altijdt dagh end' nacht)
Soo zijn doch mijn gebeenten gantsch versmacht.
Ick heb uwe hant gevoelt, Heer almachtigh,
Seer straf om mijner sonden wil voordachtigh,

[De Brune]

Voor ’s mans hooghmoedighe’en:
Ghy zult haer-lieden in een hutte
Voor tonghen-twist versteken.
+ Gezegent zy de Heere:

+17

14 Want hy heeft zijne goedertierheid
My wonderlick gemaeckt,
In eene vaste stad.
+ Ick zeyde wel, in mijn verhaesten,
Ick ben gansch af-gesneden, +18
Van ’t by-zijn uwer oogen.

15 Wanneer ick noch tot u doen schreyde,
Zoo hebt ghy aengehoort
De stemm’ van mijn gesmeeck.
+ Lieft God, ghy al zijn gunst-genooten:
Want God behoedt de gene, +19
Die trouw zijn en geloovigh.

16 En hy vergeld hem overvloedigh,
Die hoovaerdye pleeght.
Ghy alle die verwacht,
En stelt uw hope op den Heere,
Weest sterck, en hy zal mede
V-lieder hert verstercken.

XXXII. PSALM.

Davids onderwijzinghe.

1 O Wel-gheluckigh! welckers overtredingh
Vergeven, welckers zonde overdeckt is.
Gheluckigh is de mensche, die de Heer
Niet toe en rekent d’ongerechtigheid;
En in wiens geest bedrogh noch linckerny is. Tot hier

[Datheen]

Soo dat mijn sap geweest is, door mijn leet,
Gantsch gelijck der drooghten des Somers heet.

3 Maer mijn sonden heb ick u bekent Heere,
En niet bedeckt, dies sprack ick benaut seere,
Ick wil den Heer belijden mijn misdaet,
End' ghy vergaeft my al mijn sonden quaet.
Hierom sullen u tot bequame tijden,
All' Heyligen bidden in 't kruys end lyden:
Soo dat hen der benautheyt watervloet,
Niet schaden sal door u genade goet.

Pause.

4 Ghy zijt mijn borcht die my altijt bewaret,
End' my behoet dat my geen angst beswaret:
Als ghy my verlost end' bewaert altijdt,
Ghy geeft my oorsaeck van singen verblijdt.
Komt al tot my, ick wil u onderwijsen
Den wegh die ghy gaen moet, niet om volprijsen,
End' met mijn oogen sal ick met bescheyt
V recht wijsen, end' geven dat geleydt.

5 Wilt den Muylen noch den Peerden tot desen,
Die niet verstaen, doch gantsch niet gelijck wesen:
Dien ghy een gebit legget in den mondt,
Als sy moetwilligh zijn t'eeniger stondt.
De Godtloose wert getemt door veel plagen:
Door tegenheyt end' oock seer sware slagen,
Maer die vertrouwt op Godts genade bloot,
Sal omvangen zijn met sijn goetheydt groot.

6 Ghy oprechte wilt u in Godt verblyden,
Sijn goedigheyt, wilt al t'samen belijden:
Ghy vrome weest vrolick ende verheught,
Roemt onse Godt, op 't hooghste dat ghy meught.

Den xxxiij. Psalm.

1 WEest nu verheught al ghy oprechten,
In Godt den Heer u al verblijdt,
Dat lof in den mont sijner knechten,
Is heerlick en schoon t'aller tijt:

[De Brune]

+ Wanneer ick zweegh, zoo wierden mijne beend'ren
Veroudert, in mijn brullen al den dagh: +2
Want dagh en nacht was uw hand zwaer op my.

2 Mijn sap verkeerde zich in zomer-drooghten. *Sela!*
+ Ick gaf aen u mijn zonden, *Heer*, te kennen:
End' ick en deckte mijn onrechtheid niet. +3
Ick zeyd', Ick zal belijden voor den Heer
Mijn overtredingh, en ghy hebt vergeven
De ongerechtigheid van mijne zonde. *Sela!*
Hieromme zal in rechte vindens-tijd,
Een yder heyligh u aenbidden, *Heer*.

3 Iae in een overloop van groote wat'ren,
En zullen zy aen hem niet *eens* gheraken. *Pause*.
+ Ghy zijt als een verbergingh voor my, *Heer*,
En ghy hoedt my voor angst, en omringht my, +4
Met vroyelicke zanghen van bevrijdingh. *Sela!*
Ick zal u onder-wijzen, en u leeren
Den wegh, die ghy zult in-gaen. Ick zal u
Raed geven, en mijn oogh zal op u zijn.

+ 4 Weest niet gelijck een peerd, als een muyl-ezel,
Welck gheen verstand en heeft, wiens muyl men breydelt, +5
Met toom, en met gebit, op dat het niet
Tot u ghenaeck. De godlooz' heeft veel smert.
Maer die op God vertrouwt zal gunst om-vangen.
+ Verblijdt u in den Heer, end' ghy rechtveerdigh'
Verheughd u *nu*; en zinght met vrolickheid, +6
Ghy alle die oprecht van herten zijt.

XXXIII. PSALM.

1 WIlt vrolick in den Heere zinghen,

[Datheen]

Met Harpen vol snaren,
Wilt nu openbaren
Sijnen prijs end' eer,
Dat Psalters end' kelen,
Nu singhen end' spelen
Onsen Godt en Heer.

2 Singht den Heere, zijnde met vreughden,
Nieuw' Lof-sanghen lieflijck end' soet,
Op den Psalter sijn lof, sijn deughden
Spelet, end' maeckt gheneughte goet:
Want 't bevel des Heeren
Dat hy ons wil leeren,
Is recht end' eerbaer:
Zijn woorden en wercken
Zijn (soo men kan mercken)
Seker end' gansch waer.

3 Hy bemindt seer tot allen tijden
Dat recht, end' de gherechtigheydt:
D'Aerd' is oock vol aen allen zijden
Van sijn groote barmhertigheydt.
Godt door 't woordt ghepresen
Schiep (alsoo wy lesen)
Dat Hemelsche pleyn,
Door sijnen gheest krachtigh,
Maeckte hy waerachtigh,
's Hemelsch krachten reyn.

j. Pause.
4 Godt vergaderd' in 't Meyr te same,
Als in een vat dat water al,
Hy bewaerde dat seer bequame,
In 't afgrondische diepe dal,
Dies moet mi elck vruchten,
Godt vreesen en duchten,
Die 't al maeckt uyt niet:
Dat een yeghelijcke
Godt in krachten rijcke
Vrees', als hy dit siet.

5 Want al wat de Heer heeft ghesproken,
Is haestelijck gheweest ghedaen:
Sijn ghebodt heeft niemandt ghebroken,
Maer 't is gheschiedt van stonden aen.
Der Heydens raetslaghen,
Die hem niet behaghen,

[De Brune]

Ghy alle die rechtveerdigh zijt:
Het lof betaemt en voeght d'oprechte.
Looft God met d'harp, psalm-zinget hem,
Met de luyt, en *'t zoete*
Speel-tuygh van tien snaren:
+ Zinght hem een nieuw lied:
Speelt met blijden gallem: +2
Want Gods woord is rechte.
Al zijn werck is trouw.

+ 2 Hy lieft gerechtheid, en gerichte:
De aerd' is vol van Godes gunst; +3
De heem'len zijn door 't woord des Heeren
Gemaeckt, en alle haer heyr-kracht,
Door den gheest zijns mondes. *I. Pause*.
+ Hy vergadert *alle*
't Water van de zee, +4
Als op eenen hoope;
En hy leght d'afgronden
In schat-kamers wegh.

3 Laet all' de aerd' den Heere vreezen;
Laet all' d'inwoonders van 't aerdrijck
+ Voor hem verschrickt zijn. Want hy spreket,
En 't isser: hy gebied, en 't staet. +5

[Datheen]

Hy seer haest verstoort,
Der volcken ghedachten,
En oock al haer krachten
Verwerpt hy nu voort.

6 Maer de voorsichtigheit des Heeren,
Doet sijn voornemen vast bestaen,
Dat hy eens besluyt t'sijnder eeren,
Sal sonder hinderingh voortgaen.
Wel saligh moet wesen
't Volck dat Godt met desen
Houdt voor sijnen Heer.
Welsaligh al voren,
Zijnse die verkoren
Zijn tot Godes eer.

ij. Pause.
7 Godt siet nederwaerts vroegh en spade,
Vyt den Hemel in de wer'ldt groot,
De menschen al slaet hy wel gade,
Sy zijn al voor sijn ooghen bloot.
Godt uyt sijnen throone,
Die vast is end' schoone,
Met vlijt oock acht heeft
Op den mensch ellendigh
En wat hier behendigh
Hem beweeght end' leeft.

8 Want Godt door sijn kracht hoogh verheven,
Maeckte des menschen hert alleyn,
Dies weet hy alderbest daer neven,
Dat sijn wercken gaer zijn onreyn.
Krijghsknechten met hoopen,
In stormen en loopen,
Konnen door haer macht:
Koningen noch Helden,
Helpen in den velden,
Door haer stercke kracht.

9 Hy dwaelt seer die daer meynt te wesen
Beschermt door sijn Peert sterck en groot,
Door sijn kracht werdt niemandt genesen,
Noch geholpen uyt strijt of noot.
Maer Godt wil bewaren
Alle sijn dienaren,
Die hem vruchten vroet,
End' die in 't benouwen

[De Brune]

God de Heer vernietight
Den raed van de Heyd'nen:
Hy breeckt het gedacht
Van *des weerelds* volck'ren:
+ Maer de raed des Heeren
Staet in eeuwigheid: +6

4 De overdenckingh zijnes herten
Is van geslachte tot geslacht.
Geluckigh volck, diens God de Heer is.
't Volck, dat hy tot zijn erve kiest! *II. Pause*.
+ *God* de Heer aenschouwet
Vyt den hooghen hemel, +7
Hy ziet yder mensch:
Hy ziet uyt de plaetse
Zijner woonst, op yder,
Die de aerd' bewoont.

+ 5 Hy vormt-en-maeckt haer aller herte:
Op all' haer wercken neemt hy acht. +8
Een Koninck en werdt niet behouden,
Door groot-of-veelheid van een heyr:
En een held en wordt niet,
Door veel kracht, gereddet:
+ 't Peerd dat feylt *zijn man*,
Tot de overwinningh: +9
En 't kan niet bevrijden,
Door zijn groote kracht.

6 Ziet hier, *en merckt*, de oogh des Heeren
Is over elck een, die hem vreest,
En die op zijne gunste hopen: *III. Pause*.
+ Om hare ziel, in hongers-nood,
Van den dood te redden, +10
End' om haer in 't leven
T'houden. Onze ziel
Die verbeydt den Heere,
Hy is onze hulpe,
Ende onze schild.

[Datheen]

Op hem vast betrouwen,
End' op sijn woordt goet.

iij. Pause.
10 Hy sal wel bevrijden haer leven,
Als hen de doodt sal doen ghewelt:
End' sal hen oock haer spijse gheven,
Als sy met hongher zijn ghequelt.
Dat ons' hert hem prijse,
End' eere bewijse
Met hoop onbesorght.
Op hem wy ons gronden,
Hy is t'allen stonden
Onse schildt end' borcht.

11 In hem sullen wy ons verheughen
Van herten na sijn Godtlijck woordt:
Want wy op sijn kracht end' vermeugen,
Alleen staen alsoo dat behoort.
O mijn Godt almachtigh,
Maeckt ons doch deelachtigh
Vwer goedigheyt.
Want wy op u rusten,
End' hopen met lusten
In der eeuwigheyt.

Den xxxiiij. Psalm.

1 ICk wil (zijnde verblijdt)
Godt prijsen ende maken groot:
Mijn mondt sal nu sijnen lof bloot
Verkonden breet end' wijt:
Ick heb gheen ander vreught,
Dan dat ghepresen zy de Heer,
Op dat sy die benauwt zijn seer,
Daer door werden verheught.

2 Prijst Godt met my ghemeen,
Ende maeckt seer groot sijnen naem,
Elck van ons love hem bequaem,
Wy die hier zijn by een.
Mijn Godt heeft my verhoort,
Als ick hem van herten riep aen,
Vyt angst, daer med' ick was bevaen,
Trock hy my na sijn woort.

3 Die onsen Godt aensiet,
Die sal verlicht wesen seer klaer:

[De Brune]

+ 7 Want onz' hert is in hem verheuget,
Om dat wy vast'lick op den naem +11
Van zijne heiligheid betrouwen.
Laet uwe goedertierenheid
Over ons zijn, Heere,
Als die op u hopen.

XXXIV. PSALM.

Davids Psalm, als hy zijn gelaet verandert hadde, voor het aenghezichte van Abimelech, die hem wegh-joegh, dat hy heen gingh.

1 ICk zal tot aller tijd
Den Heere loven: zijnen lof
Zal in mijn mond geduerigh zijn.
Mijn ziel roem in den Heer:
Dat die zachtmoedigh zijn,
Aenhooren, ende blijde zijn.
+ Verheft God met my, laet ons t'saem
Verhoogen zijnen naem. +2

2 Ick hebb' den Heer gezocht,
Dies hy my oock geantwoord heeft:
En hy heeft my, uyt al mijn vrees,
Verlost en uyt-geredt.

[Datheen]

Hy sal oock nemmermeer voorwaer,
Beschaemt zijn in 't verdriet.
d'Arme heeft in den noodt
Geroepen, end' Godt heeft seer goet
Hem verlost uyt den teghenspoet,
Vyt angst end' uyt aenstoot.

j. Pause.
4 D'Engelen hebben vry,
Rontsom den vromen fijn gemaeckt,
Haren leger, ende gewaeckt
Op dat elck seecker zij.
Proeft end smaeckt in 't gemeyn,
Hoe de Heer lieflick zy end soet.
Wel saligh is hy, wiens gemoet
Vast staet op Godt alleyn.

5 Vreest Godt met herten reyn,
Ghy al sijn Heyligen met vliet:
Want die hem vreesen, dien sal niet
Ontbreken groot noch kleyn.
De Leeuw verhongert wreet,
Vindt dickwils geen aes waer hy gaet:
Maer door Godts kracht werd die verzaet,
Die hem bidt met bescheet.

6 Komt ghy kinderen al,
En my wel neerstelick toe-hoort,
De vreese Godes uyt sijn woort
Ick u wel leeren sal.
Wie is 't van u al t'saem,
Die een goet langh leven sien wil,
Oock in rusten te wesen stil,
End in vrede bequaem?

7 Vwe tonge bewaert,
Dat sy doch niet en spreeck' onrecht:
Dat ghy den mensche goet en slecht,
Met bedrogh niet beswaert.
Vliet 't quade, 't goede doet,
Soeckt den vreed', en dien oock najaeght:
Want Godt soeckt die, ende hy vraeght
Na hen, die steedts doen goet.

ij. Pause.
8 Godt seer ernst'lick aensiet
Den schalcken, en oock haer boos werck:

[De Brune]

+ Zy hebben hem aenschouwt,
En zy zijn oock verlicht geweest: +3
En hare aengezichten zelf
Zijn niet beschaemt gheweest.

3 Dees, die ellendigh was,
Riep, en de Heere heeft gehoort,
En hy verloste hem uyt all'
Zijn druck-en-bangigheid. *I. Pause*.
+ Des Heeren Engel light
Rondom de geen', die hem ontzien, +4
En ruckt-ze uyt. Smaeckt ende ziet,
Dat *God* de Heer goed is.

4 O wel-geluckigh man!
Dewelcke op hem vast-betrouwt.
+ Ghy zijne heyl'ghen vreest den Heer!
Want die hem vreezen, die +5
En hebben geen gebreck.
De jonghe leeuwen hebben nood,
En hongh'ren wel: maer die den Heer
Zoeckt, en ontbreeckt geen goed.

+ 5 Komt kind'ren, hoort nae my:
Ick zal u leeren Godes vrees. +6
Wie heeft'er tot het leven lust?
Wie heeft'er dagen lief,
Om 't goede steeds te zien?
+ Bewaert uw tonge van het quaed,
En uwe lippen dat-ze niet +7
En spreken met bedrogh.

6 Wijckt van 't quaed, doet het goed':
Zoeckt vrede, ende jaeght-ze nae.
Des Heeren ooghen zijn op hen,
Die daer rechtveerdigh zijn:
Zijn ooren op haer stem. *II. Pause*.
+ Gods aengezicht is tegen hen,
Die quaed doen, om haer heughenis +8
Te roeyen uyter aerd'.

[Datheen]

Hy sal maken door sijn kracht sterck,
Haren naem gantsch tot niet.
De vroom' in dit ellendt,
Bidden Godt, end' werden verhoort,
Hy behoets' oock altijt nu voort,
Tot haer hulp hy hem wendt.

9 By den herten benouwt
Is Godt seer goedertier altijdt,
Hy helpt uyt lijden, noot en strijdt
Die hy daer in aenschouwt.
Die vroom is van ghemoet,
Sal seer veel lijden over al,
Maer Godt hem haest vry maken sal,
Van kruys end' tegenspoet.

10 Onse God wel bewaert
Sijn beenen, soo dat daer niet een
Van al ghebroken wort ontween,
Noch eenighsins beswaert.
Maer die boose met kracht
Wert verdorven door sijn misdaet,
En die den oprechten doet quaet,
Sal vergaen gantsch veracht.

11 Godt sal steedts gade slaen
De vrome die hem dienen bly:
Die op den Heer betrouwen vry,
Blijven eeuwighlijck staen.

Den xxxv. Psalm.

1 TWist, Heer, met mijn twisters vol pracht,
Mijn bestrijders bestrijdt met kracht,
Grijpt den schildt en wapen in handen,
Maeckt u op tot mijnen bystande:
Treckt dat sweert uyt, voor my nu gaet,
Hinderts' end' hen doch wederstaet,
Spreeckt tot mijn ziel: Ick ben 't alleen,
Die u bewaert en anders geen.

2 Datse schaemroot zijn end' verbaest,
Verslaghen end' vol schanden haest,
Sy die altijdt staen na mijn leven,
End' my benouwen daer beneven.
Dat sy werden ghelijck dat zandt,
Dat de windt snel drijft over 't landt,

[De Brune]

7 Zy roepen, en de Heer
Verhoort, en hy verlost oock haer
Vyt alle hare bangigheid.
+ De Heere is nae by
Den genen, die van hert +9
Gebroken-en-vermorselt zijn.
En hy behoudt de gene, die
Verslaghen zijn van gheest.

8 Veel zijn de tegen-spoen
Des genen die rechtveerdigh is:
Maer uyt dien allen redt hem God.
+ Zijn beenders hy bewaert:
Geen daer gebroken werd. +10
De boosheid doodt die godloos zijn:
En die den vromen haet toe-draeght,
Zal schuldigh zijn verklaert.

+ 9 De Heer verlost de ziel
Van zijne knechten: alle die +11
Op hem vertrouwen, zullen niet
Voor schuldigh zijn verklaert.

XXXV. PSALM.

1 TWist ghy, met mijne twisters, Heer:
Bestrijd, die mijn' bestrijders zijn.
Grijpt ghy den schild aen, en rondasse:
En staet op, Heer, tot mijner hulpe,
En brenghet my de spiesse voort:
Sluyt, tot ontmoetingh, *den vvegh* toe,

[Datheen]

Godts Engel moetse jagen al,
End' haestelick brengen ten val.

3 Haer wegh zy glat in 't aerdsche dal,
Door wegen duyster ende smal,
Moetse Godts Engel steeds najagen,
End sonder ophouden seer plagen:
Om dats' hebben my seer gequelt,
End heymelijck netten gestelt,
Iae sonder oorsaeck toegeleyt,
Om my te dooden met wreetheyt.

4 Onversiens sy die mensche quaet,
Overvallen met schand en smaet.
Sijn voeten in 't strick moeten hangen,
Daer med' hy my meende te vangen.
Doet hem doch in den kuyl vergaen,
Die hy my te graven vanght aen:
Dan werdt mijn ziel in Godt verblijdt,
Diese bewaert heeft t'aller tijdt.

j. Pause.
5 Dan sullen mijn beenen vrolijck
Seggen: Heer wie is u gelijck?
Die den swacken (soo elck kan mercken)
Bevrijd van dat gewelt der stercken.
Den ellenden ghy oock bewaert,
Dat hen de boose niet beswaert,
Valsche tuygen seggen my aen,
Dat ick noyt en hebbe begaen.

6 Voor goet hebben sy quaet gedaen,
End na mijn leven oock gestaen:
Maer sy met kruys zijnde geslagen,
Ick heb met vasten leedt gedragen.
Voor hen heb ick uyt 's herten grond,
V, Heer, gebeden t'elcker stond:
Voor hen, Heer, sorght al mijn gemoet,
Als voor een vriend en broeder goet.

7 Ick was bedroeft ende vertsaeght,
Als die over sijn moeder klaeght:
Maer als sy hoorden van mijn lijden,
Sy loegen te saem met verblijden.

[De Brune]

Van yder een, die my vervolghet
Zeght tot mijn ziel, Ick ben uw heil.

+ 2 Laet, die mijn ziele zoecken, Heer,
Met schaemte zijn, en met on-eer: +2
Laet-z' achterwaerts gedreven worden,
En schaem-rood zijn, die my quaed dencken,
Laet-z' als kaf worden voor den wind:
En dat Gods Engel haer verdrijf:
+ Haer wegh zy duyster, en heel glad;
En d'Engel Gods vervolghe haer. +3

3 Want zonder reden hebben zy
De groef haers nets voor my verberght;
Gegraven voor my, zonder reden.
+ Dit hem verwoestingh over-komme,
En dat hy daer van niet en weet': +4
En 't net, het welcke hy voor my
Verborgen heeft, hem zelven vangh;
Hy vall' daer in met verwoestingh.

4 Zoo zal mijn ziel haer, in den Heer,
Verheughen; zy zal in zijn heil *I. Pause*.
+ Verblijdt zijn: al mijn beend'ren zullen
Dan zeggen, Wie is als ghy, Heere? +5
Die daer den onder-druckten redt
Van dien, die stercker is dan hy;
En d'onder-druckten-armen *man*,
Van die hem met-geweld-berooft.

5 Getuygen des gewelds staen op,
En eischen dat ick niet en weet:
+ Het quaed voor 't goed zy my vergelden,
Zelfs tot beroovingh van mijn ziele. +6
Aengaende my, zy zijnde kranck,
Was mijn gewaed een rouwe zack.
Met vasten queld' ick mijne ziel,
En mijn ghebed keerd' in mijn schoot.

[Datheen]

Die archste menschen die ick weet,
Zijn my teghen met listen wreet.
Sonder schuldt ben ick, Heer, veracht,
Voor hen allen dagh ende nacht.

8 De spotters end' vleyers met een,
Bijten t'saem haer tanden ghemeen,
Met den brassers, op my verbolghen,
Die geern de goede taef'len volghen.
Maeckt u op Heer, niet langher wacht,
Verlost mijn ziel, hebt op my acht,
Mijn ziel uyt den angst treckt doch snel,
Bevrijdt die voor den Leeuwen fel.

ij. Pause.
9 Dan sal u dancken mijn hert reyn,
In 't midden uwes volcks ghemeyn,
By u volck sal ick u, Heer, prijsen,
End' u altijdt eere bewijsen.
Geeft hen geen oorsaeck uwen knecht
Te bespotten, want met onrecht
Hatense my, end' vol van nijt,
Wencken sy my uyt smaet en spijt.

10 Sy spreken noch dencken gantsch niet
Dan op twist, schaed' ende verdriet,
End' hoe sy my, die niet ben twistigh,
Sullen konnen bedriegen listigh.
My te spotten tot deser stont,
Doen sy t'saem open haren mont:
Met lachen roepen sy my naer,
Ha, ha, siet den schalck, hy is daer.

11 Heer, ghy die deser doen wel siet,
Laet doch dit soo voorby gaen niet,
Wilt u van my niet verre maken:
Maer om te rechten mijne saken,
Maeckt u op, Heer, met groote macht,
My recht te doen zijt doch bedacht:
Op dat nemmermeer verblijdt zijn,
Over my de vyanden mijn.

12 Op datse niet segghen met vreught,
Wel aen, zijt goets moets end' verheught,

[De Brune]

6 Ick gingh steeds, als of ’t my een vriend,
Of ’t my een broeder waer geweest:
+ Ick gingh in ’t zwarte neer-gebogen,
Gelijck men doet in ’s moeders rouwe. +7
Maer als ick hinckte, waren zy
Verblijd, en zy vergaerden t’saem:
Iae boeven waren tegen my
Vergaert, en ick en merckt’ het niet:

+ 7 Zy scheurden, end’ en zwegen niet,
Met tanden knersten zy op my, +8
Met huyghelaers van tafel-broeders.
Hoe langhe zult ghy ’t aen-zien, Heere!
Her-houd mijn ziel uyt haer ghewoel,
Mijn eenzaem uyt der leeuwen *macht*; *II. Paus*.
+ Zoo zal ick in een groote schaer,
Vermelden uwen lof, *hier naer*. +9

8 Ick zal u prijzen, by veel volcks.
Laet haer niet bly zijn, over my,
Die mijn vyanden zijn uyt valscheid;
Laet, die my zonder oorzaeck haten,
Niet wencken, met de oogen, *Heer:*
+ Want zy en spreken niet van vre’,
Maer zy bedencken teghen hen, +10
Die stil in ’t land zijn, listighe’en.

9 Zy sperren haer mond, tegen my,
Wijd open; zeggend’, Ha, ha, ha.
Onz’ oogh heeft dat ghezien *met lusten*.
+ Ghy ziet het Heer, wilt doch niet zwijgen,
En weest, ô Heer, niet verr’ van my: +11
Weest wacker, en weest op-geweckt,
Tot mijne twist-zaeck, tot mijn recht,
O ghy mijn God, ô ghy mijn Heer.

10 O Heere mijn God, doet my recht,
Nae uw gerechtheid: laet niet toe,
Dat zy hen over my verblijden:
+ En laet-ze in haer hert niet zeggen:
Heah, onz’ ziel! noch zeggen oock, +12
Wy hebben hem te niet gedaen.

[Datheen]

Hy is vergaen, want sy my smaden,
End' verblijden in mijne schaden:
Laetse wesen vol van oneer,
Die in mijn kruys verblijden seer:
Laetse met schanden zijn bekleet,
Die hen tegen my stellen wreet.

13 Maer laet hen eerlick zijn verblijt,
Die my goet wenschen t'aller tijdt:
Datse met vreught prijsen en singen
Vwe macht end' den lof voortbringen,
Van u, Heer, die uwen knecht doet
In vrede leven met voorspoet:
Soo sal mijn tong' uwe goetheydt
Altijt singhen in eeuwigheydt.

Den xxxvj. Psalm.

1 DEs boosdoenders wille seer quaet,
Getuyght sekerlick met der daet
Dat hy niet vreest den Heere,
Want hy hem in 't boose behaeght,
Welck hy noch hatet noch beklaeght,
Maer spot de vrome seere,
Seer schaed'lijck is de leere sijn,
Vol van leughen ende fenijn,
En hy laet hem niet leeren,
Des nachts denkt hy niet dan schalkheyt,
Hy wil blijven in der boosheydt,
En van geen quaet hem keeren.

2 Heer, u goetheyt en u woort waer,
Tot der lucht en den Hemel klaer,
Hen strecken nae ons wenschen.
V oordeel vast als een bergh staet,
V recht diep als een afgront gaet,
Ghy behoed vee end menschen.
Hoe groot is u goetheyt eenpaer,
Hen die onder uw' vleug'len haer,
Te begeven ghedincken.
Haer begeert vervult ghy met goet,

[De Brune]

Laet haer beschaemt, en schaem-rood zijn,
Die in mijn quaed verheuget zijn.

11 Laet zijn met schaemt' en schand' bekleedt,
Die zich groot maecken teghen my.
+ Laet juyghen, ende zich verblijden,
Die lust in mijn gerechtheid hebben; +13
En stedes zeggen, God zy groot,
Die lust heeft tot de vre' zijns knechts:
Zoo zal mijn tongh vermelden uw
Gerechtigheid, en uwen lof.

XXXVI. PSALM.

Davids Psalm, de knecht des Heeren: voor den Opper-zanghmeester.

1 DEs godloos' ongerechtigheid
Spreeckt in het binnenst van mijn hert,
Voor zijne ooghen is geen
Gods vreeze: want hy vleyt hem zelf
In zijne oogen, vindmen zijn
Verkeertheid, weerd te haten.
De woorden zijnes monds die zijn
Bedrogh en on-recht. Hy laet nae
Verstandigh zijn tot wel-doen.
Hy dencket on-recht op zijn bed:

[Datheen]

End'aen uwer wellusten vloet
Voert ghy die datse drincken.

3 In u is des levens fonteyn,
En uw' klaerheyt geeft ons alleyn,
Licht end' verstandt om mercken:
Over de herten onbevleckt,
Vw' goedigheyt, O Heere streckt,
Die steedts schijnt in u wercken.
Dat my de voet des menschen wreet
Niet en vertreed', end' my geen leet
En doe noch slae mits desen.
Hoe de boose vergaen doch siet,
Sy blijven in eeuwigh verdriet,
Sonder verlost te wesen.

Den xxxvij. Psalm.

1 QVelt u daer met niet, soo ghy in dit leven,
't Gheluck der Godtloosen moet schouwen aen,
Den korten voorspoet die hen Godt wil geven,
Misgunt hen niet, want sy seer haest vergaen,
Sy moeten als dat hoy op 't velt verdwijnen,
End' oock gelijck dat gras verdorren saen.

2 Vertrout Godt, laet u goede wercken schijnen,
Ghy sult dat aerdtrijck besitten hier naer,
End' gebruycken met vreughden, vry van pijnen:
In Godt sal uw' blyschap wesen eerbaer,
Hy sal u al uwes herten begheeren
Laten volgen na sijn belofte klaer.

3 Werpt de sorgh op Godt, wilt die van u weeren,
Bertrouwt op hem, ende hy sal seer snel
Vytrichten uw' saken, end' u gheneeren.
Vw' vromigheyt sal hy kond maken wel,
End' openbaren uwe deught gepresen:
Ghelijck den middagh die klaer is end' hel.

4 Laet Godt doen, wacht op hem, wilt stille wesen,
Zijt onbeswaert, vergramt u, noch sorght niet,
Als de schalcken door spoet zijn hoogh gheresen.
Doet u sulcks wee, laet varen sulck verdriet,
Verbindt u niet tot boosdoen, wat sy kallen,
Dat ghy haren wil niet doet, wel toesiet.

[De Brune]

Hy stelt zich op geen goeden wegh:
Hy wilt geen quaed verwerpen.

+ 2 Vw gunst is tot den hemel toe,
Vw waerheid, Heer, tot d'opper-lucht. +2
Vw gh'rechtheid als Gods bergen:
En uw oordeelen zijn, ô Heer,
Een grooten afgrond. Ghy behoudt
De menschen ende beesten.
God, hoe weerd is uw goedigheid
Dies in uw vleugels schaduw zich
De menschen vast-betrouwen.
Zy werden van het vet uws huys
Gelaevet, en ghy drenckt-ze uyt
De beeck van uw wellusten.

+ 3 Want by u is des levens springh:
En in uw licht zien wy het licht. +3
Streckt uyt uw goedheid, over
De gene, die u kennen, *Heer*,
En uw gherechtheid, over haer,
Die oprecht zijn van herten.
Dat trotsheids voet tot my niet komm',
De hand der boozen doe my niet
Omzwerven. *Ziet* daer vallen
De werckers des on-rechts om verr'.
Zy zijn ter aerde neer-gevelt,
En konnen niet weer rijzen.

XXXVII. PSALM.

Davids Psalm.

1 ONtsteeckt u zelf niet over de boosdoenders;
Benijdt-ze niet, dewelcke on-recht doen:
Want zy, als gras, haest worden afgesneden,

[Datheen]

5 Want een tempeest sal snel over hen vallen,
Maer die vastelick verwachten den Heer,
Die sullen erven d'aerdtrijck met hen allen.
De boose sullen vergaen met oneer:
Soo dat als haer stadt gesocht wert na desen,
Daer van en sal gevonden zijn niet meer.

j. Pause.
6 De Vrome sullen een lant uyt gelesen
Erven, end' niemant benouwen aldaer,
Sy werden verheught, verquickt, ja genesen.
De boose soecken, het is openbaer,
Den vromen met angst end' noodt te beladen,
End' bijten de tanden t'samen eenpaer.

7 Middeler-tijd so bespot Godt de quaden,
Want hy seer klaerlick siet ende verstaet,
Dat de stond komt sijns vals en sijner schaden,
Sy trecken haer sweerden seer obstinaet,
End' spannen haer bogen sonder vertsagen,
Om den vromen te schieten daer hy gaet.

8 Maer haer eygen sweert sal hen swaerlick plagen,
Want haer hert sal daer mede zijn doorwond,
Haer bogen werden tot stucken geslagen.
Dat kleyn goet des Vromen is t'aller stond,
Duysentmael beter dan 't goet overvloedigh,
Des boosen is, die grootsch is in den grond.

9 De sterckte des boosen mensches hooghmoedigh,
Werd gebroken, maer Godt door sijne kracht
Sal zijn der vromen onderhoudingh goedigh.
De Heere neemt altijd Vaderlijck acht
Op der Vromen leven die hem behagen,
Haer erfgoet blijft eeuwigh dagh ende nacht.

10 Sy werden niet beschaemt tot geenen dagen
In dieren tijdt, maer sy werden gevoedt
Met brood, als de ander van honger klagen.
Maer de boose vergaen gantsch in kleynmoedt,
Die Godt niet lieven, verdwijnen en falen
Gelijck den roock, end' als de hagel doet.

ij. Pause.
11 Haer handt ontleent stedes sonder betalen,
Maer de Vrome hebben genoegh altijdt,
Om in liefden den naesten te onthalen.

[De Brune]

En vallen neer, als groene scheutjens gras.
[+] Betrouwet op den Heer, en doet het goede:
Bewoont de aerd', en voedt u zelf met trouw. [+]2

2 En hebt al uw verlustingh in den Heere;
Hy zal u geven uwes herten wensch.
[+] Rolt-ende-wentelt uw wegh op den Heere,
Vertrouwet op hem, en hy zal het doen: [+]3
Hy zal oock uw gerechtheid voort doen komen
Als 't licht, en uw recht als de middagh is.

[+] 3 Zwijght *God* den Heer, verbeyd hem: weest niet toornigh,
Als yemand zijnen wegh voorspoedigh maeckt, [+]4
Noch over hem, die daer doet snoode stucken.
Laet af van toorn, verlaet de grimmigheid:
Ontsteeckt u niet, om yet quaeds uyt te richten:
[+] Want boosheid-doenders werden uytgeroeyt.
[+]5

4 Maer die den Heer verwachten, erven d'aerde.
En noch een weinigh, en de goddelooz'
En zal niet zijn: en let ghy op zijn plaetze, *I. Paus*.
[+] Hy zal-der niet zijn: maer die vreedzaem zijn,
Die zullen d'aerde erffelick bezitten, [+]6
En zich verlusten in een groote vre'.

5 De goddelooz' verongelijckt den vromen,
En met zijn tanden knerst hy over hem.
[+] God lacht met hem: want hy ziet zijn dagh komen.
De goddelooze trecken 't zweerd wel uyt, [+]7
En spannen haren boogh, om neer te vellen
Den onder-druckten en den armen *mensch*:

6 Om, die daer recht van wege zijn, te slachten:
[+] Maer haer zweerd dat zal in haer herte gaen:
Haer boghen zullen oock verbroken worden. [+]8
Het weinigh van den vromen overtreft

[Datheen]

Godt maeckt sijn gezegende seer verblijdt,
Hy sal hen een vruchtbaer aerdtrijck bereyden,
Maer de vervloeckte hy te gronde smijt.

12 Den Vromen sal hy in sijnen wegh leyden,
End' in sijnen padt die engh is end' smal,
Sal hy hem sijn jonst rijckelijck uytbreyden
Doch soo hy onversiens komt tot den val
Hy sal dan niet in stucken zijn geslagen,
Want Godts handt hem wel onderhouden sal.

13 Ick was eens jonck, en ben nu out van dagen,
Doch ick sach den vromen verlaten noyt,
Noch sijn kind'ren bedelen ofte klagen:
Maer hy deeld' uyt den armen seer beroyt,
Ende leende: Dies sal sijn zaet verkoren
Gesegent zijn, waer dat het zy verstroyt.

14 Vliet dan het quaet, 't goede hebt altijt voren,
Soo sult ghy blijven in der eeuwigheyt,
Door Godts goetheyt: hy laet doch niet verloren
De goede, want hy lieft de vromigheyt,
Hy bewaert die, sy sullen oock steedts blijven:
Hy verderfts' die doen ongerechtigheyt.

iij. Pause.
15 De vrome sullen groote vreughd' bedrijven,
End' besitten d'eerde met hare vrucht,
Sy sullen met haer wooning' vast beklijven.
Des vromen mont leert niet dan eer en tucht,
Sijn tonghe sal niet dan wijsheyt verkonden,
End' dat goet is, end' van een goet gerucht.

16 Want Godts Wet is in sijn herte bevonden,
Daerom sal niet struyckelen sijnen voet,
Waer dat hy oock gaet tot eenigen stonden.
't Is wel waer, dat de boose met hooghmoet,
Den vromen bespiet, end' soeckt te doen sterven,
Hy loert op hem gelijck een wolf verwoet.

17 Maer God sal hem sulcx niet laten verwerven,
Dat hy den vromen benouwe met kracht,
Noch dat hy hem met schijn des rechts verderve.
Dies wacht op Godt en wandelt met aendacht
In sijn wet, hy sal u in 't goet landt stellen,
Ghy sult sien vergaen de boose vol pracht.

[De Brune]

+ De veelheid der godlooze: want den arrem
Der goddelooze zal gebroken zijn. +9

7 Maer God de Heere ondersteunt de vrome:
De Heere kent de daeghen der oprecht'.
En hare erffenis zal eeuwigh blijven;
+ En zy en zullen in den quaden tijd
Niet zijn beschaemt: en zullen in de daeghen +10
Van honghers-nood, *ten vollen* zijn verzaedt.

8 Maer die godloos zijn zullen t'onder-komen,
En Gods vyanden zullen gansch-vergaen:
Zy zullen met den roock daer heen verdwijnen,
Als 't kostelickste van de lammers doet. *II. Paus*.
+ De goddelooze leent en geeft niet weder:
Maer die rechtveerdigh is, ontfermt en gheeft. +11

9 Want zijn gezegend' zullen d'aerde erven,
Maer zijn vervloeckte werden uyt-geroeyt.
+ God heeft de ganghen van den man bevestight,
En hy heeft een behaghen aen zijn wegh. +12
Wanneer hy valt, werd hy niet wegh-geworpen?
Want God de Heere ondersteunt zijn hand.

+ 10 'k Ben jonck geweest, en ben oock oud geworden:
Maer zagh noyt, dat de vroom' verlaeten was, +13
Noch dat zijn zaed heeft moet*en* brood gaen zoecke*n*:
Den ganschen dagh ontfermt hy zich, en leent:
+ En zijn zaed is tot zegen. Wijckt van 't quaede:
En doet het goed, en woont in eeuwigheid. +14

11 Want *God* de Heere, die het recht beminnet,
Zijn gunst-genooten niet verlaeten zal:
Zy werden in all' eeuwigheid bewaret;
Maer 't zaed der goddelooz' werd uyt-geroeyt. *III. Paus*.
+ De vrome zullen erff'lick d'aerd' bezitten,
En daer op woonen in der eeuwigheid. +15

12 De mond des vromen die vermelt van wijsheid,
En zijne tonghe spreeckt het gheen recht is:
+ De wet van zijnen God is in zijn herte,
En zijne ganghen die en slibb'ren niet. +16

[Datheen]

18 Ick sagh dat de boose met sijn gesellen,
Seer was gevreest: Ick sagh hem hoogh opgaen,
Als een Laurier vol tacken niet om tellen:
Maer komende daer ick hem voor sagh staen,
Soo en was hy daer gantsch niet meer te vinden,
Maer hy en sijn plaets waren gantsch vergaen.

19 Wacht u voor schade, wilt u onderwinden
Wel te doen, want die hebben tot loon reyn,
Rust en stilheyt, als des Heeren beminden.
Maer de boosdaders sullen groot en kleyn
Vergaen, dat sal haer betalinge wesen,
Met hare nakomers alle gemeyn.

20 Onse Godt is de saligheyt gepresen
Der vromen, die oock altijd wesen sal
Haer sterckt', als 't kruys sal groot zijn opgeresen,
Hy sal hen verlossen in sulcken val,
Verlossende sal hy die oock genesen,
Want op hem hebben sy vertrouwet al.

Den xxxviij. Psalm.

1 WIlt in uwen toorn gestadigh,
Heer genadigh,
My doch straffen niet soo seer,
De hitt' uwes toorns wilt keeren,
Van my Heere,
Die nu gaer swack ben end' teer.

2 Want u pijlen hardt gedreven,
In my kleven
Seer stijf en diepe voorwaer,
Ghy wilt dat ick oock sal lijden
Dat kastijden,
Vwer handt die my druckt swaer.

3 Mijn lijf is vol ongesonden,
Nu bevonden,
Door uwen toorne seer groot.
Geen rust en hebben mijn beenen
Al met eenen,
Van wegen mijn sonden bloot:

4 Want de straffe mijner sonden
Niet om gronden,
Seer swaer over mijn hooft gaet:
Als een last seer swaer om dragen,
t'Allen dagen

[De Brune]

De goddelooz' loert en bespiedt den vromen,
En zoeckt hem, op dat hy hem dooden mocht.

+ 13 Maer God en laet hem niet in zijne handen,
Noch en verdoemt hem, als hy komt in recht. +17
Wacht op den Heer, wilt zijnen wegh behouden,
En hy zal u verhooghen *t'zijner tijd*:
Op dat ghy d'aerd mocht erffelick bezitten.
't Vyt-roeyen der godlooze zult ghy zien.

+ 14 Ick hebb' gezien een schrickelick godloozen,
Die zich uyt-breydd' als een groen in-landsch boom: +18
Maer hy gingh door, en ziet, hy was'er niet meer:
Ick zocht hem, maer hy wert'er niet gespeurt,
+ Let op den vromen, en ziet op den rechten:
Want 't eynde van dien man zal vrede zijn. +19

15 Maer d'overtreders werden t'saem verdelghet.
Het eynd' der goddelooz' werdt uyt-geroeyt.
+ Doch 't heil der vromen is van God: haer sterckte
In tijd van anghst: God zal haer hulpe doen, +20
En vrijden van de godlooz' en behouden:
Want zy betrouwen, en staen vast op hem.

XXXVIII. PSALM.

Davids Psalm, om te doen ghedencken.

1 EN straft my niet in uw toren,
Heer, noch tucht my,
In uw heete grimmigheid;
+ Want uw pijlen zijn ghezoncken
In my, *Heere*; +2

[Datheen]

Werdt sy meerder met der daet.

5 Mijn wonden my seer vermoeyen,
Die daer vloeyen
Van etter, stanck, end' gebloet.
Door mijn dwaesheydt niet om sommen
Is my kommen
Dit verderf en tegenspoet.

j. Pause.
6 Mijn lijden my soo hardt drucket
Dat gebucket
Ick nu ben, ja oock gantsch krom:
Ick moet treurigh end' verslagen
In mijn klagen
Den geheelen dagh gaen om.

7 Want verdorret t'allen steden
Zijn mijn leden
Door 't kruys, dat my 't hert doorsnijdt:
In my is niet gesondts bleven,
Want mijn leven
Is vol lijdens t'aller tijdt.

8 Ick die wacker plagh te wesen
Ben mits desen
Gaer gebroken, mat end' kranck,
Soo dat ick door 't kruys mijns herten
Vol van smerten,
Schreye gantsche dagen lanck.

9 Mijn begeerten, Heere, krachtigh,
End' almachtigh,
Zijn voor u gantsch openbaer:
Al mijn suchten end' gedachten,
End' mijn klachten,
Zijn voor u bloot ende klaer.

10 Mijn herte beeft met vertsagen,
Seer verslagen
Zijn mijn krachten in 't gemeyn,
End' my is (dies ick moet schromen)
Gantsch ontnomen
't Gesicht mijner oogen reyn.

11 Mijn vrienden die gaen ter zijden,
End mijn lijden
Sien sy onbarmhertigh aen:
Ende die my zijn de naeste,

[De Brune]

Vw hand is op my ghedaelt.

+ 2 In mijn vleesch is niet dat heel is,
Van uw gramschap: +3
Daer en is in mijn ghebeent
Geene vrede, van mijn zonde.
+ Mijn verkeerthe'en
Gaen my verre over 't hooft. +4

3 Zy zijn my te zwaer gheworden.
Als een zwaer last.
+ Mijne zweeren zijn vol stancks;
En vervuylt, van mijne dwaesheid. +5
'k Ben gebogen:
Ick ben gansch om leegh gheraeckt.

I. Pause.
+ 4 Ick gae heel den dagh in 't zwarte:
Want mijn darmen +6
Zijn ghelijck van brand-geroost.
+ In mijn vleesch is niet dat heel is.
Ick ben heel-zwack, +7
En verbrijzelt gansch-en-gaer.

+ 5 Ick brul van 't gheruysch mijns herten:
+ Mijn begheerte +8
Is geheel voor u, ô Heer, +9
+ En voor u en is mijn zuchten
Niet verborghen, +10
Mijn hert dat keert om end' om.

6 Mijne kracht heeft my verlaeten,
En het licht oock
Mijner ooghen; jae zy zelf
+ Zijn by my niet: mijn lief-hebbers,
En mijn vrienden +11
Staen recht over mijne plaegh.

[Datheen]

Met der haeste
Wijt van my treden end' gaen.

ij. Pause.
12 Sy die mijn ziel netten stellen,
End' my quellen
Met hen die my gunnen quaet,
Dencken om my te beschamen,
En al t'samen
Houden tegen my den raet.

13 End' ick als die niet kan hooren,
Stae daer voren,
Daerse tegen my raet slaen:
Ick ben gaer stom tot dees stonde,
Vyt den monde
En laet ick geen woort ontgaen.

14 Ick ben geworden als eene
Die gantsch geene
Sprake noch geen gehoor heeft:
Als een, die zijnde versteken,
Niet kan spreken,
End' geen verantwoordingh geeft.

15 Maer ick wil, Heer, op u bouwen
Mijn vertrouwen,
End' wachten uwen bystant.
Ghy sult oock, mijn Godt verkoren,
My verhooren,
End' my bieden uwe hant.

16 Ick bidd' u laet niet verblijden
In mijn lijden,
Hen die my haten seer wreet.
Want als mijne voeten glijden
Wat bezijden,
Sy verheugen in mijn leet.

iij. Pause.
17 Wilt helpen, O Heere krachtigh,
My die klachtigh
Ben, en tot lijden gemaeckt:
Gestadelick is mijn herte
Vol van smerte,
Daer med' ghy my hebt geraeckt.

18 Met schaemten ick my seer quelle
End' vertelle
Mijne seer groote misdaet:
II. Pause.

[De Brune]

7 En mijn naesten staen van verre:
+ Die mijn ziele
Zoecken, leggen my een strick: +12
En die mijn quaed zoecken, spreken
Veel elenden,
Dencken listen all' den dagh.

+ 8 Maer ick ben ghelijck een doove,
Ick en hoor niet: +13
Als een stomme, die zijn mond
+ Niet en opent; jae als yemand,
Die daer niet hoort, +14
In wiens mond geen weer-spraeck is.

+ 9 Want ick hope op u, Heere;
Ghy zult hooren, +15
Heere, mijn God, want ick zeyd',
+ Dat zy over my niet bly zijn:
Als mijn voet drilt, +16
Werden zy grootsch teghen my.

III. Pause.
+ 10 Want ick ben gereet tot hincken;
En mijn smerte +17
+ Is steeds voor my: ick verhael
Mijne ongherechtigheden. +18
Ick ben banghe,
Heer, van weghen mijne zond'.

+ 11 Maer mijn vyanden zijn levend',
Worden machtigh: +19
Die my haten worden groot.
+ En die quaed voor goed verghelden,
Staen my teghen, +20
Om dat ick nae 't goede jaegh'.

[Datheen]

Ick en doe niet dan beklagen
All' mijn dagen
Al mijn sware sonden quaet.

19 Mijn vyanden zijn by desen
Hoogh gepresen,
End' leven in eer end' pracht:
Die my haten end' aenvechten,
Gantsch t'onrechten,
Wassen in getal end' kracht.

20 Sy al tegen my hen stelden,
End' vergelden
Met quaet doen alle mijn deught,
Daerom is 't datse my smaden,
End' beladen,
Om dat ick recht doe met vreught.

21 Wilt my Heer in sulcker maten
Niet verlaten,
Die van yeg'lick ben veracht:
Dat van my uw' goetheyt rijcke
Niet en wijcke,
Want mijn hert, Heer, u verwacht.

22 Komt, Heer, wilt u by my maken
In mijn saken:
Tot mijn hulp u goetlick went,
Haest u tot mijnen bystande,
Goederhande,
Ghy die mijn heyl zijt bekent.

Den xxxix. Psalm.

1 ICk sprack, ick woude (zijnde wel bedacht,)
Op al mijn wegen nemen acht,
Dat ick met spreken niet misdeed onvry,
Soo langh de boose staen voor my:
Al soud' ick moeten mijnen mont altijdt
Met eenen toom houden bevrijdt.

2 Als een stom en sprack ick noch goet noch quaet,
Ia 't goet versweegh ick, 't welck my schaet:
Dies heeft seer toegenomen, Heer, mijn smert,
En met angst heeft gebrandt mijn hert,
Dewijle dat ick murmureerd' onvro
By my, tot dat ick sprack alsoo:

3 Maeckt my, O Heere, openbaer mijn endt,
End' den tijdt mijns levens bekent,

[De Brune]

+ 12 En verlaet my niet, ô Heere;
O ghy mijn God. +21
En weest doch niet verr' van my:
+ Wilt doch veerdigh zijn, ô Heere,
Tot mijn hulpe, +22
Mijn heil-en-behoudenis.

XXXIX. PSALM.

Davids Psalm, voor den Opper-zanghmeester, voor Ieduthun.

1 ICk zeyd', Ick zal mijn weghen gaede slaen,
Dat ick niet zondigh', met mijn tongh;
Ick zal mijn mond bewaren met een toom,
Terwijl de booz' noch voor my is.
+ Ick was door zwijgen stom, ick zweegh van 't goed:
Maer mijne smerte werd verzwaert. +2

2 Mijn herte wierd ontsteken binnen my:
Een vier ontbrandd' in mijn ghedacht:
Ick hebbe doen gesproken, met mijn tongh:
+ Maeckt my, ô Heer, mijn eynd' bekent,
En welck de mate mijner daghen zy, +3
Dat ick weet hoe af-gaend' ick ben.

3 Ziet ghy stelt mijne dagen een hand breed,
Mijn leef-tijd is voor u als niet.
+ Elck mensch is immers, hoe vast dat hy staet,
Niet anders als een ydelheid. *Sela!* +4

[Datheen]

Dat ick verstae den tijdt dien ghy my stelt:
Want ghy hebt mijn dagen getelt,
Die haest voorby loopen, alsoo men siet,
End' by u geacht zijn als niet.

4 De mensch als ydelheyt seer haest verdwijnt,
Als hy oock best te leven schijnt,
Hy is als een stroom die snel gaet voor-by,
Te vergeefs vroegh end' laet slaeft hy
Om 't goet te samelen, niet over al,
Wetende wien hy 't laten sal.

Pause.

5 Wat is 't doch dat ick verwacht, o mijn Heer,
Mijn hope staet op u nu meer:
Verlost my van mijn sonden groot end' swaer,
Laet niet toe dat ick zy eenpaer
Een tijdt-verdrijf, end' oock een spot onreyn
Der dwasen godloosen gemeyn.

6 Ick hebb' gedaen als een stom mensch voorwaer,
Stil-swijgende voor ende naer:
Want ghy, Heer, self hebt my doch sulcks gedaen,
Dies houdt op van plagen end' slaen:
Want door u straffen ben ick gantsch versmacht,
Gevoelend' u handen met kracht.

7 Als ghy den mensche straft ende kastijdt,
Hy werdt tot niet in korter tijdt:
Sijn schoonheyt haest gelijck een kleedt vergaet,
Dat de motten ver-eten quaet.
De menschen zijn, soo men spreeckt de waerheyt,
Anders niet dan een ydelheyt.

8 Hoort mijn gebedt, verstaet, Heer, mijne klacht,
Op mijn schreyen neemt nu doch acht,
Want een vreemd'lingh ben ick, die slechts door-reest,
Soo oock mijn Vaders zijn geweest.
Laet af van slaen, verquickt, Heer, mijn gemoet,
Eer dat ick van hier scheyden moet.

Den xl. Psalm.

1 NAe dat ick langen tijdt hebbe gewacht
Den wille Godts in mijn ellent,
Soo heeft hy hem tot my gewent,
En heeft verhoort in den noot mijne klacht,
Vyt den slijck seer onreyne,
En een afgront niet kleyne,

[De Brune]

De mensche gaet, gelijck als in een beeld,
Zy woelen immers ydelick.

4 Men raept en-men-vergaedert wel by een,
Maer niemand isser, die daer weet,
Wie dat het *zelve* nae zich nemen zal. *Pause*.
+ En nu, ô Heere, wat is 't doch,
Dat ick verwacht'? mijn hope is op u. +5
Verlost my van al mijne zond'.

5 En stelt my doch niet tot des dwazen smaet.
+ Ick ben geworden *als* verstomt.
Ick en zal mijnen mond niet open doen: +6
Want ghy hebt dat, ô Heer, gedaen.
Neemt uwe plaghe doch van op my wegh.
'k Bezwijcke van den strijd uw's hands.

+ 6 Indien ghy yemand met bestraffingh tucht,
Van wegen d'ongerechtigheid; +7
Zoo doet ghy alle zijn bevalligheid
Versmelten, even als een mot.
Het is zoo immers van een yder mensch,
Hy en is niet als ydelheid. *Sela!*

+ 7 Hoort mijn gebed, Heer luystert naer mijn stem,
En zwijght tot mijne tranen niet: +8
Want ick ben by u als een vremdelingh,
Als een by-woonder, even als
Mijn vaders. Wend van my, dat ick verquick',
Eer ick heen gae, en niet en zy.

XL. PSALM.

Davids Psalm, voor den Opper-zanghmeester.

1 ICk hebbe lange op den Heer verwacht,
En hy heeft zich tot my geneyght:
En hy heeft mijn geroep gehoort:

[Datheen]

Met kracht hy my uyt-toogh,
Hy heeft mijn voeten vast,
Tot sijn wegen gepast,
Op een steenrotz seer hoogh.

2 In mijnen mont heeft hy een Lof-sangh soet
Gegeven: dies werdt hy ge-eert,
Waer door het volck sal zijn geleert
Om den Heer te verwachten met lanckmoet.
Wel saligh sal hy wesen
Die hoopt op Godt gepresen,
End' op hem vast blijft staen,
Latende hen, die stout
Liegen seer menighfout,
Die haest sullen vergaen.

3 Heer Godt, uwe wercken zijn wonderlick,
Ghy denckt op ons, Heer goedertier,
Soo dat niemant in 't leven hier
Vwe gaven kan melden sonderlick:
Soud' ick die al t'saem loven,
't Getal gaet my te boven.
Slacht-offer nu voortaen
Laet ick, 't welck ghy niet wilt,
Maer ghy hebt, Heere milt,
D'oore my opgedaen.

4 Schult-offer hebt ghy van my begeert niet
Voor de sonde: dan sprack ick vry:
Siet hier ben ick, daer staet van my
Geschreven in u Wet-boeck, soo elck siet,
Dat ick uwen wil billigh
Volbrengen sal gewilligh:
Sulcx doe ick oock mijn Godt,
Al u voornemen goedt
Draegh ick in mijn gemoedt,
End' houd' oock u gebodt.

[De Brune]

Hy heeft my uyt een kuyl vol van geruis,
Vyt modd'righ slijck geheven;
En hy heeft mijne voeten
Op eene rots gestelt,
En mijnen gangh gevest.
+ Hy geeft mijn mond een lied,
Een lof-zangh onzen God. +2

2 Veel zullen dat aenzien, en zijn bevreest,
Nochtans vertrouwend' op den Heer.
O wel-geluckigh is de man!
Die *God* den Heer tot zijn vertrouwen stelt:
En niet om-ziet nae trotsche,
Of die tot leugen wijcken.
+ Ghy hebt, ô Heer, mijn God,
Vw wond'ren *allesins*, +3
En uw gedachten *oock*,
Aen ons zeer veel gemaeckt.

3 Geen die-z' in order by u stellen kan:
Zoud' ick die gaen vertellen, *Heer*,
En spreken daer van: zy zijn meer,
Als dat-ze zouden konnen zijn getelt.
+ Slacht-offer, of spijs-offer
En heeft u niet behaghet. +4
Ghy boort my door de oor'.
Ghy en hebt van my geen
Brand-offer, noch oock geen
Zond-offer af-ge-eyscht.
Pause.

[Datheen]

5 Ick wil verkonden uw' gerechtheyt klaer,
In der gemeynten over-luyt,
Ghy weet uyt wat hert dat sulcks spruyt,
Ick heb uwe daden geroemt eenpaer:
Van uw' waerheyt stantvastigh,
End' van uw' hulpe krachtigh
Spreeck ick tot groot en kleen:
Ick prijs, Heer, uw' goetheyt,
End' uw' getrouwigheyt,
Midden in u gemeen.

6 Vwe goetheyt sult ghy, Heer, nimmermeer
Van my weeren tot geener tijdt,
Maer my bystaen in desen strijt,
End' altijt bewaren tot uwer eer.
't Kruys wil my overvallen,
Ende mijn sonden allen,
't Gesichte my ontwijckt:
Ick heb meer lijdens stijf,
Dan hayren aen mijn lijf,
't Herte my gantsch beswijckt.

7 O Godt verlost my nu genadelick,
Komt my te hulp, O Heer, seer haest,
Laet doch beschaemt zijn end' verbaest
Al die mijn doot soecken gestadelick.
Datse schande be-erven,
Die my willen bederven,
End' my bespotten koen:
Hen toekome met kracht,
Datse hadden bedacht
My listigh aen te doen.

8 Maer in u zijn sy verheught en verblijt
Die met noodt, zijnde seer benouwt,
Op u alleen hebben vertrouwt,
Datse seggen: Godt zy gebenedijt.

[De Brune]

4 Doe zeyd' ick, Ziet ick komm': daer is van my
Geschreven in de rol des boecks:
Ick hebb' behagen, ô mijn God,
Om uw gelieft te doen, end' uwe wet
Is in mijn in-gewanden: *Pause*.
+ Ick melde van gerechtheid,
In eene groote schaer. +5
Ziet ick en dwinghe niet
Of sluyt mijn lippen toe:
O Heer, ghy wetet wel.

5 Ick en bedecke uw gerechtigheid
In 't midden van mijn herte niet:
Ick spreeck uw waerheid en uw heil:
Ick en verhele, in de groot' gemeint,
Vw gunste niet, noch trouwe.
+ Ghy zult my niet onthouden,
Heer, uw barmhertighe'en. +6
Laet uw weldadigheid,
En uwe waere-trouw
My stedes gade slaen.

6 Want *vele* quaeden tot ontalligheid,
Die hebben my rondom bezet:
Mijn ongerechtigheden, *Heer*,
Die hebben my zoo dapper aen-getast,
Dat ick die niet kan mercken:
Zy zijn meer in ghetale,
Dan d'hairen mijnes hoofts:
En mijn hert my begeeft.
Laet uw behagen zijn
Tot mijn verlossingh, Heer.

+ 7 O Heere, haestight u tot mijne hulp:
Laet haer te zamen zijn beschaemt, +7
En laet-ze t'zamen schaem-rood zijn,
Die mijn ziel zoecken, om te niet te doen.
Laet-z' achterwaerts heen wijcken,
En gansch te schande worden,
Die daer mijn quaed behaeght.
Laet, die my zeggen, *Heer*,

[Datheen]

Arm ben ick end' ellendigh,
Maer mijn Godt seer bestendigh
Sorght voor my nu voortaen:
Ghy helpt mij door uw' kracht,
Ghy hebt oock op my acht,
Wilt my altijdt bystaen.

Den xlj. Psalm.

1 WEl hem die recht oordeelt van dat kruys groot,
Des armen in den noot,
Godt sal dien lieflick vertroosten voorwaer,
In al sijn lijden swaer.
End' hem laten zijn wel fraey end' gesont,
Ia bloeyen t'aller stont,
Hy sal hem na den wil der boosen niet,
Verlaten in 't verdriet.

2 Al schijnt dat hy op 't bed in 't kruys verstickt,
Van Godt werdt hy verquickt,
Hy sal verkeeren alle sijn kranckheydt
In een gesondigheydt.
In mijn lijden sprack ick, Heer, tot u vry,
Ontfermt u over my,
Geneest mijn ziel, O Godt, ick heb misdaen,
End' my grootlijcks ontgaen.

3 Mijn vyanden wenschen my plagen boos
In haer herten seer loos,
Sy spreken: sal hy sterven nimmermeer?
Ia vergaen met oneer?
My troostende, maeckten sy groot gerel,
End' verberghden seer wel
Haer listen, maer gaende van my met pracht,
Sy hebben my veracht.

Pause.

4 Die my haten, houden over my raet,
End' morren t'saem seer quaet.
Een yeder woude dat ick waer versmacht,
End' gantsch tot niet gebracht.
Sy spreken: Hy leyt in sulck eenen staet

[De Brune]

Ha, ha, verwoestet zijn,
Tot loon van haere schaemt'.

+ 8 Laet al de ghene, die u zoecken, *Heer*,
In u verheught en blijde zijn. +8
Laet die lief-hebbers zijn uws heils
Geduerigh zeggen, d'Heer zy groot gemaeckt.
Ick ben doch wel ellendigh,
En een nood-durftigh *mensche*;
Maer d'Heere denckt aen my.
Iae ghy zijt mijne hulp,
En mijn bevrijder, *Heer*:
Vertoeft doch niet mijn God.

XLI. PSALM.

Davids Psalm, voor den Opper-zanghmeester.

1 GEluckigh! die daer tegen d'armen man,
Met goed bescheid zich draeght.
D'Heer zal hem vrijden op den dagh des quaeds;
D'Heer zal hem gade slaen:
En hem by 't leven houden: vol ghelucks
Zal hy op aerden zijn;
En ghy en zult hem in zijn vyands wil
Niet overgheven, *Heer*.

+ 2 De Heere zal hem op het ziecke-bed
Een hulp en steunsel zijn. +2

[Datheen]

Om sijn groote misdaet,
Hy is soo mat dat hy niet kan opstaen,
Noch dit lijden ontgaen.

5 Ia selfs mijn naeste vrient dien ick oock weet,
Die wist al mijn secreet,
Mijn vrient die met my at mijn broot seer goet
Heft tegen my den voet.
Maer hebt doch med'lijden met my, O Heer,
Die nu benouwt ben seer,
Helpt my, soo wert hen vergolden seer koen,
't Quaet datse my aendoen.

6 Maer ick mercke door dit lijden niet kleyn
Tot my uw' liefde reyn:
Want mijn vyanden hebben gantschlick niet
Om spotten, soomen siet.
Ghy onderhoudt my door uw' goedigheyt,
In mijner vromigheyd,
End' sult my oock in toekomenden tijdt
Eeuwigh maken verblijdt.

7 Gepresen zij de Godt van Israel
Met eeuwigh lof end' spel,
In eeuwigheyt werde gesongen, Heer,
Vwen prijs end' u eer.

Amen. Amen.

Den xlij. Psalm.

1 ALs een hert gejaeght, o Heere,
Dat versche water begeert:
Alsoo dorst mijn ziel oock seere,
Na u mijn Godt hoogh ge-eert,
En spreeckt by haer met geklagh,
O Heer wanneer komt dien dagh
Dat ick doch by u sal wesen,
En sien u aenschijn gepresen?

2 Mijn tranen ende mijn klachten,
Zijn mijn spijs, die my steeds voedt:

[De Brune]

Ghy keert zijn legher in zijn kranckheid om.
Ick zeyd', ô Heere *God*,
Zijt my ghenadigh, en geneest mijn ziel;
Want ick hebb' u misdaen.
+ Die mijn vyanden zijn die zeggen quaed
Van my, *op deze vvijz'*: +3

3 Wanneer doch sterft hy, en vergaet zijn naem?
Komt hy zien, hy spreeckt valsch;
Zijn herte dat vergadert zich onrecht.
Gaet hy nae buyten toe; *Pause*.
+ Hy spreeckt'er van. All' mijne haters t'zaem,
Die momp'len tegen my: +4
Zy overdencken *stedes* tegen my
Het gene my quaed is.

4 Een Belials stuck, *zeght men*, kleeft hem aen,
En hy die neder-leght,
+ Zal niet weer op-staen. Zelfs mijn vrede-man,
Op wien ick hebb' vertrouwt, +5
Die mijn brood at, heeft tegen my ghelicht
Den achter-voet: maer ghy
Zijt my ghenadigh, Heer; en richt my op:
Op dat ick 't hen vergheld'.

+ 5 Hier by weet ick, dat ghy lust aen my hebt,
Dat mijnen vyand niet +6
Zal juyghen over my: want ghy steunt my,
In mijn oprechtigheid,
En stelt my eeuw'lick voor u aengezicht.
+ Gelovet zy de Heer,
Israëls Godt, van d'een tot d'ander eeuw. +7
't Zy amen, amen *'t zy*.

XLII. PSALM.

Een onderwijzinge, voor den Opper-zanghmeester.

1 ALs een hert schreeuwt naer de vlieten,
Schreeuwt, ô God, mijn ziel tot u.

[Datheen]

Als men my vraeght met verachten,
Waer is nu u Godt soo goedt?
Ick smelt als ick denck daer aen,
Hoe ick voormaels plagh te gaen
Met een hoop volcks hier te lande,
Om u, Heer, te doen offrande.

3 Waerom wilt ghy u soo quellen,
End' beroert zijn, O ziel mijn?
Wilt gantsch u hoop op Godt stellen,
Van u sal hy gedanckt zijn.
Als hy door sijn aenschijn klaer
Sal wech-nemen u kruys swaer:
Dies, O Godt, van my niet wijcket,
Want mijn hert my gantsch beswijcket.

4 Ick ben uwes seer gedachtigh,
Oock aen des Iordanen kant,
En uwer goetheyt seer krachtigh,
In Hermon dat koude lant,
En aen Misar den Bergh bloot,
Daer d'een diepte d'ander groot
Toeschreyt, en daer de tempeesten
Over my gaen minst end' meesten.

Pause.

5 Al de groote water-stroomen
Zijn Heer over my gegaen,
End' my over 't hooft gekomen,
Maer ghy hebt my bygestaen.
's Daeghs toont ghy my uw' goetheyt,
En 's nachts uw' barmhertigheyt:
Dies sal ick u, Heer, belijden,
Ghy hoet mijn ziel t'allen tijden.

6 Ick sprack tot Godt, o Godt krachtigh,
Waerom vergeet ghy my gaer?
Waerom moet ick wesen klachtigh,

[De Brune]

Mijne ziel dorst, nae den Heere,
Nae God, die daer levend' is.
Wanneer zal ick henen gaen,
En voor Godes aenghezicht
+ Weer verschijnen? Mijne tranen
Zijn my dagh en nacht tot spijze. +2

2 Om dat zy my heele dagen
Zeggen, Waer is uwe God?
Ick ghedenck daer aen, en storte
Mijne ziele, in my, uyt.
Dat ick heen gingh, met de schaer,
Met hen trad nae Godes huys,
Met een vreughd-en-lof-zanghs-stemme,
Onder volck dat feeste houdet.

+ 3 Wat buyght ghy u neer, mijn ziele,
En woelt in my? Hoopt op God: +3
Want ick zal hem noch *meer* loven,
Voor 't heil zijnes aenghezichts.
Mijn ziel buyght zich in my neer:
+ Dies ick u mijn God gedenck,
Vyt den lande der Iordaene, +4
En uyt Hermon 't kleyn geberghte.

4 By 't ghedruys van uwe sluyzen,
d'Afgrond tot den afgrond roept. *Pause*.
+ Al uw baren en uw golven,
Die zijn over my gegaen. +5
Maer de Heere zal des daeghs
Zijne gunst gebien; en 's nachts,

[Datheen]

Benouwt door de boos' eenpaer?
Ick gevoel haer smaden quaet,
d'Welck my door de beenen gaet,
Als sy tot uwer oneere
Spreken: Waer blijft nu de Heere?

7 Waerom wilt ghy u soo quellen,
End' beroert zijn, O ziel mijn?
Wilt gantsch u hoop op Godt stellen,
Van u sal hy gedanckt zijn.
Om dat hy is, soo men siet,
Mijn heyl, die my jonste biet,
Dies mijn ziel wilt u verblijden,
Godt is 't, dien ick bidd' in 't lijden.

Den xliij. Psalm.

1 NEemt mijn saeck aen, wreeckt my, o Heere,
Na uw' groote goetheyt vermaert,
Van hen die valsch en wreet zijn seere,
Ia oock vol listen en oneere,
Die gantsch boosselick zijn ge-aert,
Mijn ziel doch nu bewaert.

2 Ghy zijt doch, Heer, mijn sterckte krachtigh,
Waerom verstoot ghy my soo gaer?
Waerom laet ghy my, Heer almachtigh
Treuren end' altijt weenen klachtigh?
End' voor mijn vyant hier en daer
Velt-vluchtigh zijn eenpaer?

3 Laet u klaerheyt, O Godt waerachtigh,
End' uwe trouw ons schijnen soet,
Dat die ons geleyden aendachtigh,
Tot uwen heyl'gen Bergh eendrachtigh,
End' tot uwe Tenten seer goet,
Met een nedrigh gemoet.

4 Daer sal ick dan vrymoedigh wesen,
Om tot Godts altaer vry te gaen,
Tot Godt, die mijn vreught is gepresen,
End' mijn geneughte uytgelesen,
Dien sal ick vro de Harpe slaen,
End' prijsen nu voortaen.

[De Brune]

Zal zijn lied, by my, een bede
Tot den God mijns levens wezen.

+ 5 ’k Zal tot God, mijn rotse, zeggen,
Waerom doch vergheet ghy my? +6
Waerom gae ick in het zwarte,
Om des vyands groot gheweld?
Mijn vyanden hoonen my,
En vermoorden mijn gebeent,
Als zy tot my heele dagen
Zeggen, Waer magh uw God wezen?

+ 6 Mijn ziel, wat buyght ghy u neder,
En woelt in my? Hoopt op God. +7
Want ick zal hem noch meer loven:
’t Heil mijns aengezichts, mijn God.

XLIII. PSALM.

1 DOet my recht, ô God, pleyt mijn zake,
Vrijt my van ’t ongenadigh volck,
De listigh’ en verkeerden mensche:
+ Ghy zijt de God van mijne sterckte.
Hoe laet ghy my dan? hoe gaen ick +2
In ’t zwart, door vyands praem?

+ 2 Zend uw licht, ende uwe waerheid,
Dat die my leyden, dat-ze my +3
Tot uwer heiligheids gheberghte,
En tot uw tabernakels brengen:
+ Dat ick tot Gods altaer magh gaen,
Tot God, ’t vermaeck mijns vreughds: +4

[Datheen]

5 Mijn ziel, wat wilt ghy u benouwen,
End' in my maken sulck misbaer?
Op uwen Godt wilt doch betrouwen,
Dien ick noch sal sonder verflouwen
Prijsen, om dat hy my voorwaer
Helpt als mijn Godt eerbaer.

Den xliv. Psalm.

1 HEer uw' wonder-wercken verkoren
Hebben wy dickwils met ons' ooren,
Gehoort van ons' Voorvaders goet,
Die ghy voortijts deedt en noch doet.
De volckeren verdreef u hant,
Ghy deedt ons' Vaders in 't landt groeyen:
De Heyd'nen dreeft ghy uyt dat lant,
En deedt ons' kind'ren daer in bloeyen.

2 Ons' Vaders hebben door 't sweert krachtigh,
't Lant niet ingenomen eendrachtigh,
In den noot die hen is geschiet
Heeft hen haren arm verlost niet:
Maer hen is geweest eenen schilt
Vw' rechter-hant, en uw' sterck' armen,
Ia u aenschijn, om dat ghy wilt,
V Heer, over u volck ontfarmen.

3 Ghy zijt, Heer, de Koningh alleyne,
Die heerscht met macht groot in 't gemeyne,
Maeckt dat Iacob u volck bemint,
Den gewoonlicken bystant vint.
Door uw' hulp sullen wy verslaen
All' ons' vyanden die ons quellen:
Door uwen naem werden verdaen
Al die hen, Heer, tegen ons stellen.

4 Op mijn boogh wil ick niet vertrouwen,
Noch op mijn sweerdt wil ick niet bouwen:
Want alle die dingen met een,
En doen mijn hulp noch bystant geen,
Maer ghy alleen hebt ons bewaert
Tegen allen onsen vyanden,
Ia ghy, Heer, met schanden beswaert,
Al die tegen ons zijn gestanden.

j. Pause.
5 Godt is alleen ons eer gepresen,
Dies moeten wy gedachtigh wesen,

[De Brune]

3 En op dat ick u met de harpe,
O God, ô mijn God, loven mocht.
+ Wat buyght ghy mijn ziel, en wat woelt ghy?
Hoopt op God: ick zal hem noch loven. +5
Hy is het menighvuldigh heil
Mijns aenghezichts, mijn God.

XLIV. PSALM.

Een onderwijzinghe: voor den Opper-zanghmeester, onder de kinderen van Korah.

1 O God, wy hoorden 't met onz' ooren,
Onz' vaders hebben 't ons vertellet:
Ghy hebt, in haren tijd, een werck,
In tijden van ouds, uytghewrocht.
Ghy hebt de Heyd'nen met uw hand,
Vyt *haer* bezittingh wegh-gedreven:
Maer haer gheplant: ghy hebt geplaeght
De volcken; en dees' voort doen schieten.

+ 2 Want zy en hebben, door haer zweerden,
't Land niet ge-erft: en haren arrem +2
En heeft haer geen heil toe-gebracht:
Maer uwen arm en rechter-hand,
En 't licht, *Heer*, uwes aenghezichts:
Om dat ghy in haer hadt behagen.
+ Ghy zijt mijn Koningh, ô mijn God.
Wilt doch all' Iacobs heil gebieden. +3

[Datheen]

Hoe wy steedts sullen zijn bequaem,
Om groot te maken uwen naem.
Maer ghy, Heer, seer verr' van ons wijckt,
Ghy laet ons gantsch werden tot schanden,
Onse krijghs-lieden ghy beswijckt,
Als sy in noot zijn der vyanden.

6 Ghy doet dat wy 't velt moeten laten,
Voor de moorders, Heer, die ons haten,
Omringen ons, en oock ons goet,
Na haren lust ende hooghmoet.
Ghy maeckt dat ons de boose wreet,
Als slacht-schapen aen allen zijden,
Ver-eten en verstroyen breet,
Onder hen die ons seer benijden.

7 Om niet verkoopt ghy u volck, Heere,
Als een dingh dat veracht is seere,
Soo dat ghy, alsmen 't wel siet aen,
Daer van geenen nut hebt ontfaen.
Ghy maeckt dat wy zijn vol van smaet
By allen onsen na-gebueren,
Wy zijn in den schimp, spot end' haet,
Onser bywoonders t'aller uyren.

8 Wy zijn, O Heer, tot allen stonden,
Der Heydenen spreeckwoort bevonden,
Yeder die ons siet ons veracht,
End' schudd't dat hooft, ja ons belacht.
Schaemt ende smaet dagelijcks gaen
Voor my, die mijn Ziele seer tergen:
Met schand' end' leet ben ick bevaen,
Soo dat ick mijn aensicht moet bergen.

9 Seer veel smaetheyts moeten wy hooren,
Veel bitter verwijts komt ons voren,
Veel wraeckgierige zijn by een,
Die hen willen wreken gemeen:
Doch ghy zijt, Heer, (alsoo men siet)
Van ons by desen niet vergeten:
Maer wy hebben ons al met vliet
Na uw's Verbonts inhoudt gequeten.

ij. Pause.
10 Op niemandt dan op u alleyne,
Heeft, Heer, gestaen ons hope reyne:
Vyt u voorschreven wegen goet
Is niet geweken onsen voet.

[De Brune]

3 Wy zullen onze weer-partijders,
Door u, ghelijck met hoornen stooten:
Wy zullen in uw naem vertre'en
All' die daer tegen ons opstaen.
+ Want ick vertrouw niet op mijn boogh,
En mijn zweerd zal my niet bevrijden: +4
Maer ghy hoedt ons van onz' partyen,
En maeckt beschaemt all' die ons haten.

I. Pause.
+ 4 Wy roemen in God alle dage:
En zullen uw naem eeuw'lick loven. *Sela!* +5
Maer ghy hebt ons verstooten, *Heer*,
En ghy hebt ons te schand' gemaeckt,
Mids ghy niet uyt-treckt met ons heyr:
+ Ghy maeckt, dat wy ons moeten keeren
Voor onzen vyand achterwaerts: +6
Onz' haters rooven voor zich heenen.

5 Ghy stelt ons als het vee tot spijze,
En ghy verstroyt ons onder d'Heydens.
+ Vw volck verkoopt ghy, om geen goed,
En haren prijs en hooght ghy niet. +7
Onz' bueren stelt ghy ons tot smaet,
Tot spot en schimpingh hier-rondomme,
+ En onder d'Heyd'nen tot een spreuck,
En tot hooft-schuddingh onder volck'ren. +8

6 Mijn schand' is voor my alle daghe:
De schaemte van mijn aengezichte
+ Bedeckt my, en dat om de stem
Des hoonders, en der lasteraers: +9
Om vyands en wraeck-dorsters wil:
Dit is al over ons gekomen,
Nochtans vergeten wy u niet,
Noch hebben uw verbond beloghen.

II. Pause.
+ 7 Onz' hert is niet te ruggh' gewendet,
Onz' treed niet van uw padt geweken: +10
Hoewel ghy ons in eene plaets
Der draken *heel* verplettert hebt,
En met doods-schaduw over-deckt.
+ Zoo wy Gods naem vergeten hadden,
+11

[Datheen]

Al hebt ghy ons met Draken wreet,
Gestraft, ja oock gantsch overvallen,
End' ons in den kuyl diep en breet
Des doots geworpen, Heer, met allen.

11 Hadden wy niet geweest gedachtigh
Onses Heeren end' Godts almachtigh,
Of ons' handen tegen 't gebodt
Vytgestreckt, dan alleen tot Godt:
De Heer soud' sulcx straffen voorwaer,
Hy die kan sien ende doorgronden
's Menschen hert, end' wien openbaer
Alle dingen zijn t'allen stonden.

12 Om uwent wil zijn wy geslachtet,
Omme-gebracht, end' oock geachtet,
Als schapen, die daer zijn bereyt
Om op de banck te zijn geleyt:
Waerom slaept ghy, Heer, in den noot?
Ontwaeckt, siet ons, die boven maten,
Benauwt zijn, end' toont uw' kracht groot,
End' wilt ons nu doch niet verlaten.

13 Waerom is 't dat ghy u verberget,
Alsmen ons overlastingh verget?
Waerom hebt ghy medelijden geen,
Alsmen ons benouwt in 't gemeen?
Vw' strafheyt die over ons gaet,
Maeckt ons vol schanden end' onwaerden,
Mits dat ghy ons soo neder slaet,
Onsen buyck kleeft gaer aen der aerden.

14 Maeckt u op end' slaet ons doch gade,
Helpt ons na uw' groote genade,
End' ons door uwe goedigheydt,
Verlost ons van dees' tegenheydt.

Den xlv. Psalm.

1 MYn hert wil nu een seer schoon liedt voortbringen:
Want van den Koningh sal ick vrolick singen,
Mijn tong' sal sijn lof melden over al,
Snelder dan een Schrijver die 't schrijven sal.
Ghy zijt de schoonst' onder allen den menschen,
Geen soeter spraeck als d'uwe kan men wenschen:
Daerom maeckt Godt dat u yeder geslacht,
Looft ende prijst eeuwighlick dagh en nacht.

[De Brune]

En hadden tot een vreemden God
Onz' hande-palmen uyt-gebreydet;

8 En zou God zulcks niet onder-zoecken?
Want hy weet 's herts verborgentheden.
+ Wy worden doch, om uwent wil,
Gedoodet, den geheelen dagh; +12
Wy worden als slacht-vee geacht
Ontwaeckt, waeromme doch, ô Heere,
Zoudt ghy *nu* slaepen? waeckt doch op;
Verstoot ons niet in eeuwigheden.

+ 9 Waerom zoudt ghy uw aengezichte
Verbergen? ende onz' ellende, +13
De onder-druckingh' die ons perst,
Vergeten, *Heer*? Want onze ziel
Is ne'er-gebogen in het stof;
En onzen buyck kleeft aen de aerde.
+ Staet op ter hulp, verlost ons doch,
Om uwer goedertierheids wille. +14

XLV. PSALM.

Een onder-wijzingh, een lied der liefden: voor den Opper-zanghmeester, onder de kinderen van Korah, op Schoschannim.

1 MYn herte geeft al ziedend' een goe' reden;
Ick zegge mijn gedichten van den Koningh:
Mijn tonge is een wacker schrijvers penn'.
Ghy zijt veel schoonder dan eens menschen kind:
Genaed' is in uw lippen uytgestortet:

[Datheen]

2 O ghy schoonst' aller menschen t'allen tijden,
Bereyt u, end' gordet aen uwer zijden
V sweerdt seer scherp, 't welck u is een cieraet,
Van uwen schoonen Koninghlicken staet.
Klimt op uwen wagen, zijt hoogh verheven
Met triumphe: want ghy hebt u begeven
Tot Waerheyt, Trouwe, Recht en Liefd' eenpaer,
Daer door sult ghy doen dingen groot end' swaer.

3 Met uwe pijlen en schichten te samen,
Sult ghy schieten alle d'ongehoorsamen,
Dat volck wert oock daer med' geraeckt gemeen,
En werdt den Koningh gehoorsaem met een.
O Godt end' Koninck uwen stoel gepresen,
Is een stoel die eeuwigh verhooght sal wesen.
End' de Scepter van uwer Maiesteyt,
Is oock een Scepter der gerechtigheyt.

4 Ghy haet dat quaet, en bemint 't recht gestadigh,
Daerom, O Godt, heeft u mijn Godt genadigh
Boven allen met vreughden-oly soet
Gesalft: daer door hy u wel riecken doet.
Van Myrr', Aloe, en met Cassie krachtigh,
Rieckt u gewaedt, als ghy O Koningh machtigh
Vyt vw' kamer end' yvoren Throon gaet,
Daer yeg'lick t'uwer eeren bereyt staet.

Pause.

5 De dochters der Koningen die ghy eeret,
End' verciert, hebben uwen staet gemeeret.
Oock staet u de Bruydt aen uw' rechter-hant,
Met Ophyrs goudt geciert in haren stant.
Hoort dochter die de schoonste zijt bevonden,
Verstaet end' verneemt wat ick sal verkonden,
Wilt doch vergeten u volck in 't gemeen,
Ia gantsch oock uwes vaders huys met een.

6 Want onse Koninck heerlick boven allen,
Heeft in uwe schoonheyt een groot gevallen,
Hy wil uwe Heer zijn van nu voortaen,
End' ghy sult hem aenbidden onderdaen.
't Volck van Tyro in rijckdom overvloedigh
Sal u met gaven schoon eeren ootmoedigh:
's Koninckx dochter sal kost'lick zijn gekleet
Met gulden stucken verciert overbreet.

7 Met gestickte kleederen toe-bereydet,
Sal sy tot den Koninck wesen geleydet,

[De Brune]

Daerom heeft God u eeuwighlick gezegent.
+ Gord doch uw zweerd aen d'heupe, ô ghy Held,
Vw majesteyt, end' uwe heerlickheid: +2

2 En rijd, in uwe heerlickheid, voorspoedigh,
Op 't woord van trouw, zachtmoedigheid, gerechtheid:
Vw rechterhand u vreeslickheden leer'.
+ Vw pijlen zijn geslepen ende scherp:
Veel volcken zullen voor u neder-vallen, +3
Zijnd' in het hert vyanden van den Koningh.
Vw throon, ô God, is eeuwigh en altoos:
Vw rijck-staf is een staf der billigheid.

+ 3 Ghy lieft gerechtigheid, en haer godloosheid:
Daerom zoo heeft u, boven uw genooten, +4
O God, uw God, met vreughde-zalf, gezalft.
All' uwe kleed'ren zijn myrrh', aloë,
En cassy uyt de schoon' yvoor-paleyzen:
Van waer dat zy *met vreughden* u verblijden. *Pause*.
+ Zelfs Koninckx dochters zijn-der onder uw'
Staet-joffers, die zeer kostelicke zijn. +5

4 De Koninginn' is aen uw rechter-zijde
Gestelt, in 't alder-fijnste goud van Ophir.
Hoort dochter, ende ziet, en neyght uw oor:
Vergeet uw volck, en uwes vaders huys:
+ Zoo zal de Koningh uwer schoonheid lusten:
Dewijl hy uw Heer is, buyght voor hem neder: +6
En Tyrus dochter met de rijckst' van 't volck,
Die zullen zelfs u smeecken met geschenck.

5 Des Koninckx dochter is vol eer van binnen:
All' hare kleedingh is van goud' borduersel.
+ Zy zal den Koninck werden toegeleydt,
In sticksel-werck: de jonge dochters *oock*, +7
Haer med'-genooten, die haer achter-*volghen*,

[Datheen]

Met alle haer staet-Ionckvrouwen seer reyn,
En met der dienstmaeghden getal niet kleyn.
Vol van vreughden ende vry van benouwen,
Sullen sy komen, end' al t'saem aenschouwen
Den Koninck in sijn triumphe seer schoon,
Daer hy heerlick sal sitten in den throon.

8 Dies klaeght niet dat ghy u vrienden moet laten,
Want door dit houwelick, hoogh boven maten,
Sult ghy krijgen kind'ren lieflick end' fijn,
Die eeuwighlick Koningen sullen zijn.
Ick wil uwen naem en heerlickheyt prijsen
In eeuwigheydt, end' u eere bewijsen:
End' de volckeren sullen t'aller tijdt
V loven end' dancken zijnde verblijt.

Den xlvj. Psalm.

1 ALs ons de noot overvalt krachtigh,
Ons borght en heyl is Godt almachtigh.
Sulcks bevinden wy in den noot,
En hebben in hem troost seer groot:
Dies vreesen wy in geenen dinge,
Al waer 't dat de werelt verginge,
En de bergen hen wierpen snel
In 't midden der zee diep en fel.

2 Al waer 't dat 't water des Meyrs diepe,
Raesde t'saem, end' oock overliepe,
Al waren te niet door sijn kracht,
Bergen end' steenrotzen gebracht.
Nochtans sullen de Beken reyne,
Oock menighe klare fonteyne,
De schoone stadt maken verblijdt,
Daer Godt in woont tot aller tijdt.

3 Midden in haer woont Godt gepresen,
End' wilt eeuwighlick by haer wesen:
Niet salse bewegen voortaen,
Want de Heer wils' altijdt bystaen.
Veel volcks is ons geweest seer tegen,
Koninckrijcken hen oock bewegen
Van haer gerucht, alsoo dat scheen,
Vergingh d'Aerd' end' Hemel met een.

[De Brune]

Die zalmen u toe-brengen: en zy zullen
Met blijdschap en met vreughd geleydet zijn:
Zy zullen in 't paleys des Koninckx gaen.

+ 6 Vw zonen zullen in de plaetse wezen
Van uw voor-vaders: en ghy zult-ze zetten +8
Tot Vorsten over de geheele aerd'.
'k Zal maken dat-men uwes naems gedenck',
En dat van elck geslachte tot geslachte.
Daerom zoo zullen u de volcken, *Heere*,
In alle-eeuwigheden, en altoos,
Belijden-en-u-zeggen-lof-en-danck.

XLVI. PSALM.

Een lied, op Alamoth: voor den Opper-zanghmeester, onder de kinderen van Korah.

1 GOd is ons een toe-vlucht en sterckte:
Hy is zeer-krachtelick bevonden,
Een hulp in druck-en-bangigheid.
Zoo dat wy niet bevreest en zijn,
Al wisseld' oock de aerd' *haer plaetse*.
En dat de bergen zich verzette'n,
+ In 't hert der zeen. Haer wat'ren laet
Vry bruyssen, ende zijn beroert. +2

2 Laet bergen beven-ende-dav'ren,
Door het verheffen van de zelve. *Sela!*
De beexkens van de *groot'* rivier,
Pause.

[Datheen]

4 In sulcke stormen ende baren,
Is met ons de Heer der heyrscharen,
Godt Iacobs is ons een borcht vast,
Teghen ghewelt end' overlast.
Komt doch al, wilt sien end' bemercken
Onses Godts groote wonder-wercken,
Die hy hier op der aerden doet,
Na sijne groote wijsheyt goet.

5 Hy heeft over d'aerdrijck in 't breede,
Gestilt de oorlogen seer wreede,
Lancen, Bogen heeft hy in 't lant
Vernielt, end' de wagens verbrant.
Weest stil (spreeckt hy) zijt doch ghedachtigh
Mijner grooter sterckheyt seer machtigh,
Ick ben de Godt seer hoogh gheacht
Boven aller menschen gheslacht.

6 Kortelick, de Godt der heyrscharen,
Is met ons in stormen end' baren,
Godt Iacobs is ons een borcht vast,
Teghen ghewelt end' overlast.

Den xlvij. Psalm.

1 ALle volck gemeyn
Slae de handen reyn
Met vreughde te saem,
En met sangh bequaem,
Prijst Godts Name goet
Met hert en gemoet:
Want hy is de Heer,
Dien wij vreesen seer:
Een Koningh is hy,
Die alsins toont vry
Sijn seer stercke kracht,
End' sijn groote macht.

2 De Volcken ghestelt
Onder ons ghewelt,
Sullen wy haest sien
Die voor ons haer knien
Buyghen met ootmoet,
Vallend' ons te voet.

[De Brune]

Die zullen Godes stad verblyen,
Het heilighdom des Hooghstes wooningh:
+ God is in haer: zy zal niet wanck'len.
God zal-ze helpen, alzoo haest +3
De morgen-stond aen-breken zal.

3 De Heyd'nen raesden-ende-woelden,
De Koninck-rijcken zich beweeghden,
Hy hief zijn stem, de aerde smolt. *Pause*.
+ D'Heer der heyr-schaeren is met ons:
En Iacobs God is ons een hooghte. *Sela!* +4
Komt en aenschouwt des Heeren daden,
Die op de aerd' verwoestingh maeckt;
+ Die d'oorlogh stilt, tot 't aerdrijcks eynd':
+5

4 Die daer den boghe breeckt in stucken,
En die de spietse houwt in eynden:
Die wagens met het vier verbrand.
Laet af, en weet, dat ick God ben.
Ick zal verhooght zijn, by de Heydens:
Ick zal verhooght zijn op de aerde.
+ D'Heer der heyr-schaeren is met ons.
En Iacobs God is ons een burght. *Sela!* +6

XLVII. PSALM.

Een Psalm: voor den Opper-zanghmeester, onder de kinderen van Korah.

1 AL ghy volcken *t'saem*
Klappet in de hand:
Iuyght God met een stem
Van een bly-gezangh.
Want God d'alder-hooghst
Is zeer vreesselick:

[Datheen]

Hy is die Iacob
Tot sijn volck neemt op,
End' tot sijn erfdeel
Ons verkiest geheel:
Want hy, als sijn kint,
Ons hert'lick bemint.

3 Ons' Godt seer vermaert
Met vreughd' hoogh opvaert,
In een bly geschal
Der basuynen al,
Diemen lieflick hoort,
Met een soet accoort.
Singht nu openbaer
Godts ons Koningh klaer
Goetheyt wel bekent:
Want tot aen elck ent
Streckt hen soomen siet,
Sijn macht en gebiet.

4 Singht ghy die kloeck zijt,
Want hem zijn altijt
De volcken voortaen
Gantsch'lick onderdaen:
Hy sit verciert schoon
Hoogh op sijnen Throon.
De Princen van naem
Zijn hem gehoorsaem,
End' zijn daerom hier
Dat sy werden schier
't Volck Godts, minst end' meest
Dien Abraham vreest.

5 Onse Godt vol eer
Is een krachtigh Heer,
Boven hen gestelt,
Die hebben 't gewelt,
End' steedts onbeswaert
d'Aertrijck hy bewaert.

[De Brune]

Hy is een groot Vorst
Over ’t heel aerdrijck.
+ Hy is, die daer brenght
Volcken onder ons: +2
Die gemeynten *stelt*
Onder onzen voet.

2 Hy verkiest voor ons
Onze erffenis.
Iacobs heerlickheid
Die hy heeft bemint. *Sela!*
+ God rijst met gejuygh,
D’Heere met geklanck +3
Van een hell’ bazuyn’.
Psallem-zinght voor God,
Psalm-zinght, en Psalm-zinght
Onzen Koninck, zinght.
Want hy Koninck is
Van de heele aerd’.

+ 3 Psallem-zinght ghy *al*
Die verstandigh zijt. +4
God als Koninck heerscht
Over ’t Heydens volck.
God zit op den throon
Van zijn’ heyligheid.
Princen van het volck
Zijn vergaert, by ’t volck
Des Gods Abrahams.
+ Want ’t beschut der aerd’
Dat komt Gode toe. +5
Hy is zeer verhooght.

[Datheen]

Den xlviij. Psalm.

1 IN de heylige Stadt voorwaer,
Die Godt hem verkiest openbaer,
Is ’t dat hy steets ons wil bewijsen,
Sijn heerlijckheydt niet om volprijsen,
Zyon gelegen in ’t Noort,
Heeft onse Godt van nu voort,
Hem gheheylighet al vooren,
In een schoon lant uytverkoren,
Daer in alleen t’allen tijden,
Moet hem dat aerdtrijck verblijden.

2 In haer Palleys is Godt bekent
Een bewaerder tot in den ent:
Want de Koninghen spanden t’samen,
End’ gewapent tegen haer quamen.
Sy hebben Godts kracht gesien,
End’ waren verbaest mits dien:
Sy vloden met groot vertsagen,
Seer verschrickt zijnd’ en verslagen,
End’ hebben met angst en beven
Hen al in de vlucht begeven.

3 Een smert, gelijck des barens noot,
Heeftse bevangen kleyn en groot:
Gelijck als wann’ ghy met tempeesten
De schepen breeckt, minst met den meesten.
Wy hebben bevonden klaer,
Dat ons voorseyt was voorwaer,
Te weten, dat de woonstede
Des stercken Godts vol van vrede,
Is de plaetse daer met lusten
Onse Godt eeuwigh wil rusten.

Pause.

4 Hy heeft also gemaeckt voortaen,
Dats’ eeuwighlick wel sal bestaen:
Midden in u huys kan men, Heere,
Vwe jonste wel mercken seere:

[De Brune]

XLVIII. PSALM.

Een Lied, een Psalm, voor de kinderen van Korah.

1 DE Heer is groot en zeer geroemt,
In onzes Gods stad, het geberght
Van zijne heiligheid. Aen ’t Noorden
Is Sions bergh schoon van geweste.
Een vermaeck der gansche aerd’,
En des grooten Konincks stad.
+ God die is in haer paleyzen:
Hy is voor een burght erkennet. +2
Ziet de Vorsten die vergaerden,
En zy trocken t’samen henen.

2 Gelijck zy ’t zagen, waren zy
Verwondert, en verschrickt, verbaest.
Een bevingh greep haer daer, en smerte
+ Als een die kind baert. Ghy breeckt Tharsis
Schepen, met een Oosten-wind. +3
Zoo wy ’t hadden aen-gehoort,
Alzoo hebben wy gezien oock,
In de stad des Heer’ der heyren.

[Datheen]

Dies wert allesins verbreyt,
Heer, uwes naems heerlickheyt.
Vwen lof hoort men verkonden
Over al uyt allen monden:
Vw' rechterhant is bevonden
Vol gerechtheyt t'allen stonden.

5 De Bergh Zion is seer verblijt,
Oock houden vier-dagh nu ter tijdt
De Dochters van Iuda lof-weerdigh,
Over uw' oordeelen rechtveerdigh.
Gaet rontsom Sion niet kleen,
En telt haer Torens met een:
Haer sterckheyt bemerckt eendrachtigh,
Siet oock haer muyren seer krachtigh,
Dat Sion den nakom'lingen
Bekent werde door dees' dingen.

6 Want ons Godt heerschet over al
Eeuwighlick: dies hy oock nu sal
Ons in dit leven wel geleyden,
Tot dat ons de doot doet verscheyden.

Den xlix. Psalm.

1 GHy menschen al, hoort en wilt doch verstaen,
Ghy volcken al, komt en treet hier voor aen,
Ghy gemeyn volck, oock die als heeren leeft,
Rijck, arm, end' kranck, u tot hooren begeeft,
Wijsheydt sal u uytspreken de mont mijn,
End' van verstandige reden vol zijn,
Goede spreucken hoor ick sonder vervelen,
Op mijn Harp wil ick groote dingen spelen.

2 Waerom sal ick my in angst soo verslaen,
Al ben ick nu omringht end' oock gevaen
Van de boose die op my hebben acht,
Dat ick van hen tot niet werde gebracht?

[De Brune]

In de stad *jae* onzes Godes.
God zal-z' eeuwelick bevesten. *Sela!*

Pause.

+ 3 In 't midden uwes tempels, Heer,
Ghedencken wy aen uw genaed'. +4
O God, ghelijck daer is uw naeme,
Zoo is uw roem, tot d'aerdrijcks eynden.
Vwe rechter-hand, ô Heer,
Is vol van gerechtigheid.
+ Dat hem Sions bergh verblijde;
Dat de docht'ren van Iehuda, +5
Om all' uw oordeelen wille,
Vrolick-met-gejuygh-op-springen.

4 Gaet rondom Sion, om-ringht haer;
Telt haere torens; zet uw hert
Op haere vestingh, en beschouwet,
Met onderscheid, *all'* haer paleyzen;
Op dat ghy 't vertellen mocht,
Aen 't gheslacht, dat volgen zal:
+ Want ziet, deze God is onze
God, voor eeuwigh en oneynd'lick. +6
Hy is 't die ons *(zonder scheyden)*
Tot de dood toe zal geleyden.

XLIX. PSALM.

Een Psalm voor den Opper-zanghmeester, onder de kinderen van Korah.

1 HOort dit, ghy alle volcken luystert toe:
Ghy alle die de weereld *hier* bewoont,
Zoo wel die slecht, als die aenzienlick zijn,
De rijcken en de armen bey te zaem.
Mijn mond van vele wijsheid spreken zal.

[Datheen]

Die hen verlaten op al haer groot goedt,
End' daer op dragen eenen hooghen moedt,
Doch d'een broeder houdt d'ander niet in 't leven,
Hy kan Godt niet tot een rantsoen-gelt geven.

3 Want dat rantsoen valt den mensche te swaer,
Hy kan geensins dat oplegghen voorwaer:
Al leeft hy langh sonder in 't graf te gaen,
Noch moet hy sulcks alles laten aenstaen:
Dat de wijse sterven, men daegh'licks siet,
Even als de dwase met groot verdriet:
Haer goet daer na besitten end' verswenden
Vreemde, die sy noyt sagen noch en kenden.

4 Doch is haren lust end' haer spreken al,
Dat haer huys eeuwighlijck vast blijven sal,
End' haer plaetsen die na hen zijn genaemt
Kindts kind'ren erven sullen onbeschaemt.
Maer ofse schoon hier hebben heerlickheyt,
Sy behouden die niet in eeuwigheyt:
Maer de pofhansen, geacht groot van staten,
Moeten als 't vee daer van, end' alles laten.

Pause.

5 Niet dan ydelheydt en is al haer doen,
Nochtans van haren kind'ren kloeck en koen
Wert dit gepresen steedts met grooten vliet,
Sy doen sulcks na, nochtans is 't min dan niet.
Met hoopen varen sy ter hellen breet,
End' werden doorknaeght van der doot seer wreet:
Maer die vroom zijn van herten end' van sinnen,
Sullen heerschen, end' de boos' overwinnen.

6 Der boosen roem end' stoutheydt sal vergaen,
In der hellen blijven sy steedts ghevaen.
Maer daer van sal my Godt bevrijden recht,

[De Brune]

Mijns herts gepeis zal wezen vol verstands:
Ick zal mijn ooren tot een spreucke neygen,
Ick zal mijn scherpte op de harp ontsluyten.

+ 2 Waeromme zoud' ick doch met vreeze zijn
In quade daghen, *vol van ongeval*, +2
Als 't onrecht op de hielen my om-ringht?
Aengaend' hen, die daer steunen op haer macht,
En roemen op de veelheid van haer goed.
De eene broeder zal den ander noyt
Verlossen konnen; noch en zal oock mede
Aen Gode zijn randzoeningh konnen geven.

+ 3 (Want 't los-geld van haer ziele kost te veel,
En zal ophouden in der eeuwigheid) +3
Dat hy voortaen oock altoos leven zou,
En dat hy gheen verderf en zoude zien.
Want dat de wijze sterven, ziet hy wel:
Dat oock alzoo een ongestadigh-dwaes,
En d'onvernuftigh' al te zaem om-komen,
En dat zij haer goed aen een ander laten.

+ 4 Haer innerlick gedacht en meyningh is,
Dat hare huyzen eeuw'lick zullen zijn. +4
Haer wooningh van geslachte tot geslacht:
De landen noemen zy nae haren naem.
Nochtans en blijft de mensche niet in eer:
Hy word gelijck de beesten die vergaen. *Pause*.
+ Deez' haren wegh is eene dwaesheid van hen,
En haer nae-kommers, dien behaeght haer tale. +5

5 Men zet haer, als de schapen, in het graf:
De dood die zal-z' af-weyden als het gras.
De ghene die oprecht van herten zijn,
Die heerschen over haer dien morgen-stond:
+ En 't graf zal haer gedaente doen vergaen,
Elck uyt de wooningh, die hy voor zich heeft. +6

[Datheen]

Om dat hy my neemt aen tot sijnen knecht.
Daerom en vreest niet als ghy siet of hoort,
Dat yemant rijck wert end' getrocken voort,
Want stervende draeght hy met hem geen haven,
Sijn eere wert oock met hem niet begraven.

7 Sy troosten hen in desen overvloet,
End' prijsen die, die maken goeden moet:
Maer sy moeten tot haer Vaders haest vlien,
Daerse Godts heerlickheyt niet sullen sien,
Summa, als een mensch komt tot heerlickheyt,
Soo wert hy door sijn onverstandigheyt
Den vee gelijck, grootlijcks tot sijner blamen,
Welckers ziel ende lijf vergaen te samen.

Den L. Psalm.

1 GOdt, die der Goden Heer is, spreken sal,
End' t'samen roepen dat gantsch aertsche dal,
Van den opganck tot den nederganck breet:
Vyt Zion komt Godt, die daer is bekleet,
Met heerlickheyt en schoonheyt hoogh gepresen,
Onse Godt komt die niet stille sal wesen.

2 Voor hem gaet een fel verslindende vyer,
Een groot onweder komt met hem tot hier,
Hy sal hemel end' aerd' aenspreken wel,
End' sijn volck rechten, seggende seer snel:
Versaemt my mijn Heyl'gen die met vertrouwen
Offeren, end' mijn verbondt onderhouwen.

3 End' ghy Hemels sult melden overbreyt,
Godts des Rechters groote gerechtigheyt.
Hoort mijn volck, ick spreeck u aen in 't gemeen,
Ick ben u Godt, daer is oock anders geen,
Ick sal u niet straffen om uw' off'randen,
Die ick hebbe ge-eyscht van uwen handen.

4 Van u yet te nemen hebb' ick geen noot,
Ossen noch Bocken, 't zy kleyn ofte groot:

[De Brune]

Maer God de Heer zal mijne ziel verlossen
Vyt 's grafs geweld: want hy zal my opnemen. *Sela*!

6 En vreest niet als een mensche rijcke word,
Wanneer de eere van zijn huys vermeert:
Want in zijn sterven neemt hy gansch niet me':
Zijn eer en daelt hem oock niet achter aen:
+ Hoewel hy in zijn leven zijne ziel
Wel-zegene, ende dat-men u oock prijst, +7
Om dat ghy u goed doet; zoo zal zy *mede*
Tot het geslachte van haer vaders komen:

7 Zy zullen 't licht in eeuwigheid niet zien.
De mensche die in *groote* weerde is,
En welcke daer hy geen verstand en heeft,
Wort even, als de beesten, die vergaen.

L. PSALM.

Asaphs Psalm.

1 DE God der goden, *God* de Heere spreeckt,
En roept de aerde van den op-gangh af
Der zonne, tot aen haren onder-gangh.
God die verschijnt uyt Sion met een glans,
De volheid-en-volkomenheid der schoonheid.
God, onze God zal komen, en niet zwijgen:

+ 2 Vier zal verteeren voor zijn aengezicht,
Het zal oock dapper stormen rondom hem. +2
Hy zal tot d'hemel roepen van om-hoogh,
En tot de aerd', tot richtingh van zijn volck:
Verzamelt ghy my mijne gunst-genooten,
Die mijn verbond met offerande maken.

[Datheen]

Want al het vee der Bosschen dat is mijn,
Oock de dieren die met duysenden zijn
Op de bergen, ja die vogelkens kleyne,
End' 't gedierte des veldts is mijn alleyne.

Pause.

5 Al hongerdt my, ick en seyd 't u niet:
Want d'aerdtrijck is mijn, met al datmen siet.
Meent ghy dat ick Ossen vleesch eten moet,
Of tot dranck behoeve der Bocken bloet?
Neen ick: maer offert danckseggingh met singen,
End' wilt uw' beloften doen end' volbringen.

6 Roept my aen, end' ick sal u in den noot
Helpen, end' ghy sult mijn naem maken groot,
Maer Godt spreeckt de schalcken aen seer verstoort,
Waerom verkondight ghy alsoo mijn woort,
End' neemt mijn bondt in uwen boosen mondt,
Dewijl ghy mijn straffe haet in den grondt?

7 Na dat ghy oock hebt mijn gebodt versmaet,
End' als ghy noch een dief siet met hem gaet,
Dien zijt ghy gelijck, ja oock toeghedaen:
Van Echtbrekers wilt ghy u niet ontslaen:
Den mont opent ghy tot schenden end' smaden,
V tonge kan niet dan lieghen end' schaden.

8 Ghy sit en relt van uwen broeder quaet,
End' met achterklap ghy hem seer belaet,
Dit doet ghy, end' om dat ick swijge stil,
Ghy meent dat ick u ghelijck wesen wil:
Maer ick sal u noch onder oogen stellen
Vw' sond, end' u daerom straffen end' quellen.

9 Och wilt doch dit mercken en wel verstaen,
Ghy die Godt gantsch vergeet, hoort dit vermaen,

[De Brune]

+ 3 De hem'len zullen maken een verhael,
Van zijne waerheid-en-gerechtigheid: +3
Om dat de Heere zelve rechter is.
Hoort mijn volck, ick zal spreken; Israël,
En ick zal onder u *vast* doen betuygen:
Ick God ben uwe God, *en zal het blijven*.

4 'k Zal om uw off'ren u niet overgaen:
Want uw brand-offers die zijn steeds voor my:
+ 'k En zal geen varren nemen uyt uw huys,
Noch bocken uyt de koyen van uw stal. +4
Want al 't gedierte van het wout is mijne;
De beesten die op duyzend bergen weyden.

5 Ick kenne al 't gevoghelt van 't geberght,
En al het wild des velds dat is by my. *Pause.*
+ Indien my hongherd', ick en zeyd't u niet:
Want my komt toe de weer'ld en wat haer vult. +5
Hoe dan? zoud' ick het vleesch van stieren eten?
Of zoud' ick oock het bloed van bocken drincken?

6 Brenght Gode tot een offer lof en danck;
Betaelt den Alderhooghsten, en voldoet
+ *Al* uw beloften, ende roept my aen,
Ten dage van benautheid en verdriet: +6
Ick zalder u uyt-helpen en verlossen:
En ghy zult my groot maken ende eeren.

7 Maer God de Heer zeyt tot den goddeloos',
Wat is u, dat ghy mijne keuren meldt,
En mijn verbond in uwen monde neemt?
Daer ghy de straf haet, en mijn woord verwerpt.
+ Zoo ghy een dief ziet, loopt ghy met hem henen,
En al uw deel is met den overspeelders. +7

8 Ghy brenght de tael uws monds ten quade voort,
En uwe tonghe voeght bedrogh te zaem.
+ Ghy weder-spreeckt uw broeder, daer ghy zit:
Ghy lastert tegen uwes moeders zoon. +8
Dees dingen doet ghy, en ick houd' my stille:
Ghy meent, dat ick u t'eenemael gelijcke.

[Datheen]

Op dat ghy niet sonder hulp haest vergaet,
Die danck-offert, die eert my metter daet,
Spreeckt Godt, en die desen wegh gaen en treden,
Sullen mijn heyl overkomen in vreden.

Den Lj. Psalm.

1 ONtfermt u over my, arme sondaer,
Heer na uwe goetheyt, niet om volprijsen,
Wilt my ditmael uw' genade bewijsen,
En vergeeft my mijn sonden groot en swaer:
Wascht my, o Godt, maeckt my suyver en klaer
Van mijn leelicke stinckende misdaden,
Die my voor u onreyn maken voorwaer,
Reynight my door 't water uwer genaden.

2 Want door veel klagens mijn hert my verflouwt,
Als ick (och arm) gevoel mijn groote sonde,
End' dat meer is voor my staen t'elcker stonde
Mijn sonden al, dies ick Heer ben benouwt.
Voor u en tegen u heb ick misdaen,
Dies blijft ghy rechtveerdigh in uwen wegen,
Als ghy my straft, end' te gronde laet gaen,
End' maeckt beschaemt hen die u spreken tegen.

3 Ick weet wel en moet bekennen voortaen
Dat ick in ongerechtheyt ben geboren:
Oock staet my dit tot aller tijdt wel voren,
Dat mijn moeder in sond' my heeft ontfaen.
Ick weet dat ghy lief hebt en begeert seer
Een hert dat geheel oprecht is en goedigh,
't Welck ick niet hebb' gehadt, dies ghy, o Heer,
Vwe wijsheydt openbaert overvloedigh.

4 Ghy sult my met Ysop, Heer, maken reyn,
Soo sal ick geheel suyver zijn bevonden,
Ghy sult afwasschen mijn smetten end' sonden,
Soo werd' ick witter dan sneeuw in 't gemeyn.
Ghy sult my doen hooren blijschap en vreught,
End' my van nieuws uwe goetheyt gepresen
Bewijsen Heer: Dan sullen seer verheught
All' mijn beenen, en all' mijn krachten wesen.

Pause.

5 Ghy hebt langh genoegh gesien mijn misdaet,
Wilt doch u toornigh gesicht daer van wenden,
End' vergeeft my (die nu ben vol ellenden)
Mijn boosheyt al end' oock dees' sonde quaet,

[De Brune]

9 Ick zal u straffen en ordentelick
Voor uwe oogen stellen *dat ghy doet*.
+ Verstaet doch dit, ghy die daer God vergeet.
Op dat ick niet verscheur', en niemand redd'. +9
Hy die danck offert, die zal my vereeren.
Wie *zijn* wegh schickt, zal ick Gods heil bewijzen.

LI. PSALM.

Davids Psalm, voor den Opper-zanghmeester. Doe de Propheet Nathan tot hem quam: naer dat hy tot Bathseba ingegaen was.

1 WEest ghy, ô God, genadigh over my,
Naer uwe goedertierenheid-en-gunste:
Doet wegh tot niet al mijne overtredingh,
Naer uwe groot-en-veel barmhertighe'en.
Wascht my van mijne ongerechtigheid,
En maeckt my zuyver van dees mijne zonde.
+ Want mijne overtredingh ick wel kenn',
En mijne zonde is voor my geduerigh. +2

2 Ick hebbe tegen u alleen misdaen,
Gedaen, het gene quaed is in uw oogen:
Op dat ghy zoo rechtveerdigh in uw spreken,
En dat ghy zuyver in uw rechten zijt.

[Datheen]

O God, mijn schepper, schept sonder verdrach,
Een reyn hert in my, en een nieuwe leven,
End' op dat ick u wel behagen mach,
Wilt my, O Heer, eenen nieuwen geest geven.

6 Ick bidd' u werpt my niet van u aenschijn,
End' op dat ick besluyte mijn begeeren,
Vwen heylighen Geest wilt my niet weeren,
Als hy in my van u vernieuwt sal zijn.
Doet my oock nu smaken de sekerheyt
Mijner saligheyt, Heer, door uw' genade:
Geeft my oock den geest der vrymoedigheyt,
Ende sterckt my daer mede vroegh en spade.

7 Dan sal ick gaen in uw' wegen bequaem,
Den boosen sal ick die oock vlijtigh leeren,
Soo datse hen tot u sullen bekeeren,
End' volgen mijn voetstappen al te saem.
Wilt my, O Godt, Heer mijner saligheyt,
Van dees' doot-weerdige bloedt-schult bevrijden:
Soo sal mijn mont uwe gerechtigheyt
End' uw' goetheyt singen ende belijden.

8 O Heer, wilt my doch open doen den mont,
Anders kan ick niet goets spreken waerachtigh:
Maer als ghy, Heer, dien sult openen krachtigh,
Soo sal ick uwen lof schoon maken kondt.
Waer 't dat ghy slacht-offeren hadt begeert
Der Stieren end' Ossen, of diergelijcken,
Ick hadse geoffert: Maer gantsch niet weert
Is voor u sulck off'ren, alsoo 't mach blijcken.

9 Een recht offer dat de Heere neemt aen,
Is een gemoedt benauwt door angst end' klagen,
Een ned'righ hert, end' eenen geest verslagen,
En sal Godt niet verachten, maer ontfaen.
O Heer, doet Syon wel na uw' goetheydt,
End' Ierusalem, die op u betrouwet,
D'welck' is de stadt die ghy u hebt bereydt,
Haer muyren doch ghenadelick opbouwet.

10 Dan sullen ons' herten zijn seer bequaem
Om te offeren na u wel-behaghen:
Dan sullen die Kalveren zijn gheslaghen,
Die u, Heer, sullen wesen aengenaem.

[De Brune]

+ Ziet, ick ben in verkeertheid voort-gebracht;
Mijn moeder heeft my oock in zond ontfangen. +3
Ghy hebt tot waerheid innerlicke lust,
En doet my wijsheid in 't verborgen weten.

+ 3 Besprenght my met ysop, zoo ben ick reyn:
Wascht my, zoo zal ick witter als sneeuw wezen. +4
Geeft dat ick vreughde ende blijdschap hoore,
Dat zich verheugh 't gebeent' dat ghy verplet: *Pause.*
+ Berght uw gezichte van mijn zonden, *Heer*:
Verdelghet all' mijn ongerechtigheden. +5
Schept my, ô God, een klaer en zuyver hert,
En wilt in my een vasten geest vernieuwen.

+ 4 Verwerpt my doch van uw gezichte niet,
Noch wilt uw heil'gen Geest van my niet nemen: +6
Wilt my de vreughd van uw heil weder-geven:
Dat my de geest der vryheid ondersteun';
+ Dat ick uw wegen d'overtreders leer',
En dat de zondaers zich tot u bekeeren. +7
Verlost my, God, van bloedschuld, God mijns heils,
En mijne tongh zal uw gerechtheid juygen.

+ 5 Wilt doch, ô Heer, mijn lippen open doen,
En mijnen mond zal uwen lof vertellen. +8
Want ghy en hebt geen lust tot offerande,
Ick hadde-z' andersins wel toegebracht:
Ghy hebt oock in brand-offers geenen lust.
+ Een *recht* gebroken geest zijn Gods off'randen:
't Gebroken en het neer-geslagen hert +9
En zult ghy, ô God, nimmermeer vergeten.

6 Doet wel by Sion, nae uw wel-gheval:
En wilt de mueren van Ierus'lem bouwen:
+ Dan zult ghy aen gerechtigheids off'randen
Lust hebben, aen 't brand-offer, en het geen' +10
Dat gansch verteert, en heel verslonden wort.
Dan zalmen op uw altaer varren off'ren.

[Datheen]

Den Lij. Psalm.

1 SEght ghy Tyran, waer op ghy bouwet
Met gewelt en boosheyt?
Hoe staet ghy soo, ende betrouwet
Op uw' ongerechtheyt?
Nochtans is Godts bystandigheyt
Ons dagelijcks bereyt.

2 V tong' alleen schadet en quellet,
End' is tot aller tijdt
Als een scheermes seer wel gestellet,
Dat seer scherpelick snijdt,
Ghy bemint valscheyt en dat quaet,
Meer dan 't recht metter daet.

3 Om woorden die seer konnen schaden
Te spreken, zijt ghy snel:
Maer Godt sal u straffen end' smaden
Ghy valsche tonge fel:
Ghy wert doorsneden en verdruckt,
Ia uyt u plaets geruckt.

4 Ghy boose ghy wert uytgehouwen
Tot den wortel met een:
't Welck de vrome sullen aenschouwen
Met een vreese niet kleen:
En lacchende met uwen val,
Sullen sy spreken al:

5 Dit is hy, die niet heeft verkoren
Godt tot sijn hulp alleyn:
Maer op sijn rijckdommen al voren
Stelt hy sijn hert onreyn.
Hy heeft hem gesterckt met boosheydt,
End' ongerechtigheydt.

[De Brune]

LII. PSALM.

Davids onderwijzinge, voor den Opper-zanghmeester. Als Doëg de Edomiter gekomen was, ende Saul verwittight, ende tot hem gezeyt hadde: David is ten huyze van Achimelech gekomen.

1 WAt roemt ghy in 't quaed, ghy geweldigh'?
Gods goedertierenheid
Zal t'allen daghe *blijven dueren*.
+ Vw tongh denckt enckel schae';
Gelijck een scheer-mes wel gewet, +2
Het welck bedrogh uyt-werckt.

+ 2 Ghy hebt 't quaed liever dan het goede,
De leugen al veel meer, +3
Als dat ghy zoud gerechtheid spreken. *Sela!*
Ghy hebt lief allerley
Ghespreck en woorden van verderf,
Een tonghe van bedrogh.

3 God die zal u oock neder-werpen
In *alle* eeuwigheid.
+ Hy zal u grijpen-en-wegh-nemen,
En rucken uyt de tent: +4
Iae trecken u uyt 's levens land,
Zelfs tot de wortel toe. *Sela!*

4 De vrome zullen 't zien, en vreezen,
Dus spottend' over hem:
+ Ziet daer den man, die God niet stelde
Tot zijne sterckt'-en-kracht: +5

[Datheen]

6 Maer ick, die nu ben en sal wesen
Alleen stout ende koen,
Op Godts goedigheyt hoogh gepresen,
Als een olijf-boom groen,
Sal gheplant zijn midden eenpaer
In Godes huys eerbaer.

7 Dan sal ick voor dees' wrake, Heere,
V steedts prijsen voortaen,
End' op u, vol van macht end' eere,
Gronden end' blijven staen,
Want uw' goetheydt veel goets doen sal
Vwen volck over al.

Den Liij. Psalm.

1 DE dwaes die spreeckt in sijn herte seer quaet,
Daer is geen Godt, en hy verwoest mits desen,
Sijn leven gantsch door sijn grouwelick wesen,
Daer is niet een die met 't woordt of de daet
Wat goedts begaet.

2 Godt des Hemels de werelt oversiet,
Ende bemerckt de menschen hier te lande,
Of daer een is dit met goeden verstande,
Om Godts goetheyt te soecken hem bevliet,
't Welck niet geschiet.

3 Alles gemerckt, hy vint dats' in 't gemeen
Al afwijcken, end' gaen op boose wegen,
Grouw'lick zijnse: ja tot quaet gantsch genegen,
Die wat goets werckt en is onder hen geen:
Ia niet tot een.

4 Zijn dan de boose soo dwaes al te saem,
Datse niet dan quaet doen sonder afkeeren?

[De Brune]

Maer die op veelheid van zijn goed
Vertrouwen heeft gezet.

5 Hy was versterckt, door zijne schaden:
+ Maer ick zal in Gods huys,
Als eenen groen' olijf-boom, wezen. +6
Ick stelle mijne hoop'
Op Godes goedertierenheid,
Voor eeuwigh, en altoos.

+ 6 Ick zal u loven en belijden,
In *alle* eeuwigheid: +7
Om dat ghy 't hebt gedaen, *ô Heere*:
Ick wachte uwen naem,
Want die is vriendelick-en-goed,
Voor die ghy gunste draeght.

LIII. PSALM.

Davids onderwijzinge, voor den Opper-zanghmeester, op Machalath.

1 DE dwaes zeyt in zijn hert, Daer is geen God;
Zy maken 't slim met grouw'len van verkeertheid.
Daer en is niemand die wat goeds is doende.
+ God die heeft uyt den hemel op den mensch
Om leegh gezien: +2

2 Op dat hy zagh, of yemand hadd' verstand,
Of die God zocht: elck is te ruggh' geweken:
+ Zy zijn t'saem stinckend' en onnut geworden,
Daer en is niemand die yet goeds uyt-recht, +3
Oock zelfs niet een.

+ 3 En weten dan deez' boosheid-doenders niet,
Die mijn volck eten, of zy brood op-aten, +4

[Datheen]

Die mijn arm volck als dat broot gantsch verteeren,
En altijt om t'aenroepen 's Heeren Naem
Zijn onbequaem.

5 Sonder reden zijnse bevreest gaer seer:
Want Godt die breeckt aller vyanden beenen,
Dewijl dat hy die all' veracht met eenen:
Ghy sult hen noch aendoen, O Syon teer,
Schand end' oneer.

6 Och dat de hulp' over Israel, Heer,
Quam uyt Syon, end' dat Godt uyt verlangen
Wilde verlossen sijn arm volck gevangen,
Israel end' Iacob souden in eer
Verblijt zijn seer.

Den Liiij. Psalm.

1 OCh Heer almachtigh, helpt doch my,
Door uwen Naem end' sterckte krachtigh,
Neemt mijn saeck aen, weest mijns gedachtigh,
Laet uwe macht verschijnen my:
't Gebedt dat ick nu doe, verhoort:
Wilt, Heer, neygen tot my u ooren,
Op dat ghy meught goedighlick hooren
De woorden die ick brenge voort.

2 Met een wreet herte, soo elck siet,
Komen my nu toe mijn vyanden,
Na mijn leven zijnse gestanden,
Sy hebben Godt voor ooghen niet:
Nochtans doet Godt my onderstant
Door hulp die hy my heeft bewesen,
Hy is by my in allen desen,
End' onderhoudt my met sijn hant.

3 Hy is 't die daer doet vallen swaer
Op mijn vyanden al sijn plagen:
Als sy van hem werden verslagen,

[De Brune]

Die God niet aen en roepen, met ghebeden!
+ Daer wierden zy met vreeze gansch bevreest,
Daer geen vrees was. +5

4 Want God die heeft de beend'ren gansch verstroyt,
Des genen die u vast belegert hadde.
Ghy hebt-ze met beschaemtheid overtogen:
+ Want God die heeft haer *met een tegenheid*
Geheel verstroyt. +6

+ 5 Oh, dat de velerley behoudenis,
Van Israël, uyt Sion mochte komen! +6
Als God zijns volcks gevangen' zal doen keeren,
Zal Iacob zich verheughen; Israël
Zal blijde zijn.

LIV. PSALM.

Davids onderwijzinge, voor den Opper-zanghmeester, op Neginoth. Als de Ziphiters gekomen waren, ende tot Saul gezeyt hadden: En verberght zich David by ons niet?

1 VErlost my God, door uwen naem,
En doet my recht, door uwe sterckte:
Hoort, God, mijn bede, neyght uw ooren,
Tot *all'* de red'nen mijnes monds.
+ Want vremde staen op tegen my:
Tyrannen zoecken mijne ziele: +2
Zy stellen God niet voor haer oogen. *Sela!*

[Datheen]

Dan wert uwe trouw openbaer.
Dan sal ick vrywilligh, O Heer,
Een vrolick offer u toebringen:
Vwen naem lovende met singen,
Die vol goetheyt is, end' vol eer.

4 Ghy hebt my uyt noot ende pijn
Verlost, end' my laten aenschouwen
Mijnen lust in dat swaer benouwen,
End' de straf der vyanden mijn.

Den Lv. Psalm.

1 O Heer wilt mijn gebed verhooren,
Keert niet van mijn smeecken u ooren,
Dat ick u, o Godt, doe gestadigh:
Siet my doch aen, hoort mijn gewagh,
Want ick sucht, en doe mijn geklagh,
Tot u schrey ick, weest my ghenadigh.

2 Mijn haters my dreygen en plaghen,
Met den boosen die my na-jaghen:
Haer giftigh hert vol loose treken,
Op mijn schade neerstigh bedenckt,
Ick ben van hen vervolght, ghekrenckt,
Haer gemoet is met toorn ontsteken.

3 Mijn hert is vol van angst end' beven,
Vol doodtlicke vrees is mijn leven,
Ick ben verbaest end' seer verslaghen,
Met schricken end' benautheyt groot
Ben ick nu bedeckt in den noot,
Dies moet ick u, Heer, alsoo klaghen:

4 Och of my vleugelen toequamen,
Als duyfkens die daer vliegen t'samen,
Op dat ick nu mocht wech geraken,
En haest ergens wel bevrijt zijn:
Ick soud' vlieghen in een woestijn,
Ende daer mijnen legher maken.

[De Brune]

Ziet, ’t is God die mijn helper is.

2 ’t Is God die mijn ziel onder-steunt:
+ Hy zal dit quaed mijn spyen vergelden.
Roeyt haer doch uyt, door uwe waerheid. +3
’k Zal mildelick u off’ren, Heer.
’k Zal uw naem loven, die goed is:
+ Want hy redt my uyt alle anghsten:
En mijne oogh heeft op hen-lieden +4
Gezien, die mijn vyanden zijn.

LV. PSALM.

Davids onderwijzinge, voor den Opper-zanghmeester, op Neginoth.

1 O God neemt mijn ghebed ter ooren:
Verberght u niet voor mijne smeeckingh:
Merckt op my, en wilt my verhooren.
Ick maeck misbaer in mijn geklagh,
En maeck getier, om ’s vyands roep:
Van wegen ’t perssen der godd’loozen.

+ 2 Want zy het onrecht op my schuyven,
En met een gramschap zy my haten. +2
+ Mijn hert in ’t binnenst van my smertet:
Doods-schricken over-vallen my: +3
Vrees-ende-bevingh komt my aen,
En sitteringh die over-deckt my.

+ 3 Zoo dat ick zeggh’; Oh dat my yemand
De vleughels van een duyve gave! +4

[Datheen]

5 Ick soud' my haest versien ter zijden,
End' voor desen storm-wint my vrijden,
Tot dat hy waer voorby gegleden.
Maeckt, Heer, oneens haer tongen snel,
Verderftse, want van gewelt fel,
End' van onrecht zijn vol haer steden.

6 Moetwilligh gewelt t'allen stonden,
Is binnen haer muyren gevonden,
Moeyt, arbeydt, end' alsulcke wercken,
Onrecht end' oock groote boosheydt,
Lieghen, bedrieghen, listigheydt,
Heerschen by hen, soo men kan mercken.

Pause.

7 Waer 't dat mijn vyant, dien ick kende,
My vervolght, end' my alsoo schende,
Of dat die my merck'lick benijden,
My benouden, ick soud voorwaer
Beter lijden oft hier of daer
Voor hen my berghen end' hen mijden.

8 Maer ghy die alleen pleeght te wesen
Mijn gesel en vrient uytgelesen,
Die my waert lief end' aengename,
End' wist bovendien mijn sekreet,
Wy wandelden fijn met bescheet,
Ia gingen in Godts huys te same.

9 De Doot moets' al haestelick halen,
End' datse oock levende dalen
Ter hellen: want onrecht en schade
Woont onder dese boose rot:
Maer ick aenroepe mijnen Godt
Die my beschermt door sijn genade.

10 Des morgens vroeg voor den dag-rade,
'Smiddaghs end' oock des avonts spade,
Bidd' ick Godt, end' hy sal my hooren:
End' ick sal door hem zijn bevrijdt,
Van desen voor-gestelden strijdt,
End' van hen al die my verstooren.

[De Brune]

Ick zoude erghens henen vliegen:
Waer dat ick oock verblijven mocht':
+ Ziet, ick zou verre suck'len heen,
En in de *dorr'* woestijn vernachten. *Sela!* +5

4 Ick zoude haesten, dat ick mochte
Van dien drijf-wind, van storm, ontkomen.
Verslint-ze Heere, deylt haer tonghe:
+ Want ick zie, binnen in de stad,
Twist ende wrevel: dagh en nacht +6
Om-ringhen-z' haer, op hare mueren:

5 In haer is onrecht ende moeyte:
Iae in haer is niet als verdervingh',
En argh-list en bedriegherye. *Pause.*
+ En wijckt van hare strate niet:
Want 't is geen vyand, die my hoont: +7
Ick zoude 't andersins verdragen.

6 't En is oock niemand die my hatet,
Die tegen my zich heeft verheven:
Ick hadde my voor haer verborghen.
+ Maer ghy, ô mensche, zijt de *man*
Gelijck van mijne weerdigheid, +8
Mijn leyds-man, ende mijn bekende:

7 Daer wy in zoetigheid te zamen
Beraemden in den raed: wy gingen
Met eene schaer ten huyze Godes.
+ Dat doch de dood haer over-vall',
Gelijck als een schuld-eyscher doet: +9
Dat zy ter helle levend' dalen.

8 Want boosheid is in hare wooningh,
In 't binnenst van hen. Ick zal roepen,
Tot God, en d'Heer zal my verlossen.
+ Des avonds, 's morghens, 's middaghs-tijd,
Zoo zal ick woelen met gheklagh: +10
En hy zal mijne stemme hooren.

9 Hy heeft mijn ziele *nu* in vrede
Van strijden teghen my verlosset.
Want zy zijn tegen my, met velen,

[Datheen]

11 d'Onwanckelbare Godt genadigh,
Wiens ryck eeuwighlick blijft ghestadigh,
Salse straffen van haren sonden:
Want sy Godt niet en vreesen gaer,
Maer zijn verhardt, verstockt voorwaer,
In haer ergheyt end' loose vonden.

12 Des schalcks handen staen met verlangen
Om sijnen vrient listigh te vanghen
Tegen 't geen dat hy heeft gesworen:
Sijn woorden zijn als boter soet,
Nochtans neemt hy in sijn gemoet
Niet dan twist en onvrede voren.

13 Sijn woorden zijn soet t'allen tijden
Als Oly: maer nochtans sy snijden,
Als sweerden scherp zijnse gheraden.
Werpt uw' sorgh op Godt, soo sal hy
V helpen, end' niet dulden vry
Dat ghy met onrust wert beladen.

14 Ghy sult de boose, Heer almachtigh,
In den kuyl diep werpen seer krachtigh,
De bloetdorstige wreede honden,
Komen voorwaer tot der helft niet
Harer daghen, also men siet,
Maer ick hoop op Godt t'allen stonden.

Den Lvj. Psalm.

1 ONtfermt u mijns die nu benout ben seer,
Want ick ben schier half verslonden, ja meer,
Van den schalck die my beleghert, O Heer,
Die my steedts wilt bestrijden,
Mijn vyanden schenden my met verblijden:
Veel zijn daer my tegen aen allen zijden:
Maer als my, Heer, vreese quelt in mijn lijden,
Tot u sal ick dan gaen.

2 Ick sal Godt lof-sangen singen voortaen,
Van sijn beloft, en op hem sal ick staen,
Soo kan my niet doen vreesen noch verslaen
Wat de menschen voorstellen.
Mijn woorden al verkeeren dees' ghesellen,
't Voornaemste daer van datse t'samen rellen,
Is, hoe sy my plagen sullen end' quellen
Met al haer sterckt end' kracht.

[De Brune]

+ Geweest. Godt die het hooren zal
Die zal haer plagen, als die daer +11
Van oude tijden zit, *als richter*. *Sela!*

10 Dewijle by hen geen verand'ringh
En is, en zy God niet en vreezen.
+ Hy slaet zijn hand aen zijn vreedzame:
En hy ontheylight zijn verbond. +12
Zijn mond die is heel boter-glad:
Maer daer is oorlogh in zijn herte.

+ 11 Zijn woorden die zijn al veel zachter,
Als oly: maer 't zijn bloote zweerden. +13
Werpt uwe zorghe op den Heere:
Want hy is 't die u onder-houdt.
Hy en zal nimmermeer toe-staen,
Als dat de vrome wanck'len zoude.

+ 12 Maer ghy, ô God, ghy zult de mannen,
Van bloed en van bedrogh, doen dalen, +14
Diep in den putte van verdervingh:
Zy zullen hare dagen niet
Verlenghen, tot de helft van dien:
Maer ick zal op u vast betrouwen.

LVI. PSALM.

Davids gouden kleynoot, voor den Opper-zanghmeester, op Ionath Elem Rechokim: als de Philistijnen hem te Gath gegrepen hadden.

1 ZYt my genadigh, ô God, want de mensch
Die zoeckt my op te slocken t'eenemael:
De strijder dringht op my den ganschen dagh:
Mijn spieders zoecken daeghlicks

[Datheen]

3 Sy rotten t'saem met ghewelt onbedacht:
Sy loeren end' bespieden dagh end' nacht
Mijn gangen, end' soecken in hare macht
Te hebben mijn ziel reyne.
Op haer listigheyt staet haer hoop alleyne:
Sy meynen daer door t'ontkomen ghemeyne:
Maer ghy, Heere, door uw' straffe niet kleyne
De sulcke doch verslaet.

Pause.

4 Ghy hebt getelt mijn vluchten vroeg en spaet:
In een flessche mijn tranen ghy ontfaet:
Mijn lijden, mijn benoutheyt ende smaet
Hebt ghy, Heer, opgeschreven.
Als ick u bidde, soo loopen end' beven
Mijn vyanden, zijnde van u verdreven,
Dit 's seker: want door u, O God verheven,
Sal ick wesen bevrijt.

5 Godts beloften roem ick breet ende wijdt,
Dies sal ick hem loven, zijnde verblijdt:
Want hy sal my geven na deser tijdt
Wat hy belooft waerachtigh.
Mijn hope staet op mijnen Godt almachtigh,
Ick vreese geen listen der menschen krachtigh:
Maer ick hebb', Heer, mijn beloften eendrachtigh
V ghedaen met ootmoet.

6 Die sal ick betalen haest met der spoet,
End' u prijsen, soo ghy weert zijt, Heer goet,
Om dat ghy my ghenadelick behoet
Voor den val sonder sterven.
Ghy bewaert my voor 't schadelick verderven,
Dies wandel' ick met dat volck uwer erven
Voor u, ja met hen dien ghy laet verwerven,
O Heer, u klaerheydt soet.

[De Brune]

My op te slocken: ick hebb' veel bestrijders:
O Alderhooghst, ick zal op u betrouwen,
+ Ten daegh als ick zal vreezen: ick zal prijzen
In God *de Heer*, zijn woord. +2

2 Ick steun op God: dies ick gheen vrees en hebb'.
Wat zou my 't vleesch doen? zy verdraeyen steeds
Mijn woorden: alle haer gedachten, *Heer*,
Zijn tegen my ten quade:
+ Zij rotten t'saem, zy bergen zich, zy passen
Op mijne hielen, wachtend' op mijn ziele. +3
't Vry-gaen *streckt* haer tot onrecht. Velt de volck'ren,
In grimmigheid, ô God.
Pause.
+ 3 Ghy hebt mijn omme-zwerven op-getelt:
Leght mijne tranen in uw flessche wegh: +4
En zijn-ze niet in uw register-boeck?
Dan zullen mijn vyanden,
Ten daegh mijns roepens, zich te rugghe keeren.
Dit weet ick wel, dat God *de Heer* met my is.
+ Ick zal, in God, 't woord prijzen: ick zal prijzen
Het woord, in *God* den Heer. +5

4 Ick stae op God: zoo dat ick niet en vrees.
Wat zoude my de mensche konnen doen?
+ O Heere, uw geloften zijn op my:
Ick zal u danck vergelden. +6
Want ghy hebt mijn ziel van den dood gereddet:
En oock niet mijne voeten voor aenstootingh',
Om in het licht der levend' steeds te wand'len,
Voor Godes aengezicht?

[Datheen]

Den Lvij. Psalm.

1 ONtfermt u Heer, ontfermt u over my:
Want ick betrouw' op u met herten bly,
Tot dat de boose vergaen sullen wesen,
Sal ick altijdt mijn toevlucht nemen vry
Onder uwe vleugelen, Heer, gepresen.

2 Tot den hooghsten Godt mijn stem komen sal,
Tot hem die een eynd' maeckt mijns lijdens al,
Godts goetheyt en waerheyt sullen hen t'same
Verbinden, tot mijn hulp in dit misval,
End' hem, die my verslinden wilt, beschamen.

3 Mijn ziel is in 't midden der Leeuwen snel.
My hebben omringet moort-branders fel,
Scherp als spiessen en pijlen zijn haer tanden,
Haer tonge gelijckt den sweerde seer wel,
Wantse scherp snijt, en maeckt alles tot schanden.

Pause.

4 Verheft u boven den Hemel, O Heer,
Laet over al verbreydt wesen u eer:
Sy stellen stricken allen mijnen gangen,
End' sy verdrucken mijn ziele gaer seer,
Sy graven eenen kuyl om my te vangen.

5 Maer sy zijn in den kuyl diep nu ter tijdt
Ghevallen, dies is mijn hert seer verblijdt,
End' lacht, zijnde bereydt tot desen stonden,
Om uwen lof te singen breet end' wijdt,
End' dees' verlossingh alsins te verkonden.

6 Dies zijt wacker mijn tong' en mijn gemoet,
Staet haest op Psalter, end' mijn Harpe soet,
Des morgens seer vroegh wil ick my opmaken,

[De Brune]

LVII. PSALM.

Davids gouden kleynoot, voor den Opper-zanghmeester, Altascheth, als hy voor Sauls aengezichte in de speloncke vlood.

1 WEest my genadigh, weest genadigh, Heer;
Want mijne ziele die betrouwt op u.
En in de schaduw van uw vleugh'len, *Heere*,
Zal mijne hope, en mijn toevlucht zijn,
Tot dat d'ellenden voorby zullen wezen.

+ 2 Ick zal tot Gode roepen d'alderhooghst,
Tot Gode, die 't aen my voleynden zal: +2
Hy zal van uyt den *hoogen* hemel zenden,
En my verlossen, makend' hem te schand,
Dewelcke my *geheel* zoeckt op te slocken. *Sela!*

+ 3 God zal uyt-zenden zijne gunst en trouw.
In 't midden van de leeuwen is mijn ziel. +3
Ick liggh' by stoke-branden, menschen kinders,
Dies tanden spiessen ende pijlen zijn,
En als een scherp rapier is hare tonghe.

Pause.

+ 4 Verheft u boven d'hem'len, ô *mijn* God:
Vw eere die zy, over al de aerd'. +4
Zy hebben 't net bereyd voor mijne gangen:
+ En mijne ziele die was neer-gebuckt:
Zy graefden my een kuyl daer in zy vielen. +5

5 Mijn hert is reed, mijn herte is bereyd:
Ick zal u zinghen, en Psalm-zingen, Heer.
+ Waeckt op mijn eer, waeckt op ghy luyt, en harpe:
+6

[Datheen]

Heer, om te verbreyden uw' eere goet
In allen landen end' in allen spraken.

7 Tot den Hemel streckt haer uwe waerheyt,
End' tot den wolcken uwe getrouw'heyt:
Verheft u, Heer, laet uw' kracht sien op d'eerde,
Toont dat in d'Hemel woont uw' Majesteyt,
Doet dat uw' eer over al gemerckt werde.

Den Lviij. Psalm.

1 GHy Raedts-Heeren laet my doch hooren,
Die my tegen zijt allegaer:
Seght my eens ter trouwen voorwaer,
Is 't oock recht dat ghy u neemt voren,
Seght ghy Adams kind'ren wel an,
Soeckt ghy recht te doen yeder man?

2 Och neen ghy, maer in uwen daghen
En bedenckt ghy niet dan boosheyt,
End' allerley ongerechtheyt
Met uw' valsche maten end' wagen.
De boose zijn van Godt soo saen
Vervremt, als sy 't leven ontfaen.

3 So haest sy verwerven dit leven,
Door leugenen wijcken sy af?
Sy gaen swanger met gift seer straf,
Als een Slange tot quaet begeven,
Als een Adder loos, die niet hoort
Des ghesanghs niet een enckel woort.

4 Sy wil den Toovenaer niet hooren,
Hoe lief en schoon dat hy oock spreeckt,
De keel en tanden, Heer, hen breeckt,
Door uw' kracht, die ghy pleeght t'oorbooren,
Breeckt hen de tanden: want soo fel
Zijn sy als jonghe Leeuwen snel.

Pause.

5 Als water dat daer vloeyt op eerden,
Sullen sy oock van selfs vergaen.
Haer pijlen diese schieten saen,
Sullen t'samen gebroken werden.

[De Brune]

’k Zal vroegh op-waken in den dagheraed:
Ick zal u, Heere, onder volcken loven:

6 ’k Zal onder volcken u Psalm-zingen, *Heer*.
+ Want uw gunst is groot tot den hemel toe:
En uwe waerheid tot de boven-wolcken. +7
Verheft u boven d’hem’len, ô *mijn* God:
Vw eere die zy over all’ de aerde.

LVIII. PSALM.

Davids gouden kleynoot, voor den Opper-zanghmeester, Altascheth.

1 O Ghy vergaeringh, spreeckt ghy-lieden
Oprechtelick gerechtigheid?
Ghy menschen kinders *zeght my doch*,
Oordeelt ghy-lieden billigheden?
+ Iae ghy werckt onrecht in het hert:
Ghy weeght op aerd’ uw hand-geweld. +2

2 De goddelooz’ zijn af-geweken:
En van de baermoer aen vervremt:
+ De leughen-sprekers doolen af,
Zelfs van des moeders buycke aen: +3
Zy hebben een zeer vierigh gift,
Ghelijck als vierigh slangh-vergift.

+ 3 Zy zijn ghelijck een doove adder,
Die d’oor stopt, dat-ze niet en hoor’ +4
De stemme van de mompelaers,
Die in bezweeringh zijn ervaren.
Breeckt, God, haer tanden in haer mond:
Breeckt af der leeuwen kiezen, Heer.

[Datheen]

Sy werden haestelick versmacht,
Als flecken die niemandt en acht.

6 Gelijck een ontijdigh kint stervet,
Eer ’t den dagh siet of Sonnen-schijn:
Gelijck onrijpe vruchten zijn
Haest verdwijnt, alsoo oock verdervet
Godt de jonge Doornen met smaet,
Eerse rijp werden end’ gantsch quaet.

7 Dan sal de Vrome verheught wesen,
Die met benautheyt was bevaen,
Siende de Godtloosen vergaen.
Door de wrake Godes ghepresen
Sal hy hem baden in dat bloet
Des boosen, end’ soo spreken vroet:

8 De Rechtveerdige sal niet lijden
Te vergeefs, dat is openbaer,
Hy sal sulcks genieten hier naer,
En hem seer heerlick noch verblijden,
Want een Rechter sal de Godt mijn
Over goed’ ende quade zijn.

Den Lix. Psalm.

1 O Heer, ick ben van mijn vyanden
Omringt, verlost my uyt haer handen,
Van de boose wilt my ontslaen,
Die uyt haet na mijn leven staen,
Van den boosdader wilt my vrijden,
Die niet dan quaet soeckt t’allen tijden,
Van den bloedigen handen fel
Deses bloethonts verlost my snel.

2 Want siet, sy loeren na mijn leven,
In een verbont sy hen begeven,
Al de sterckste vanghen sulcks aen,
Daer ick hen niet hebbe misdaen.
Daer toe is ’t datse hen nu stellen,
Op datse my t’onrechte quellen:
Dies waeckt op, Heer, end’ daer insiet,
Voorkomt my doch in dit verdriet.

3 Ia ghy, O Heere der Heyrkrachten,
Die Israels Godt zijt vol machten,
Waeckt op, siet doch wat nu seer koen
Pause.

[De Brune]

+ 4 Laet haer, ghelijck als water, smelten,
En laet haer daer zoo drijven heen. +5
Zet hy zijn pijlen; dat-ze zijn
Als of die af-ghesneden waren:
Laet hem gaen als een sleck: laet haer,
+ Als een misdracht, de zonn' niet zien.
+6

5 Eer dan uw potten *oyt* vernemen
Het *branden* van den doren-struyck:
Zoo zal hy hem, in grimmigheid,
Gelijck met een storm-wind verdrijven.
+ De vrome die zal blijde zijn,
Als hy de wraeck aenschouwen zal. +7

6 *De vrome* die zal zijne voeten
Afwasschen, in der boozen bloed.
+ De mensch zal zeggen; Iae gewis,
Daer is vrucht voor den vromen *mensche*. +8
Daer is dan immers nu een God,
Die richt-en-oordeelt op der aerd'.

LIX. PSALM.

Davids gouden kleynoot, voor den Opper-zanghmeester, Altascheth: doe Saul gezonden hadde, die zijn huys bewaren zouden, om hem te dooden.

1 REdd' my, mijn God, van mijn vyanden;
En stelt my op een hooghe vestingh
Voor hen, die tegen my op-staen:
Redd' my van werckers des on-rechts:
Verlost my van die nae bloed dorsten:

[Datheen]

Alle Volcken end' Heyd'nen doen.
Bewijst doch, Heer, dien geen genade
Die uyt moetwille doen dat quade:
's Nachts zijnse hier end' daer by een,
End' huylen als honden onreen.

4 Omher gaen sy t'saem met quaet spreken,
Haer woorden als sweerden scherp steken,
Sy segghen onder hen mitsdien,
Wie sal ons hooren ofte sien?
Maer ghy sult haer roemen, O Heere,
Nochtans eenmael bespotten seere,
De hooghmoedighe sult ghy daer
Belacchen, Heer, in 't openbaer.

5 Sonder u is, Heer, haer macht geene,
Daerom begeef ick my alleene
Tot u, Heer, die mijn toevlucht zijt,
End' mijn bewaring' t'aller tijt.
Godt, wiens goetheyt ick hebb' gesmaket,
Voorkomt mijn ongeluck, end' maket
Dat ick noch mijnen lust sien sal
Aen mijn vyanden over al.

Pause.

6 Maer laetse niet doot zijn gesmeten,
Dat de mijne sulcks niet vergeten:
Maer verstroytse door uwe kracht
Over al, end' maecktse veracht.
Heer, die onse schildt zijt bevonden,
Slaetse door uw' kracht gantsch te gronden,
Harer lippen sonden seer groot
Verdienen recht angst ende noot.

7 Verstrickts' in haer hooghmoedigh wesen,
Haer boosheyt is hoogh opgeresen:
Alle haer doen is in 't ghemeen,
Vloecken ende lieghen met een.
Laet uwen toorn wesen ontsteken,
Wiltse verdoen, end' gantsch verbreken:
Verderfts' in onghenaden Heer,
Ende verdelgtse langhs soo meer.

8 Doet dit, Heer, datmen mach bemercken,
Den Godt Iacobs niet om verstercken,
Die eeuwigh heerschet met bescheet
Over 't geheel aerdtrijcke breet.

[De Brune]

+ Want ziet zy leggen mijn ziel lagen:
De stercke rotten teghen my, +2
Heer, zonder mijn misdaed, of zond.

2 Zy loopen, schicken-en-bereyden,
Daer ick gheen misdaed *hebb' bedreven*.
+ Waeckt op, ontmoet my, en aen-merckt:
Iae ghy, Heer, der heyrscharen God; +3
God Israëls wilt doch ontwaecken,
Om alle Heyd'nen te bezoecken:
Neemt geen van allen in genaed,
Die trouwloos ongherechtheid doen. *Sela!*

3 Zy keeren tegen 's avonds weder;
Zy gaen en keeren, als de honden,
Rondom de stad: Ziet, met haer mond
Zoo storten-z' overvloed'lick uyt:
+ Op hare lippen zijn-der zweerden.
Want wie hoort zulcks? *is hare tale*. +4
Maer ghy zijt, Heer, die haer belacht,
En die met alle Heydens spot.

+ 4 'k Wacht op u, teghen zijne sterckte:
Want God die is mijn hooghe vestingh'. +5
God mijner gunst ontmoet my doch.
God zal my op mijn spyen doen zien. *Pause.*
+ En wilt haer doch niet omme-brenghen,
Op dat het mijn volck niet vergete: +6
Doet-z' omme-zweven, door uw macht,
En velt-ze neer, Heer, onze schild:

5 Velt-z' om haer monds schuld, 't woord der lippe*n*:
+ Laet-z' in haer trots ghevangen worden,
En om den vloeck, en leugen-tael, +7
Die zy vertellen *t'elckemael*,
Verteert-z' in grimmigheid, verteert-ze,
+ Dat zy niet meer zijn; laet-ze weten,
+8

[Datheen]

Sy sullen 's avonts weder keeren,
Huylen end' rasen met oneeren:
Sy sullen als honden met haest,
De straten om-loopen verbaest.

9 Daer na sal hen de hongher stranghe
Omher der stadt doen loopen banghe,
Sy sullen moeten slapen gaen,
Zijnde met hongher scherp bevaen.
Dan sal ick singhen end' verkonden
Opentlick, end' tot allen stonden
Vwe kracht end' goetheyt soo saen,
Als den dagh klaer sal vanghen aen.

10 Want ghy zijt mijn toevlucht alleyne,
End' in noot mijn beschuttingh reyne:
Daerom sal ick altijdt, O Heer,
Met lof-sangh verbreyden u eer.
Want Godt is mijn sterckheydt ghepresen,
Die my in mijn ellendigh wesen
Dat my steedts is ghekomen aen,
Genadelick heeft by-ghestaen.

Den Lx. Psalm.

1 HEer, die ons hebt verstooten al,
En verstroyt in kruys en misval,
Die op ons toornigh geweest zijt,
Troost ons wederom nu ter tijt:
Ghy die d'aerde beweeght met kracht,
En die scheurt, ja klieft met der macht,
Wilt haer schaed en breucken genesen:
Want gantsch vervallen is haer wesen.

2 Ghy hebt u volck swaerlijck gekrenckt,
Ende met tuymel-wijn ghedrenckt,
Soo datse zijn ghevallen slecht:
Maer ghy hebt weder opgherecht
Een teecken uwen knechten t'saem,
Die trouw'lick vreesen uwen naem,
Dat sy 't hoogh uytsteken end' toonen,
End' sekerlick daer onder woonen.

3 Op dat, Heer, u ghelieft volck zy
Van den vyanden gemaeckt vry,

[De Brune]

Dat God, in Iacob, heerscher is,
Tot aen de eynden van de aerd'. *Sela!*

6 Laet haer dan 's avonds weder-keeren;
Laet haer, gelijck de honden, tieren,
En om de stad zoo henen gaen:
+ Laet haer om-zweven, zelfs om spijs:
En al en zijn-ze niet verzadight, +9
Laet haer vernachten-ende-huylen.
Maer dat ick uwe sterckte zingh,
En 's morghens uwe gunste juygh.

+ 7 Om dat ghy my geweest zijt, Heere,
Een hoogh-vertreck, een toevlucht-plaetse, +10
Ten dage als my bange was.
O ghy mijn sterckt', ick zal van u
Psalm-zinghen: want God is mijn burght,
God mijner goedertierenheid.

LX. PSALM.

Davids gouden kleynoot, tot leeringhe: voor den Opper-zanghmeester, op Schuschan Eduth, als hy ghevochten hadde met de Syriers van Mesopotamien, ende met de Syriers van Soba: ende dat Ioab weder-quam, ende twaelf duyzent der Edomiten, in 't Zout-dal, sloegh.

1 GHy haddet ons verstooten, Heer:
Ghy haddet ons van een gescheurt:
Ghy zijt op ons vergramt geweest:
Keert weer tot ons. Ghy schudt het land:
Ghy doet het splijten, ende scheen:

[Datheen]

Soo helpt ons met uw' rechter-hant,
Hoort my in desen armen stant.
Maer Godt uyt sijnen Throon heeft my
Verhoort, ende gemaeckt seer bly:
Sichem sal noch mijn erfdeel wesen,
End' Suchot dat schoon dal gepresen.

Pause.

4 't Geheele landt Gilead reyn
Sal mijn ghegeven zijn alleyn,
Van Manasse 't geheele goet
Sal mijn wesen met overvloet.
In Ephraim met sijn volck al
Mijn hooft ick lieflick rusten sal:
Iuda sal oock zijn desgelijcke
't Voornaemste van mijn Koninghrijcke.

5 Maer Moab sal zijn met oneer,
Ick en achte hem oock niet meer
Dan een wasch-vat daer in dat mijn
Voeten sullen gewasschen zijn.
Edom acht ick met sijn volck koen
Niet beter dan mijn oude schoen:
Philistea sal met ghesanghen,
End' met eerbiedingh my ontfanghen.

6 Wie gheleydt my van dat volck mijn
In een stadt daer ick vry sal zijn,
Die sterck is? Wie sal wederom
My brengen in dat lant Edom?
Sult ghy dat niet doen, Heer, hier naer,
Ghy die ons verstroyt hier en daer?
Ghy die met onsen legher koene
Niet ginght, also ghy pleeght te doene?

7 Doet ons bystandt, Heer, inden noot
Tegen den Geweldigen groot,
Want menschen hulp, soo men nu siet,
Is in den noot veel min dan niet.
Maer Godt sal ons maken seer sterck
Teghen ons vyanden in 't perck,
Hy sal vertreden ons' vyanden,
End' die t'samen brenghen tot schanden.

[De Brune]

Heelt zijne breucken: ’t wanckelt zeer.
Ghy doet uw volck zien harde dinghen;
+ Ghy geeft ons zwijmel-wijn te drincken.

+2

2 Ghy geeft aen die u vreezen, *Heer*,
Een standaert, om die op te slaen,
Van wegen waerheid-ende-trouw: *Sela!*
Om u beminde te bevryen.
Geeft heyl door uwe rechterhand,
+ En hoort ons. God *de Heere* heeft
In zijnen heylighdom gesproken; +3
Ick zal met vreughde Sichem deylen:

3 Ick zal af-meten Succoths dal, *Pause.*
+ Giljad, Manasse hoort my toe:
Ephraïm is de kracht mijns hoofts: +4
Iuda, die voor my wetten geeft:
+ En Moab is mijn wasschingh-vat.
Ick werp op Edom mijnen schoen. +5
Iuyght over my, ô Palestina.
Wie voert my in een stad van sterckte?

+ 4 Wie is ’t die my tot Edom leydt?
En zult ghy het niet zijn, ô God? +6
Die ons te voor verstooten hadt,
En met ons heir niet uyt en trockt.
Geeft ons hulp uyt de bangigheid:
Want ’s menschen heyl is ydelheid.
+ Wy zullen in God kracht uyt-wercken:
Hy zal ons weer-partyen vertreden. +7

[Datheen]

Den Lxj. Psalm.

1 ALs ick roep, verstaet mijn reden,
Mijn gebeden,
O Godt verhoort in ’t ghemeen,
Mijn ziel met angst beswaert seere,
Tot u Heere,
Heeft haren toevlucht alleen.

2 Op een steenrotz’, Heer gepresen,
Laet my wesen
Gestelt, daer ick vry zijn sal.
Ghy zijt mijn toevlucht bevonden
’t Allen stonden,
Teghen mijn vyanden al.

3 In uwen Tempel seer schoone
Is mijn woone
Altijdt, O Godt met ootmoet,
Onder uw’ vleughelen zijnde,
Ick bevinde
Toevlucht en beschermingh goet.

4 Want ghy geeft my, Heer genadigh,
End’ gestadigh,
Al mijn begeerten niet kleyn:
Want ghy laet my, Heer, toekomen
Aller Vromen
Erfdeel, die u vreesen reyn.

5 Ghy sult de jaren vermeeren,
End’ vereeren
Vwes Koninghs openbaer.
Soo dat hy vast sal beklijven,
Ende blijven
Noch menigh geslacht end’ jaer.

6 Voor u oock, Heer desghelijcke,
Sal sijn rijcke
Sekerlick end’ vast bestaen,
Dat uw’ waerheyt end’ genade,
Vroegh end’ spade
Dat behoede nu voortaen.

[De Brune]

LXI. PSALM.

Davids *Psalm*: voor den Opper-zanghmeester, op Neginoth.

1 HOort, ô God, mijn schreyen; mercket
Op mijn bede.
'k Roep tot u van 't eynd' des lands,
Als mijn hert is overstolpen.
+ Wilt my leyden,
Op een rots, te hoogh voor my. +2

2 Want ghy zijt my voor den vyand
Eene toe-vlucht,
Eene forteres geweest.
'k Zal in uw hut altoos blijven:
+ 'k Neem mijn toe-vlucht
In 't schuyl uwer vleugh'len, *Heer*. *Sela!* +3

3 Want ghy, ô God, hoort *goedgunstigh*
Mijn geloften:
+ Ghy geeft my de erffenis
Van die geen, welck uw naem vreezen: +4
Ghy zult daghen
Tot des Koninghs daghen doen.

+ 4 Zijne jaren zullen wezen,
Van geslachte, +5
+ Tot geslacht. Hy zal altoos
Voor Gods aenghezichte zitten. +6
Maeckt doch veerdigh
Gunst en trouw, die hem bewaer'.

[Datheen]

7 Soo sal ick uwen lof singen,
End' voortbringen,
En groot maken uwen Naem:
Ick sal met vlijt dan betalen,
Sonder dralen,
Mijn beloften, Heer, al t'saem.

Den Lxij. Psalm.

Stem: xxiiij.

1 HOe seer dat mijn ziel is ghequelt,
In Godt wert sy gerust gestelt,
Want hy is mijn toevlucht alleene,
Mijn troost, mijn bystant in der noot,
Mijn kracht, die my voor den val groot
Seer wel bewaert, end' anders geene.

2 Hoe langhe sult ghy alle staen
Om te schaden en doodt te slaen?
Ghy werdt noch met schanden versteken:
Als een wandt die daer valt, sult ghy,
End' als een oude muyr daer by,
Van selfs vergaen, scheuren end' breken.

3 Sy en gedencken anders niet,
Dan om t'onderdrucken met vliet
Hem, dien ghy wilt verheffen Heere.
Leughen behaeght hen metter daedt,
Haer woort is soet, maer 't herte quaedt
Is vol vloeckens, end' vol oneere.

4 Maer ghy, mijn ziel, wilt doch voortaen
Met ghedult op den Heere staen,
Op hem staet mijn hoop end' betrouwen,
Hy is mijn troost, end' niemandt el,
Mijn Heylandt, die my bewaert wel,
Geen schandt noch leet kan my benouwen.
Pause.
5 Godt is mijn eer, mijn heyl, mijn kracht,
Mijn toevlucht, mijn sterckte, mijn macht:
Ghy volckeren wilt hem betrouwen:
Komt end' stortet doch allegaer
Voor Godt uwe herten eerbaer,
Op hem alleen willen wy bouwen.

[De Brune]

+ 5 Zoo zal ick uw naem Psalm-zinghen,
In *all'* eeuwen: +7
Op dat ick zoo dagh aen dagh
Mijn geloften mocht betalen.

LXII. PSALM.

Davids Psalm, voor den Opper-zanghmeester, over Ieduthun.

1 MYn ziel is immers Gode stil;
Van hem is mijn behoudenis.
Hy is mijn rots, mijn burght, mijn heiland,
Zoo dat ick niet zeer wanck'len zal.
+ Hoe langhe zult ghy-lieden noch
Quaed teghen eenen man aen-stichten? +2

2 Ghy zult al werden om-ghebracht,
En zijn als een ghebogen wand:
Gelijck een muer hard aen-gestooten.
+ Zy raed-slaen maer alleenelick.
Om hem te stooten van zijn hooght. +3
In leugen hebben zy behagen.

3 Zy zegh'nen wel met haren mond,
Maer met haer binnenst' vloecken zy. *Sela!*
+ Doch ghy, ô mijne ziel, zwijght Gode:
Want mijn verwachtingh is van hem: *Pause.* +4
+ Hy is mijn rotz-steen en mijn heil,
Mijn hoogh vertreck: ick zal niet wanck'len. +5

+ 4 Ghemeyne lie'n zijn ydelheid,
De groote leughen-en-bedrogh. +6

[Datheen]

6 Maer de menschen machtigh end' rijck
Zijn ydelheydt alle ghelijck,
Yeder van hen te feylen pleget:
Weeght ydelheyt, end' oock met dien
De Menschen al, soo sult ghy sien
Dat ydelheyt veel swaerder weget.

7 Op onrecht u doch niet verlaet,
Op ghewelt noch stelen niet staet,
Wilt aen ydel dingen niet hangen:
Komt u 't goedt toe met overvloedt,
Wilt daer med' u hert end' gemoedt
Geensins laten wesen bevangen.

8 De Heer spreeckt dickwijls in sijn Woort,
Alsoo ick dat hebbe ghehoort,
Dat hy alleene zy almachtigh,
Ghy zijt, Heer, vol genaden soet,
Die den mensche wat recht is doet,
Na sijn verdienst, door uw' hant krachtigh.

Den Lxiij. Psalm.

Stem: xvij.

1 O Godt, geen Godt hebb' ick dan u,
Van 's morgens aen bid ick u Heere,
Mijn ziel verlanght na u gaer seere,
Die gantsch in my versmeltet nu,
Geheel verdrooght is mijn lichame,
Mijn krachten vergaen al gelijck:
My dorstet als een dorr' aertrijck
Na u in dees' plaets onbequame.

2 Op dat ick noch eens aensien mach
Vw' heerlickheydt, na dit benouwen,
Soo ick die lieflick te aenschouwen
In uwen schoonen Tempel plach.
Want veel beter is uw' genade
Dan 's menschen leven selfs hier is,
Daer sal oock mijnen mondt gewis
Vwen lof spreken vroegh end' spade.

3 Daer sal ick singen uw' eer klaer,
Soo langh als ick werd' in dit leven
V met handen hoogh op-geheven,
Sal ick, O Godt, aenroepen daer.
Dit soude mijns herten vreught wesen,
End' oock al mijn geneught alleyn,

Johan de Brune (de Oude) en Petrus Datheen, ***Davids Psalmen, Gedicht, aen d'eene zijde, door Petrum Dathenum; aen d'ander zijde, door J. De Brune***

[De Brune]

Zy zouden alle, in een schaele
Te zaem gewogen, lichter zijn,
+ Dan d'ydelheid. Vertrouwt u niet,
Op roovery, of onderdruckingh. +7

5 In God is mijn heil en mijn eer,
Hy is de rotz-steen van mijn sterckt'.
Mijn toevlucht is in God, *de Heere*:
Vertrouwt op hem tot aller tijd:
Ghy volck, stort uw hert voor hem uyt:
God is ons eene toevlucht-plaetse. *Sela!*

6 Verydelt u niet: als de macht
Zeer aenwast, zetter 't hert niet op.
+ God sprack eens, en ick hoorde 't tweemaels,
Dat God de sterckte toebehoort. +8
De goedheid komt u oock toe, Heer:
Want ghy elck nae zijn werck vergeldet.

LXIII. PSALM.

Davids Psalm: als hy in de woestijne van Iuda was.

1 O God, ghy zijt mijn stercke God:
Ick zoeck u in den daeghe-raede.
Mijn ziele die is nae u dorstigh:
Mijn vleesch verlanght nae u, in 't land,
Dat dorr' en mat is, zonder water.
+ (Voorwaer ick hebb' u aengheschouwt
In 't heilighdom, en daer ghezien +2

[Datheen]

Mocht ick met hert end' monde reyn,
V altijdt loven, Heer, ghepresen.

Pause.

4 Als ick rust op dat bedde mijn,
End' overlegg' al uwe krachten,
Soo moeten dan al mijn gedachten
Des nachts met u onledigh zijn.
Want in mijn verdriet en mijn sorgen,
Hebt ghy my geholpen eenpaer:
Dies prijs ick u: ghy hebt voorwaer,
Met uw' vleugelen my verborgen.

5 Mijn ziel hanght u so vast'lick aen,
Datse van u geensins kan wijcken:
Vw' hant bewaert my desgelijcken
Voor allen die my teghenstaen.
Maer sy die mijn ziel met onweerde,
Overvallen willen met leet,
Sullen in den afgront seer wreet,
Verstooten werden onder d'eerde.

6 Versneden wert tot stucken kleyn
Met den sweerd', end' tot roof gegeven
Den Vossen en Dieren daer neven,
't Goet mijner vyanden ghemeyn.
Dan sal de Koningh hem verblijden,
In uw' overwinninghe, Heer,
Wie u kent sal u lof, end' eer
Vytbreyden klaer aen allen zijden.

7 Daerom de leughen-monden al,
Hoe valschelick datse oock spreken,
Sullen gestopt zijn end' versteken,
Soo datse niemant helpen sal.

Den Lxiiij. Psalm.

Stem: v.

1 ALs ick roep, Heer, hoort mijn stem klachtigh,
En helpt my dan uyt mijn gequel,
Op dat mijn vyanden seer fel,
My niet dooden, want sy zijn krachtigh,
O Heer almachtigh.

2 Verberght my nu, O Heer gepresen,
Voor mijn vyanden schalck end' quaedt,
Voor de rotten end' voor den raedt

Der boosen, die met al haer wesen,
Seer zijn mispresen.

[De Brune]

Vw sterckte, ende uwe eere.)

2 Vw goedheid 't leven overtreft:
+ Mijn' lippen zouden u, *Heer*, prijzen:
Ick zoud' u in mijn leven loven: +3
Ick zou mijn handen in uw naem
Op-heffen: mijne ziele zoude
Met smeer en vetheid zich verzaen:
En mijne mond zou met gejuygh
Van vrolick-zinghend' lippen roemen.
Pause.
+ 3 Wanneer ick uwer, *Heer*, gedenck,
Op mijne rust-en-leger-steden, +4
Zoo peynz' ick aen u in het waken.
Want ghy zijt my een hulp geweest:
En ick zal vrolick in de schaduw
Van uwe vleughels zinghen, *Heer*.
+ Mijn ziele kleeft u achter aen:
Vw rechter-hand die ondersteunt-me. +5

4 Zy zullen komen onder d'aerd',
Die mijn ziel tot verwoestingh zoecken:
+ Men zal-ze door het zweerd neer-storten:
Zy zullen zijn der vossen deel. +6
De Koningh zal in God verblijden:
Een yegelick die by hem zweert,
+ Zal zich beroemen; want de mond
Der leugh'naers zal ghesloten worden. +7

LXIV. PSALM.

Davids Psalm, voor den Opper-zanghmeester.

1 HOort, God, mijn stemme in mijn klagen:
Mijn leven hoed, voor 's vyands schrick:
+ Berght my voor d'heymelicken raed
+2

[Datheen]

3 Haer tongen seer krachtelick snijden,
Als sweerden die scherp zijn end' fijn,
Haer giftige woorden die zijn
Als pijlen fel, die sy in 't strijden
Schieten ter zijden.

4 Op datse soo, Heer, in 't verborgen,
Met list schieten den vromen man:
Veel goede zijn alsoo daer van
Doorschoten, die sy sonder sorgen
Heym'lick verworgen.

5 In 't quaet-doen sy hen seer verstercken,
Om my te verschricken sy staen,
End' spreken stoutelick: Wel aen,
Wie sal ons doen end' onse wercken
Konnen bemercken?

Pause.

6 Sy dichten schalckheydt t'allen stonden,
Daer toe doen sy t'saem haren vliet,
Een yeder de diepte doorsiet
Sijns herten, om soo te doorgronden
Listige vonden.

7 Maer Godt, op wien ick rust alleene,
Sal sijnen boogh af-schieten saen,
Geheel onversiens sal 't toegaen:
Sy sullen verwondt zijn gemeene,
Groot ende kleene.

8 Haer tonge die niet kan dan schaden,
Hen plat te gronde werpen sal:
Dies sullen sy die dit sien al,
Hen met bespottinge beladen,
Ende versmaden.

9 Dan werden in 't gemeyn beleden,
Des Heeren groote daden reyn:
De vertsaeghde sullen gemeyn
Verstaen des Heeren wonderheden,
In allen steden.

10 Maer de vrome sullen verblijden
In Godt den Heere al te saem:
End' sy, die staen op sijnen Naem,
Sullen sijn eer tot allen tijden
Alsins belijden.

[De Brune]

Der boosheid-doenders, voor d'onruste
Der onrecht-werckers:

+ 2 Die als een zweerd haer tonge scherpen:
Haer pijl zy zetten (bitter zaeck!) +3
+ Om zoo d'oprechten heymelick
Te schieten: haest zy nae hem schieten, +4
En zonder vreezen.

+ 3 Zy stercken zich in een quae' zaecke:
Zy houden van val-stricken spraeck, +5
Om die te berghen: zeggen *t'saem*, *Pause.*
+ Wie zal-ze zien? Zy onderzoecken
Bedrieghlickheden. +6

4 Zy onderzoecken op het uytterst'
Wat t'onderzoecken is; jae zelfs
's Mans binnenst, en het diepe hert:
+ Maer God zal-z' haest met pijlen schieten:
Haer plagen zijnder. +7

+ 5 En hare tonghe zal-ze tegen
Haer zelf doen stooten: die-ze ziet, +8
+ Zal vluchten: end' een yder mensch
Zal vreezen, en Gods werck vermelden, +9
En zijn doen mercken.

+ 6 Maer die daer *vroom* is en rechtveerdigh,
Zal zich verblijden in den Heer, +10
En stellen op hem zijne hoop':
En elck die oprecht is van herten,
Zal zich beroemen.

[Datheen]

Den Lxv. Psalm.

1 MEn looft u, Heer, met stemmen reyne
Tot Syon openbaer:
De beloofde gaven gemeyne
Betaeltmen u oock daer,
En dewijl dat ghy daer wilt hooren
't Gebedt uwes volcx goet:
Soo sullen daer u uytverkoren
V vallen, Heer, te voet.

2 All' mijn misdaden en mijn sonden
Waren seer groot end' swaer:
Maer uw' goetheydt, niet om doorgronden,
Vergaf die al voorwaer.
Wel hem dien ghy hebt uytghelesen
Dat hy by u zy, Heer,
Die oock altijdt by u mach wesen,
Sonder te scheyden meer.

3 Wy sullen met d'heerlickheyt schoone
Vwes huys verzaedt zijn,
't Rijckdom, Heer, van 't huys uwer woone
Sal ons wel voeden fijn.
Ghy, die na uw' goetheyt verheven,
Ons beschermt end' bewaert,
Sult ons een goed' antwoorde geven,
Na uw' kracht seer vermaert.

4 't Geheel aertrijck aen u, Heer, hanget
Met een vertrouwen reyn:
Al die dat groote Meyr omvanget,
Staen vast op u alleyn.
Ghy maeckt door u schrick'licke krachten
Seer vast de Berghen groot,
Van sterckheyt en van groote machten
Zijt ghy, O Heer, niet bloot.

5 Ghy kond oock dat brullen haest stillen
Des Meyrs, als 't is beweeght.
De menschen oock die woeden willen,
Ghy haest te stillen pleeght.
Als de volckeren wel bemercken
Die om-her zijn, O Heer,
Dees groote wonderlicke wercken,
Sy zijn verwondert seer.

[De Brune]

LXV. PSALM.

Davids Psalm, een lied: voor den Opper-zanghmeester.

1 DE lof-zangh is, ô God, in Sion,
Tot u, in stilligheid.
Men zal u de geloft betaelen.
Ghy hoorder des gebedts,
Nae u zal alle vleesch toekomen.
+ De dingen van on-recht
Die waren my te sterck geworden: +2
Onz' zonden ghy verzoent.

2 O wel-gheluckigh! dien ghy kiezet,
En tot u naerd'ren doet:
Op dat hy woon in uw voor-hoven.
+ Wy zullen met het goed
Vw's huys, met 't heyligh uwes tempels +3
Verzaet zijn: ghy zult ons
Antwoorden vreesselicke dingen,
Staend' in gherechtigheid.

+ 3 God onzes heyls, de hoop van alle
De eynden van der aerd', +4
En van de zee verr' af-gelegen:
Die met macht zijnd' om-gordt,
De bergen door zijn kracht bevestight:
Pause.

[Datheen]

6 Heer, van den Oosten tot den Westen,
Na uw' goetheydt en woordt,
Laet ghy voort-komen, ons ten besten,
Allerley blijdtschap voort.
Soo haest als droogh is ons aerdtrijcke,
Ghy besoeckt dat voorwaer,
Met dauw end' regen desgelijcke
Maeckt ghy 't rijck end' vruchtbaer.

7 't Water, springend' uyt de Fonteyne,
Maeckt dat aerdtrijcke goet
Tot tarw' end' ander vruchten reyne,
In grooten overvloet.
De geploeghde Voren bequame
Watert ghy t'sijner tijdt,
Ghy breeckt d'aerdtrijck, en sijn vrucht t'same
Ghy seer gebenedijdt.

8 Ghy verciert dat jaer overvloedigh,
Met uw' goederen schoon,
End' laet 't vette regenen goedigh
Boven uyt uwen Throon.
De hutten selfs in de woestijne
Zijn vol vruchten met een,
De bergen seer vruchtbaer van wijne
Staen lustigh groot end' kleen.

9 Dan sietmen in beemden en weyden
't Vee in groot getal gaen:
't Veldt, van den bergen afgescheyden,
Sietmen vol koorne staen.
Alsoo schijnt het aerdtrijck t'ontspringen,
End' te verblijden seer,
Dies moeten wy juychen end' singen,
In u van herten, Heer.

Den Lxvj. Psalm.

1 SInght den Heer in den gantschen lande,
Met gesangh looft nu sijnen Naem,
Prijst hem met mondt en met verstande,
Roemt sijn goetheydt alle te saem,
Spreeckt: Hoe wonderlick zijt ghy, Heere,
In al u wercken groot en kleyn:
Vwe vyanden beschaemt seere,
Bidden om vreed' alle gemeyn.

[De Brune]

+ Die 't bruyssen van de zeen,
Het bruyssen haerer golven, stillet, +5
En 't groote volck-rumoer.

4 Die op de eynden woonen, vreezen
Voor uwe teyckens-*schrick*. *Pause.*
+ D'uytgangen 's morgens en des avonds
Verheught ghy met gejuygh. +6
Het land bezoeckt ghy, en dat hebbend'
Begeerigh toegemaeckt,
Alsdan zoo maeckt ghy dat zeer rijcke.
+ Vol waters is Gods beeck.
+7

5 Als ghy 't alzoo hebt toe-bereydet,
Haer koren ghy bereyd:
En zijn geploeghd' aerd' maeckt ghy droncken:
Ghy doet-ze neder-gaen,
In zijne vooren: door de droppels
Zoo maeckt ghy 't weeck en zacht.
+ Ghy zegent zijn op-komst: ghy kroonet
't Iaer uwer goedigheid: +8

6 Vw treden van het vette druypen:
De weyden der woestijn
Bedruypen-z'; ende hare heuvels
Die zijn met vreughd om-gordt.
+ De velden zijn bekleed met kudden,
De daelen die zijn oock +9
Met koren over-deckt: zy juygen,
Iae oock zoo zingen zy.

LXVI. PSALM.

Gebed, een Psalm: voor den Opper-zanghmeester.

1 GHy gansche aerde juyghet Gode,
Psalm-zinght de eere zijnes naems.
Geeft zijn lof eer': en zegget Gode;

[Datheen]

2 Dat u dan, O mijn Godt ghepresen,
De wereldt roeme met ootmoet,
V lof moet oock ghesonghen wesen,
Alsins met stemme klaer end' soet.
Komt hier end' wilt doch wel aenmercken
De daden Godts des Heeren mijn,
Hoe wonderlick dat oock sijn wercken
By der menschen kinderen zijn.

3 Hy verdrooght dat groote Meyr krachtigh,
Datmen drooghs voets kan gaen daer door,
Dies wy sijn volck in liefd' eendrachtigh,
Hem seer vrolick dancken daer voor.
Sijn heerschappy sal eeuwigh blijven,
Sijn ooghe de volcken aensiet:
Wie van hem wijckt, sal niet beklijven,
Maer vernedert werden tot niet.

4 Ghy volckeren wilt u begeven
Om Godt te prijsen boven al,
Dat sijn naem seer hoogh zy verheven,
Van allen in dit aerdtsche dal.
Hy is 't die ons bewaert ons leven,
Die voor ons sorght tot ons behoedt,
Op dat wy niet vallen noch beven,
Ia dat niet slibber onsen voet.

5 Ghy hebt ons doorsocht, Heer ghenadigh,
Ende beproeft alle ghelijck,
Alsoomen door dat vyer ghestadigh,
Dat silver loutert van den slijck.
Ghy hebt ons van den onbekenden
Vyanden laten zijn ghevaen,
End' hebt ons, Heer, op onsen lenden
Met een groot last swaerlick belaen.

Pause.

6 Men heeft op ons hoofden gheklommen,
Soo men beklimt een Kemel-dier,
Als beesten werden wy al-ommen,
Gedreven door water end' vyer.
Daer na hebt ghy ons Heere goedigh
Vertroost, dies ick tot u huys reyn,
Wil brengen mijn off'randen bloedigh,
End' mijn beloften groot end' kleyn.

7 Mijn beloften sal ick betalen,
Die mijn lippen hebben ghedaen,

[De Brune]

Hoe vreeslick zijt ghy in uw werck!
Heer, om de grootheid van uw sterckte,
Zoo zullen uw vyanden zich
Geveynsdelick u onder-werpen.
+ De gansche aerd' aenbidde u:

+2

2 *Dat u de gansche aerd'* Psalm-zinghe:
Dat zy Psalm-zinghe uwen naem. *Sela*
Komt, ende ziet de daden Godes:
Hy is van werckingh vreesselick,
Aen alle kind'ren van den mensche.
+ Hy heeft de zee in 't droogh gekeert.
Men gingh door die rivier te voete: +3
Daer waren wy in hem verheught.

3 Hy heerscht met zijne macht voor eeuwigh:
Zijn ooghen op de Heyd'nen zien.
Laet zich d'afvalligh' niet verheffen. *Sela*!
+ Ghy volcken lovet onzen God,
En laet de stemme zijns roems hooren. +4
Die onze zielen heeft gestelt
In 't leven; die niet toe zal laeten,
Dat onzen voet *oyt* wanck'len zou.

+ 4 Want ghy hebt ons, ô God, beproevet,
En ghy hebt ons geloutert, *Heer*, +5
Gelijckerwijs men 't zilver loutert.
Ghy hebt ons in het net ghebracht;
Een band geleydt om onze lenden;
Den mensch doen rijden op ons hooft. *Pause.*
+ Wy quamen in het vyer en 't water:
Ghy bracht ons tot ververssingh uyt. +6

[Datheen]

Die in den noodt end' in mijn qualen,
Vyt mijnen monde zijn gegaen.
Ick wil u, Heer, veel vett' off'randen
Der Rammen op uwen Altaer,
End' der Bocken met vyer verbranden,
Daer toe oock veel Runderen swaer.

8 Ghy al die Godt vreest weest doch stille,
Komt tot my, hoort en wilt verstaen,
Want te verhalen hebb' ick wille
Dat goed' dat my Godt heeft gedaen.
Als ick hem hebb' gebeden klachtigh,
Hy heeft my haest verhoort voorwaer,
Dies heeft mijn tong' oorsaeck waerachtigh
Hem te loven vry openbaer.

9 Waer 't dat ick hadd' genomen voren
In mijn gemoedt eenigh onrecht,
Soo hadde Godt niet willen hooren
Dat gebedt van my sijnen knecht.
Maer ick mach met rechte wel spreken,
Dat my Godt altijdt verhoort heeft:
Mijn smeecken heeft hy noyt versteken,
Soo langh als ick hebbe geleeft.

10 Gelooft zy mijn Godt vol genaden,
Die mijn gebeden niet verstoot,
Die van my (met ellendt beladen)
Niet afwendt sijn goedigheydt groot.

Den Lxvij. Psalm.

Stem: xxxiij.

1 ONse Godt zy ons nu genadigh,
En zegen ons met overvloet,
Hy verlicht ons alle gestadigh
Met sijn aenschijn lieflick end' soet:
Op dat ons sijn wegen,
Bekent recht van degen
Werden, end' met een
De Heydenen leeren,
Hen tot den wegh keeren
Onses heyls alleen.

2 Dat doch, Heer, de volcken met singen (deze 2 regels ontbreken op de scan)
V seer dancken vry openbaer.

[De Brune]

+ 5 ’k Zal in uw huys gaen met brand-offers;
En mijn gheloften u voldoen: +7
Die mijne lippen gh’uyttet hebben,
En mijn mond uyt-gesproken heeft,
Wanneer de bangigheid my perste.
’k Zal u mergh-offers off’ren, *Heer*,
Met roock-werck van de beste rammen:
’k Zal bocken den rind bere’en. *Sela!*

+ 6 Komt, hoort toe, alle die God vreezet;
Want ick aen u vertellen zal, +8
Wat hy gedaen heeft aen mijn ziele.
Ick riep tot hem met mijnen mond,
En hy wierd met mijn tongh verheven.
+ Indien ick hadde uyt-gezien,
Naer ongherechtheid, met mijn herte, +9
De Heer en hadde niet gehoort.

7 Maer zeker God heeft toe-gheluystert,
En op mijn bedes stem ghemerckt.
+ Gelooft zy God, die mijne bede,
Noch zijne gunst van my en wendt. +10

LXVII. PSALM.

Een Psalm, een lied: voor den Opper-zanghmeester.

1 GOd zy ons gunstigh en ons zeghen’;
Hy licht zijn aenschijn over ons. *Sela!*
Op dat-men uw wegh kenn’ op aerden,
En onder Heyd’nen all’ uw heyl.
+ O *mijn* God, de volcken
+2

[Datheen]

End' met vreught uwen lof voortbringen,
Hen in u verheugend' eenpaer.
Ghy hebt allen lieden
Alsins te ghebieden,
Na uw' goetheyt reyn,
Ia 't geheel aerdtrijcke
Ghy in dergelijcke
Regeert, Heer, alleyn.

3 De volckeren met soeten toone
Dancken daerom uwen Naem goet,
Om dat 't aertrijck draeght vruchten schoone,
Zegent ons, Heer, tot ons behoet.
De Heere seer goedigh
Geeft ons overvloedigh
Den zeghen ghewis:
Dat hem dies elck vruchte
End' onsen Godt duchte
Die almachtigh is.

Den Lxviij. Psalm.

Stem: xxxvj.

1 STaet op, Heer, toont u onvertsaeght,
Soo werden verstroyt en verjaeght
Seer haest al uw' vyanden:
Die Godt altijdt hebben gehaet,
Sullen voor hem met schand en smaet
Vlieden in allen landen:
Ons Godt met een verdrijven sal
Sijner vyanden 't gantsch getal,
Ia als roock doen verswinden,
Gelijck dat Was smelt voor dat vyer,
Sal hy alle godtloosen hier
Verteeren en verslinden.

2 Doch sullen de vrome verblijdt,
Heer, uwen naem singhen altijdt,
End' haer in u verblijden,
Sy werden van herten verheught,
End' sullen voor Godt maken vreught,
Iuychende t'allen tijden.
Singht nu vrolick, end' looft den Heer,
Verbreydt met vreught sijnes Naems eer,
Prijst sijn heerlickheyt t'same,

[De Brune]

Zullen u belijden:
Alle volcken t'saem
Zullen u belijden;
En de natien zullen
Bly zijn, met gejuygh.

2 Vermids dat ghy met recht zult richten
De volcken, ende dat ghy zult
De natien, *Heer*, op aerden leyden. *Sela!*
+ De volcken zullen u, ô God,
Alle 't volck u loven, +3
d'Aerd' zal haer vrucht geven:
God, jae onzen God
Zal ons zegen geven:
En al d'aerdrijcks eynden
Zullen hem ontzien.

LXVIII. PSALM.

Een Psalm, Davids lied: voor den Opper-zanghmeester.

1 DAt God opstae, zoo zullen zijn
Vyanden haest verstroyet zijn,
Zijn haters voor hem vlieden:
Ghy zult-ze daer verdrijven heen,

[Datheen]

Die op de wolcken vlieght end' vaert,
End' een Heer is seer wijdt vermaert,
Eeuwigh Godt is sijn name.

3 Verblijdt u in Godt met ootmoet,
Hy is der Weesen Vader goet,
End' een beschermer krachtigh
Der Weduwen in billigheydt,
In den Tempel vol heyligheydt
Heeft hy sijn woonst' eendrachtigh.
Hy is die den eensamen geeft,
Een huys dat vol van kind'ren leeft
Na haer lanckwijligh wachten.
De gevangenen hy ontslaet,
End' verstrickt de boosdaders quaet,
Ia laets' in 't landt versmachten.

j. Pause.
4 Als ghy u volck, Heer, hebt geleydt,
End' ginght voor hen wijdt ende breydt
In de groote woestijne:
Doen beefde dat aerdtrijck met een,
De Hemelen druypten gemeen,
Heer, voor uwen aenschijne.
Oock desen Bergh Sina soo groot,
Voor u aenschijn, O Heer, verschoot,
Godt Israels gepresen.
Ghy hebt ons den regen vruchtbaer
Gegeven, end' getroost daer naer,
V erfdeel uytgelesen.

5 Ghy verquickt u volck goedertier:
End' maeckt dat een yegelick dier
Daer woont sonder verderven,
Vwen kind'ren deelt ghy u goet,
In kruys geeft ghy hen goeden moet,
Sonder troost sy niet sterven.
Ghy hebt na uwe goedigheydt,
Den reynen jonghvrouwen bereydt,
Een oorsaeck, soo 't mach blijcken,
Om te singen in 't gantsche landt,
Als onse vyanden met schandt,
Veldt-vluchtigh moeten wijcken.

6 De Koningen seer groot geacht,
Zijn haestelick met all' haer macht
Gevloden, soo wy weten:

[De Brune]

Ghelijck den roock verdreven wordt.
De goddelooze zullen
Voor Godes aengezicht vergaen,
Gelijck het wasch voor 't vier versmelt.
+ De vromen zullen blijde
Voor Godes aengezicht van vreughd' +2
Op-springen, ende met gejuygh,
Van blijdschap vrolick wesen.

2 Zinght Gode, Psalm-zinght zijnen naem.
Hooght hem de wegen, die daer rijdt
In vlack'-en-lieve-velden:
Om dat zijn naeme Heere is:
+ En springht voor hem, met vreughde, op:
Hy is der weezen vader; +3
Een weduw-richter; God die daer
Is in de woonst zijns heylighdoms.
Een God die daer d'eenzaeme
Zet in een *volle* huysgezin:
En slaeckt gheboeyde: maer die daer
Zich af-keert, woont in 't dorre.

I. Pause.
+ 3 Doe ghy, God, voor uw volck uyt-tooght,
Doe ghy in de woestijne tradt. *Sela*! +4

[Datheen]

Godts huys-genooten hebben stil,
't Goedt deses volcks na haren wil
Gedeelt, end' uytgemeten.
Al is 't dat ghij die al-gemeyn
Godts volck zijt uyt genaed' alleyn,
Hier voormaels hebt geleken,
Den genen die daer sitten hart
Tusschen ketels, als kolenswart,
In oneeren versteken.

7 Nochtans als ghy sult trecken uyt,
In 't velt met basuynen geluyt,
Ghy werdt schooner in d'oogen,
Als der Duyven vleugelen kleyn
Zijnde met Goudt end' Silver reyn
Verciert end' overtogen.
Als ons' Godt door 't lant henen gingh,
Ende de Koningen aenvingh
Te roeyen uyt haer woone,
Soo wierdt dat landt reyn, wit en klaer,
Gelijck de sneeuw is voor en naer,
Op Salmon den Bergh schoone.

ij. Pause.
8 Godts Bergh die is seer wonderbaer,
Gelijck Basan den Bergh voorwaer
Staet hy hoogh onbesweken.
Wat is dat ghy Bergen rebel,
Met al uwen steenrotsen fel,
Godts Bergh soeckt te versteken?
Godt heeft desen Bergh breedt en wijdt
Verkoren tot sijn woonst' altijdt,
Na sijn goetheyt gepresen,
Daer hy eeuwigh van nu voortaen,
Sal woonen sonder te vergaen,
Dit sal sijn ruste wesen.

9 Veel duysent Engelen seer schoon,
Dienen den Heer voor sijnen Throon,
End' zijn oock sijn Heyr-krachten:
Door hen doet hy seer groot geweldt,
Soo hy tot Sina heeft in 't veldt,
Voormaels getoont met machten.
O Heer, ghy zijt gevaren op,
Brekende der vyanden kop,
Nemende die gevangen:

[De Brune]

Zoo daverd' *heel* de aerde;
De hemels dropen oock voor God,
Zelfs Sinaï, voor Gods aenschijn,
Des Gods der Isr'eliten.
+ Ghy hebt zeer milden reghen, Heer,
Doen neder-druypen, en uw erf, +5
Vermoeyt en mat, gestercket.
Vw troupe-volcks die woond' daer in:
Door uwe goedigheid, ô God,
Verzaeght ghy den verdruckten.

4 De Heere die gaf sprekens-stof:
Daer was een *over*-groote schaer
Der boden van goe' tijdingh'.
+ De Vorsten *groot* van oorloghs-macht
Die vloden wegh, die vloden wegh: +6
Die t'huis bleef, roof uyt-deelde.
+ Al laeght ghy-lieden tusschen twee
Steen-reken, *zoo vvierd ghy gelijck* +7
Als vleughels eener duyve,
Gelijck met zilver over-deckt;
En welckers veders zijn *ghelijck*
Met geel goud uyt-gesneden.

5 Wanneer d'almachtigh God aldaer
De Koningen verstroyet heeft,
Werdt zy sneeuw-wit als Tsalmon. *II*. *Pause*.
+ De bergh van Basan is Gods bergh.
Een bultigh bergh is Basans bergh. +8
O ghy gebulte bergen,
Wat springht ghy op? God heeft dien bergh
Tot zijne wooningh gansch-begheert:
God zal-der eeuwigh woonen.
+ Gods waghens ende ruytery,
Die zijn tien duyzent tweemael *sterck*, +9
De duyzenden verdubbelt.

6 De Heere die is onder hen,
Een Sinaï in heyligheid:

[Datheen]

Ghy hebt heerlicke gaven fijn,
Ons die verstroyt hier en daer zijn,
Rijck'lick laten ontfangen.

10 Ghy hebt uw' vyanden verjaeght,
Om by u volck seer onvertsaeght
Te woonen vroegh end' spade.
Gelooft zy Godt, die ons met een
Onderhoudt, end' zegent gemeen
Door sijn kracht end' genade.
Godt de Heer is ons' saligheyt,
Hy toont ons sijn goetjonstigheyt
Door verlossingen machtigh.
Het is Godt die sijn volck vry stelt,
End' maeckt dat het blijft ongequelt
Van 's doots gewelt seer krachtigh.

iij. Pause.
11 Het is Godt die in stucken breeckt
Den kop, ja in den gront versteeckt
't Getal onser vyanden.
Hy sal gantsch breken end' verslaen
Dat hooft der gener die voort-gaen
In haer sonden end' schanden.
Godt spreeckt, mijn uytverkoren al
Vyt Basan ick verlossen sal,
Die nu is seer hooghmoedigh.
Ick wilse fraey ende gesont,
Vyt des Meyrs alderdiepsten gront,
Trecken met mijn handt goedigh.

12 Ghy sult dan baden uwen voet
In all' uwer vyanden bloet,
Die ghy slaen sult end' jagen,
Daer sal lecken een yeder hondt
't Bloedt uwer haters, die gewondt
Sullen zijn, end' verslaghen.
Men sagh daer, O mijn Godt end' Heer,
Op-breken end' voortgaen met eer,
d'Arck' des Verbonts gepresen:
De Sangers voor haer henen gaen,
End' de Speel-lieden volgen aen,
Met gesangh uytgelesen.

13 De jonge Maeghden loven t'saem,
Met ghesangh, daer des Heeren Naem,
Met haer trommelen reyne,

[De Brune]

Ghy vaert op in de hooghte:
Ghy hebt ’t ghevangenisse zelfs
Gevanckelick heen wegh ghevoert:
+ Ghy krijght den mensche gaven:
Iae oock de weder-hoorigh’ zelfs, +10
Op dat-ze by u, Heere God,
Geduerigh zouden woonen.
Gelovet moet de Heere zijn;
Hy overlaed ons dagh by dagh:
Die God is onze heyland. *Sela*!

7 Die God is ons een God gewis
Van een volkomen zaligheid:
En by den Heer, den Heere,
Daer zijn uytkomsten voor de dood. *III. Pause*.
+ Voorzekerlick God zal den kop
Van zijn vyanden dempen; +11
Den haire-schedel van de geen’,
Die in zijn schulden henen gaet.
De Heere heeft ghesproken:
Ick zal weer-brengen uyt Basan,
Iae ick zal uyt de diepten *zelfs*
Der zee u weder-brenghen.

+ 8 Op dat ghy uw voet, *jae* de tongh
Van uwe honden, steken mocht +12
In ’t bloed van *uvv* vyanden,
Iae van een yeghelick van *haer*.
Vw ganghen hebben zy, ô God,
Gezien, jae mijns Gods ganghen,
Mijns Koninghs, in het heylighdom:
De zanghers ginghen voren heen,
Daer naer de snaren-speelders:
+ De maeghden trommelend’ in ’t midd’:
Looft God den Heer in de ghemeynt’. +13
Ghy die uyt Isr’el vloeyet.

9 Daer is de kleene Benjamin,
Die over haer geheerschet heeft:

[Datheen]

End’ seggen: O ghy Israel,
Looft den Heer met gesangh end’ spel,
Onder u in ’t gemeyne.
Daer is Benjamin die nu heeft
Groote macht, om dat ghy hem geeft,
Te heerschen over velen:
Iuda, Zabulon, Nephtalin,
Met haer Vorsten zijn komen in,
Vrolick voor u te spelen.

iiij. Pause.
14 Israel, Godt geef u dat ghy
Sijn Koninghrijck aenschouwet vry,
Hy regeert al uw’ wercken:
Wilt doch, Heer, ghy die ons bemint,
’t Werck dat ghy nu in ons begint,
Volvoeren end’ ons stercken.
Om uwes Tempels wil, O Heer,
Sullen u de Koningen eer
Bewijsen met off’randen:
Dies wilt met kracht over al snel,
De boose met haer wapen fel,
T’samen brengen ter schanden.

15 Wilt de wreede Stieren verdoen,
End’ jagen de Volckeren koen,
End’ haer heyrkrachten dwingen:
Heer brenght de stoute tot ootmoet,
Op datse u vallen te voet,
End’ u tribuyt toebringen.
De Heeren Egypti seer rijck,
Ende de Mooren al gelijck,
Met toe-gevouwen handen,
Sullen hen begeven al t’saem
Tot u, end’ prijsen uwen naem,
End’ loven met verstanden.

16 Prijst dien Godt, die hooger gewis
Op-vaert, dan selfs den Hemel is,
Die hy gemaeckt heeft reyne.
Hy is ’t die dat donderen maeckt,
Daer van den Hemel beeft end’ kraeckt,
Door sijn sterckheydt alleyne.
Sijn almachtigheydt doch bekent,
Sijn heerlickheyt schijnt sonder endt,
In ’t landt Israels binnen:

[De Brune]

De Vorsten *oock* van Iuda,
Met *alle* haer vergaederingh;
De Vorsten *oock* van Sebulon,
De Vorsten van Naphtali. *IV. Pause*.
+ Vw God heeft uwe sterckt' gelast:
Wilt doch verstercken *Heere* God, +14
Dat ghy aen ons gewrocht hebt.
De Koninghen die zullen u
Gheschenck toe-brengen, om de wil
Vws tempels te Ierus'lem.

+ 10 Scheldt ghy het wilt ghediert' des riets,
Bestraft de stier-vergaderingh, +15
En kalvers van de volcken:
En dien, die zich daer onder-werpt,
Met stucken zilvers. Hy verstroyt
De volcken, die krijgh lusten.
Daer zullen rijcks-gezanten zelfs
Voort-komen uyt Egypten-land:
Het Mooren-land zal haesten
Zijn handen tot God op te slaen.
+ Zinght God ghy rijcken van der aerd':
Psalm-zinghet *God* den Heere. +16

11 Die in der hem'len hemel rijdt,
Dewelcke daer van ouds af is.
Ziet hy gheeft zijne stemme:
Een stemm' van sterckt'. Gheeft Gode *sterckt'*:
Zijn hooght' is over Israël,
En zijne macht-en-sterckte,
Is *boven* in de hooghe lucht.
O God ghy zijt zeer vreesselick,
Vyt uwe heylighdommen.
+ De God van Israël die geeft
Den volcke sterckte ende kracht. +17
Gelooft zy God *de Heere*.

[Datheen]

Hy is die alsins blijcken doet,
Sijn groote kracht in overvloet,
Die niet is om verwinnen.

17 Ghy zijt, O Heer, seer wonderbaer,
In al die plaetsen daer ghy klaer
Vw' heerlickheydt toont krachtigh:
Israels toeverlaet ghy zijt,
End' uwes volcks kracht, dies altijt
Looft men u, Heer, almachtigh.

Den Lxix. Psalm.

Stem: Lj.

1 ICk bidd' u helpt my, O Godt goedertier,
Want 't water is tot aen mijn ziel geklommen,
In den onreynen slijck ben ick gekommen,
Daer geen gront is, ick ben versoncken schier,
't Water seer sterck treckt my wech metter vloet,
Mijn keel wert heesch, en sal door 't roepen droogen,
Als ick wachte dat my Godt bystant doet,
Vergaen is my dat gesicht mijner oogen.

2 Ick heb' och armen, (doch sonder mijn schult)
Meer vyanden dan ick heb op 't hooft hayren:
Die om mijn schade te soecken voort-varen,
Die werden met kracht end' rijckdom vervult.
Alsoo moet ick betalen dat ick niet
Hebbe gerooft: Maer ghy bekent, O Heere,
Mijn dwaesheyt groot, daer beneven ghy siet
Mijn sonden al, die my mishaghen seere.

3 O Heere, die door uwe groote macht,
De sterckte der heyrkrachten kont doen beven,
Maeckt datse die hen u gantsch overgeven,
Door my niet beschaemt werden noch veracht.
O Godt, hen die u aenroepen bystaet:
Datse niet beschaemt werden door mijn schaden,
Om uwes Naems wil ben ick soo gesmaet,
Om uwent wil ben ick met schand' beladen.
j. Pause.
4 Mijn broeders houden my als een vreemt man,
Als eenen onbekenden sy my achten,
Om dat uwes huys liefde my met krachten
Heeft verteert, en dat ick u saeck neem an.
De smaet der boosen daer med' dat ghy, Heer,
Seer wert versmaet, is over my gevallen.

Johan de Brune (de Oude) en Petrus Datheen, ***Davids Psalmen, Gedicht, aen d'eene zijde, door Petrum Dathenum; aen d'ander zijde, door J. De Brune***

[De Brune]

LXIX. PSALM.

Davids Psalm: voor den Opper-zanghmeester, op Schoschannim.

1 VErlost my, ô God, want de wat'ren zijn
Gekomen *tot my*, *zelfs* tot aen de ziele.
Ick ben ghezoncken in een grond'loos modder,
Daer niet en is te staen: ick ben gheraeckt
In water-diepten, daer de stroom my ruckt.
Ick ben vermoeyt van weghen al mijn roepen:
Mijn keel is heesch, mijn ooghen die vergaen,
Daer ick op mijnen God verhoop en wachte.

+ 2 Zy die my zonder oorzaeck haten, *Heer*,
Die zijn meer, als de hairen mijnes hoofdes: +2
Zy zijn gansch sterck, die mijn vernietingh zoecken,
Die my om valsche reden vyand zijn.
Het gene dat ick niet gerooft en hebb',
Dat moet ick alsdan wederomme geven.
O Godt, ghy wetet mijne dwaesheid wel,
En mijne schulden zijn u niet verholen.

3 En laet-ze door my, die u wachten, Heer,
Heer der heirscharen, niet beschaemet worden:
+ En laet-ze door my niet te schande komen,
Die u aen-zoecken, ô God Israëls: +3

[Datheen]

Ick hebb' altijt gevast, ja geweent seer,
Doch was ick daerom bespot van hen allen.

5 Ick hebb' my eenen sack gegort aen 't lijf,
Maer sy hebben daer med' den spot gedreven;
Den brassers, die hier seer hoogh zijn verheven,
Ben ick daegh'lijcks een spot en tijt-verdrijf.
Maer ick bid u, O Heer, gestadelick,
Laet mijn gebedt u wesen aengename,
Na uwe goedigheydt genadelick
Staet my getrouw'lick by ter tijdt bequame.

6 Treckt my uyt den slijck, tot my u begeeft,
End' laet, O Heer, my daer in niet versincken,
Helpt my van mijn haters, niet laet verdrincken
My in 't diep water, 't welck geen gront en heeft:
Maeckt dat ick niet versmoor in desen vloet,
Dat de diepten my niet te grond' en trecken.
End' dat de kuyl hem niet open en doet,
Om my te verslinden end' te bedecken.

7 Vwe genaed' is vol troosts, O Heer, goet,
Daerom wilt nu mijn begeeren verhooren,
Wilt tegen my uwe goetheydt oorbooren,
End' toont my u lieflick aenschijn seer soet.
Wilt uwen knecht u aenschijn bergen niet,
Want ick ben vol van angst, niet om doorgronden,
Dies haest u, Heer, in den noodt my aensiet:
Verhoort doch mijn klagen tot deser stonden.

ij. Pause.
8 Maeckt u op Heer, in dese tegenheydt,
Om mijn ziele te behouden in 't leven,
Tot spijt mijner vyanden hoogh verheven:
Helpt my uyt dees' banden end' smadigheyd.
V is mijn verachtheyt seer wel bekent:
Mijn schaemt en schand daer ick in ben versteken,
Mijner vyanden boosheydt sonder endt,
Is oock voor u openbaerlick gebleken.

9 't Herte my breeckt door desen smaet onvry,
Ick quel end' ben van yeder man verlaten:
Ick wachte (maer vergeefs in aller maten)
Of yemandt med'lijden hadde met my.
Want als ick langh op hen hebbe gewacht,
't Is al om niet, geenen troost sy my schincken,
Sy spijsden my met galle dagh end' nacht,
En gaven my niet dan Edick te drincken.

[De Brune]

Want ick verdraghe smaed, om uwent will',
En schande heeft mijn aenghezicht bedecket: *I. Paus*.
+ Ick ben mijn broeders als een vremdelingh,
En onbekent aen mijne moeders kind'ren. +4

4 Den yver uwes huys heeft my verteert,
Vw smaders smaden zijn op my gevallen:
Ick weende in het vasten mijner ziele:
Maer het wierd my tot allerhande smaed.
+ Ick hebb' een zack tot mijn kleed aen-gedaen:
Maer ick ben hen tot een spreeck-woord geworden. +5
De poorte-richters klappen *steeds* van my:
Ick ben een speel-lied by de wijne-drinckers.

5 Maer ick: tot u, ô Heer, is mijn ghebed:
Daer is een tijd, ô God, des wel-behaghens,
Door grootheid-ende-veelheid uwer gunste.
Verhoort my, door de trouwe uwes heils:
+ Ruckt my uyt 't slijck, laet niet toe, dat ick zinck',
Laet my gereddet worden van mijn haters, +6
En uyt de diepten van de water-*stroom*:
Laet my de water-vloed niet over-stroomen:

6 Maeckt dat de diepte my niet en verslind',
Den put zijn mond niet over my en sluyte.
Verhoort my, want uw gunst is goed, ô Heere:
+ Ziet my aen, nae de menighvuldigheid
Van uw barmhertigheden: en wilt niet +7
Vw aenghezicht van uwen knecht verberghen:
Want my is bangh: haest u, verhoort my, *Heer*:
Wilt tot mijn ziele naed'ren, en bevrijd-ze.

II. Pause.
+ 7 Verlost my doch om mijn vyanden will'.
Ghy weet mijn smaet, mijn schaemte, en mijn schande, +8
Al mijn benauwers zijn voor u, ô Heere:
+ Mijn herte breeckt my door on-eer-en-smaed:
En ick ben zeer ellendigh-ende-zwack: +9
Ick hebbe *langh* ghewacht nae mede-lijden:
Maer daer en wasser geen: nae troosters *oock*,
Maer ick en hebb' die nerghens uyt-ghevonden.

[Datheen]

10 Maeckt haer tafel, en maeltijden niet kleyn,
Hen tot een strick, ja datse daer van sterven:
Laet hen altijdt dienen tot haer verderven
Haer wellusten end' haer vreughden onreyn.
Laet haer oogen alsoo verblindet zijn,
Datse gantsch niet konnen sien noch aenschouwen,
Breeckt hen de Lendenen door smert end' pijn,
Maeckt dat haer beenen onder hen verflouwen.

iij. Pause.
11 Stort over hen, Heer, uwe toornigheyt,
Omringhtse met uw' ongenade krachtigh:
Dat niemant in haer steden zy woonachtigh,
Maer woest blijven tot in der eeuwigheyt.
Want de boose hebben hen niet geschaemt
Hem te quellen, dien ghy slechts wilt kastijden:
Als ghy yemant tuchtight, soo 't u betaemt,
Dien bespotten sy t'saem met groot verblijden.

12 Vermenight haer sonden, maecktse beschaemt,
Van uw' goetheydt laetse wesen versteken:
Haer naem zy uyt 't Boeck des levens gestreken,
Laets' onder den vromen niet zijn genaemt.
Maer hoewel ick ellendigh ben end' kranck,
Ghy sult nochtans mijn troost en toevlucht wesen.
Ick sal uwen naem loven met gesanck,
Met danckbaerheyt wort ghy van my gepresen.

13 Sulcks is den Heer dancklicker t'aller tijdt,
Dan Ossen die klauwen end' hoornen dragen:
Dit sullen sien d'ellendige verslagen:
End' sullen daer in wesen seer verblijdt.
Haer hert sal wederom 't leven ontfaen,
Want Godt verhoort den benouden en armen,
Hy sal sijn volck oock niet laten vergaen
In den put, maer hem daer over ontfarmen.

14 Ghy Hemel en Aerde prijst sijn goetheyt,
Ghy Zee, en Visschen die in 't water leven,
Want Godt wil hem tot Zions hulp begeven,
Hy sal Iuda bouwen in sekerheyt.
Daer sullen woonen Godes knechten al,
Ende haer zaedt sal alsulcks oock be-erven:
Een yeder die Godts Naem beminnen sal,
Die sal daer een vry wooninge verwerven.

[De Brune]

8 Zy hebben gal gegeven tot mijn spijs;
End' in mijn dorst met edick my ghedrencket.
+ Haer tafel voor haer tot een strick ghedijde,
En tot vergeldingh, tot een valle-strick: +10
Laet haere ooghen schem'ren, om te zien:
En doet ghy haere lend'nen stedes waggh'len;
Stort over hen uyt uwe grimmigheid: *III. Pause*.
+ Dat uwe torens-hitte haer aen-grijpe.

+11

9 Haer treffelick-paleys dat werde woest:
Dat gheen inwoonder zy in hare tenten:
Want zy vervolgen, dien ghy hebt geslagen:
En maken een verhalingh van de smert
Der ghene, die ghy zelfs gewondet hebt.
+ Doet ghy verkeertheid toe, tot haer verkeertheid;
En wilt doch niet toelaten dat zy oyt +12
Tot u gerechtigheid, *Heer*, komen zouden.

10 Laet-z' uyt-gedelght zijn uyt des levens boeck,
En by de vrome niet geschreven worden.
Doch ick ben zeer-ellendigh, end' in smerte.
Vw heyl, ô God, zet my op eenen burght.
Ick zal Gods naeme prijzen met gezangh,
En met danckzeggingh zal ick hem groot maken:
+ En 't zal God liever zijn, dan eenen os,
Of als een stier met hoornen en splijt-klauwen. +13

11 De nedrigh zullen bly zijn, als-z' het zien:
En ghy die Gode zoeckt, uw hert zal leven:
Want *God* de Heer hoort die daer zijn nood-durftig:
+ End' hy verachtet zijn ghevanghen' niet.
Dat hem den hemel, aerde, ende zeen, +14
En alles wat daer inne wriemelt, prijze:
Want Sion zal van God behouden zijn:
En hy zal Iudas steden *vveer* op-bouwen:

12 Zoo datmen aldaer weder woonen zal,
En datmen haer in erff'nis zal bezitten.
En 't zaet van zijne knechten zal haer erven:
Zijns naems lief-hebbers zullen daer in zijn.

[Datheen]

Den Lxx. Psalm.

Stem: xvij.

1 O Godt op wien mijn hope staet,
Haest u, helpt my, vrijd my van schanden,
Tot mijnen bystant streckt u handen,
Verdoet al mijn vyanden quaet,
Die na mijn ziel listelick jagen,
Moeten vol schand zijn en verdriet,
Die my willen brengen tot niet,
Moeten vlieden, en zijn verslagen.

2 Die my jagen seggen eenpaer:
Ha, ha, daer, daer, met open kele,
Laet hen toekomen schanden vele,
Die sy my wenschen voor end' naer.
Maer dat hy in uw' hulp verblijde,
Die sijnen toevlucht tot u heeft,
End' hem gantsch'lick tot u begeeft,
Dat hy u love t'allen tijde.

3 O Heer, wilt u haesten seer snel,
Tot my die arm ben end' ellendigh,
Ghy zijt mijn hulper seer bystendigh,
Haest u, helpt my uyt dit gequel.

Den Lxxj. Psalm.

Stem: xxxj.

1 MYn hoop stell' ick op u gestadigh,
Wilt my bewaren, Heer,
Voor een eeuwigh oneer,
Verlost my o mijn Godt genadigh,
Door u goetheyt gepresen:
Wilt my bystandigh wesen.

2 Helpt my, end' opent my uw' ooren,
Weest doch mijn toeverlaet,
In der noot my bystaet,
Ghy hebt my te helpen ghesworen,
Geen sterckten groot noch kleyne
Hebb' ick dan u alleyne.

[De Brune]

LXX. PSALM.

Davids Psalm, voor den Opper-zanghmeester om te doen gedencken.

1 O God, tot mijn verlossingh haest,
Haest u, ô Heer, tot mijne hulpe:
Laet haer beschaemt en schaem-rood worden,
Die daer nae mijne ziele staen:
Laet haer met schand' te rugghe keeren,
Die daer lust hebben aen mijn quaed:
+ Laet haer, tot haers beschamingh-loon,
Te rugge gaen, die ha, ha, zeggen. +2

2 Laet alle die u zoecken, Heer,
In u verheught en blijde wezen:
Laet uwes heils lief-hebbers zeggen,
God zy gheduerigh-groot gemaeckt.
Doch ick ben arm, en gansch-ellendigh:
+ O ghy God, spoedight u tot my:
Ghy zijt mijn hulp die my bevrijdt: +3
En wilt doch niet vertoeven, Heere.

LXXI. PSALM.

1 OP u, ô Heer, ick my betrouwe:
En laet in eeuwigheid

[Datheen]

3 Vyt der boosen handen onreene,
Vyt der Tyrannen handt,
Die geweldt doen in 't landt,
Helpt my, want troost noch hulpe geene
En hadd' ick al mijn leven,
Dan u, O Heer verheven.

4 Soo haest als ick hier was geboren
Vyt mijns moeders lichaem,
Heb ick op uwen Naem
Mijn hoop gestelt, Heer, uytverkoren,
Vwen Naem t'allen tijden
Verbreyd' ick met verblijden.

j. Pause.
5 Men hout my voor een seer vreemt wonder,
Doch ghy zijt, Heer, mijn kracht,
Mijn toevlucht dagh end' nacht:
Maeckt dat ick mach zijn een verkonder
Vw's lofs end' uwer eeren,
End' die steeds mach vermeeren.

6 Als ick, Heer, oudt end' koudt sal wesen,
End' swack, vol van verdriet,
Wilt my verwerpen niet.
Als ick oock sal zijn, Heer, gepresen,
Ellendigh boven maten,
Wilt my dan niet verlaten.

7 Want tegen my houden te same
Mijn vyanden seer quaedt
Eenen listigen raedt:
End' tegen my wreedt end' grousame
Met een sy hen verbinden,
Die my willen verslinden.

8 Sy spreken: Haest, laet ons hem vangen,
Want geen hulpe voorwaer
Vindt hy verre noch naer.
Dies wilt van my, in dit verlangen,
Niet wijcken, maer u, Heere,
Tot mijn hulp haesten seere.

9 De haters die my staen na 't leven,
Moeten beschaemt zijn al,
End' haest komen ten val:
Die tot mijn schade hen begeven,
Laets', O Heer, zijn mispresen,
End' met spot bedeckt wesen.

[De Brune]

My niet beschaemet zijn:
Door uw gherechtigheid my reddet:
+ Bevrijdt my: neyght uw oore,
Tot my, en my verlosset. +2

2 Wilt my tot eenen rotz-steen wezen,
Op dat ick daer in woon',
En steedts daer in mocht gaen.
Ghy hebt tot mijn verlossingh order
Gegeven: want ghy, *Heere*,
Zijt mijn rots, en mijn hooghte.

+ 3 Bevrijdt my, van de hand des boozen,
O mijn God: van de hand +3
Des genen die verkeert,
En met een scherpe trotsheid handelt.
Want ghy zijt mijn hoop, Heere:
Mijn steunsel van mijn jeught aen.

+ 4 Ick steune op u van den buycke:
Ghy zijt mijn hulp gheweest +4
Van 's moeders ingewand.
Mijn lof die is voor u geduerigh. *I. Pause*.
+ 'k Ben velen als een wonder:
Ghy zijt mijn stercke toe-vlucht. +5

5 Laet mijnen mond, Heer, alle daeghe
Vervult zijn met uw lof,
En met uw heerlickheid.
+ Verwerpt my niet in d'oude jaren:
En wilt my niet verlaeten, +6
Terwijl mijn kracht verdwijnet.

+ 6 Want mijn vyanden van my spreken,
En die mijn ziel bespien, +7
ij. Pause.

[Datheen]

10 Boven de daegh'lijcksche lof-sangen
Sal van my zijn verbreydt,
Heer, uw' gerechtigheydt.
De gaven die ick heb ontfangen,
Die niet zijn om doorgronden,
Sal ick altijdt verkonden.

11 Ick sal vrymoedighlick daer treden,
End' sien de wercken aen
Die ghy, Heer, hebt gedaen.
Van my werden altijdt beleden
Vw' oprechte voetpaden,
End' uw' groote weldaden.

12 Van jonghs aen heb ick, Heer, gepresen,
Vwe wercken verstaen,
Daer van doende vermaen:
Dies als ick oudt end' grijs sal wesen,
Wijckt dan niet van my Heere,
Dien ick alleen vereere.

13 Tot dat ick allen die nu leven,
End' oock haren geslacht
Verklaert hebb' uwe macht.
Vw' oordeelen zijn hoogh verheven,
Daer door ghy, soo wy mercken,
Doet seer veel wonder-wercken.

iij. Pause.
14 Wie is met u te vergelijcken?
Die my proeft met angst groot,
Kruys end' allerley noot:
Die my geeft van nieuws, soo 't mach blijcken,
't Leven tot mijn oorboren,
't Welck scheen te zijn verloren.

15 Vyt den diepen put onder d'eerde
Hebt ghy my gevoert, Heer,
End' mijn rijck verbreydt seer,
End' als ick overweldight werde,
Met u aengesicht krachtigh,
Troost ghy my, Heer, Almachtigh.

16 Dies sal ick op den Psalter spelen:
End' singen met bescheydt,
Van uw' getrouwigheydt:

[De Brune]

Die houden raed te zaem:
+ Zy zegghen, God heeft hem verlaten,
Vervolght hem, ende grijpet: +8
Want daer is geen verlosser.

7 O God, en weest van my niet verre;
Mijn God, haest tot mijn hulp:
Laet, die my tegen zijn
+ Te schande en te niete worden:
Laet hen, die mijn quaed zoecken, +9
Met smaed en schaemt' bedeckt zijn.

II. Pause.
+ 8 Doch ick zal noch geduerigh hopen,
En ick zal all' uw lof +10
Noch grooter maken, *Heer*:
Mijn mond die zal noch alle dage,
Vw recht, uw heil vertellen:
Schoon ick 't getal niet kenne.

+ 9 Ick zal nu in de kracht des Heeren,
Des Heeren henen gaen; +11
En uw gherechtigheid,
Iae uw alleen, indachtigh maken.
+ Ghy hebt my onderwezen,
O God, van mijner jeught aen. +12

10 Tot hier vertell' ick uwe wond'ren:
Verlaet my niet, ô God,
Tot aen den ouderdom,
+ En grijsheid: tot dat ick 't geslachte
Vw arm, en al naekommers +13
Vw sterckt' vertelt zal hebben.

11 Zoo is oock alle uw gherechtheid,
O God, tot in de hooght:
Die groote dinghen doet. *III. Pause*.
+ O God wie isser uws ghelijcke?
Die my veel angst en quaden +14
Doet zien, doet wy weer leven.

+ 12 Ghy zult my, uyt der aerds af-gronden,
Doen we'er op-gaen. Ghy zult +15
Mijn grootheid groot doen zijn:

[Datheen]

Godt Israels sonder vervelen,
Sal ick u lof voortbringen,
Op de Harp, end' u singen.

17 Mijn lippen haer in u verblijden,
End' prijsen oock eenpaer,
Vwe heerlickheyt klaer.
Mijn ziel die ghy hebt uyt dat lijden
Gebrocht, die is ontsteken
Met vreught, Heer, onbesweken.

18 Mijn tongh wil ick u overgeven,
Om uw' gerechtigheydt
Te melden overbreydt.
Ghy verderft de boos' ongenadigh,
Datse met schanden sterven,
Die soecken mijn verderven.

Den Lxxij. Psalm.

1 WIlt doch u gericht overgeven,
Vwen Koningh, O Heer,
End uw' gerechtigheyt daer neven,
Sijnen Sone met eer,
Op dat hy al u volck voortrede
In der gerechtigheydt,
End' d'arme bescherme met vrede,
In aller billigheydt.

2 Dat de bergen den vrede rijcke,
Onder 't volck brengen voort,
End' de heuvelen desgelijcke,
Dat recht, Heer, na u woort.
Hy sal die by dat recht bewaren,
Die met noodt zijn gequelt:
End' uytroeyen diese beswaren,
Met kracht ende gewelt.

3 Van een yeder der onderdanen
Sult ghy steedts eer ontfaen,
Soo langh als de Son end' de Mane
Sullen schijnen voortaen.
Hy daelt als den regen bequame
Op 't velt aen elcken kant,

[De Brune]

En ghy zult my rondom vertroosten:
+ Ick zal u oock dan loven,
Met 't instrument der luyte: +16

13 Mijn God, ick zal uw trouwe *loven*,
Ick zal u met de harp,
O heiligh Israëls,
Psalm-zingen. Als ick u Psalm-zinge,
+ Mijn lippen zullen juyghen,
Mijn ziel, die ghy verlosset. +17

+ 14 Oock zal mijn tonghe, gansche daghen,
All' uw' gherechtigheid, +18
Vyt-spreken-met-voordacht.
Want zy dewelcke mijn quaed zoecken,
Die zijn beschaemt gheworden,
Iae zijn schaem-rood geworden.

LXXII. PSALM.

Voor Salomon.

1 GEeft, Heer, den Koninck uwe rechten,
En uw gherechtigheid,
Aen 's Koninck zoon: zoo zal hy richten
Vw volck rechtvaerdelijck,
En met recht uwe onder-druckte.
+ De berghen zullen 't volck
Den vrede draegen, en de heuv'len +2

[Datheen]

End' als den dauw seer aengename,
Op dat verdorde landt.

4 Onder sijn Rijck sullen schoon bloeyen,
De goede menschen al:
In pays sullen sy soo langh groeyen,
Als de Maen schijnen sal,
Van d'een Zee streckt sijn Rijck gepresen,
Tot d'ander Zee bekent:
Van Euphrates sal 't verbreydt wesen,
Tot aen des wereldts end.

5 Hem sullen met gevouwen handen
Mooren vallen te voet:
Oock sullen kussen sijn vyanden
d'Aerde met groot ootmoet.
Die in 't Meyr heerschen end' d'Eylanden,
Sullen geschenck doen reyn,
d'Arabers sullen met verstanden
't Selve doen al gemeyn.

Pause.

6 Alle Koningen sullen t'same,
Hem aenbidden met een:
Die Heyd'nen sullen sijnen name
Prijsen, groot ende kleen.
Hy sal den armen t'sijner baten,
Verlossen die nu schreyt,
End' helpen hem die is verlaten,
Vyt sijn ellendigheyt.

7 Hy sal den armen en den kleenen
Genadigh zijn end' goet,
Den genen die schreyen end' weenen,
Wert hy vriend'lick en soet.
Hy salse voor 't gewelt bewaren,
End' voor 't bedrogh seer quaet:
Hy sal oock 't bloet sijner dienaren
Hoogh achten vroegh end' spaedt.

[De Brune]

Oock door gherechtigheid.

2 Hy zal d'ellendigh' des volcks richten,
Hy zal het arm ghezind
Verlossen: ende den verdrucker
Zal hy in stucken slaen.
+ Zy zullen u, *ô Heere*, vreezen
Zoo langhe als de zonn', +3
En als de mane zullen wezen,
Van d'een tot d'ander eeuw.

3 Hy zal neer-dalen, als een reghen,
Op 't af-ghemaeyde-gras,
Ghelijck des hemels droppelinghe,
Die d'aerde vochtigh maeckt.
+ De vroom' zal bloeyen ende groeyen,
In zijnes levens tijd: +4
En daer zal veelheid zijn van vrede,
Tot dat 't is zonder maen.

4 En hy zal van de zee af heerschen,
Tot aen de ander zee:
En van de *groote* hooft-riviere
Tot d'eynden van der aerd'.
+ d'Inwoonders van de dorre plaetsen
Die zullen van voor hem +5
Zich buyghen: zijn vyanden zullen
't Stof lecken *met de tongh*.

5 En Tharsis Koninclijcke-Vorsten,
d'Eylanden verr' en wijd,
Die zullen *haere* gaeven brenghen: *Pause.*
+ De Koninghen des lands
Van Seba en van Scheba zullen +6
Voortbrenghen haer gheschenck:
Iae alle Koninghen die zullen
Voor hem gheboghen zijn.

6 Hem zullen alle Heydens dienen;
+ Want hy zal d'armen-man,
Die roept, en den bedruckten, redden, +7

[Datheen]

8 Den armen sal hy oock uytgeven
Dat Arabische Gout,
Sy sullen hem alle haer leven
Dienen t'saem met eenvout:
Dat Koorn sal overvloedigh wesen,
't Veldt vol zijnd' over al:
Gelijck de boomen hoogh geresen
Des Libans ruysschen sal.

9 Dan sullen bloeyen in de steden
Borger ende Koopman,
Sy sullen toenemen in vreden
Gelijck 't groen gras voort an.
Des Koninghs naem sal bekent blijven,
Elck sal dies doen vermaen:
Sijn roem sal soo lange beklijven
Als Son end' Mane staen.

10 Der Heydenen alle geslachten
Werden hem onderdaen:
Sy sullen hen geluckigh achten,
End' prijsen hem voortaen,
Sprekende: Gelooft zy de Heere,
Des volcks van Israel,
Die in 't werck is wonderlick seere,
Ia hy end' niemant el.

11 Heerlick gelooft werde sijn name
Tot in der eeuwigheydt:
De landen moeten vol zijn t'same
Van sijner heerlickheydt.

Den Lxxiij. Psalm.

1 GOdt is nochtans troostlick en soet
Israel, oock yeder man goet:
Die met een hert en gemoet reyne,
Bewaert sijn woorden groot en kleyne.
Doch so hadden mijn voeten schier
Gestruyckelt uyt mijnen wegh hier,
Ick lagh by-na gevallen plat,
Geweken uyt den rechten padt.

[De Brune]

En die geen helper heeft:
Hy zal verschoonen den geringhen,
En die ghebreckigh is:
Hy zal de zielen van den armen
Verlossen-en-ontslaen.

7 Hy zal bevrijden haere zielen,
Van argh-list en ghewelt:
Haer bloed zal dier zijn in zijn ooghen:
Zijn leven zal langh zijn.
+ Men zal hem goud van Scheba gheven,
Men zal gheduerighlick +8
Voor hem *gaen* bidden, en hem zegh'nen,
Geheele daghen *deur*.

8 Indien in 't land een hand vol koren,
Op 't hooft der bergen, is;
Zijn vrucht zal als de Liban ruisschen:
+ En die van uyt-'er stad
Die zullen, als het aerd-kruyd, bloeyen. +9
Zijn naem zal altoos zijn:
Iae zijnen naeme zal voort-zetten,
Zoo langh de zonn' zal zijn.

+ 9 All' Heidens zullen hem gheluckigh
Verklaren. God de Heer, +10
De God van Isr'el zy gelovet,
Die alleen wond'ren doet.
+ Ghelooft moet altoos zijn de naeme
Van zijne heerlickheid. +11
All' d'aerde zy vol van zijn eere.
't Zy amen, amen *'t zy*.

De gebeden van David Isays zoon hebben een eynde.

LXXIII. PSALM.

Asaphs Psalm.

1 IAe God is immers Isr'el goed,

[Datheen]

2 ’t Verdroot my seer dat ick aensagh,
Der boosen spoet menigen dagh:
Ick konde seer swaerlick gehingen
Haer groot geluck in allen dingen.
Want sy staen niet in ’s doots gevaer,
Maer sy blijven vast’lick eenpaer,
Fijn ende gesont sy voortgaen,
Als Palleysen verciert sy staen.

3 Als ander menschen zijn geplaeght,
Sy blijven vry end’ onvertsaeght,
Als ongeluck komt over allen
Sy gaen daer geen slagen en vallen.
Dies is haer trotsen groot geacht,
Een kost’lick dinck heet hare kracht:
Datse met gewelt vangen aen
Moet goet heeten end’ wel gedaen.

4 Haer oogen pruysten seer hoogh op,
Vyt haren vetten dicken kop,
Sy gaen slechts om met sulcke rencken
Als sy voornemen end’ bedencken.
Sy brengen alle dingh tot niet,
End’ roemen van ’t quaet end’ verdriet
Datse den vromen doen, dies sy
Daer na trotselick spreken vry.

j. Pause.
5 Sy steken stout’lick den mont snel
Na den Hemel, end’ spreken fel,
Haer tonge wreet (doch kleyn van weerde)
Relt valsch’lick over de gantsch’ eerde.
Dies struyckelt Godts volck ende valt,
End’ twijffelt in sulck een gestalt:
Men schenckt hen, end’ het drinckt met leydt
Als water al dees’ tegenheydt.

6 Sy spreken vermetelick seer,
Soud’ oock uyt sijnen Throon de Heer
Ons doen aensien ende bemercken?
Soud’ Godt acht nemen op ons’ wercken?
Dit zijn de Godtloosen seer quaet,
Doch sietmen dat het hen wel gaet,
End’ datse werden zadt end’ rijck,
Hier op aerden alle gelijck.

7 Sal ’t om niet zijn dat mijn ziel heeft
Onstraffelick end’ wel geleeft?

[De Brune]

Aen haer, die reyn van herten zijn.
Maer my aengaende, mijne voeten
Die waren by-nae uyt-gheweken:
Mijn treden schoten uyt by-nae.
+ Want ick was nijdigh op den dwaes,
Als ick de voorspoet, ende vre’ +2
Der goddelooze *menschen* zagh.

2 Gheen banden zijnder tot haer dood:
Haer kracht is frisch: zy en zijn niet,
Als ander menschen, in ellende:
+ Noch worden niet gheplaeght met ander.
Daerom omhelst haer hoovaerdy: +3
Gheweld bedeckt haer als een kleed:
Haer ooghen puylen uyt van vet:
+ Wat ’t hert in-beeld, dat gaet zoo voort.
+4

3 Zy doen uyt-teeren-en-vergaen,
En spreken booslick van gheweld. *I. Pause*.
+ Zy spreken als van uyt’er hooghte,
Zy steken haer mond op ten hemel: +5
Haer tonghe wandelt op der aerd.
Dies keert zijn volck zich herwaerts heen:
Mids wat’ren van een volle kelck
Haer dickwils worden uyt-ghedruckt.

[Datheen]

Hebb' ick om niet in allen standen,
Met onschuldt gewasschen mijn handen?
Hebb' ick vergeefs geweest gequelt?
Is al mijn smert als niet getelt?
Is mijn kruys (dat t'allen stonden
My toequam) niets weerdt bevonden?

8 Maer wild' ick met sulck onverstant
Spreken: ick soud' sondigen, want
Ick moest verdoemen end' beswaren
All' uw' kind'ren, Heer, die oyt waren.
Daerom hebb' ick arbeyt gedaen,
Om dit stuck eens recht te verstaen,
Doch het blijft my voor ende naer
Schier onbegrijpelick end' swaer.

9 Tot dat ick in dat Heylighdom
Vwes Tempels, Heer, gingh al-om,
Dan kond' ick den uytgangh aenschouwen,
Der Godtloosen met groot benouwen.
Daerom wandelen sy voorwaer
Op eenen gladden wegh eenpaer,
Daer van sy gestort zijn terstondt,
End' varen haest ter hellen grondt.

ij. Pause.
10 Dan is verwondert yeder man,
Datse soo haest komen daer van,
End' soo tot niet werden geslagen,
Te gront met schricken end' vertsagen.
De schijn haers rijckdoms haest vergaet,
Sy zijn veracht end' seer versmaet,
Gelijck als een droom ongewis
Vergaet, alsmen ontwaket is.

11 Doch gingh my sulcx seer na altijt,
Het queld' end' maeckte my vol spijt,
Ia 't heeft my de nieren doorsteken,
Veel harder dan ick 't kond uytspreken.
Ick was uytsins in sulck verdriet,
Ia, ick was by my selven niet,
Maer als een Kalf onwijs en bot,
Als ick soo murde tegen Godt.

12 Nochtans wat my, Heer, wedervaert,
Ick hangh u aen, zijnde beswaert,
Want in 't lijden dat my benouwet,

[De Brune]

+ 4 Hoe zoud ’t God weten, zeggen zy,
En kennis by den Hooghsten zijn? +6
Ziet deze zijn godlooze *menschen*,
En hebben op dees eeuwe ruste,
Vermeerend’ hare macht en goed.
+ Ick hebb’ mijn hert vergeefs ghereynt,
Ick hebb’ mijn handen oock vergheefs +7
Gewasschen in onnoozelheid:

5 Terwijl ick daeghlicks ben gheplaeght,
En dat oock alle morghenstond
+ Mijn straffe daer is. Zoo ick zeyde,
Ick zal oock op die wijze spreken; +8
Ziet ick zoud’ alzoo aen ’t gheslacht,
Van uwe kinders trouwloos zijn:
Doch ick dacht op ’t verstant van dit,
Maer in mijn oogen was het moeyt’:

+ 6 Tot ick gingh in Gods heilighdom,
En dat ick merckte op haer eynd. +9
Ghy zet-ze wis op gladde plaetsen,
Ghy doet-ze in verwoestingh vallen.
Hoe zijn-z’, als in een ooghen-blick,
Geworden, tot verwoestingh, Heer! *II. Pause*.
+ Hoe gaen zy t’eynd’, en worden zoo
Te niet, van weghen vreez’ en schrick! +10

7 Wanneer dat ghy ontwaeckt, ô Heer,
Zoo zult ghy haer ghedacht versmaen,
Als eenen droom, naer het ontwaken.
+ Wanneer mijn herte was ghezwollen,
En dat ick in mijn nieren scherp +11
Geprickelt wierde: doe was ick
Verstandeloos, en wiste niet:
Ick was een groote beest by u.

[Datheen]

Met uw' handt ghy my onderhouwet.
Ghy geleydt my na uwen raet,
Trouwelick, Heer, mijn toeverlaet,
Tot dat ick fijn werde gebracht
Ter eeren, Heer, door uwe kracht.

13 Als ick dan u hebb', O Heer mijn,
Soud' daer yet anders mijn Godt zijn?
Soud' ick ergens groot ofte kleene,
Een Godt hebben dan u alleene?
Maer ick werde nu gantsch versmacht,
Mijn hert verliest al sijne kracht,
Doch ghy zijt, Heer, mijn troost geheel,
Mijn borcht, mijn toevlucht, mijn erfdeel.

14 Want sy die van u wijcken af,
Sullen vergaen, end' zijn als kaf,
Sy sullen voor u niet beklijven,
Die valsche Godts-diensten bedrijven.
Tot u, Heer, wil ick houden my,
End' mijnen toevlucht nemen vry,
Dat is my 't beste, dies ick sal
Altijdt melden uw' wercken al.

Den Lxxiv. Psalm.

1 HOe komt dat ghy ons verstroyt, o Godt mijn?
Dat uw' gramschap over ons seer ontsteken,
Dicken roock uytwerpt, soo 't hier heeft gebleken,
Die wy doch schapen uwer weyden zijn?

2 Vwes volcks dat ghy hebt verworven reyn,
Gedenckt doch eens, end' u erfdeel bevrijdet,
Gedenckt des Berghs Zyon die nu angst lijdet,
Dien ghy verlost end' gekocht hebt alleyn.

3 Staet op, Heer, end' gantsch'lick te niete doet,
Den hoop der godtloosen vyanden t'samen,
Die moetwillighlick sonder hen te schamen,
V huys wreedelick treden onder voet.

4 Daer uw' wercken voortijts waren vertelt,
Daer hoortmense brullen en wreed'lick tieren:
Haer schand'licke teeckenen end' banieren
Hebben sy daer opgericht end' gestelt.

5 Een yeder van hen arbeyt nu met vliet,
Om uwen heyl'gen Tempel te bederven.
Met bijlen sy even houwen end' kerven,
Soo sulcks in eenen grooten bosch geschiet.

[De Brune]

+ 8 Zoo zal ick dan steeds by u zijn.
Ghy hebt mijn rechter-hand ghevat. +12
Door uwen raed zult ghy my leyden:
En daer naer zult ghy my op-nemen,
+ In heerlickheid. Wien hebb' ick doch
Daer in den hemel, nevens u! +13
Benevens u en is oock niet,
Het ghene my op aerd' behaeght.

9 Indien mijn vleesch en hert bezwijckt;
God is de rotz-steen van mijn hert,
En mijn erfdeel in eeuwigheden.
+ Ziet, die verr' van u zijn, verdwijnen.
Ghy roeit uyt elck die van u dwaelt. +14
Maer ick; Gods naerd'ringh is my goed.
'k Zett' op den Heer, Heer, mijne hoop':
Op dat ick all' uw doen vertell'.

LXXIV. PSALM.

Een onderwijzinghe voor Asaph.

1 WAerom verstoot ghy, ô God, voor altoos?
VVaerom doch zoude uwe gramschap teghen
De kudde schapen uwer weyde roocken?
Gedencket doch aen uw vergaderingh:

+ 2 *Ghedenckt* aen 't volck dat ghy verworven hebt,
De roede uwer erf, die ghy verlosset: +2
Aen Sions bergh, daer op ghy placht te woonen.
+ Heft uwe voeten tot ghestaegh verderf.
+3

[Datheen]

6 ’t Heerlick schut-werck, uytgesneden so wel,
’t Welck een cieraet uw’s huys was onderwijlen,
Hebben sy met houw-messen end’ met bijlen
Ontstucks gehouwen end’ verwoest seer fel.

7 Sy hebben oock met den vyere verbrandt
V heyligh huys, ’t welck seer hoogh was verheven,
Sy hebben ’t oock ontheylight, en daer neven
Verdorven, ja gemaeckt slecht als het landt.

8 Haest spreken sy, laet ons dees worgen al:
Sy hebben oock met herten seer moortdadigh
Vw’ heyl’ge plaetse wreet end’ ongenadigh
Verbrant, end’ over al gebracht ten val.

j. Pause.
9 Ach, wy sien geen teeckenen meer voortaen
Vwer gonst, de Propheten ons ontbreken,
Niemant wil voor ons noch strijden noch spreken,
Wanneer sal uwen toorn van ons doch gaen?

10 Hoe lange sult ghy noch dulden, O Heer,
Dat de boos’ uwen naem so sullen schenden?
Sal oock dat lasteren nemmermeer enden
Daer met sy uwe kracht bespotten seer?

11 Hoe komt dat ghy uwe hant soo stil houdt,
End’ over ons uw’ rechter-handt niet strecket?
Nochtans is ’t noot dat ghy die noch eens trecket
Vyt den schoot, ter hulp uwes volcx benouwt.

12 Ghy zijt doch mijn Koningh van ouder tijt,
Die my wilt end’ opentlick kont bewaren:
Als my swaren noot hier is wedervaren,
Ghy hebt my duysentmael daer van bevrijt.

13 Ghy hebt gedeelt dat Meyr door uwe kracht,
De schrick’licke Draken hebt ghy verslagen,
Soo dat wy de water-kanten vol sagen
Van Monst’ren, die ghy, Heer, hadt omgebracht.

14 Ghy slaet den walvis, Heer, met krachten doot,
Den volck in de woestijne tot een spijse.
Ghy brenght oock voort gantsch op een nieuwe wijse
Water-fonteynen uyt steenrotsen groot.

15 Ghy stilt de vloet der water-stroomen breet,
Dagh end’ nacht hoort u toe desgelijcken,
De Son ende de Sterren, sonder afwijcken
Houdt ghy in gewissen gangh met bescheet.

[De Brune]

3 De vyand heeft het al in 't heilighdom
+ Verdorven: uwe weer-partijders hebben
Gebrult in 't midden van uw t'samen-komsten, +4
Haer teeckens tot velt-teeckens uyt-gestelt.

+ 4 Elck werdt bekent, als brenghend' naer om-hoogh
De bijlen, in het dicht van een geboomte, +5
+ Zoo hebben zy nu t'zaemen met houweelen,
En hamers, haer graveerssels neer-ghevelt. +6

+ 5 Zy hebben uw'heyl'ghdommen in het vier
Gheworpen: En zy hebben oock de wooningh +7
Van uwen naeme totter aerd' ontheilight.
+ Zy hebben in haer herte dus ghezeyt:
+8
6 Laet-z' ons te zaem uytplond'ren-met-gheweld.
Zy hebben alle Gods vergaeder-plaetsen *I. Pause*.
+ In 't land verbrand: wy zien niet onze teeckens:
Daer en is by ons gheen Prophete meer. +9

7 En daer en is by ons nu niemand meer,
+ Die weten kan, hoe langen tijd. O Heere,
Hoe langhe zal de weer-partijder smaeden? +10
De vyand altijd last'ren uwen naem?

+ 8 Waer toe wend ghy uw hand, uw rechter-hand?
Steeckt-z' heel uyt uwen boezem, maeckt een eynde. +11
+ Nochtans is God, van ouds af, mijnen Koninck,
Die heil uyt-werckt in 't midden van de aerd'. +12

+ 9 Ghy hebt de zee ghespleten door uw sterckt':
Ghy hebt der draken-koppen in de waters +13
+ Gheleyt in stucken; en ghy hebt de koppen
Van dien Leviathan geheel verplet. +14

10 Ghy hebt hem, aen den volcke, dat daer woont
In dorre plaetsen, tot een spijs ghegeven:

[Datheen]

16 De landt-palen hebt ghy gestelt alleyn
Over de gantsche werelt, Heer, almachtigh,
Den Somer heet, Winter, en dat Ys krachtigh,
Zijn uwer handen wercken algemeyn.

ij. Pause.
17 Gedenckt, Heer, hoe uwe vyanden fel,
Vw' eer verminderen end' booslick schenden,
Hoe dat uytsinnigh volck aen allen enden
Vwen naem schoon lastert met sijn opstel.

18 Wilt desen wreeden overgeven niet
De ziel uwes Tortelduyfkens demoedigh,
Wilt oock niet eeuwigh vergeten, Heer, goedigh,
V arm volck, 't welck men nu troosteloos siet.

19 Gedenckt, Heer, aen u opgerecht verbont,
Dewijl d'aerdtrijck soo hert is onderdrucket,
End' dat het onder 't gewelt end' last bucket
Der boosen, die veel zijn tot deser stont.

20 Laet uwen armen knecht niet beschaemt zijn,
Maer geeft hem veel eer oorsaeck om te singen
Van uwen naem, dat sy mogen ontspringen
Die benauwtheyt lijden met smaedt end' pijn.

21 Heer, voert u saeck uyt, van den slaep opstaet,
End' wilt dees' groote smaetheyt niet vergeten,
Die u daegh'lijcx met spotten wert verweten
Van dit volck, 't welck uwen naem steets versmaet.

22 Dat bitter roepen en tieren aenhoort
Der vyanden die gantsch uytsinnigh rasen:
Haer schreeuwen vol van hooghmoet opgeblasen,
Wert langhs soo grooter en vaert altijt voort.

Den Lxxv. Psalm.

1 WY dancken u Godt en Heer,
Wy prijsen vw' wercken al,
Want de roem uwes naems sal
Ons by zijn langes soo meer,
End' wy sullen singen klaer,
Vw' daden seer wonderbaer.

2 Als daer komt mijn tijt bequaem,
Ick sal richten rechtelick:

[De Brune]

+ Ghy hebt daer een fontein en beeck gekloven:
Ghy hebt rivieren van geweld ghedrooght. +15

11 V komt den dagh, u komt den nacht oock toe.
Ghy hebt het licht en zonne toebereydet.
+ Ghy hebt gestelt de paelen van de aerde:
Den zomer en de winter gheformeert. +16

II. Pause.
+ 12 Denck dit: de vyand heeft den Heer versmaedt:
En een dwaes volck heeft uwen naem gelastert. +17
+ En wilt de ziele uwer tortel-duyve
Niet over-geven aen het wild gediert. +18

13 En wilt doch niet vergeten voor altoos
+ Den hoop van uw ellendigh-en-verdruckte.
Aenschouwt 't verbond: want 't aerdrijcks duyster plaetsen +19
Die zijn vervult met woonsten van gheweld.

+ 14 En laet doch niet, den onderdruckten mensch,
Met schaemt' en met oneere weder-keeren. +20
Laet d'onderdruckt' en arm' uw naeme prijzen.
+ Staet op, ô God, en uwe twist-zaeck twist.
+21
15 Gedenckt steeds aen uw smaetheid van den dwaes:
+ Vergeet 't geroep niet van uw weerpartijders:
't Getier der gen' die tegen u op-rijzen, +22
Dat gaet geduerigh klimmend' naer om hoogh.

LXXV. PSALM.

Voor den Opper-zanghmeester, Altaschet: een Psalm, een lied voor Asaph.

1 WY, ô God, wy loven u,
Dat uw naeme nae by is.
Men vertelt uw wonder-werck.

[Datheen]

Dat aerdtrijck smelt gantschelick
Met de inwoonders al t'saem:
Maer sijn pylaren niet kleyn,
Onderhoud' ick vast alleyn.

3 Ick sprack de hoovaerdig' aen,
Die roemen sonder verstant,
Verheft u niet hier te lant,
Wilt op u geweldt niet staen:
Steeckt uwen hoorn onbeschaemt
Niet hooger op dan 't betaemt.

4 Oost noch West, noch oock dat Noort
En maken al t'samen niet,
Dat de mensch, alsoo men siet,
Wert soo seer getrocken voort:
Maer van Godt wert verhooght d'een,
En d'ander gemaeckt seer kleen.

5 In Godts handen is een kop
Vol gemaeckt met stercken wijn:
Hy sal daer uyt schencken fijn
Sijn kind'ren: doch het gront-sop
Sullen all' de boos' onreyn
T'saem uyt-drincken in 't gemeyn.

6 Ick sal dan noch met gesanck
Des Godts Iacobs wercken schoon
Verbreyden met soeten toon:
End' der boosen hoorne kranck
Breken, maer de Vrome goet
Werden ge-eert in voorspoet.

[De Brune]

+ Als ick maer ’t bestemde ampt
Eens ontfanghen hebben zal, +2
Zal ick richten rechtelick.

2 ’t Land, en elck die daer in woont,
Smolten en verdwenen wegh:
Maer zijn stijlen maeck ick vast. *Sela*!
+ ’k Zey den dwaezen, dwaest doch niet:
’k Zey den goddeloozen aen, +3
En verhooght den horen niet:

3 En verhooght uw horen niet:
Spreeckt niet met een styven hals.
+ Want ’t verhooghen en komt niet,
Vyt het oosten, noch uyt ’t west, +4
Nochte uyt de dorr’-woestijn,
Maer van God die richter is.

4 *God de Heer* maeckt dezen leegh,
En hy maeckt den ghenen hoogh.
+ Want, *ziet* in des Heeren hand
Is een beker, en de wijn +5
Is bedroessemt en beroert,
Vol ghemengh, daer hy uyt schenckt.

5 All’ de Goddelooz’ der aerd’
Zullen zijne droessemen
Drincken, tot uyt-druckens toe.
+ En ick zal ’t in eeuwigheid
Voort-vertellen: en ick zal +6
Psallem-zinghen Iacobs God:

6 Al de hoornen der godloos’
Zal ick stompen-en-afslaen:
Maer de hoornen van de vroom’
Zullen hoogh verheven zijn.

[Datheen]

Den Lxxvj. Psalm.

1 GOdt is in Iudea seer wel
Bekent, en over al vermaert:
Sijn naem en kracht in Israel
Zijn geroemt en geopenbaert,
In Salem en tot Zyon schoone
Staet dat huys fijn van sijner woone.

2 Daer sietmen dat hy breeckt seer kleen
Kracht'lick den boogh end' pijlen t'saem,
Schilden, sweerden, end' oock met een
Den krijgh met sijn rustingh bequaem,
End' toont dat hy meer zy te vruchten
Dan men de straet-roovers moet duchten.

3 Slapende zijn de stoute saen
Berooft harer goederen groot:
De Krijgers die op haer kracht staen,
Laten vallen de handen bloot:
Vwen toorn doet haest in slaep vallen
Peerden end' wagenen met allen.

4 Ghy zijt verschrickelick gaer seer,
Ghy, O mijn Godt, end' niemant el:
Wie sal voor u bestaen, O Heer,
Wanneer ghy toont uw' gramschap fel?
Als ghy u oordeel hebt gegeven,
Moet dat aerdtrijck schricken en beven.

5 Dan stondt ghy op, end' hebt verkondt
Vw' oordeelen, end' gemaeckt vry
De ellenden ter selver stondt,
End' hebt die getroostet seer bly.
Als de menschen tegen u strijden,
Ghy behaelt eer aen allen zijden.

[De Brune]

LXXVI. PSALM.

Een Psalm, Asaphs lied, voor den Opper-zanghmeester, op Neginoth.

1 GOd is in Iuda wel-bekent,
Zijn naem is groot in Israël:
In Salem, daer is zijne hutt':
In Sion zijne wooningh-plaets.
+ Aldaer heeft hy de boghe-schichten,
Den schild, het zweerd, en krijgh verbroken. *Sela*! +2

2 Ghy zijt doorluchtigh, heerelick,
Ten aenzien van het roof-gheberght.
+ De kloeck' van herten zijn berooft:
Zy hebben haren slaep gesluymt: +3
En gheene van de dapper mannen
Heeft zijne handen konnen vinden.

3 Van u ghescheld, ô Iacobs God,
Is t'saemen waeghen ende peerd
Ter neer ghezoncken, als in slaep.
+ Ghy, *Heere*, ghy zijt vreesselick.
En wie zal voor uw aenghezichte +4
Staen konnen, van den tijd uw's torens?

+ 4 Ghy dedet uyt den hemel, *Heer*,
Een oordeel hooren, en de aerd' +5
Die was bevreest, en wiert gantsch-stil;
Als God tot het gericht op-stondt.
Op dat hy alle de zachtmoedigh'
Der ganscher aerd' verlossen zoude. *Sela!*

[Datheen]

6 Ghy sult ombringen ’t gantsche rot
Der woedende boosdaders quaet,
Elck doe beloften onsen Godt,
End’ volbrenge die metter daet:
Doet sulcks ghy die daer woont beneven
Des Heeren wooningh, hoogh verheven.

7 Brenght Godt gaven, die vreeslick is,
End’ wreeckt sijnen smaet ende schant,
Ia hem die door sijn kracht gewis
Den Koningen neemt haer verstant,
Die schrick’lick is end’ groot van waerden,
Allen Koningen op der aerden.

Den Lxxvij. Psalm.

Stem: Lxxxvj.

1 ICk hebb’ mijn stemm’ opgeheven,
En mijn schreyen daer beneven,
Tot u, Heer, en na u woort,
Hebt ghy my voormaels verhoort,
In mijnen noot en benouwen,
Stont op u al mijn betrouwen,
Ick hebb’ mijn handen, Heer, goet,
Tot u gestreckt met ootmoet.

2 Mijn ziel in dit groot verlangen
End’ wil geenen troost ontfangen;
Ia als ick aen u denck, Heer,
Bedroeft ben ick dies te meer.
Al heb ick van gantscher herten
Gebeden in angst end’ smerten,
Soo blijft doch mijn hert eenpaer
Vol benauwtheydt end’ angst swaer.

3 Ghy hebt my, O Heer, genadigh,
Wacker gehouden gestadigh,
Ick ben soo kracht’loos daer van,
Dat ick schier niet spreken kan.
Als ick met druck ben doorsneden,
Gedenck ick des tijdts voorleden,
D’oude jaren dagh end’ nacht
Werden van my overdacht.

4 Dat schoon lieflick spel der snaren
Kan uyt mijnen sin niet varen,
Mijn hert vol smerten voorwaer

[De Brune]

5 Want d'heete-grimmigheid des menschs
Die zal u maken loffelick.
+ Het overblijf der grimmighe'en
Zult ghy op-binden met een band. +6
Doet loften, en betaelt den Heere
Vw God, al ghy rondom hem zijnde.

+ 6 Laet-z' hem die daer te vreezen is
Gheschencken brenghen, *t'zijner eer:* +7
Hy die der groote Vorsten geest
Af-snijt, ghelijckmen druyven snijt:
Hy die beducht is, en te vreezen,
Voor alle Koninghen der aerde.

LXXVII. PSALM.

Asaphs Psalm, voor den Opper-zanghmeester, over Ieduthun.

1 TOt God is mijn stem, ick roepe:
Mijn stemm' is tot den Heere:
Hy heeft d'oor naer my gheneyght.
Ick hebb' God den Heer ghezocht
Op den dagh van mijn benauwtheid.
Mijn hand was 's nachts uyt-ghestrecket,
+ End' en liet niet af: mijn ziel
Weygherd' oock ghetroost te zijn. +2

[Datheen]

Gedenckt daer aen voor end' naer.
Daer na tracht ick t'allen stonden,
Of ick dat eynd' mocht doorgronden
Deses dinghs, end' dat verstaen,
Dies vangh ick soo mijn klacht aen:

5 Sal my Godt altijdt versteken?
Is hy gantsch van my geweken?
Is my nu in eeuwigheydt
Geen genade meer bereydt?
Sal Godts goetheyt hoogh gepresen
Hier med' nu gantsch'lick uyt wesen?
Sullen sijn beloften fijn,
Hier med' gantsch ten eynde zijn?

Pause.

6 Heeft Godt t'mywaert gaer vergeten,
Sijner goetheydt ongemeten?
Gaet nu sijne toornigheydt
Boven sijn barmhertigheydt?
Alsulcks sprack ick tot dien tijden,
Mijn Godt wil dat ick sal lijden,
Hy heeft verwisselt sijn handt,
Die my voortijdts gaf bystandt.

7 Daer na wierdt ick oock indachtigh,
Der wonder-daden Godts krachtigh,
Die hy voormaels heeft gedaen,
Deser deed ick oock vermaen.
Maer als ick soo ginck aenmercken
Sijn heerlicke wonder-wercken,
End' al sijn doen groot end' kleyn,
Dan sprack ick by my alleyn:

8 O Godt, heyligh zijn uw' wegen,
Niemant kan u spreken tegen:
Waer isser breedt ofte wijt,
Een alsulck Godt als ghy zijt?
Ghy laet uwe daden blijcken,
Door macht niet om vergelijcken,
Ghy doet de Heyd'nen vol pracht
Ondervinden uwe kracht.

9 Ghy hebt door uw' hant almachtigh,
V volck verlost, Heere, krachtigh,
De kind'ren des Iacobs goet,
End' des vromen Iosephs vroet.

[De Brune]

2 Dacht ick aen God; ’k was beroeret:
Peynsd’ick, mijne ziel bezwijmde:
Ghy hielt mijn oogh-schelen op.
+ ’k Was beroert en zonder spraeck:
Ick dacht op de oude daghen, +3
+ Op de jaren der voor-eeuwen.
Ick dacht aen mijn snaeren-spel: +4
’s Nachts bedacht ick ’t in mijn hert:

3 Mijnen gheest die onder-zochte:
+ Zal de Heer altoos verstooten;
En voorts niet meer gunstigh zijn? +5
Houd zijn gunst op voor altoos? *Pause.*
+ Heeft toezeggingh’ dan een eynde,
Van geslachte tot gheslachte? +6
En vergheet God ’t mede-ly’en?
Sluyt hy zijne liefd’ in toorn? *Sela*!

+ 4 Doch ick zeyde, ’t is mijn kranckheid:
d’Allerhooghstes hand verandert. +7
’k Zal Gods daden overslaen:
Iae ick zal uw wonder-werck,
Van ouds her af, overdencken:
Ick zal alle uwe wercken
Overslaen, en met aendacht
Op uw daden nemen acht.

+ 5 Heer, uw wegh is in het heyligh.
Wie is een groot God, als God is? +8
Ghy zijt God, die wonder doet.
Ghy hebt uwe sterckt’ en kracht
Onder d’Heydenen verkondight.
+ Ghy hebt, Heere, Iacobs kinders
Ende Iosephs, zijnd’ uw volck, +9
Door uw *stercken* arm verlost. *Sela!*

[Datheen]

Vwe vrees is, Heer, gekomen,
Over all' de water-stroomen,
Voor uw' Majesteyt terstont
Beefde, Heer, de diep' afgront.

10 De wolcken seer dicht gesloten
Hebben water uyt-gegoten,
End' des donders groot geluyt
Streckt hem in den wolcken uyt.
De vyer-stralen hen uytspreyden,
Donder-slagen hen uytbreyden;
Den blixem met den schijn fel
Ontstack 't gantsch aerdtrijcke snel.

11 Den aertbodem saghmen beven,
End' ghy gaeft eenen wegh even
Door 't Meyr tot uw's volcks oorboor
Daer geen voet-padt was te voor.
Ghy leydet u volck bequame
Als een kudde schapen t'same,
Door Mosis end' Aarons handt
In dat schoon beloofde lant.

Den Lxxviij. Psalm.

1 O Mijn volck wilt mijn leeringh nu aenhooren,
Neyght u verstant, wilt open doen uw' ooren,
Verneemt mijns monts schoon en heerlicke reden,
Van my werden Godes wercken beleden,
Van sijn groot-daden wil ick doen vermaen,
Die onse Godt hier voormaels heeft gedaen.

2 De daden die ons voortijts zijn vermondet,
Die ons ons' groot-Vaders hebben verkondet,
Dat sy de kind'ren oock wisten al voren
Die noch naer hen souden werden geboren:
Op datse wisten den roem end' de kracht,
End' wercken groot onses Godts hoogh geacht.

3 Godt heeft in Iacob sijn Verbont gegeven,
End' in Israel sijn Geset gedreven,
Dat onse Voor-vaders hen souden keeren,
Om van geslacht tot geslacht die te leeren,
Op datse den kind'ren klaer ende bloot
Verkondighden des Heeren wercken groot.

[De Brune]

6 Doen de waet'ren u, God, zaghen,
Iae, doen u de waet'ren zaghen,
Beefden zy: d'afgronden zelfs
Waren t'eenemael beroert:
+ En de wolcken goten water:
d'Opper-wolcken gaven stemme: +10
Vwe pijlen gingen heen:
Vw gheluyt was in dit rond.

7 Blixems de'en de weereld lichten,
d'Aerde wiert beroert, en beefde:
+ Vwen wegh was in de zee;
In groot water was uw pad: +11
Niemand kende uw voetstappen:
Ghy hebt door de hand van Moses,
Ende Aärons, uw volck,
Als een kudde-vees gheleyt.

LXXVIII. PSALM.

Een onderwijzinghe Asaphs.

1 O Ghy mijn volck, neemt mijne leer ter ooren:
Neyght uwe oor, tot 't woord van mijnen monde:
Ick zal met spreucken mijnen mond ontsluyten,
Ick zal verborgenthe'en van ouds uyt-storten,
+ Die by ons aengehoort zijn, en verstaen;
End' onze vaders hebbenz' ons vertelt, +2

[Datheen]

4 Op dats' op God alleenlicken mochten bouwen,
Sijn groote wercken vastelick onthouwen,
End' sijn Wetten bewand'len en beleven:
Niet als haer Vaders, die waren begeven
Tot moetwille met een hert ergh end' fel,
End' tegen Godt steedts geweest zijn rebel.

j. Pause.
5 Sulcks is in Ephraim seer wel gebleken,
Die in den strijdt van Godt zijn afgeweken:
Of sy schoon met bogen gewapent waren,
End' in het schieten konst'lick wel ervaren:
Want sy hielden niet des Heeren verbont,
End' verwierpen sijn Wet tot aller stont.

6 Sy hebben des Heeren schoon wonder-wercken,
Die sy hebben konnen sien end' selfs mercken,
Vergeten end' veracht uyt boosen gronden,
Ia die sy gesien hadden end' bevonden
In Egypten end' in dat veldt Zoan,
Die haer groot-Vaders selfs daer sagen an.

7 Hy deelde 't Meyr en oock de water-stroomen,
En liet al sijn volck droogh voets daer door komen,
't Water bleef als mueren vast in sijn stede.
Door een wolcke leyd' hy 't volck 's daeghs met vrede,
End' 's nachts door een colomne vyer seer klaer,
Om sijn volck te leyden sonder gevaer.

8 Godt brack de steenrotsen door sijn kracht spoedigh,
Op dat sijn volck mocht drincken overvloedigh
In de woestijne, daer hy uyt den steynen,
En uyt den klippen voortbracht de fonteynen,
En gaf 't water met sulcken overvloet,
Dat daer stroomen liepen des waters soet.

ij. Pause.
9 Doch sy hebben al t'saem gedaen veel sonden,
End' Godt tot toorn verwecket tot dien stonden,
Sy hebben hem versocht na hare wijse
In de woestijn, end' daer begeert met spijse
Na haren lust verzaet te zijn wel seer,
Sy murmureerden soo tegen den Heer:

10 Soud' Godt (seyden sy) ons in dees' woestijne
Den disch konnen decken met spijs en wijne?
Vyt den geslag'nen steen de stroomen drongen,

[De Brune]

2 Wy zullen 't voor haer kinders niet verbergen,
Noch voor 't geslachte dat naer *ons* zal komen,
Vertellend' all' de loflickhe'en des Heeren,
+ En zijne sterckt', en alle zijne wond'ren,
Die hy gedaen heeft: want hy heeft daer een +3
Ghetuygheniss' in Iacob op-ghericht.

3 Hy heeft in Israël een wet ghegeven:
Die hy aen onze vaders heeft geboden,
Dat zy-z' haer kinders kenbaer maken zouden,
Op dat 't gheslacht, de kinders noch te baeren,
Die op-staen zouden, yder een die wist,
En aen zijn kinders die vertellen mocht:

+ 4 Op dat zy, op God hopend', niet vergaten
Gods daden, maer bewaerden zijn geboden, +4
En dat zy niet en wierden, als haer vaders,
Een wederhoorigh, een rebel gheslachte;
Het welck zijn herte niet ghericht en heeft:
En welckers geest met God niet trouw en was.

I. Pause.
+ 5 Ephraïms kinders vaste boge-schutters,
Die keerden om, ten daghe van den strijde: +5
Dewijl zy Gods verbond niet onderhielden;
En waren weigh'righ in zijn wet te treden:
En stelden zijne daden in vergeet;
+ Zijn wond'ren oock, die hy haer hadd' doen zien.
+6
6 Hy hadde voor haer vaders in Egypten,
In Soans veld, gedaen *veel* wonderwercken:
+ Hy kloof de zee, en deed-er haer door-treden;
En heeft de wat'ren als een hoop doen zetten. +7
Hy heeft-ze met een wolck by daegh' geleyd,
En heel den nacht door, met een licht des viers.

+ 7 Hy kloof de rotsen in de dorr'-woestijne:
Hy drenckte haer ghelijck uyt groot-af-gronden. +8
Want hy de'e stroomen uyt de steen-rots komen;
Hy dede oock de waet'ren neder-dalen,

[Datheen]

End’ de wateren seer haest daer uyt sprongen.
Soud’ Godt ons hier konnen geven ons broot,
En ons spijsen met vleesch in desen noot?

11 Daerom als God dees blintheyt ging aenmercke*n*,
Werdt hy seer gram, en wilde haer niet stercken,
Terstont saghmen een groot vyer haest ontsteken
Over dat zaet van Iacob die af-weken:
Hy verderf de kinders van Israel,
Om dat sy op hem niet betrouwden wel.

12 Want daer sy sulcken noot hebben beseven,
Godt hadde den wolcken gebodt gegeven,
End’ den Hemel ontdaen in ’t openbare:
Hy regende ’t Manna der gantscher schare,
Soo dat sy zijn geworden tot dier stadt,
Des Hemels broot geheel vol ende zadt.

iij. Pause.
13 De sterflicke mensch daer zijnde geseten,
Heeft van dat broot der Engelen gegeten,
Dies is hy haest zadt geweest boven maten,
Godt heeft de winden seer sterck waeyen laten,
Den eenen uyt den Zuyden door sijn kracht,
Den and’ren heeft hy uyt Oosten gebracht.

14 Daer na heeft hy dat vleesch van smake goedigh,
Geregent uyt den Hemel overvloedigh:
End’ gelijck des zants veel is in getale,
Gaf hy hen Vogels t’eten al-te-male,
Die vielen op den Leger overbreyt,
In den Tenten hebben sy die bereyt.

15 Soo wert desen hoop swaerlick om verzaden,
Seer vol zijnde, met dees’ spijs overladen,
Haren lust koeldensy op deser wijse,
Doch sy aten noch steedts van deser spijse,
Ia hadden noch even tot deser stont,
’t Vleesch tusschen de tanden in haren mont.

16 Als Godt gram wert, en dit volck liet verderven,
End’ de voornaemst’ onder hen oock liet sterven,
Ia haest’lick storven de voornaemste seere.
Doch heeft dese boos’ aerdt Godt haren Heere
Voortaen vergramt, end’ sijn eere gerooft,
End’ sijner wonder-wercken geen gelooft.

iiij. Pause.
17 Daerom zijn sy gestorven in ellenden,

[De Brune]

Gelijck rivieren: en zy gingen voort, *II. Pause*.
+ Om noch meer zonde teghen hem te doen.

+9

8 Zy terghden d'Alderhooghsten op de heyde,
En zy verzochten God in haere herten,
En wilden spijze, volghens haer begheerte:
En hebben tegen God *alzoo* ghesproken:
Zoud' God wel machtigh wezen, eenen disch
+ Ons toe te richten in de wilderniss'?

+10

9 Beziet, hy heeft den rotzsteen *vvel* geslagen,
Alzoo dat wat'ren daer uyt henen vloeyden,
En beken overvloed'lick daer uyt braken:
Zoud' hy oock machtigh zijn ons brood te gheven?
Zoud' hy wel vleesch bereyden voor zijn volck?
+ Maer God die hoord'et, ende wierd vergramt.

+11

10 Een vier werdt tegen Iacob aen-ghesteken,
En toorn is teghen Israël gerezen,
Om dat zy in den Heere niet geloofden,
En dat zy op zijn heil niet en vertrouwden,
+ Daer hy den wolcken van om hoogh geboodt,
De deuren van den hemel oock ontsloot. +12

11 Hy regend' op haer 't Manna om te eten:
En hy verleend' haer koren uyt den hemel:
Een yeghelick die at het brood der machtigh';
Hy zondt haer teer-kost toe tot haer verzadingh:
+ Hy dreef den oosten-wind in d'hemel voort, *III. Paus*.
En, door zijn kracht, voerd' hy den zuyd-wind aen. +13

+ 12 Hy dede vleesch op haer als stof af-regh'nen;
Ghevlerckt ghevoghelt', als het zand der zeën: +14
En dede dat, in 't midden van zijn leger,
Rondomme zijne wooningh neder-vallen.
+ Doe aten zy, en wierden dapper zat:
Zoo dat hy aen hen haren lust toe-bracht. +15

13 Zy waren van haer lust noch niet vervreemdet,
Haer spijze die was noch in haeren monde;

[Datheen]

End’ hebben haest haren tijt moeten enden:
Dies als sy sulcks onder malkander sagen,
Begonstense na Godt den Heer te vragen:
Een yeder heeft vroegh, ja voor den daghraet,
Gesocht Godes genaed’ in sulcken staet.

18 Dan bedachtense dat Godt in ’t benouwen
Een toevlucht is, daer op men mach betrouwen:
Die door sijn kracht en sterckte wonderdadigh,
Die verlost die hem betrouwen gestadigh,
Maer sy huychelden steedts met haren mont,
Haer tongh sprack niet dan leugen in den gront.

19 Met herten wilden sy Godt niet aenkleven:
In sijn verbont zijn sy oock niet gebleven,
Doch soo genadigh is de Heer bevonden,
Dat hy hen vergaf haer schand’licke sonden,
Hy keerde sijn gramschap groot van hen af,
End’ stilde dickwijls sijnen toorne straf.

20 Hy bedachte dat haer swacke nature,
Niet anders dan een vleesch was t’elcker ure,
En als een wint die doorvlieght sonder keeren.
Hoe dickwijls hebben sy den Heer der heeren
Tot toorn verweckt, end’ seer bedroeft gemaeckt
In de woestijne, die van hitten blaeckt?

v. Pause.
21 Dit volck om Godt te tergen seer genegen,
Heeft hem versocht altijdt end’ aller wegen.
Ia heeft willen meesteren t’allen tijden
Den heyligen Israels sonder mijden,
Niet denckend’ aen sijn handt, daer door dat sy
Van haer vyanden gemaeckt waren vry.

22 Hy heeft hen wonder-teeckenen gegeven,
Die hy in Egypten hadde bedreven.
In Soan heeft hy sijn daden vermeeret,
Daer hy ’t water haest in bloedt heeft verkeeret,
De Beken waren bloet, dies met verdriet,
Vergingh ’t volck, en konde sulcks drincken niet.

23 Dan sand hen Godt wormen boos boven maten,
Dies’ al, ja selfs tot in den bedden aten:
Vorsschen plaeghden hen oock aen allen zijden,
In den vruchten moesten sy schade lijden,
Van den Rupsen diese hebben gequelt,
De Spring-hanen bedorven ’t gantsche velt.

[De Brune]

+ Als Godes gramschap tegen haer gingh rijzen:
Alzoo dat hy van hare vetste doode, +16
En alle d'uyt-ghelezen' Israëls
Heeft hy doen neder-buygen-en-ghevelt.

14 Zy hebben, boven al dit, noch ghezondight,
En hebben niet gelooft in zijne wond'ren: *IV. Pause.*
+ Dies dede hy, in ydelheid, haer daghen,
En hare jaren in een schrick verdwijnen. +17
Als hy-ze doode, vraeghden zy naer hem;
En keerden we'er, en zochten God heel vroegh:

+ 15 En zy ghedachten dat God was haer rotse,
En God de Alderhooghste haer verlosser: +18
En zy pluym-streken hem met haren monde;
En hebben hem ghelogen met haer tonge:
+ Haer herte dat en was niet recht met hem;
Zy waren onghetrouw in zijn verbond. +19

16 Doch hy barmhertigh zijnde, hy verzoende
De ongherechtigheid, haer niet verdervend':
Maer hy heeft dickwils afghewent zijn toren,
+ En dede al zijn grimmigheid niet rijzen:
Maer hy ghedachte dat zy waren vleesch, +20
Een wind die heen gaet en niet weer en keert:

17 Hoe dickwils terghden-z' hem oock op de heyde?
+ Hem doende smert aen in de wildernisse? *V. Pause.*
Want zy verzochten God al wederomme: +21
Den heil'ghen Isr'els stelden zy een paele:
Zy dachten aen zijn hand niet, aen den dagh
Doe hy-ze van den vyand heeft verlost.

+ 18 Hoe hy zijn teeck'nen in Egypten stelde,
En in 't veld Zoans zijne wonderheden; +22
Hoe hy in bloed haer vloeden, haere stroomen
Veranderd', op dat zy niet drincken zouden.
+ Hy zond oock onder haer-lien een ghemengh
Van onghedierte, dat haer heeft verteert. +23

[Datheen]

24 Haer wijngaert wert met den hagel geslagen,
Over de Vijgh-boomen vielen veel plagen,
Met hagel is al haer vee omgekommen:
't Vyer verteerde de kudden oock al-ommen.
Summa, hy heeft over hen in 't gemeen,
Sijnen toorn groot uytgestortet met een.

25 Hy lietse seer straffen in allen saken,
Door d'Engelen die bereyt zijn ter wraken,
Hy maeckte plaets in sijn gramschap seer krachtigh,
Niemant en verschoonde de Heer almachtigh,
Haer vee, ja sy selfs storven seer verbaest
Door de pestilentie metter haest.

vj. Pause.
26 In Egypten waren seer snel verdorven,
De eerst-geboornen die haestelick storven,
't Verraderisch geslacht van Cham geboren,
Heeft Godt omme-gebracht in sijnen toren.
Doe trock sijn volck uyt als schapen seer goet,
Die hy heeft in de woestijn opgevoet.

27 Hy leyde 't volck sekerlick tot dien stonden,
De Zee heeft al de vyanden verslonden,
Sijn volck wilde hy soo den wegh bereyden,
End' hen tot haer erfgoet seer schoon geleyden,
Tot den heerlicken Bergh dien hy hen geeft,
Dien hy door sijnen arm verworven heeft.

28 De volckeren heeft hy voor hen verdreven,
End' haer lant seer vruchtbaer oock ingegeven
Den stammen Israels, als d'onvertsaeghde:
Doch sy versochten hem, 't welck hem mishaeghde,
Sy hebben t'saem den Heer vergramt eenpaer,
End' niet gehouden sijn geboden klaer.

29 Volgende der Voor-vaderen gebreken,
Als verachters zijn sy van Godt geweken:
Sy waren gelijck loose bogen alle:
Door afgoden zijn sy gebracht ten valle,
Daer door de jeloersche Godt wert verstoort
End' geterght tegen sijn gebodt end' woort.

vij. Pause.
30 Want als Godt began haer boosheyt te mercken,
Hy kreegh een mishagen van hare wercken,
End' werd' toornigh over sijn huys-genooten:

[De Brune]

19 En hy zond vorschen uyt, die haer verdorven:
En hy gaf aen den kruyd-worm haer in-komen;
En aen den sprinck-haen gaf hy haren arbeyd:
+ Hy doode haren wijnstock, door den haghel;
Haer wilde vijghe-boomen, door den rijm: +24
En gaf den haghel over *al* haer vee.

20 Hy gaf haer beesten de vier-kolen over,
En hy zondt onder haer den brand zijns torens,
Verbolghentheid, verstoortheid, en benauwtheid;
+ Midts dat hy boden van veel quaeds uyt-stierde.
Hy woegh een padt voor zijne grimmigheid: +25
En heeft haer ziel niet van de dood gheweert.

VI. Pause.

+ 21 Hy gaf *al* haer ghediert de pestilenti,
En sloegh al 't eerst-gheboren in Egypten, +26
Den eerstelingh der krachten in Chams tenten:
Hy voerde zijn volck heen gelijck als schapen:
+ Als eene kudde door de dorr'-woestijn':
Iae hy heeft haer gansch zekerlick gheleyt. +27

22 En zy en hebben niet gevreest met allen,
Mits dat de zee haer vyand' over-deckte:
En hy heeft haer gebracht tot aen de paelen
Van zijne heiligheid, tot dit gheberghte,
't Welck zijne rechter-hand verkregen heeft:
+ En hy verdreef de Heyd'nen voor haer heen.
+28

23 Hy dede-z' in 't snoer van haer erve vallen,
En Isr'els stammen in haer tenten woonen:
Zy hebben nochtans God den Alderhooghsten
Verzocht, en tot verbitteringh gedreven:
En zy en hielden zijn ghetuyghnis niet;
Maer waren van hem achterwaerts ghekeert.

+ 24 Zy hebben trouweloozelick gehandelt,
Gelijck haer vaders: zy zijn om-gewendet, +29
Gelijck als een bedriegelicken boghe.
En zy verweckten hem, door hare hooghten,

[Datheen]

Dies hy tot Silo sijn huys heeft verstooten,
Ende sijn wooninge verlaten gaer,
Daer hy gewoont hadde soo menigh jaer.

31 D'Arke des verbonts quam in vreemde landen,
End' haer heerlickheyt tot haren vyanden,
Sijn volck wert van d'onbesned'nen gevangen,
Te vyer end' te sweerde niet om verstrangen,
Alsoo was Godt vergramt gantsch end' geheel,
Over Israel sijn geliefd' erfdeel.

32 't Vyer nam haren jongelingen dat leven,
De Maeghden zijn steedts ongetrouwt gebleven,
Eensaem bedruckt heeftmens' alleen gevonden.
Door 't sweert zijn gedoot de Priesters vol wonden.
De Weduwen in desen swaren strijt,
End' hadden om treuren schier geenen tijt.

33 Maer gelijck een dronckigh mensch hem opmaket,
Als de wijn wel verteert is end' ontwaket:
Die seer luyd' tiert, en maeckt een seltsaem wesen,
Alsoo is oock onse Godt opgeresen,
End' sloegh 't achter-deel der vyanden quaet,
't Welck hen een eeuwige schand' is en smaet.

viij. Pause.
34 Hy verstiet 't huys Iosephs des uytverkoren,
End' den stam Ephraim in sijnen tooren,
End' nam Iuda dat sijn huys daer soud' wesen,
Op Zyon den Bergh van hem uytgelesen,
Daer hy sijn wooningh ende sijnen throon
Heeft opgericht seer cierlick end' seer schoon.

35 Sijn wooninge heeft Godt de Heer gepresen,
Voor eeuwighlick, seer wel gegront mits desen,
Soo vast als d'aertbodem staet nu ten tijden,
End' uyt sijn volck verkoos hy met verblijden,
David sijn knecht, daer hy de schaepkens kleyn,
Gehoedet heeft op 't velt in 't groene pleyn.

36 God nam hem daer hy de schapen moest weyden,
End' beval dat hy 't volck soude geleyden,
End' Israel sijn erfdeel, wel bewaren:
't Welck gedaen heeft David sijn trouw' dienare:
Hy heeft dat volck met verstandt en wijsheydt
Geregeert, end' gevoedt in heyligheydt.

[De Brune]

Tot toornigheid: en zy verweckten hem,
Door hare beelden, tot een yver-zucht.

25 God hoord'et, ende wierde zeer verbolghen,
En hy versmaede Israël gansch zeere: *VII. Pause.*
+ Dies heeft hy Siloos tente gansch verlaeten,
Welck hy ter wooningh onder menschen stelde. +30
+ Hy gaf zijn sterckte in ghevangenis,
En zijne heerlickheid in vyands hand. +31

26 Hy leverd' *al* zijn volck ten zweerde over,
+ En wiert verbolghen teghen zijne erve.
Het vier verteerde haere jonghelingen; +32
En haere maeghden wierden niet gheprezen:
Haer Priesters zijn ghevallen door het zweerd:
En hare wed'wen hebben niet gheweent.

+ 27 Doe is de Heer ontwaeckt, als een die sluymert,
Ghelijck een helt, die van den wijne juyghet. +33
Hy sloegh zijn we'er-partijders in het achterst':
Hy deed haer eeuwigh' on-eer overkomen.
Hy heeft de tent van Ioseph heel verfoeyt. *VIII. Paus.*
+ En hy en koos de stam van Ephrem niet.
+34

28 Maer hy heeft Iudaas stamme zich verkozen,
Den bergh van Sion, welcken hy beminde.
+ Hy bouwd' zijn heylighdom gelijck als hooghten;
Als d'aerde, die hy eeuw'lick heeft bevestight: +35
En hy verkoos zich David zijnen knecht;
+ Dien nam hy uyt de koyen van het vee.
+36

29 Hy dede hem van achter 't zoogh-vee komen,
Om Iacob zijn volck, Israël zijn erve
Te weyden: hy heeft oock zoo, achter-volgens
d'Oprechtigheid zijns herten, haer geweydet,
En hy heeft haer, met een zeer kloeck beleydt
Van zijne handen *vvijzelick* geleydt.

[Datheen]

Den Lxxix. Psalm.

1 DE Heyd'nen zijn in u erfdeel gevallen,
Sy hebben ontheylight onder hen allen,
Den Tempel schoon, en daer toe af-geloopen
Ierusalem, ja gemaeckt tot steenhoopen:
De lichamen daer naer
Vwer knechten eerbaer,
Den Raven sy voorstelden,
't Vleesch uwer knechten goet,
Wierpense met hooghmoet,
Den dieren op den velden.

2 Sy hebben, Heer, uwe knechten verstooten,
End' 't bloet rontsom Ierusalem vergoten
Als water klaer, het welck kleen is van waerden,
Niemant heeftse dragen willen ter aerden.
Wy zijn een spot end' smaet,
Onsen nabueren quaet,
Sy schimpen seer vermeten,
End' spotten sonder ent
Sy die ons zijn ontrent
Met wooninge geseten.

3 Ach hoe langh sult ghy noch, O Heer gepresen,
Op ons alsoo vergramt end' verstoort wesen?
Hoe langh sal noch uwen toorn zijn ontsteken,
Als een vyer 't welck men met kracht siet uytbreken?
Stort uwen toorne swaer
Over 't volck dat voorwaer
V niet wil kennen Heere:
De Koninghrijcken t'saem,
Slaet, Heer, die uwen naem
Niet aenroepen met eere.

4 Sy hebben schier Iacobs huys gantsch ver-eten,
End' sijn nakomelingen al verbeten,
Sijn wooningen oock geworpen te gronde,
Ia gantsch verwoest: als 't blijckt tot deser stonde.

[De Brune]

LXXIX. PSALM.

Asaphs Psalm.

1 DE Heyd'nen zijn in uwe erf gekomen,
O God, zy hebben *schendelick* ontreynight
Den Tempel uwer heiligheid: zy hebben
Ierusalem ghestelt in steene-hoopen.
Zy hebben 't doode vleesch
Van uwe knechten, *Heer*,
Ghegeven aen 't ghevoghelt
Des hemels, tot een spijs;
En aen 't ghediert des lands,
't Vleesch uwer gunst-genooten.

+ 2 Zy hebben daer haer bloed ghelijck als water
Rondom de stad Ierusalem vergoten, +2
En daer was niemand die haer heeft begraven.
Wy zijn ons bueren tot een smaed gheworden;
En tot een spot en schimp,
Dien die rondom ons zijn.
+ Hoe langhe doch, ô Heere?
Zult ghy in eeuwigheid +3

[Datheen]

Wilt, Heer, gedencken niet
Der sonden die geschiet
Voor u zijn in voortijden:
Haest u, Heer, komt doch voort,
End' helpt ons na u woort,
Want wy zijn in groot lijden.

Pause.

5 Helpt ons, Heer, ghy zijt ons toevlucht alleyne,
Op dat ge-eert werdt uwen name reyne,
Verlost ons, end' wilt ons t'samen vergeven
Ons' sonden, door uw' goetheyt hoogh verheven.
Datmen tot uwen spot
Niet segg' waer is haer Godt?
De boose wilt benouwen,
End' wraeck over al doet
Van uwer knechten bloet,
Dat wy 't mogen aenschouwen.

6 Laet tot u komen dat suchten end' klagen
Der gener die in banden zijn geslagen,
Laet die vry zijn, schenckt hen, O Heer, dat leven,
Die totter doot ge-eygent zijn end' beven.
Onsen nabueren fier,
In haren schoot wilt schier
Seven dobbel vergelden
Den smaet ende de blaem,
Daer med' sy uwen naem
Steeds lasteren end' schelden.

7 Dan sullen wy die schapen uwer weyden
En u volck zijn, met blijtschap groot uytbreyden
Vwes Naems eer, oock werden uwe krachten
Altijts vertelt, van geslacht tot geslachten.

Den Lxxx. Psalm.

1 GHy Herder Israels wilt hooren,
Die de kudde Iosephs verkoren
Vytgevoert hebt als Schapen goet:
Toont ons u lieflick aenschijn soet,

[De Brune]

Gram wezen? en hoe langh
Zal uwen yver branden?

3 Wilt uwe gramschap over d'Heydens storten,
Die u niet kennen; over Koninckrijcken,
Dewelcke uwen naem niet aen en roepen;
+ Want elck eet Iacob, elck verwoest zijn woonsten.
Gedenckt niet teghen ons, +4
De voor'ge zonden, *Heer*:
Dat uw barmhertigheden
Ons haest'lick te gemoet
Voor-komen: want wy zijn
Zeer uyt-gheput geworden.

Pause.

+ 4 Helpt ons God onzes heils, om uws naems eere,
En reddet ons: wilt over onze zonden +5
Verzoeningh laten doen, om uws naems wille.
Waeromme zouden doch de Heydens zeggen,
Waer is *nu* haere God?
Laet doch, *ô Heer*, de wraeck
Des bloeds van uwe knechten,
't Welck onder 't Heydensch volck,
Daer heen vergoten is,
Bekent zijn voor ons ooghen.

+ 5 Laet 't kennen der ghevanghens voor u komen:
Houd ov'righ nae de grootheid uwes arrems +6
Doods kinders: wilt doch zevenmael vergelden,
Aen onze buyren, in haer schoot, haer smadingh,
Daer me' zy, Heer, u sma'en.
+ Zoo zullen wy, uw volck,
De kudde uwer weyde, +7
V loven eeuwelick.
Van slachte tot gheslacht,
En uwen roem vertellen.

LXXX. PSALM.

Voor den Opper-zanghmeester, op Schoschannim: een getuygenisse, Asaphs Psalm.

1 NEemt Herder Israëls ter ooren,

[Datheen]

Ghy die hoogh sit in uwen Throon,
Boven den Cherubijnen schoon.

2 Laet uwe kracht, Heere, verschijnen,
Ephraim tot nut end' den sijnen,
Oock Manasse end' Benjamin:
Keert doch tot ons, Heer, uwen sin,
Troost ons met u lieflick aenschijn,
Op dat wy van schaden vry zijn.

3 Hoe men ons handelt kont ghy mercken,
Dies wilt ons door uw' goetheyt stercken:
Slaet over ons 't gesicht eenpaer
Vwer vriend'licker oogen klaer.
Soo sullen wy van 't kruys niet kleyn
Vry zijn door u gesicht alleyn.

4 Hoe langh sal, O Heer der heyrkrachten,
Vwen toorn noch branden met machten
Tegen uwes volcks gebedt reyn?
Ghy hebt ons met tranen gemeyn
Gespijst: oock was bitter geklagh
Onsen dranck, Heer, den gantschen dagh.

5 Ghy hebt ons gemaeckt den nabueren
Tot twist en gekijf t'allen uren:
Ons' vyanden spotten ons seer,
Verlost ons uyt quaden, O Heer,
Laet ons schouwen u aenschijn bly,
Soo werden wy seker end' vry.

Pause.

6 Vwen Wijngaert uyt Egyptenlant
Bracht ghy, Heer, end' ghy hebt hem geplant
Daer verdelght zijn de volcken wreet,
Ghy maecktet hem een plaetse breet,
Daer hy gewortelt vast'lick kleeft,
Soo dat hy 't lant vervullet heeft.

7 De Bergen zijn seer schoon bedecket
Met sijn schaduwe die wijt strecket:
Sijn rancken hoogh klimmen end' gaen,
Gelijck de Ceder-boomen staen,
Sijn tacken zijn gewassen bloot,
Van 't water tot aen de Zee groot.

[De Brune]

Die Ioseph leydt, gelijck een kudde:
Die tusschen Cherubinen zit,
+ Verschijnt met glans: weckt op uw macht
Voor ’t aenghezicht van Ephraïm, +2
Manasse, ende Benjamin.

2 En komt, ô God, tot onz’ verlossingh:
Brenght ons we’er, laet uw aenschijn lichten,
+ Zoo zullen wy behouden zijn.
O Heere, der heirscharen God, +3
+ Hoe langhe zal uw roock op-gaen,
Zelfs teghen het gebed uws volcks? +4

3 Ghy doet haer brood van tranen eten,
En ghy drenckt haer met drylinghs tranen.
+ Onz’ bueren stelt ghy ons tot twist;
Vyanden spotten: God des heirs, +5
Brenght ons we’er: dat u aenzicht licht,
Zoo zullen wy behouden zijn.

Pause.

+ 4 Ghy hebt een wijnstock uyt Egypten
Doen komen; en ghy hebt de Heydens +6
Verjaeght, en ghy hebt dien gheplant:
Ghy hebt de plaets voor hem bereydt,
En zijne wortels aen doen slaen:
Zoo dat hy ’t land vervullet heeft.

+ 5 De berghen zijn met zijne schaduw’
Bedeckt geweest, zijn rancken waeren, +7
Gelijck als Ceder-boomen Gods:
En hy schoot zijne rancken uyt,
Tot aen de zee; zijn jonck-ghewas,
Tot aen de *groote* water-vloed.

[Datheen]

8 Waerom hebt ghy den Tuyn doen breken,
End' zijt den Rooveren geweken?
Hoe komt dat wilde Swijnen fel
Daer in gevallen zijn soo snel?
Waerom heeft 't Wildt tot deser stondt
Hem soo verdorven in den grondt?

9 O Godt, die een Heer zijt der Heeren,
Siet ons aen, wilt u tot ons keeren:
Besoeckt end' siet den Wijnstock reyn
Dien u handt geplant heeft alleyn.
Wilt dien weder bouwen voortaen,
Dat ghy daer van prijs meught ontfaen.

10 Hy sal schier tot asschen verbranden,
End' is nu gantsch gemaeckt te schanden:
Hy vergaet door uw' gramschap haest,
Streckt uw' handt uyt, maeckt onverbaest
't Volck, Heer, dat alleen op u bouwt,
End' van herten vast'lick vertrouwt.

11 Wy sullen ons niet meer begeven
Tot afwijckinge, laet ons leven:
Wy sullen steedts singen u eer,
Troost ende helpt ons langhs soo meer,
V aensicht geve sijnen schijn,
Soo sullen wy geholpen zijn.

Den Lxxxj. Psalm.

1 SInght den Heere bly,
Die ons sterckt is krachtigh,
Verheught u oock vry
In Godt Israel:
Bewijst hem met spel
Prijs en eer aendachtigh.

2 Singht Psalmen seer goet,
End' lieflick om hooren,
De Tamboeren soet,
Harpen bequame,
End' Psalters t'same,
Wilt met vreught oorbooren.

3 Op de Nieuwe Maen
Met Basuynen singet:
End' vrolick voortaen

[De Brune]

+ 6 Waerom doch hebt ghy zijne mueren
Gescheyden ende deur-gebroken, +8
Dat elck pluck, die hem gaet voorby?
Het wilde-vercken van het wout
Heeft hem verwoest en uyt-ghewroet;
En 't wild des velts hem af-gheweydt.

+ 7 Keert weder, ô God der heirscharen,
Aenschouwt en ziet van uyt den hemel, +9
Bezoeckt doch dezen wijnstock, *Heer*:
De stamme, die uw rechterhand
Geplant heeft, en dat om den zoon,
Dien ghy voor u hebt sterck ghemaeckt.

+ 8 Zy is met vier in brand ghesteken,
En af-ghekapt. Zy komen omme, +10
Van 't schelden uwes aengezichts.
Vw hand zy, *Heere*, op den man
Vw'r rechter-hand, den zoon des menschs,
Dien ghy voor u hebt sterck ghemaeckt.

+ 9 Zoo zullen wy van u te rugghe
Niet keeren. Houd ons in het leven; +11
Dat elck van ons uw naem aenroep.
Heer, God des heirkrachts, brenght ons weer:
Vw aenschijn lichte over ons:
Zoo zullen wy behouden zijn.

LXXXI. PSALM.

Voor den Opper-zanghmeester, op de Gittith. [Een Psalm] Asaphs.

1 ZInght met vreughd tot God,
Onze kracht en sterckte:
Iuyghet Iacobs God,

[Datheen]

Der Loover-tenten
Iaerlijcksche renten
Betaelt end' volbringet.

4 Dit 's in Israel
Een gebruyck gewesen:
Godt end' niemandt el
Dit bevolen heeft,
End' tot teecken geeft
Sijn Bondt hoogh gepresen.

5 Sulcks heeft hy gedaen,
Als 't volck uyt den landen
Egypti gegaen
Is: daer 't de Talen
Hoorde verhalen,
Die 't niet heeft verstanden.

j. Pause.
6 Haer lasten aldaer
Heeft hy wech-genomen:
Van den Potten swaer,
Lastigh om dragen,
Zijnse ontslagen,
End' gantsch vry gekomen.

7 Ghy riept my daer aen,
End' ick in u lijden
Heb u by-gestaen,
End' verhoort in noot,
Als de donder groot
My deckte ter zijden.

8 Ick proefd' u voorwaer
Aen 't twist-water klachtigh,
End' vandt u daer naer
Verhardt van sinnen:
Doch ick uyt minnen
Sprack u aen eendrachtigh:

9 Mijn volck my doch hoort,
Mijn Bondt sal ick maken
Met u van nu voort.
Wilt my doch hooren,
Opent u ooren,
End' wilt mijn woort smaken.

10 Maeckt u mijn volck vroet
Geenderley afgoden:

[De Brune]

+ Heft een Psallem: geeft
Trommels, en de zoet’
Harpe, met de luyte. +2

+ 2 Blaest op de bazuyn
In de nieuwe maene, +3
Ter bestemder tijd,
Op onz’ feesten-dagh;
+ Want in Isr’el is ’t
Eene vast’ instellingh: +4

3 ’t Is Gods Iacobs recht,
Dat hy heeft in Ioseph,
Tot een tuyghenis,
+ Inghezet, als hy
Vyt-ghetoghen was, +5
Teghen ’t land Egypten.

4 Waer ick hebb’ gehoort
Een *zeer-vremde* spraecke,
Die ick niet verstond,
Zegghend’ op deez’ vvijs I. Pause.
+ Ick hebb’ zijnen ruggh’
Van den last ontrocken. +6

5 Zijne handen zijn
Van de pott’ ontslaghen.
+ Ghy riept in den anghst,
En ick hielp u uyt, +7
En antwoorde u,
Vyt het schuyl des donders.

+ 6 Ick hebb’ u beproeft
Aen Meribas water. *Sela*! +8
+ Mijn volck (*zeyd’ ick*) hoor,
En ick zal aen u +9

[Datheen]

Geenen dienst hen doet,
Wiltse niet eeren
Noch tot hen keeren,
Want ick heb ’t verboden.

11 Want ick ben u Godt
Eeuwigh end’ almachtigh,
Dit landt tot u lot,
Gaf ick u goedigh,
End’ trock u spoedigh
Vyt Egypten krachtigh.

ij. Pause.
12 Opent uwen mont
Seer wijdt onbeladen,
Ick sal hem terstont
Met goeder spijse,
Na mijner wijse,
Rijckelick verzaden.

13 ’t Volck dat ick verkoos
Is van ’t woordt geweken,
Verstockt is ’t end’ boos:
Ick heb ’t gebeden,
’t Heeft doch mijn reden
Gantschelick versteken.

14 Ick in toornigheydt
Gaf ’t over met allen
Sijner verstocktheydt,
Om selfs sijn saken
Voortaen te maken
Na sijn wel-gevallen.

15 Och of ’t volck rebel
My gehoorsaem ware,
En dat Israel
Ware gebleven
Op den padt even
Vast in ’t openbare.

16 Ick soud’ haest verdaen
Hebben sijn vyanden,
Mijn hant sterck in ’t slaen,
Hadd’ boven maten
Haest die hem haten
Al gebracht te schanden.

[De Brune]

Tuyghen; Israël
Of ghy nae my hoordet:

+ 7 Daer zal onder u
Geen uytlands God wezen. +10
Ghy en zult u niet
Voor een vremden God
+ Buyghen. Want ick ben
Vwe God, de Heere: +11

8 Die u hebb' doen gaen
Uyt Egypten-lande. *II. Pause*.
+ Wijdert uwen mond,
Op dat ick hem vull'. +12
+ Maer mijn volck heeft niet
Naer mijn stem gheluystert: +13

9 Ende Israël
Hadde gheen begheerte,
+ Tot my: daerom is 't
Dat ick-z' hebb' ghestelt, +14
In het boos ghedacht
Van haer eyghen herte:

10 Dat zy gingen heen
In haer eyghen raeden.
+ Oh! dat doen mijn volck
Nae my hadd' gehoort! +15
Israël in mijn
Weghen hadd' ghewandelt!

+ 11 'k Hadd', in korten tijd,
Alle haer vyanden +16
t'Eenemael ghedempt:
Ende mijne hand
Hadd' ick aenghewendt
Teghen haer verdruckers.

+ 12 Die God haten, die
Zouden oock zich hebben +17

[Datheen]

17 Sijn vyanden al
Souden druck bedrijven,
End' komen ten val,
Datse al t'samen
Souden met blamen
Eeuwigh verdruckt blijven.

18 Tarw in overvloet
Hadd' ick hen gegeven,
End' met honigh soet,
't Welck vloeyt uyt steenen,
Gespijst met eenen
Hadd' icks' al haer leven.

Den Lxxxij. Psalm.

Stem: xivj.

1 GOdt is in de vyerschaer geseten
Der Rechteren seer stout vermeten,
Onder den Princen hoogh geacht,
Is hy Richter met voller macht.
Hoe langh sult ghy Rechters vol treken,
Onrechtveerdigh oordeel uytspreken?
En met den Godtloosen mitsdien
Soo schand'lick door de vingers sien?

2 Wilt doch dat recht is, doen den armen:
Oordeelt de Weesen met ontfarmen:
Helpt den ellenden tot sijn recht,
End' den verdruckten mensche slecht.
Verlost uyt versmaetheyt end' slagen
Hem, die benouwt zijnde moet klagen:
Van den Tyrannen hem vry stelt,
Die overlast is met gewelt.

3 Maer wat wil ick hen 't goede prijsen?
Haer hert is niet om onderwijsen,
Sy volgen na haer blint verstant,
Al soude vergaen 't gantsche lant.
Ghy zijt, 't is waer, ick wil 't belijden,
Als kleyn Goden tot desen tijden:
Ghy heerschet met eere vermaert
Als of ghy Godts kinderen waert.

4 Doch ghy moet al te saem verderven,
End' gelijck ander menschen sterven:
End' ghy Princen moet al voortaen
Gelijck ander te gronde gaen.

Johan de Brune (de Oude) en Petrus Datheen, ***Davids Psalmen, Gedicht, aen d'eene zijde, door Petrum Dathenum; aen d'ander zijde, door J. De Brune***

[De Brune]

Met gheveynst bedrogh
Onder hem gestelt.
Maer haer tijd die zoud'
Eeuwigh gheweest hebben.

+ 13 En hy hadde u
Met het vet der tarwe +18
Leckerlick ghespijst.
Iae ick zoude met
Honich uyt de rots,
V verzadight hebben.

LXXXII. PSALM.

Een Psalm Asaphs.

1 GOd staet in Gods vergaederinghe:
Hy oordeelt midden in de Goden.
Hoe langhe richt ghy noch onrecht?
En neemt der boozen aenzicht aen? *Sela*!
+ Doet recht den armen, en den weeze:
Rechtveerdight armen en verdruckten. +2
Verlost, die schrael en armlick leeft,
En ruckt-z' uyt der Godloozen hand.

+ 2 Zy weten, noch verstaen: zy wand'len
In 't duyster; all' aerd-gronden wanck'len. +3
Ick zegge, dat ghy Goden zijt,
En alle kinders van de Hooghst:

[Datheen]

Wilt u haest'lick, O Heer, opmaken,
Oordeelt hier beneden ons saken:
Want u behoort tot aller tijdt
Dat volck der gantscher werelt wijt.

Den Lxxxiij. Psalm.

1 WIlt doch niet langer swijgen Heer,
Wilt soo stille niet wesen meer:
Houdt u niet soo gantsch sonder spreken.
Want t'saem woeden al uw' vyanden,
Rasende maken sy ter schanden,
End' 't hooft stoutelick sy opsteken.

2 Sy raetslagen met listen quaet,
Tegen 't volck, Heer, dat op u staet:
Over dien bruycken sy haer krachten,
Die vrymoedelick sonder sorgen
Onder u willen zijn verborgen,
Veel loose vonden sy betrachten.

3 Sy spreken: Laet nu zijn voortaen
Dit volck omgebracht end' verdaen,
Dat het geen volck meer zy soo krachtigh,
Dat niet genaemt zy in eerwaerden
Den naem Israels op der aerden:
Datmen dies niet meer zy gedachtigh.

4 Tegen u maken sy een Bondt,
End' binden hen t'saem nu terstondt,
Edom end' de Ismaeliten:
Moabs end' oock Agars geslachte,
De Gebaliters groot van machte,
Zijn u tegen met d'Ammoniten.

5 Philistea, Amaleck rijck,
End' die van Tyro al gelijck
Bruycken haer verstant end' haer krachten:
De Assyriers hoogh verheven
Hulp end' onderstandt sy t'saem geven
Den kind'ren Loths, die u verachten.

6 Doet hen soo ghy deed' Madian,
Dat harer geen kome daer van:
So ghy tot Kison aen de Beken
Iabin end' Siseran hooghmoedigh
Versloeght, daer oock 't volck overvloedigh
Als dreck in Endor bleef versteken.

[De Brune]

+ Maer ghy zult sterven als een mensche,
En als een van de Vorsten vallen. +4
Staet op, ô God, oordeelt de aerd;
Want ghy al 't volck by erf bezit.

LXXXIII. PSALM.

Een lied, een Psalm Asaphs.

1 O God, zwijght niet, weest niet als doof,
En wilt, ô God, niet stille zijn.
Want ziet uw vyanden die woelen:
En uwe haters 't hooft op-steken.
+ Zy hebben tegen uwen volcke,
Yet heimelicks met list verzinnet. +2

2 En zy beraeden zich te gaen,
Heer, tegen uw verborgen volck.
+ Zy zeggen, Komt, laet-z' ons uyt-roeyen;
Op dat zy geen volck mochten wezen; +3
Datm' Isr'els naem niet meer gedencke:
Want zy beraedslaen t'zaem in 't herte:

+ 3 Zy maken een bond tegen u,
De tenten Edoms, Ismaëls, +4
Moabs, en die van d'Hagarenen;
En Gebal, Amalec, en Ammon,
+ En Palestyn, met Tyrs inwoonders:
En Assur is daer by gekomen. +5

4 Zy zijn het huisgezin van Loth
Tot eenen *stercken* arm geweest. *Sela!*
Pause.

[Datheen]

7 Haren oversten Vorsten doet
Als Oreb ende Zeeb onvroet,
Dat Zeba, Salmana geschiede:
Die daer seyden met hooghmoet prachtigh,
Datse souden 't Huys Godts almachtigh
Innemen tot haren gebiede.

8 Maeckts' ongestadigh als een radt,
End' als dat stof der aerden plat
Om hooghe van den wint gedreven:
Soo de vyer-vlammen, 't hout verbranden:
End' de Bergen maken te schanden,
Hoe hoogh oock datse zijn verheven.

9 Vervolghtse soo met groot tempeest,
Door onweder maecktse bevreest,
Wiltse hier end' daer met angst jagen:
Haer aengesichten wilt beschamen,
Op datse met handen te samen
In ootmoet na u, O Heer, vragen.

10 Laetse beschaemt zijn end' verbaest,
Verschrickts' en brenghts' om metter haest,
Dat sy mogen verstaen end' gronden
Dat ghy een Heere zijt alleene,
De allerhoogst' en anders geene,
In der werelt kan zijn bevonden.

Den Lxxxiiij. Psalm.

1 HOe lieflick, o Heer, en hoe reyn
Zijn uwe wooningen niet kleyn?
Lustigh zijns' en schoon boven maten:
Mijn hert verlanght met allen seer,
En sucht na uwen Tempel, Heer,
Mijn ziel end' lijf in desen state
Zijn in den waren Godt verblijdt,
End' seer verheught tot deser tijdt.

2 De Mussen end' Swael'wen t'same
Vinden eenen nest bequame,
Och Heere der heyrscharen krachtigh,

[De Brune]

+ Doet hen als Midian, en Sis'ra;
Als Iabin, aen de beke Kidrons. +6
Die daer in Endor zijn verdelghet.
Zy zijn tot dreck der aerd' geworden.

Pause.

+ 5 Maeckt haer, haer Princen, als Oreb,
En Zeëb; all' haer Vorsten t'saem, +7
Als Sebah, ende als Salmuna:
Die zeyden: Laet ons nu de schoone
Woonsteden Gods voor ons be-erven.
+ Mijn God, maeckt haer ghelijck een wervel:
+8
6 Maeckt-z' als de stopp'len voor den wind:
Ghelijck het vier een woud verbrand:
En als de vlam die bergen brandet:
+ Vervolght haer zoo met uw on-weder;
Maeckt haer verschrickt met uwen draey-wind: +9
Vervult haer aengezicht met schande:

7 Maeckt dat-z' uw naeme zoecken, Heer.
+ Laet-z' eeuwighlick beschaemt, verschrickt,
En schaem-rood worden, end' om-komen: +10
Op datmen weet, dat ghy alleene
Met uwen naeme zijt de Heere,
De hooghste op de gansche aerde.

LXXXIV. PSALM.

Voor den Opper-zanghmeester, op de Gittith. Een Psalm voor de kind'ren Korah.

1 HOe lieffelick-en-aenghenaem
Zijn uw woonsteden, Heer des heirs!
Mijn ziel verlanght naer Gods voor-hoven,
Iae zy bezwijckt zelfs van begeert.

[Datheen]

O Godt, mijn troostend helper mijn,
Waer is dat uw' Altaren zijn,
Daer ghy woont, O mijn Heer, almachtigh?
Wel hen die in u huys eerbaer
Woonen, die loven u eenpaer.

3 Saligh is hy t'allen stonden
Wiens kracht, Heer, ghy zijt bevonden,
Die neerstigh bewaert uwe wegen:
Als sy door dit jammer-dal gaen,
Sy sullen met vliet recht voortaen
Putten te graven zijn genegen,
Die werden gemaeckt water-rijck
Door den regen alle gelijck.

Pause.

4 Sy sullen gaen van deught tot deught,
Tot dats' in Zion al met vreught
Komen, end' daer den Heer aenschouwen:
O Heer der heyrkrachten seer schoon,
Vyt den hoogen Hemelschen Throon,
Hoort mijn gebedt in dit benouwen:
Ghy Iacobs Godt my doch verhoort,
Verneemt mijn smeecken na u woort.

5 Heer, tot wien wy in den noot vlien,
Wilt uwen Gesalfden aensien.
Want veel beter is slechts een ure
In u huys, dan elders, dit 's klaer,
Duysent zijn: Beter is oock daer
Een wachter te zijn aen de deure,
Dan 't is in den Palleysen soet
Der godtloosen met overvloet.

6 Want ons' Godt is vriendlick en goet,
Een Son end' Schildt tot ons behoedt,
Die ons geeft eer ende genade:
Die den Vromen in geenen noot

[De Brune]

Mijn hert en mijn vleesch springen op
Van vreughde, naer den God des levens.
+ De mussche zelfs die vint een huis,
De zwaluw oock een nest voor haer: +2

2 Alwaer zy haere jonghskens leght,
By uw autaeren, Heer des heirs,
Mijn Koninck, en mijn God. Wel-zaligh
+ Zijn die daer woonen in uw huis:
Zy prijzen u gestadelick. *Sela!* +3
Hoe gansch geluckigh is de mensche!
Wiens sterckt' by u is: in wiens hert
De wel-ghebaende wegen zijn.

3 Als zy gaen door 't moer-bezy-dal,
Zoo stellen-z' hem tot een fontein:
De regen zal haer oock bedecken *Pause.*
+ Met zegheningh. Zy gaen van kracht
Tot kracht: een yder van haer zal, +4
In Sion, voor den Heer verschijnen.
Heer God des heirs, hoort mijn ghebed:
Neemt het ter oor, ô Iacobs God. *Sela*!

+ 4 God, onze schild, ziet en aenschouwt,
Ziet uws ghezalfdens aenghezicht. +5
Want eenen dagh in uw voor-hoven
Is beter, dan-er duyzent zijn.
Ick koos veel liever aen de zeul
In 't huys van mijnen God te wezen,
Als dat ick stedes in de tent
Der Goddeloosheid woonen zou.

+ 5 Want zekerlick de Heere God
Die is een zonne ende schild: +6
De Heer zal gunst en eere gheven.
Hy en onthout het goede niet

[Datheen]

Verlaten sal tot in de doot,
Geen dingh ontbreeckt hem vroegh noch spade:
Saligh is hy die op hem bouwt,
End' hem van herten gantsch vertrouwt.

Den Lxxxv. Psalm.

1 GHy zijt, Heer, met u volck nu te vreden,
Iacobs gevangenen maeckt ghy oock vry,
End' vergeeft des volcks boosheyt voorleden,
Sijn sonden uyt genaden bedeckt ghy,
Vwe gramschap doet ghy van hem seer wijdt,
End' matight uwen toorn tot deser tijdt.
O Heer, ghy die ons Heylandt zijt alleyn,
Helpt ons op, stilt uwe gramschap niet kleyn.

2 Wilt ghy nu, Heer, voortaen toornigh wesen?
Wert ghy van geslacht tot geslacht verstoort?
Neen: maer ghy sult ons troosten na desen,
Dies sal u volck hem verblijden nu voort.
Of wy schoon swaerlick hebben, Heer, misdaen
Nochtans bewijst ons uw' goetheyt voortaen,
End' wilt ons helpen, O Heer end' Godt mijn,
Al is 't dat wy all' arme sondaers zijn.

3 Doch wil ick hooren wat Godt sal spreken,
Want den Vromen sal hy de vrede goet
Verkonden, end' dien laten uytbreken,
Daer door werden sijn kind'ren wijs en vroet.
Maer die in Godts vreese soecken bystant,
Den selven sal Godt steedts bieden de hant,
Op dat by ons wederom woone, Heer,
Vwe heerlickheyt end' uwes Naems eer.

4 Genaed' en waerheyt komen in 't gemoet,
't Recht en Pays kussen malkand'ren met vliet.
't Geloof sal uyt der aerden spruyten soet,

[De Brune]

Aen hen, die in oprechtheid gaen.
O Heere, Heere der heirscharen,
Wel-gheluckzaligh is de mensch,
Die op u zijn betrouwen stelt!

LXXXV. PSALM.

Een Psalm voor den Opper-zanghmeester, onder de kinderen van Korah.

1 GHy zijt, Heer, gunstigh aen uw land geweest:
En ghy hebt Iacobs vanghenis ghewend:
Ghy hebt de misdaed uw's volcks wegh-gedaen;
Ghy hebt all' haere zonden over-deckt. *Sela!*
Ghy hebt all' uwe gramschap wegh-ghedaen:
Ghy hebt u van de hitt' uw's toorns ghewend.
Brenght ons nu weder, ô God onzes heils,
En doet uw gramschap over ons te niet.

+ 2 Zult ghy zoo eeuw'lick toornen teghens ons?
En zult ghy, van gheslachte tot gheslacht, +2
Noch meer uyt-strecken uw verbolgentheid?
Zult ghy ons 't leven niet weer-geven, *Heer*:
Op dat uw volck in uw macht blijde zy?
Betoont ons, Heer, uw goedertierenheid,
En wilt ons geven uw behoudenis.
+ 'k Zal hooren, wat God d'Heere spreken zal.

+3
3 Hy zal van vrede spreken tot zijn volck,
En tot de me'-genooten van zijn gunst:

[Datheen]

Gerechtigheyt van boven nedersiet.
Godt sal vruchten geven in overvloet,
Die ons dat aertrijcke voortbrengen moet,
In ’t regiment sal ’t oprechtelick staen,
Alle dingen sullen oock recht toegaen.

Den Lxxxvj. Psalm.

Stem: Lxxvij.

1 O Heer, opent my u ooren,
Wilt my goedighlick verhooren:
Want ick vermach gantsch niet meer,
Benauwt zijnde nu soo seer,
Wilt doch mijn leven bevrijden,
Ick wil wel doen met verblijden,
Bewaert doch uwen knecht vroet,
Die u vertrouwt, O Heer goet.

2 Wilt my, Heer, genadigh wesen,
Na uwe goetheydt gepresen,
Die u bidde met ootmoet,
End’ daeg’lijcks valle te voet.
Verheught nu uwen knecht klachtigh,
Die u, Heer, aenroept aendachtigh,
Want ick heffe ’t hert alleyn
Tot u in den noot niet kleyn.

3 Ghy zijt, Heer, vrientlick en goedigh,
Barmhertigh end’ seer langhmoedigh,
Den genen die tot u gaen,
End’ in den noot roepen aen.
Verhoort my, Heer, uytverkoren,
Laet mijn stemm’ u komen voren,
Verstaet mijn klachten seer swaer,
Want ’t is meer dan tijt voorwaer.

4 Als ick ben in noot end’ schaden,
Tot u schrey ick seer beladen,
Om dat ghy verhoort altijd
Mijn stem, end’ maeckt my verblijdt.
By u, O Heer des aerdtrijcken,
Is geen Godt te vergelijcken,

[De Brune]

Maer dat het niet tot dwaesheid weer en keer.
Gewisselick zijn heil dat is nae by,
Den genen die hem vreezen en ontzien:
Op dat de eer' in onzen lande woon,
+ De goedertierenheid en waere-trouw
Zal d'eene d'ander komen in 't gemoet. +4

4 Gerechtigheid en vrede zullen *oock*
Elkander *zoet* ontmoeten met een kus.
De waerheid die zal spruyten uyt der aerd':
Gerechtigheid zal uyt den hemel zien;
Oock zal de Heer verleenen alles goeds:
En ons land zal oock gheven zijne vrucht.
Gerechtigheid zal voor hem henen gaen:
Hy zal-z' op 't pad van zijne tre'en doen staen.

LXXXVI. PSALM.

Davids ghebed.

1 NEyghet uw oor', hoort my Heere,
Want ick ben bedruckt en arme.
O mijn God, bewaert mijn ziel.
Want ick ben uw gunst-genoot:
Hoed uw knecht, die op u hopet:
+ Zijt my gunstigh, want ick roepe,
Tot u, Heer, den ganschen dagh, +2
Maeckt de ziel uws knechts verheught.

[Datheen]

Daer is oock niemandt soo koen,
Die uw' wercken kan na doen.

Pause.

5 Alle volcken die ghy krachtigh
Hebt geschapen, Heer, almachtigh,
Sullen vereeren te saem,
End' groot maken uwen naem.
Ghy zijt groot niet om verstercken,
End' doet wonderlicke wercken,
Ghy hebt den naem breet end' wijt
Dat ghy alleen een Godt zijt.

6 V wegen wilt my doch leeren,
Dat ick recht gae t'uwer eeren,
Op dat ghy van my oock meest
Ten rechten meught zijn gevreest.
Ick wil u, Heer, hoogh verheven,
Altijt prijs end' eere geven.
Ick wil uwen naem seer klaer
Groot maken in 't openbaer.

7 Ghy hebt, uyt louter genaden,
My bewesen veel weldaden,
End' my verlost uyt den noot
Der Hellen, end' van der doot.
Heer, de wreed' onder hen allen
Met kracht my gantsch overvallen,
Na mijn leven sy al staen
Sonder u te mercken aen.

8 Maer ghy zijt goet en genadigh
Barmhertigh ende weldadigh,
Lanckmoedigh tot toornigheydt,
Bestendigh in der waerheydt.

[De Brune]

2 Tot u, Heer, heff' ick mijn ziele;
+ Want ghy zijt *zeer* goed, ô Heere,
Ende een vergevend' *God*, +3
Groot van goedertierenheid,
Voor elck een, die u aenroepet.
Neemt doch mijn gebed ter ooren,
Heere, ende wilt de stem
Mijner smeeckingh gaede slaen.

+ 3 In den dagh van mijn benauwtheid,
Roep ick u, want ghy my hooret. +4
Onder Goden is'er geen
Die u is gelijck, ô Heer:
Daer zijn geen gelijck uw' wercken. *Pause.*
+ Alle Heid'nen zullen komen,
Buyghen zich voor uw aenschijn, +5
Die ghy, Heere, hebt ghemaeckt:

4 En zy zullen uw naem eeren.
Want ghy zijt zeer groot, ô Heere,
En die wonder-wercken doet:
Want ghy zijt alleene God.
+ Leert my uwen wegh, ô Heere,
Zoo zal ick gaen in uw waerheid: +6
Heer, vereenight doch mijn hert,
Tot de vreeze uwes naems.

5 Ick zal u, mijn God en Heere,
Met geheel mijn herte, loven;
Ende ick zal uwen naem
Eeren in der eeuwigheid.
+ Want uw goedertieren gunste
Is groot over my: mijn ziele +7
Die hebt ghy getrocken, Heer,
Vyt het onderst' van het graf.

6 d'Opgheblazen staen, ô Heere,
Teghen my op, en de menight'
Der tyrannen zoecken my:
Zy en stellen u oock niet
+ Voor haer ooghen; maer ghy, Heere,
Zijt een God barmhertigh, vriend'lick, +8

[Datheen]

Wilt my goedighlick aenschouwen,
Sterckt my oock in dit benouwen,
Helpt my, end' maeckt onvertsaeght
Den knecht van uwer dienstmaeght.

9 Wilt my doch een teken geven,
Op dat mijn vyanden beven,
Als sy sien sullen, Heer, milt,
Dat ghy my steedts bystaen wilt.

Den Lxxxvij. Psalm.

1, GOdt heeft sijn huys vast gegrondet met vreden,
Op den heyl'gen Bergen die hy bemint.
Tot Sions poorten is hy meer gesint
Dan tot alle Iacobs schoone woonsteden.

2 Men hoort van u, O stadt Gods hoogh verheven,
Groote dingen, Egypten end' Babel
Werden (spreeckt Godt) onderwesen soo wel,
Dat sy tot mijn volck werden aengeschreven.

3 Tyriers, Palestyners, end' de Mooren
Sullen in mijn Kercke voort-gebracht zijn:
Men sal spreken: Dat in dat Zion mijn
Allerley volck by een my werdt geboren.

4 Godt sal Zion bouwen met sijn hant krachtigh,
Vyt allen Spraken hy de sijne sal
Roepen, dan werdt geseyt van desen al,
Dats' in Zion al t'samen zijn woonachtigh.

5 Dies wilt nu opentlick en vrolick singen,
Op den Basuynen verkondight sijn eer,
In u Zion sal wesen (spreeckt de Heer)
Rijckdom end' overvloet van allen dingen.

[De Brune]

Traegh tot toren, ende groot
Van ghenade, en van trouw.

7 Keert tot my, weest my genadigh,
Gheeft aen uwen knecht uw sterckte:
En behoedet doch den zoon
+ Vwer dienstmaeght: doet, *ô Heer'*,
Nu een teecken my ten goede: +9
Op dat 't mijne haeters mercken,
En beschaemt zijn, als ghy, Heer,
My hulp' doet, en my vertroost.

LXXXVII. PSALM.

Een Psalm, een lied voor de kind'ren van Korah.

1 ZYn grondslagh die is op de heil'ge bergen.
De poorten Sions zijn de Heere lief,
Veel meer als all' de woonsten Iacobs zijn.
+ Men spreeckt van u, ô gy stad Gods, zeer heerlick. *Sela*!
+2

2 Ick zal van Rahab en van Babel melden
By all' de ghene, die my kennen, *Heer*:
+ Ziet daer den Philistijn, en die van Tyr,
Als oock den Moor, deez' is aldaer gheboren. +3

3 En van de stad van Sion zalmen zeggen,
Die ende die is daer in voort-gebracht:
En d'Alderhooghste zal haer vast doen zijn.
+ De Heer zal-z' in 't op-schrijven des volcks tellen.
+4

4 *Hy zal dan zeggen*, deez' is daer geboren. *Sela!*
+ De zanghers en speel-lieden van de fluyt;
En alle de fonteinen van mijn *hert*, +5
Die zullen binnen u, *ô Sion*, wezen.

[Datheen]

Den Lxxxviij. Psalm.

1 HEer, die my dus langh hebt behoet,
Ick roep altijdt met groot verlangen,
Laet tot u komen, wilt ontfangen
Mijn gebedt, uyt genaden goet,
Wilt vriendelick neygen uw' ooren,
End' mijn gestadigh klagen hooren.

2 Want mijn ziel is vol angst en noot,
Ter hellen is gedaelt mijn leven,
Ick mach met hen wel zijn geschreven,
Die t'ondergaen door lijden groot:
Men mach my hen wel gelijck achten,
Die hulpeloos is sonder krachten.

3 Ick ben onder de dooden al
Versteken, end' oock gantsch verlaten,
Als een die vermoort is op straten,
Diemen seer haest begraven sal:
Want ghy gedenckt mijner niet Heere,
Vw' hant hebt ghy af-gekeert seere.

4 Ghy werpt my diep in den afgront
Die duyster en diep is met suchten,
Vw' gramschap, die seer is te vruchten,
Druckt my seer hardt tot deser stondt:
Ghy overvalt my met de roeden,
End' met toorn als met water-vloeden.

5 Mijnen vrienden ben ick gemaeckt
Vreemt end' veracht, ja een afgrijsen,
Met vingeren na my sy wijsen:
Ick ben overvallen gaer naeckt,
Alle midd'len zijn my benomen,
Vyt den banden kan ick niet komen.

Pause.

6 Door 't kruys is mijn gesicht ontstelt,
Ick bidd' u daeg'lijcks, Heer almachtigh,
En streck uyt steedts mijn handen klachtigh,
Wanneer toont ghy eens u gewelt?
Wanneer sullen wy doch aenmercken,
Die schier doot zijn, u wonder-wercken?

7 Sullen de dooden her-voortgaen,
End' uw' wonder-daden vermonden?

[De Brune]

LXXXVIII. PSALM.

Een Lied, een Psalm voor de kinderen Korah, voor den Opper-zanghmeester, op Machalath Leanoth: een onderwijzinghe Hemans des Ezrahiters.

1 O Heere, ghy God mijnes heils,
Ick roep voor u by daegh', by nachte.
Mijn bede kom' voor uw ghezichte:
Neyght uwe oor tot mijn gheschrey:
+ Want mijne ziel is zat der quaeden,
Mijn leven raeckt tot aen den grave. +2

2 'k Ben met die daelen in de kuyl,
En als een kracht'loos man gerekent,
+ Als af-gezondert onder doode;
Ghelijck verslagen' in het graf +3
Neer-ligghend', die ghy niet gedencket,
Die van uw hand zijn afghesneden.

+ 3 Ghy leght my in den onder-kuyl,
In duysternissen, in de diepten: +4
Vw grimmigheid light op my, *Heere*:
Met all' uw baren druckt ghy my. *Sela*!
+ Ghy doet verr' van my mijn bekende,
Ghy stelt my tot een grooten grouwel: +5

4 Ick ben besloten; zoo dat ick
Niet machtigh ben daer uyt te komen: *Pause.*
+ Mijn ooge treuret van verdruckingh.
Ick roep tot u, Heer, al den dagh; +6

[Datheen]

End’ uwer goetheydt, niet om gronden,
In haren graven doen vermaen?
Sullen sy van uw’ waerheydt spreken,
Die doodt zijnde noch in ’t graf steken?

8 Werden uwe wond’ren bedacht
In ’t duyster, daermen niets kan weten?
Salmen daer all’ dinck wert vergeten,
Op uw’ gerechtheydt hebben acht?
Nochtans bid ick u, Heer, gestadigh,
Van ’s morgens vroegh, weest my genadigh.

9 Waerom, O Heer, verstoot ghy my?
Waerom is u aensicht verborgen?
Van der jonckheydt ben ick vol sorgen,
Duysent-vout beangst seer onvry:
Ick ben door schricken gantsch verslagen,
Benouwt, vol vreesen, met vertsagen.

10 Vwe gramschap over my gaet,
Vwe verschrickingen my drucken:
Water-stroomen my gantsch wech-rucken
In desen seer benauwden staet.
Alles wat my angst kan toebringen,
Wilt my nu al met een omringen.

11 Ghy hebt van my gedaen seer wijdt,
Mijn beste vrienden al met eene:
Mijn secreetste vrienden gemeene,
Zijn wijt van my in desen strijdt.
In alle mijn sware ellenden,
Van my wijcken sy die my kenden.

Den Lxxxix. Psalm.

1 VAn des Heeren goetheyt sal ick singen altijt,
Sijn waerheyt sal ick roemen met herten verblijt:
Want ’t is openbaer, dat sijn genade sal blijven
Tot inder eeuwigheyt, alsoo men siet beklijven,
Den hemel dien hy heeft gemaeckt, om te bewijsen
De sekerheyt sijner waerheyt niet om volprijsen.

2 Ick hebbe, spreeckt de Heer, gemaeckt een vast verbondt
Met David mijnen Knecht, dien ick voor ’s werelts grondt
Verkoren hebb’ end’ met eed sekerlick gesworen,
Dat voortaen soud’ erven ’t geslacht van hem geboren

[De Brune]

Ick strecke tot u mijne handen.
Zult ghy dan wonder doen aen doode?

+ 5 Of zullen d'overleden', *Heer*,
Op-rijzen? zullen die u loven? *Sela*! +7
Of zal uw goedertieren gunste
Oyt worden in het graf vertelt?
Of in 't verderf uw vaste trouwe?
+ Of weet-m' uw wond'ren in het duyster?
+8
6 Of *vveet-men* uw gerechtigheid
In d'aerde der vergetenisse?
Maer ick aenroepe u, ô Heere,
Mijn bede komt u 's morghens voor.
+ Waerom verstoot ghy, Heer, mijn ziele?
En berght ghy voor my uw ghezichte? +9

7 Ick ben van mijner jeuget aen
Ellendigh, ende gaend' al stervend.
Ick draeghe uw vervaerenissen.
Ick ben met twijffelmoedigheid:
+ Vw aenghesteken toornigheden
Zijn over my gegaen, ô Heere: +10

8 Vw schricklickhe'en doen my vergaen;
Die my als water alle daghe
Omringen, en my t'saem om-gheven.
+ Ghy hebt, Heer, vriend en med-ghezell'
Van my vervremdet: mijn bekende +11
Die houden zich in duysternisse.

LXXXIX. PSALM.

Een onderwijzinge Ethans des Ezrahiters.

1 ICk zal in eeuwigheid de goedertierenheid
Des Heeren zingen: en ick zal met mijnen mond
Vw waerheid van geslachte tot geslachte melden.

[Datheen]

Dese genade, dat de Koninghlicke kroone
Soud blijven ervelick in sijn geslachte schoone.

3 d'Hemelen prijsen, Heer, u wercken wonderbaer:
In uw' gemeente goet schijnt uwe waerheyt klaer:
Niemant isser soo hoogh geklommen, 't heeft gebleken,
Die by u in sterckheyt kan wesen vergeleken:
Geen Engelen zijn in kracht so hoogh opgeresen,
Die gelijck konnen zijn uwen Godtlicken wesen.

j. Pause.
4 In de Gemeynte sijner Heyligen seer goet,
Is Godt sterck, oock wert hy gevreeset met ootmoet:
Heer der Heyrscharen, ghy doet buyghen alle krachten,
O eeuwigh Godt seer sterck: wie is u gelijck t'achten?
Het is rontsom en alsins vol van uwer trouwen,
En uwer waerheyt, welcker ghy niet sult berouwen.

5 Ghy heerschet over 't gantsche Meyr diep ende breet,
Sijn baren stilt ghy, als sy overloopen wreet:
Ghy hebt Egypten omgebracht door 't sweert end' plagen,
Vwer vyanden kracht hebt ghy onstucks geslagen.
Hemel end' Aerd' is u, ghy hebt gemaeckt alleene
't Aertrijck, en alles wat daer in is groot en kleene.

6 Dat Noordt en 't Zuyde ghy gheschapen hebt, O Heer,
In uwen naem juychen Hermon en Thabor seer,
Ghy hebt eenen arm sterck, krachtigh zijn uwe handen,
Vw' rechter-hant verhooget is in allen landen:
Vwen throon staet vast in billigheyt, en 't gerichte,
Genaed' en waerheyt gaen voor uwen aengesichte.

7 Wel-saligh is dat volck dat hen in u verblijt,
Dat sal voorspoedigh zijn, nu en tot aller tijt,
In 't licht uwes aenschijns sullen sy gaen al t'same,

[De Brune]

Want ick hebb' dit gezeit; Vw goedertieren gunste
Die zal in alle eeuwigheid gebouwet worden.
Ghy hebt uw waerheid in de hem'len zelfs bevestigt.

+ 2 Ick hebb' met mijn verkoren een verbond gemaeckt:
Ick hebbe David mijnen knecht een eed gedaen; +2
Ick zal tot in der eeuwigheid uw zaed bevesten;
En van gheslachte tot gheslacht' uw throon op-bouwen. *Sela*!
+ Dies loven, Heere God, de hem'len uwe wond'ren.
Vw trouwe die is oock in de gemeint' der heil'gen. +3

3 Want wie wert in den hemel teghen God geschat?
Wie onder *all'* de stercke is den Heer gelijck? *I. Paus*.
+ God die is in den raed der heil'gen zeer geduchtet,
En vreesselicke boven alle zijn omstanders. +4
Wie is ghelijck als ghy, ô Heer, God der heirscharen,
Groot ende machtigh Heer? rondom u is uw waerheid.

+ 4 Ghy heerschet over d'op-geblazentheid der zee:
Als hare baren zich verheffen, stilt ghy die. +5
Ghy hebt Rahab verbrijzelt als een neer-geslagen':
Vw vyanden verstroyt met uwen stercken arrem.
De hemel komt u toe, oock komt u toe de aerde:
Ghy hebt de weereld en haer volheid vast ghegrondet.

+ 5 Het Noorden, ende 't Zuyden, hebt ghy, *Heer*, gemaeckt:
Thabor en Hermon juygen vrolick in uw naem. +6
Gy hebt een arm met mogentheid: uw hand heeft sterckte:

[Datheen]

En hen verheugen in den roem van uwen name,
Als sy sullen wesen door u gerechtigheden
Verciert daeg'lijcks met gaven schoon, en oock met vreden.

8 Soo wy sterck zijn daer van hebt ghy alleen de eer:
Vermogen wy oock yet, sulcks alles komt, O Heer,
Van u goetheyt die ons beschermingh is bevonden,
Is 't dat wy benauwt zijn, nu of t'eenigen stonden,
Ghy, o heylige Godt Israels hoogh verheven,
Zijt ons Koningh, tot wien wy ons gantsch'lick begeven.

ij. Pause.
9 Ghy hebt voormaels, O Heer, door uwe goedigheyt,
Tot uwen knecht door een openbaringh geseyt:
Ick heb eenen stercken Iongelingh uytverkoren,
Dien wil ick bystant doen, dat hy kracht mach oorboren,
Ick heb David alleen uyt mijn volck uytgelesen,
Hy sal boven all' and're my getrouwe wesen.

10 Ich heb hem gesalft met heylige Oly soet,
Onderhouden sal hem mijn hant in tegenspoet,
In wederweerdigheyt sal hem mijn hant verstercken,
Soo dat sijn vyanden door haer krachten en wercken
Hem niet sullen overweldigen, noch verdrucken,
Noch brengen onder voet door al haer boose stucken.

11 Maer veel meer sal ick sijn vyanden al verslaen,
Die hem haten, sullen met veel plagen vergaen,
Mijn waerheydt end' goetheydt sullen van hem niet wijcken,
Door my sal sijnen hoorn verhooght zijn desgelijcken.
Hy sal over 't Meyr de hant met gewelt uytstrecken,
Tot de rivieren sal hy sijn rechte hant recken.

12 End' sal spreken: ghy zijt mijn Vader en mijn Godt,

[De Brune]

Vw rechterhand is hoogh: gerechtheid en gerichte,
Die zijn de vastigheid en steun van uwen throone:
Goedgunstigheid en trouw gaen voor u aenschijn henen.

+ 6 Wel-geluckzaligh volck, 't welck het geklanck wel kent!
Zy zullen wand'len, Heer, in 't licht uws aengezichts: +7
Zy zullen al den dagh zich in uw naem verheugen:
En *voorts* door uw gerechtigheid verhooget worden.
+ Want ghy, Heer, zijt de heerlikheid van hare sterckte:
En onzen hoorn zal met uw gunst verhooghet worden. +8

7 Want onze schild en scherm die is van *God* de Heer;
En onzen Koninck is van d'heil'gen Israëls. *II. Paus*.
+ Ghy hebt, ô Heere, van uw gunst-genoot en heil'gen,
In een ghezicht ghesproocken, daer ghy alzoo zeydet, +9
Ick hebbe hulp' by eenen stercken held beschicket:
Ick hebbe een verkoren uyt het volck verheven.

8 Ick hebbe David mijnen dienstknecht op-gespeurt,
+ En met mijn heyligh' oly hebb' ick hem gezalft.
Met welcken mijne hand zal wel gevestight blijven: +10
Oock zal hem mijnen arm verstercken: geen vyanden
En zullen hem gelijck als eenen schuld-heer dringen;
En d'ongerechtigh' en zal hem niet onder-drucken.

+ 9 Maer ick zal zijn vyanden, voor zijn aengezicht',
Verpletten: ende die hem haten zal ick slaen: +11
En mijne trouw en gunste zullen met hem wezen:
En zijnen hoorn zal in mijn naem verhooget worden:
En ick zal zijne hand tot in de zee uyt-zetten:
En zijne rechterhand tot aen de stroom-rivieren.

+ 10 Hy zal my roepen, ende dat met dezen naem;
Ghy zijt mijn Vader, mijn God, en de rots mijns heils. +12

[Datheen]

Mijn troost, mijn steenrotze, mijn borcht, end' mijn vast slot.
Ick wil hem nemen op tot mijnen eersten Sone,
En boven den Vorsten eeren in sijnen Throone:
Mijn genade wil ick hem eeuwighlick bewaren,
Mijn verbont sal met hem vast blijven en voortvaren.

iij. Pause.
13 Eeuwighlick sal voorwaer overblijven sijn zaet,
Sijn Rijcke blijft soo langh als den Hemel bestaet:
So sijn kind'ren daer na mijn woort haest'lick vergeten,
En dat kleyn achten, uyt hooghmoedigheyt vermeten,
En niet en wandelen in mijn Wetten gestadigh,
Maer mijn insettingen ontheyligen boosdadigh.

14 Ick wil besoecken haest hare misdaden al,
Met plagen ick die scherpelick oock straffen sal,
Doch sal ick mijn goetheydt van hen niet gantsch afwenden,
Mijn waerheyt sal ick niet laten feylen noch enden:
Ick wil gantsch niet afwijcken van mijnen verbonde,
Noch oock van 't woordt, 't welck is gegaen uyt mijnen monde.

15 Ick heb David by mijn Heyligheyt eenen eedt
Gedaen, die sal niet feylen noch my wesen leedt,
Dat sijn zaet eeuwighlick blijven sal overvloedigh,
End' sijn Throon, soo langh als de Son end' Mane spoedigh,
Sullen schijnen seer schoon in haer hemelsche klaerheyt,
d'Welck teeckenen zijn van mijn bestendige waerheyt.

16 Doch ghy hebt uwen knecht verworpen nu soo gaer,
Op uwen Gesalfden zijt ghy toornigh voorwaer.
V verbondt houdt ghy nu gantsch'lick van geener waerden,

[De Brune]

Oock zal ick hem ten eerst-geboren zone stellen:
Ten hooghsten over alle Koningen der aerde.
Ick zal hem mijne goedertierheid eeuw'lick houden,
En mijn verbond dat zal aen hem bevestight blijven.

III. Pause.

+ 11 En zijn zaed zal ick zetten in der eeuwigheid:
En als de dagen van den hemel, zijnen throon. +13
Indien dan zijne kind'ren mijne wet verlaten;
En dat zy oock in mijne rechten niet en wand'len;
Indien zy mijn gezette keuren dan ontheil'gen;
En dat zy mijn geboden niet en onderhouden;

+ 12 Zoo zal ick haer verval bezoecken met de roed',
En met mijn plagen hare ongerechtigheid. +14
Maer mijn goedgunstigheid zal ick van hem niet nemen,
Noch en zal oock in mijn ghetrouwigheid niet feilen.
En mijn verbond en zal ick mede niet ontheil'gen:
Den uytgangh mijner lippen zal ick niet verand'ren.

+ 13 Ick hebbe eens gezworen, by mijn heiligheid:
Zoo ick aen David liegh! zijn zaed zal eeuw'lick zijn: +15
En zijnen throon zal voor my zijn, gelijck de zonne.
Hy zal altoos bevestight zijn, gelijck de mane:
En de getuyge in den hemel is getrouwe. *Sela*!
+ Maer gij hebt hem *van u* gestooten, en verworpen:
+16
14 Ghy zijt, *Heer*, teghen uw ghezalfden gram gheweest.
Ghy hebt 't verbond van uwen knecht te niet ghedaen:
Ghy hebt zijn kroone teghen d'aerde gansch ontheilight.
Ghy hebt *oock* alle zijne tuynen door-gebroken:
Ghy hebt, *Heer*, zijne stercke-vesten ne'er-geworpen. *IV. Pause*.
+ Zy hebben hem gerooft, al die den wegh passeerden.
+17

[Datheen]

Ghy tredet sijn Kroone schier gantsch end' gaer ter aerden,
In sijn steden breeckt ghy de mueren af in 't ronde,
Sijn bollewercken laet ghy raseren te gronde.

iiij. Pause.
17 Hy wert berooft van hen die slechts daer gaen voorby,
Sijner nabueren spot tot aller tijt is hy,
Ghy hebt verhooght en gesterckt alle sijn vyanden,
En sijn haters verblijt, die daer soecken sijn schanden,
Ghy hebt sijn sweert ghemaeckt bot, dat het niet kan snijden:
Hy wert overwonnen van hen die hem bestrijden.

18 Sijn groote klaerheyt hebt ghy nu verduystert seer,
Sijn Koninghlicke stoel heel geworpen ter neer,
De dagen sijner jeught verkort ghy hier ter plecken,
En gaet hem met schande aen elcken kant bedecken,
Hoe langh sult ghy, o Heer, van ons trecken u handen,
Sal 't altijts dueren, dat u toorn als vyer sal branden?

19 Denckt hoe kort mijns levens tijt zy, Heer, en ontwaeckt:
Soud ghy den mensch alsoo vergeefs hebben gemaeckt?
Wie is hy die ontgaet den doot niet om verstrangen?
Die oock in 't grafs ghewelt hier nae niet werdt gevangen?
Ach waer mach de genade des ouden tijts wesen,
Die ghy David toeseyd' na u waerheyt gepresen?

20 Gedenckt des smaedts die uwen knechten is gedaen,
En dat ick in den schoot al den spot moet ontfaen
Veler menschen, die u, o Heer, schenden en smaden,
En oock verachten uwes gesalfden voetpaden,
Gelooft zy Godt altijt met eeuwigh lof en prijsen:
Het zy alsoo, dies sal hem yeg'lick eer bewijsen.

[De Brune]

15 Hy is voor zijn nae-bueren tot een smaet geweest:
Ghy hebt de rechterhand van zijn partien verhooght:
Ghy hebt verblijdt, *ô Heere*, alle zijn vyanden:
Gy hebt de sterckte van zijn degen om-gevouwen:
En ghy en hebt hem in den strijdt niet staend' ghehouden:
+ Ghy hebt zijn schoonheid en verciersel doen ophouden.

+18

16 End' ghy hebt zijnen throon ter aerde neer-ghesmackt:
Ghy hebt de dagen zijner jonckheid afghekort.
Ghy hebt hem, Heere, met beschaemtheid om-getogen. *Sela*!
Hoe langh, ô Heere, zult ghy u altoos verbergen?
En zal uw heeten toorn ghelijck een vier ontbranden?
+ Gedenckt doch, wat ick ben, *en* van hoedanigh eeuwe.

+19

17 Waerom doch zoud' ghy alle menschen zoo vergeefs
Geschapen hebben? ende welck is doch de man
Die levet, ende die den dood niet zien en zoude?
Die van 't gheweld des grafs zijn ziele zal bevrijden? *Sela*!
Waer zijn, Heer, uwe voor'ge goedertierentheden,
Die ghy aen David hebt gezworen, by uw trouwe?

+ 18 Ghedenckt doch aen den smaed van uwe knechten, Heer;
Den welcken ick dus langh in mijnen boezem draegh, +20
Van allerhande machtigh' ende groote volcken,
Daer mede uw vyanden smaden, en daer mede
Zy, Heer, de voete-stappen uw's ghezalfden smaden.
De Heere zy gelooft voor altoos. Amen, Amen.

[Datheen]

Den xc. Psalm.

Stem: Lxxviij.

1 GHy zijt geweest ons toevlucht, Heer, genadigh,
En t'aller tijdt ons toeverlaet gepresen,
Ia selfs eer de Bergen waren in 't wesen,
Eer dat gemaeckt werdt d'aertrijck ongestadigh,
Soo waert ghy Godt alsoo ghy nu oock zijt,
End' voortaen blijven sult t'eeuwiger tijdt.

2 Als ghy wilt, de mensche moet haest beswijcken,
Ghy spreeckt: o mensch sterflick van kleynder weerden,
Ick wil dat ghy haest wort tot stof der eerden,
Want by u zijn duysent jaer te gelijcken,
Als by ons een dagh, die nu is vergaen,
Oft een nacht-wake, die haest loopt voortaen.

3 Ghy laet den menschen een tempeest toekomen,
Soo vergaen sy als een droom onbequame,
In eener morgen-stont zijn sy al t'same
Afgemaeyt, soo men op 't velt snijt de bloemen,
Die 's morgens staen lieflick en schoon by een,
Maer 's avonts hebben verwe noch kracht geen.

4 Vergaen doet ons u gramschap seer beladen,
End' maeckt dat wy zijn wonderlick geslagen,
V toorn doet dat wy gantschelick vertsagen:
Als ghy, Heer, voor u neemt al ons' misdaden,
End' doorgrondt ons herte scherp'lick met vliet,
Ia ons verborgen gedachten doorsiet.
Pause.
5 Soo eynden ons dagen die haest voortvaren,
Door uw' gramschap gaet recht voorby ons leven,
Als een spreeck-woort, van den menschen gedreven,
Want ons dagen zijn slechts tseventigh jaren,
Of tachtentigh, als 't al ten besten raeckt,
End' na dat het een sterck mensch lange maeckt.

6 Noch is 't beste van ons ellende dagen,
Niet dan moeyt en arbeyt, ja oock swaer lijden,
't Welck vergaet, soo wy oock doen t'allen tijden.
Wie kan den last uwer gramschap verdragen,
Ofte verstaen? want soo groot uw' kracht is,
Soo groot is oock uwen toorne gewis.

[De Brune]

XC. PSALM.

Een gebed Mosis, des mans Godes.

1 GHy zijt een toevlucht, Heer, van eeuw tot eeuwe.
Eer dat de bergen oyt geboren waeren,
En dat ghy d'aerde en de weereld maeckte.
Iae ghy zijt God geweest van eeuw tot eeuwe.
+ Ghy doet de mensch weer-keeren tot het stof:
En zeght, Ghy menschen kind'ren keert weerom. +2

2 Want duyzent jaren zijn in uwe oogen,
Gelijck den dach van gister, die voorby is:
+ Gelijck als een nacht-waeck: ghy drijft-ze henen.
Zy zijn een morgen-slaep; gras, 't welck verandert: +3
Het bloeyt des morgens, en 't verandert *haest*:
't Werdt 's avonds afgesneden, en 't verdort.

+ 3 Want wy vergaen tot niet, door uwen toren,
En worden door uw grimmigheid verschricket. +4
Ghy stelt voor u onz' ongherechtigheden:
En onze heimelicke overtredingh'
Stelt ghy in 't lichte van uw aen-ghezicht. *Pause.*
+ All' onze daghen gaen in uwen toorn:
+5

4 Wy sluyten als een aessem onze jaren.
De daghen onzer jaren daer in *komen*
Ontrent de seventigh jaer; ofte tachtigh,
+ Zoo wy zeer sterck zijn. En 't best van dien *allen*
Is moeyt' en kommer; want het word haest af- +6
Gesneden, en wy vlieghen daer zoo heen.

[Datheen]

7 Daerom o Heer, leert ons verstaen en mercken,
Hoe kort dat ons leven is, vol van smerten,
Dat wy verstaen mogen end' recht beherten,
Vwe wijsheyt in u woort end' uw' wercken.
Keert tot ons, hoe langh sullen klagen wy?
Van uwer gramschap maeckt u knechten vry.

8 Maeckt ons 's morgens vroegh vol uwer genade,
Op dat wy met vreughd' end' vrolicken singen,
Den loop onses levens mogen volbringen.
Verheught ons, Heer, al t'saem vroegh ende spade,
Na dat ghy ons nu hebt soo menigh jaer
Seer hardt benouwt, in uwen toorne swaer.

9 Over uwe knechten laet u werck blijcken,
Laet over ons kind'ren schijnen uw' eere,
En uw' heerlickheyt klaer blincken, o Heere,
Regeert ons doen, O Godt, Heer des aertrijcken,
End' stiert ons doch in eenen rechten ganck,
Regeert ons doen, want wy zijn menschen kranck.

Den xcj. Psalm.

1 DIe in Godes bewaringh sterck
Hem begeeft onbesweken,
Die woont in een vast bollewerck,
Dies hy seer wel mach spreken,
En seggen by hem t'aller stondt:
Godt is mijn hulpe krachtigh,
Mijn borcht end' oock mijn vaste grondt,
Daer ick op hoop eendrachtigh.

2 Van des Iagers valstricken al,
End' van 't gewelt seer machtigh,
Van schadelicke Pesten sal
Hy u oock helpen krachtigh.
Hy sal met den vleugelen sijn,
V decken end' bevrijden,
Sijn hulp sal u in noot end' pijn
Een schildt zijn t'allen tijden.

3 's Nachts sult ghy dat dingh vreesen niet
Dat de menschen doet beven,
Noch de pijlen die 's daeghs met vliet,
Geschoten zijn daer neven.

[De Brune]

5 Wie kent'er doch de sterckte uwes toornes,
En uw verbolgentheid, naer uwe vreeze?
+ Leert ons alzoo *deez' onze* daghen tellen,
Dat wy een hert der wijsheid mogen krijghen. +7
Keert wederom, ô Heere; tot hoe langh?
En over uwe knechten hebt berouw.

+ 6 Verzadight ons, ten tijde van den morgen,
Met uwe gunst, zoo zullen wy dan juygen. +8
En blijde zijn in alle onze dagen.
Wilt ons verblijden, nae de *lange* dagen,
In welck ghy ons gedruckt hebt: nae den tijd,
In welck wy zagen quaed en tegenspoed.

+ 7 Laet uw werck zich vertoonen aen uw' knechten,
Vw' heerlickheden over hare kind'ren. +9
En dat des Heeren onzes Gods verlustingh
Zy over ons: en wilt bestendigh maecken
Het werck van onze handen over ons.
Iae maeckt het werck van onze handen vast.

XCI. PSALM.

1 DIe in 't vertreck des Hooghsten zit,
Zal blijven in de schaduw
Des genen die Almachtigh is.
'k Zegg' tot den Heer, Mijn toevlucht,
Mijn burght, mijn God, op wien ick hoop'.
+ Want hy zal u van stricken
Des vogel-vangers, van de pest, +2

[Datheen]

Oock voor geen sterven scherp noch groot
Dat ’t volck des nachts bespringet,
Noch voor ’t haestige ’t welck den doot
Den menschen ’s daeghs toebringet.

4 Al storven aen u slincker zijd
Duysent en thien duyst t’same,
Ter rechter, noch zijt ghy bevrijdt
Voor schaden onbequame.
Ghy sult onbevreest schouwen aen,
De boos’ in haer bederven,
End’ hoe sy haren loon seer saen,
Ontfangen end’ be-erven.

Pause.

5 Om dat ghy tot Godt spreeckt eenpaer:
Ghy behoedt my, O Heere,
End’ op Godt in alle gevaer
Hoopt, end’ hem doet dees’ eere.
Met geen schaden wert ghy beswaert,
Noch geen plagen met allen,
En sullen u huys wel vermaert
Geensins dan overvallen.

6 Hy geeft den Engelen bevel,
Zijnde tot u genegen,
Dats’ op u steedts acht hebben wel
In allen uwen wegen.
Sy sullen in handen, dit’s klaer,
V dragen fijn besloten,
Dat ghy niet vallen sult daer naer,
Noch u aen den steen stooten.

7 Ionge Leeuwen end’ Slangen wreet,
Leeuwen end’ Draken mede,
Sult ghy al sonder schaed of leet,
Onder den voeten treden.
Want dit spreeckt Godt van u voorwaer,
Om dat hy my ver-eeret,
Ick sal hem helpen uyt noot swaer,
Want mijn Naem hy vermeeret.

8 Roept hy my aen hy werdt verhoort,
In den noodt sal ick wesen
By hem t’aller tijdt, van nu voort

[De Brune]

Vol jammers zijnde, redden.

2 Met zijne vlercken deckt hy u:
En onder zijne vleughels
Zult ghy betrouwen: zijne trouw
Is een schild en rondasse.
+ En vreest niet voor de schrick des nachts;
Voor pijlen die 's daeghs vliegen: +3
Noch voor de *doodelicke* pest,
Die in het doncker wandelt:

3 En hebt geen vreeze voor 't verderf,
Dat op de middagh roovet.
+ Daer zullen duyzent aen uw zijd'
Neervallen, en thien duyzent, +4
Benevens uwe rechter-hand,
En 't zal tot u niet naken.
Ghy zult 't maer met uw oogen zien,
En zien 't loon der godloozen.

Pause.

+ 4 Want ghy zijt mijn toevlucht, ô Heer;
Ghy hebt den Alderhooghsten +5
Tot uwe wooningh-plaets gestelt:
V zal geen quaed gebeuren:
Geen plaegh uw tente naken zal:
+ Want hy zal zijne Engh'len,
Van u bevelen, dat-z' in all' +6
Vw wegen u bewaeren.

5 Zy zullen op de handen *zelfs*
V heffen ende dragen;
Op dat ghy uw voet aen geen steen
+ En stootet. Op den fellen
Leeuw ende adder zult ghy tre'en: +7
Den leeuw en draeck vertreden;
Dewijl' hy my met liefd' om-helst,
Zal ick, *spreeckt God*, hem vrijden.

6 Ick zal hem stellen op een hooght':
Want hy kent mijnen naeme.
+ Hy zal my roepen, ick zal hem
+8

[Datheen]

Hy werdt van my gepresen.
Ick sal hem vervullen seer goet
Met veel vrolicke dagen:
End' hem oock laten smaken soet,
Mijn hulp na mijn behagen.

Den xcij. Psalm.

1 HEt zijn heerlicke dingen,
Alsmen u looft, O Heer,
Alsmen des Hooghsten eer,
Met herten goet mach singen.
Alsmen 's morgens verkondet
Des Heeren goedigheyt,
En sijn getrouwigheyt
Des nachts oock steedts vermondet.

2 Op dat spel van thien snaren,
End' op den Psalter soet,
Ia oock op Harpen goet,
Wil ick sijn lof verklaren.
Want uw' heylige wercken
Verheugen mijn hert seer:
End' uwe daden, Heer,
Roem ick soo men kan mercken.

3 Hoe heerlick zijn mits desen
Vwe wercken bekent?
Hoe groot end' sonder end
Is uw' wijsheyt gepresen?
Dit en kan niet betrachten
De mensche dwaes end' bot,
Een onverstandigh sot,
Kan dit te recht niet achten.

4 Dat de Godtloose groeyen
Als 't gras doet op dat velt.
Die quaet doen met gewelt,
In voorspoet t'samen bloeyen.
Op dat sy daer na vallen,

[De Brune]

Antwoorden-en-verhooren.
’k Zal by hem in benauwtheid zijn:
’k Zal hem met eer uyt-trecken:
’k Zal hem met dagen lenght verza’en:
’k Zal hem mijn heil oock toonen.

XCII. PSALM.

Een Psalm, een lied op den Sabbath-dagh.

1 ’t IS goed den Heer te loven,
En datm’ uw naem psalm-zingh,
O *God* ghy Alderhooghst.
En datmen in den morgen
Vw goedigheid verkondigh,
En uwe trouw, by nacht:
+ Op het tien-snarigh tuygh,
Met luyt en lied der harpe. +2

2 Want ghy hebt met uw daden,
O Heere, my verblijdt:
’k Zal juyghen over *all’*
De wercken uwer handen.
+ Hoe groot zijn, Heer, uw wercken!
Zeer diep in uw ghedacht. +3
Een dwaes man weet het niet,
Geen zot kan dat begrijpen.

+ 3 Als dat de goddelooze
+4

[Datheen]

End’ eeuwighlick vergaen:
Maer ghy, Heer, zijt voortaen
Godt ge-eert boven allen.

Pause.

5 Want siet, Heer, u vyanden
Sullen verderven al:
De boosdoenders ten val
Sullen komen met schanden.
Mijn hoorne daer-en-tegen
Sal seer verhooget zijn:
Ghy sult my doen gaen fijn
Alsoo d’Eenhoornen plegen.

6 Heer, met oly vol trouwen,
Werd’ ick gesalft seer klaer,
Aen mijn vyanden daer
Sal ick mijn lust aenschouwen:
Mijn ooren sullen hooren
Haren lust haest end’ snel
Aen der boosen val fel,
Die my willen verstooren.

7 Dan sal wassen end’ bloeyen
De mensch oprecht end’ vroom,
End’ als de Palme-boom,
End’ Ceder-boom oock groeyen.
Sy die de Heer wilt planten
In sijn voor-hoven reyn,
Sullen al in ’t gemeyn
Groeyen aen allen kanten.

8 Ia oock oudt zijnd’ al t’same,
Sullen sy zijn vruchtbaer,
End’ groen zijn voor en naer
Vol vruchten aengename.
Dat van hen zy beleden,
Dat Godt mijn toevlucht is,
Suyver end’ reyn gewis
Van ongerechtigheden.

[De Brune]

Vyt-spruyten, als het kruyd;
Dat elck, die onrecht doet,
Zeer lustigh staet en bloeyet:
Op dat zy eeuw'lick zouden
Eens worden uytgedelght.
Maer ghy zijt d'Alderhooghst,
De Heer in eeuwigheden.

Pause.

+ 4 Want ziet, Heer, uw vyanden,
Ziet uw vyanden, Heer, +5
Die zullen gansch vergaen:
All' onrecht-werckers zullen
Verstroyt-verdreven worden.
Maer ghy zult mijnen hoorn
Om hooghe doen op-gaen,
Gelijck van een Eenhoren.

+ 5 Ick ben met versche oly
Besprenght-en-nat-ghemaeckt. +6
En mijne ooghe zal
Aenschouwen mijn verspieders:
En mijne ooren zullen
Aenhooren, wat aengaet
De werckers van het quaed,
Die teghen my op-rijzen.

+ 6 De vrome die zal groeyen,
Gelijck een Palme-boom: +7
Hy zal op Libanon,
Gelijck een Ceder, wassen.
Die in het huys des Heeren
Als planten zijn ghezet,
Die zullen groen op-gaen,
In onzes Gods voorhoven.

+ 7 Zy zullen vruchten dragen,
Zelfs in den ouderdom: +8
Zy zullen vet en groen
Gedien, op dat zy mochten
Vertellen, dat de Heere
Recht *ende billigh* is.
Hy is mijn rots en sterckt':
In hem is geen verkeertheid.

[Datheen]

Den xciij. Psalm.

1 GOdt regeert, zijnde met eeren bekleedt,
Hy is verciert met kracht wijdt ende breedt,
End' heeft d'aertrijck vast gemaeckt over al,
Dat het onbeweeghlick wel blijven sal.

2 Vwe stoel, Heer, eeuwighlick vast bestaet,
Ghy zijt voorwaer eeuwigh Godt met der daet:
De water-stroomen hen verheffen, Heer,
Sy tieren end' rasen met allen seer.

3 Doch hoewel dat 's Meyrs water-baren fel
Hen verheffen seer grouwelick end' snel,
Die in den Hemel woont is de Godt mijn,
Die sal noch veel hooger end' stercker zijn.

4 O Heer, seker is voor my uwen knecht,
De leer uwes monts, ja goet end' oprecht:
Vw' heyligheydt is een cieraet seer schoon
Vwes huyses, 't welck, Heer, is uwen throon.

Den xciiij. Psalm.

1 O Godt, ghy die Godt zijt der wraken,
En hart straft al onrechte saken,
Verschijnt, toont u in 't openbaer,
Maeckt u op ghy die richt 't aertrijck,
Betaelt den stouten al gelijck,
Nae verdienst haers hooghmoets seer swaer.

2 Hoe langh sullen de boose t'samen
Hen des quaets roemen sonder schamen,
End' hen verblijden met hooghmoet?
Hoe langh sullen sy roemen koen,
Die niet anders dan boosheyt doen,
End' stoutelick poffen onvroet?

3 Sy slaen, O Heer, dijn volck ontstucken,
V erfdeel sy gantschlick verdrucken,

[De Brune]

XCIII. PSALM.

1 DE Heer regeert, hy is met hooght bekleet:
De Heere is met sterckt-en-macht bekleet.
De weereld die is oock *heel* vast gestelt:
Zoo dat zy nimmermeer beweeght zal zijn.

+ 2 Van doe af aen, is uwen throon gevest.
Ghy zijt van alle eeuwigheid geweest. +2
Rivieren, Heer, verheffen naer om hoogh:
Rivieren die verheffen haer gebruys.

+ 3 Rivieren die verheffen haer gestoot.
Doch *God* de Heer is stercker in de hooght, +3
Dan 't bruyssen van de groote wat'ren is,
Dan *all'* de stercke baren van de zee.

+ 4 All' uw getuygenissen, *Heere God*,
Die zijn waerachtigh ende zeer getrouw. +4
De heyligheid is uwen huyze, Heer,
Tot lange daghen cierlick ende schoon.

XCIV. PSALM.

1 O God der wraken, ô *ghy* Heere,
O God der wraken, schijnt met luyster.
Verheft u, Richter van de aerd':
Gheeft weer-vergeldingh aen de trots'.

[Datheen]

Dan rooven sy dat gantsche landt.
Weduwen end' den vreemden man,
Dooden sy, end' gaen vry daer van,
Ia spreken noch sonder verstandt:

4 Godt en weet niet van onsen wercken,
Godt Iacobs kan noch sien noch mercken
Ons doen, 't welck beschickt is soo fijn.
Merckt doch menschen onwijs end' sot,
Wilt ghy blijven soo dwaes end' bot,
End' altijdt soo uytsinnigh zijn?

5 Godt die u heeft ghemaeckt de ooren,
En d'ooghen, soude hy niet hooren
Of sien? soud' hy niet mercken aen,
Hy die de volckeren kastijdt,
End' geeft verstant tot sijner tijdt,
Soud' hy u niet straffen end' slaen?

Pause.

6 Doch de Heer weet 's menschen ghedachten,
End' dat sy met al hare krachten
Ydel zijn end' gantschelick niet.
Wel hem dien ghy onderwijst, Heer,
End' die oock in uwes woordts Leer,
Daeghlijcks toeneemt met allen vliet:

7 Op dat hy hem niet en derf schromen,
Als de tijdt sal wesen gekomen,
Die vol angst werdt ende weemoet:
Dewijl datmen den put uytgraeft,
Voor hem die steedts tot boosheyt draeft,
't Welck 't eynd is van sijnen voorspoet.

8 De Heer en sal niet gantsch verderven,
Noch verlaten 't volck sijner erven,
Dat op hem vast betrouwen sal:
Maer hy sal sijn gherechtigheydt
Toonen, dan sullen met bescheyt,
De Vrome hem toe-vallen al.

9 Waer is hy die my is bystandigh:
Tegen de boosdaders vyandigh:

[De Brune]

+ Hoe lange zullen godd'looz', Heer?
Hoe langh de godd'looz' vrolick zijn? +2

2 Hoe lange zullen d'onrecht-werckers
Vyt-gieten, roemen, straflick spreken?
+ Heer, zy verbrijzelen uw volck,
En zy verdrucken uw erf-deel. +3
Zy dooden weduw, vremdelingh;
De weezen brenghen zy ter dood.

+ 3 De Heere, zeggen zy, en ziet 't niet,
En Iacobs God en zal 't niet mercken. +4
Ghy onvernuftigh' onder 't volck,
Wilt doch aenmercken: en ghy dwaez',
Wanneer zult ghy verstandigh zijn?
+ Zoud' hy niet hooren, die d'oor' plant?
+5

4 Zoud' hy niet zien die d'ooge vormet?
Zoud' hy niet straffen, en bestraffen,
Die daer der Heid'nen tuchter is?
Die wetenschap den menschen leert? *Pause.*
+ De Heere wetet, dat des menschs
Gedachten enckel y'lheid zijn. +6

5 Geluckigh man! dien ghy, Heer, tuchtight,
En dien ghy uyt uw wet berichtet:
+ Op dat ghy hem zoo ruste gaeft,
Van quade daghen *vol verdriets*: +7
Tot dat de groeve des verderfs
De goddelooz' gegraven werdt.

+ 6 Want God zal zijn volck niet begeven,
Noch hy zal zijn erf niet verlaeten. +8
Want Godes oordeel, *hoe het gaet*,
Zal keeren ter gherechtigheid.
En all' die oprecht zijn van hert,
Die zullen nae het zelve gaen.

+ 7 Wie zal-'er doch voor my op-rijzen,
En staen zoo teghen de boos-doenders? +9

[Datheen]

End’ tegen dees Godtloosen hier?
Hadd’ my de Heer niet bygestaen
Ick waer lange t’ondergegaen,
Ia mijn ziel waer in ’t graf nu schier.

10 Ick dacht dat mijn voet ongestadigh
Schier viel: maer u goetheyt genadigh
Onderhielt my altijt, O Heer.
Mijn hert was vol droefheyt en noot,
Maer u schoon’ vertroostinge groot
Heeft daer na mijn ziel verheught seer.

11 Wat hebt ghy gemeyns met hen allen,
Die u volck swaerlick overvallen
Onder den schijn des rechts seer goet?
Na ’t leven des Vromen sy staen,
End’ storten hier end’ daer voortaen
Seer wreedelick ’t ontschuldigh bloet.

12 Maer Godt is mijn beschuttingh machtigh,
Mijn toeverlaet en troost seer krachtigh,
Haer quaet hen wert vergolden haest:
Hy salse uytroeyen gemeyn,
Om hare misdaden niet kleyn,
Godt maecktse te niet en verbaest.

Den xcv. Psalm.

1 KOmt laet ons blijd’ zijn in den Heer,
En met sang verbreyden sijn eer,
Hy is ons troost en heyl alleyne,
Laet ons met danckseggingе gaen,
Voor sijn aengesicht, end’ voortaen
Hem singen met vreught Psalmen reyne.

2 Want hy een groot Godt is geacht,
Een Koningh van veel grooter macht
Dan de Goden zijn, want ’t aerdtrijcke
Heeft hy in sijn hant, welcks vrucht al
Hem toe-behoort, die bergh end’ dal
Steedts voort-bringen beyde gelijcke.

3 De Zee hem alleen toe-behoort,
Hy heeft die gemaeckt door sijn woort,

[De Brune]

Wie stelt zich voor my teghen haer,
Die werckers van het onrecht zijn?
Zoo God mijn hulp niet waer' gheweest,
Mijn ziel hadd' haest in stilt gewoont.

+ 8 Wanneer ick zeyd', Mijn voet die wanckelt;
Vw gunst, Heer, heeft my ondersteunet. +10
Als mijn ghedachten binnen my
Vermenighvuldight wierden, *Heer*,
Zoo hebben uw barmhertighe'en
Mijn ziel verlustight-en-verquickt.

+ 9 Zou wel de stoel der schaed'lickheden
Met u in een gezelschap treden? +11
Die moeyte voor een wet verdicht?
Zy rotten teghen *alle* ziel
Des ghenen die rechtveerdigh is,
Verdoemend' het onschuldigh bloed.

+ 10 Maer d'Heer was my een hooghe-vestingh,
Mijn God een rotz-steen mijns vertrouwens, +12
Hy zal haer ongherechtigheid
Op hen doen keeren; en zal haer
In hare boosheid doen vergaen.
D'Heer onze God zal haer verdoen.

XCV. PSALM.

1 KOmt laet ons vrolick zijn den Heer,
Laet ons den rotz-steen onzes heils
Toe-juyghen, en met lof ontmoeten:
Laet ons hem juyghen met gezangh:
+ Want d'Heere is een groote God;
+2

[Datheen]

En schiep oock ’t Aerdtrijcke bequame.
Komt laet ons al t’saem met demoet
Vallen voor onsen Godt te voet,
Hy heeft ons geschapen al t’same.

4 Hy is een Godt die ons behoedt,
Wy zijn ’t volck end’ de schapen goet,
Die van hem wel geweydet werden:
Hoort ghy heden sijn stemme klaer,
Wilt doch uwe herten soo gaer
Niet verstocken noch oock verherden.

5 Soo tot Massa end’ Meriba
Vwe Vaders voor ende na
In de woestijne te doen plagen.
Sy terghden my met herten quaedt,
End’ beproefden vroegh ende spaedt,
Al mijn wercken die sy daer sagen.

6 Daer ick veertigh jaren eenpaer
Met hen veel arbeydts had voorwaer,
Dies klaeghd’ ick aldus onverswegen:
Dit volck is gantsch sonder verstant,
Van herten gaer dwalende: want
Sy sullen niet leeren mijn wegen.

7 Dies als ick van hen wert versmaet,
Ick was toornigh door sulck een daet,
End’ heb in mijn gramschap gesworen:
Dat dit boos end’ verkeert geslacht
Nemmermeer soude zijn gebracht
Ter ruste mijner uytverkoren.

Den xcvj. Psalm.

1 SInght een nieuw Liedt den Heer gepresen,
Singht ghy volcken, wilt vrolick wesen:
Looft end’ prijst sijnen naem altijt,
En verkondight breet ende wijt,
Godts verlossingen groot mits desen.

2 Laet de Heydenen sijn eer mercken,
Maeckt gewach van sijn wonder-wercken:

[De Brune]

Een Koningh boven alle Goden.

2 In wiens hand, onder wiens gheweld,
De diepten van de aerde zijn;
En wiens de hooghten zijn der berghen:
+ Aen welcken oock de zee toe-komt.
Want hy heeft die eertijds ghemaeckt: +3
Zijn handen hebben 't droogh gevormet.

3 Komt ende laet ons, met gebuygh,
Aenbidden: laet ons voor den Heer,
Die ons ghemaeckt heeft, neder-knielen.
+ Want hy is onze *groote* God,
En wy zijn 't volck van zijne weyd'. +4
En als de schapen zijner handen.

4 Zoo ghy zijn stemme heden hoort,
Dat ghy uw herte niet verhard,
+ Gelijck te Meriba, ten daghe
Van Massa, in de wildernis. +5
Daer my uw vaders *menighmael*
Verzochten, proefden, mijn werck zaghen.

+ 5 Ick hadde veertigh jaer verdriet,
Met dit gheslacht, en hebb' gezeit; +6
Zy zijn een volck dat dwaelt van herten,
En mijne weghen niet en kent.
+ Daerom ick in mijn toren zwoer,
Zoo zy in mijn rust in-gaen zullen! +7

XCVI. PSALM.

1 ZInght *nu* een nieuw gezangh den Heere:
Zinght tot den Heer, ghy gansche aerde:
Zinght tot den Heere, looft zijn naem:

[Datheen]

Want hoogh verheven is de Heer,
Die gevreest moet wesen veel meer
Dan d'Afgoden in allen percken.

3 Want de Goden die 't volck doen beven
Zijn gantsch'lick niet, want sy niet leven:
Maer Godt schiep den Hemel seer reyn,
Sijn heerlickheydt end' kracht niet kleyn
Gaet voor hem, hoogh is hy verheven.

4 Majesteyt end' kracht t'allen stonden
Zijn in sijn heyligh huys bevonden,
Daerom ghy volcken komt doch hier,
Geeft Godt den Heere goedertier
Eer en vreese met hert en monden.

Pause.

5 Looft ende prijst den Heer eendrachtigh,
Maeckt groot den Name Godts almachtigh:
Ghy volcken brenght hem met demoet
Geschencken end' veel gaven goet,
Komt in sijn huys, zijt daer aendachtigh.

6 Komt t'samen, doet in sijn woonsteden
In heyligheyt uwe gebeden,
In sijn wooninghe tot hem gaet,
Dat alle menschen metter daet
Hem vreesen end' dienen met vreden.

7 Yegelick moet nu openbaren
Dat ons Godt heerscht end' sulcks verklaren,
Dies sal 't aerdtrijck seer vast'lick staen,
Als door sijn handt werden voortaen
Rechtlick gherichtet alle scharen.

8 Dat de Hemelen hen verblijden,
't Aertrijck dat lacht in desen tijden,
't Meyr verheffe met vreught den kop,
't Veldt end oock al wat groeyt daer op,
End' bosschen moeten Godt belijden.

[De Brune]

Bootschapt zijn heil, van dagh tot dagh:
+ Vertelt zijn eere onder d'Heidens.
+2

2 Vertelt zijn wond'ren all' de volcken;
Want d'Heer is groot en zeer te prijzen:
Iae hy is vreeslick ende meer
Als alle ander goden zijn.
+ Want Heidens goden zijn af-goden.
+3

3 Maer d'Heere heeft gemaeckt den hemel:
En voor zijn *godd'lick* aenghezichte
Is majesteyt en heerlickheid:
+ Daer is veel sterckte en cieraed
In zijnen heylighdom *te mercken*. +4

Pause.

+ 4 Ghy volck-geslachten geeft den Heere,
Iae geeft den Heere eer en sterckte. +5
Geeft aen den Heer de *volle* eer.
Brenght ende heft op offerand':
En wilt in zijn voor-hoven komen.

+ 5 Buyght neder en aenbid den Heere,
In d'heerlickheid des heil'gen Tempels: +6
Ghy gansche aerde, schrickt voor hem:
+ En zegghet onder 't Heydensch volck.
De Heere heeft de heerschappye. +7

6 De weereld zal bevestight worden,
Zy en zal niet beweget worden.
Hy zal 't volck richten met bescheydt.
+ Dat *dan* den Hemel blijde zy,
En dat de aerde zich verheuge. +8

7 De Zee met hare volheid bruysse,
En dat het veld van vreughde huppel',
Met alles wat daer inne is:
Dat all' de boomen van het woudt
Voor 't aenghezicht des Heeren juygen.

[Datheen]

9 De Heer komt, de Heer komt seer spoedigh
Om ’t Aerdtrijck met herten sachtmoedigh
Te richten in gerechtigheydt,
End’ de volcken in billigheyt
Te leyden na sijn waerheydt goedigh.

Den xcvij. Psalm.

1 EEn Koningh is de Heer,
Dies moet verblijden seer,
In hem dat gantsch aertrijcke,
d’Eylanden desgelijcke:
Der wolcken duysterheyt
Verberght sijn Majesteyt,
En sijn stoel metter daet,
Seer vastelijck bestaet,
Door sijn gerechtigheydt.

2 Een groot vyer voor hem gaet,
’t Welck rontsomme verslaet,
End’ doet al sijn vyanden
Gantsch tot asschen verbranden.
Den blixem fel hy schiet
Over ’t aerdtrijck met vliet:
Hy weer-licht hier end’ daer,
’t Aerdtrijck is vol van vaer,
End’ beeft als ’t dit aensiet.

3 De bergen niet bestaen,
Maer als dat Was vergaen,
Voor Godt een Heerscher machtigh
Des aertbodems seer krachtigh.
De Hemelen doen kondt,
End’ ’t Firmament vermondt
Godts gerechtigheydt goet,
End’ d’Aerdtrijck bemerckt vroet
Sijn eer tot deser stondt.

Pause.

4 Dat sy werden beschaemt,
Die daer (’t welck niet betaemt)

[De Brune]

+ 8 Want hy komt, want hy komt *gevviss'lick*,
Op dat hy d'aerde richten zoude. +9
Hy zal des weerelds richter zijn,
Haer richtend' met gherechtigheid;
En *all'* de volcken met zijn waerheid.

XCVII. PSALM.

1 DE Heere die regeert:
Dat d'aerde zich verheugh':
Dat veel eylanden bly zijn.
Rondomme hem zijn wolcken,
En diepe duysternis.
Gerechtheid en ghericht
Zijn 't steunsel zijnes throons.
+ En voor zijn aenghezicht
Daer gaet een vier voor heen. +2

2 't Vier steeckt rondom in brand
All' zijne weerpartyen;
Zijn blixemen verlichten
De weereld met haer klaerheid;
Het aerdrijck ziet-z' en beeft.
't Geberghte smelt als was,
Voor 't aenschijn van de Heer,

[Datheen]

Tot Beelden zijn gevloden,
End' dienen den Afgoden.
Ghy Engelen al t'saem
Aenbidt den Heer bequaem:
Zion die Godes Woort
Met vreughden heeft gehoort,
Verblijdt in sijnen Naem.

5 O Heer, u regiment
Den dochteren bekent
Van Iuda uytgelesen,
Wert seer van haer gepresen.
Want ghy nu verhooght zijt
In allen landen wijt:
Meer zijt ghy door u kracht
Dan de Goden geacht,
Nu en tot aller tijt.

6 Ghy die den Heer bemint,
End' hertelick besint,
Wilt doch de boosheyt haten,
End' gantschelick verlaten.
Want Godt 't leven bewaert
Sijner knechten vermaert,
Die hy verlossen sal
Van den Godtloosen al,
End' makens' onbeswaert.

7 Den vromen sal voortaen
't Licht des troostes opgaen:
Blyschap komt na veel smerten
Allen oprechten herten.
Komt dan ghy Vrome reyn,
Verblijdt u groot end' kleyn,
In den Heer u verheught,
End' prijst (zijnde vol vreught)
Sijn goetheydt in 't gemeyn.

[De Brune]

+ Voor ’t aenschijn van die daer
Heer is der gansche aerd’. +3

3 Den hemel die vertelt
All’ zijn gerechtigheid:
De volck’ren al te zamen,
Aenschouwen zijne eere. *Pause.*
+ Elck een moet zijn beschaemt,
Die daer de beelden dient, +4
Die op afgoden roemt.
Ghy die daer goden zijt,
Buyght alle voor hem neer.

4 Sion heeft aengehoort,
En is verblijd geweest.
+ En alle Iudaas dochters
Die hebben zich verheughet, +5
Van weghen het gericht
Van uw oordeelen, Heer.
Want ghy, ô Heere, *God*,
Zijt over all’ de aerd’
Altijd de Alderhooghst.

5 Ghy zijt, Heer, zeer verhooght,
Verr’ boven alle goo’n.
+ Ghy die den Heere lief hebt,
Wilt doch het quade haten. +6
Hy slaet-gae-en-bewaert,
De zielen van de geen’,
Dewelck hy gunst toedraeght:
Hy redt en ruckt haer uyt
Der goddeloozen hand.

+ 6 Het licht dat is ghezaeyt
Voor die rechtveerdigh zijn: +7
En blijschap voor de gene
Die oprecht zijn van herten.
Ghy die rechtveerdigh zijt,
Verblijd u in den Heer,
En spreket lof en eer
Ter goe gedachtenis
Van zijne heyligheid.

[Datheen]

Den xcviij. Psalm.

1 WIlt onsen Godt een nieuw Liedt singen,
Want hy heeft groot wonder gedaen,
Door sijn hant kan hy alle dingen
Overwinnen, en gantsch verslaen,
Hy heeft ons ’t heyl geopenbaeret,
Daer door dat wy al zijn bevrijt,
En sijn gerechtigheyt verklaret,
Den volckeren breet ende wijt.

2 Hy heeft gedacht aen sijn genade,
Na sijne goedigheydt seer groot,
End’ aen sijn waerheydt vroegh end’ spade,
Tot troost Israels in den noot.
’t Heyl dat ons Godt nu wil toe-senden
Is alsins bekent nu ter tijdt,
Dies moeten des aerdtbodems enden
Iuychen end’ singen seer verblijdt.

3 Looft den Heer met der Harpen snaren,
Trompetten end’ Basuynen klaer:
Datse met Psalmen nu verklaren,
End’ singen sijnen lof eenpaer.
Iuychet voor onsen Godt gepresen,
Die een Koningh sterck wesen sal,
Dat de Zee ontspringe, mits desen,
End’ d’aerdtrijck met sijnen volck al.

4 Dat de water-stroomen seer krachtigh
Verblijdt zijn en t’samen verheught:
Dat oock alle Bergen eendrachtigh
Geneughte bewijsen end’ vreught.
Want God komt richten hier beneden:

[De Brune]

XCVIII. PSALM.

Een Psalm.

1 WIlt een nieuw lied den Heere zingen;
Want hy heeft wond'ren uytgewrocht:
Zijn rechterhand heeft hem behouden;
Den arrem zijner heiligheid,
Die heeft hem heil en hulp gegeven.
D'Heer heeft zijn heil bekent gemaeckt.
Hy heeft voor d'oogen van de Heydens
Nu zijn gherechtigheid ontdeckt.

+ 2 Hy heeft in zijn ghedacht genomen
Zijn gunst en goedertierentheid, +2
En waerheid aen het huys van Isr'el:
En all' de eynden van de aerd',
Die zaghen aen het heil onz' Heeren.
Ghy gansche aerde, juyght den Heer:
Roep overluyd van enckel vreughde,
Zinght met geschal, en Psalmen zinght.

+ 3 Psalm-zinght den Heere met de harpe,
Met harp' en stemme des gezanghs +3
En met geschetter van trompetten,
En met de stemme der bazuyn.
Iuyght voor den Koningh en den Heere:
De zee met haere volheid bruys'.
De weereld met die daer in woonen:
+ Dat vlieten klappen met de hand.
+4

[Datheen]

De wereldt in gerechtigheydt,
Ende hy sal heerschen met vreden
Over ’t volck in der billigheydt.

Den xcix. Psalm.

1 ONse Godt die is
Een Koningh gewis,
Daerom oock nu raest
Dat volck gantsch verdwaest:
Op Cherubim voort
Vaert Godt ongestoort:
Dies moet dat gantsch aertrijck
Hem vreesen al gelijck.

2 Seer groot is de Heer
Verheven in eer
In Sion met kracht,
Dies yeder geslacht
Moet den Name sijn
Met sangh prijsen fijn:
Want hy is wonderbaer,
En seer heyligh voorwaer.

3 De Koningh niet slecht
Heeft seer lief dat recht,
End’ rechtveerdigheydt,
Met de billigheydt.
Daer leydt de Heere,
Iacob met eere,
Na sijn woort met bescheyt,
In der gerechtigheyt.

4 Lovet nu dan vry
Onsen Godt seer bly,
End’ valt met ootmoet
Voor hem nu te voet.
Sijn Naem is hilligh,
Moses goedtwilligh,
End’ Aaron, die t’saem
Godts dienaers zijn bequaem:

Pause.

5 Die end’ Samuel
Zijn na Godts bevel

[De Brune]

4 Dat berghen voor den Heere juyghen:
Hy komt, op dat hy d'aerde richt.
Hy zal met recht de weereld richten,
De volcken met rechtveerdigheid.

XCIX. PSALM.

1 D'Heere die regeert:
Dat het volck dan beef,
Voor hem die daer zit
By de Cherubijns:
't Aerdrijck zich beweegh:
+ God de Heer is groot,
In Sion, en hooghe +2
Boven alle volck'ren.

2 Datm' uw naeme loof,
Die groot, en gevreest,
Ende heyligh is:
+ En des Koninghs kracht,
Die het recht bemint: +3
Ghy vest billigheid:
Ghy hebt recht in Iacob,
En ghericht ghepleget.

+ 3 Roemet-en-verheft
Onzen God, den Heer: +4

[Datheen]

Biddende verhoort,
Na sijn Godtlick Woort.
V volck beladen,
Als sy u baden,
Waren van u ontfaen,
End' verhoort van stond aen.

6 Vyt den wolcken klaer,
Sprack hy met hen daer,
End' toonde hen bloot
De Colomne root:
Sy onbeswaret,
Hebben bewaret
Sijn woort ende verbont,
't Welck quam uyt sijnen mont.

7 Ghy die ons Godt zijt,
Hebt verhoort altijt
V volck: de misdaedt
Hebt ghy vroegh end' spaet
Hen gantsch vergeven,
Doch ghy daer neven
Hebt sonder onderlaet
Gestraft haer sonden quaet.

8 Den Heere nu prijst,
Hem eere bewijst,
Wilt hem bidden aen
Op sijnen Bergh saen,
Na sijn gevallen:
Want boven allen
Is hy heyligh end' goet,
Dies elck hem loven moet.

Den C. Psalm.

1 GHy volckeren des aerdtrijcks al,
Singht den Heere met bly geschal,
End' dient hem met herten verheught,
Verschijnt voor sijn aenschijn met vreught.

2 Bekent dat hy een Heere zy,
Die ons sonder ons toedoen vry
Gemaeckt heeft end' verworven fijn
Tot schaepkens goet der weyden sijn.

[De Brune]

Buyght u zelven neer
Voor de onder-banck
Van zijn voeten, *buyght*;
Want hy heiligh is:
Moses ende Aaron
Waeren van zijn Priesters;

Pause.

+ 4 Samuel die was
Onder het *getal* +5
Van het volck, die daer
Zijnen naem aenriep:
En die God aenriep,
Wierd van hem verhoort.
+ Hy sprack tot hen-lieden
In een wolck-calomne: +6

5 Zy bewaerden doen
Zijn ghetuyghenis,
Zijn wet, die hy gaf.
+ Heere, onze God,
Ghy hebt haer verhoort: +7
Ghy wierd haer een God
Die vergeeft: maer wraecke
Van haer daden doende.

+ 6 Onzen God verheft:
Buyght u voor den bergh +8
Zijner heiligheid:
Heiligh is de Heer.

C. PSALM.

Een Lof-Psalm.

1 GHy gansche aerde, juyght den Heer;
En dient den Heer met vrolickheid;
Komt voor hem met een bly gezangh;
+ En weet, dat God de Heere is.
+2

[Datheen]

3 Wilt tot sijnen Tempel ingaen,
Doet van lof end' danck oock vermaen,
In sijn schoone Voorhoven soet,
End' prijst daer sijnen name goet:

4 Want vol van goetheyt is de Heer,
Sijn genade duert immermeer:
Sijn Godtlick woort end' sijn waerheydt
Blijven tot in der eeuwigheydt.

Den Cj. Psalm.

1 VAn Godts goetheyt en oordeel wil ick singen,
Ick wil hem schoone lof-Psalmen toebringen,
Daer met dat ick Godt den Heer boven al
Groot maken sal.

2 Ick wil wand'len met oprechten gemoede,
Wann' sal ick heerschen met vreed' in voorspoede?
Dan wil ick mijn volck trouwelick bystaen,
End' voren gaen.

3 Van der boosheyt, heb ick, Heer, een afgrijsen,
End' die anders met der daedt niet bewijsen
Dan ergheydt, die sullen in dat huys mijn
Nimmermeer zijn.

4 Oock de verkeerde menschen al-te-male
Moeten wijcken uyt mijn hof end' mijn zale:
Hy sal van my, die hem tot boosheyt went,
Niet zijn gekent.

5 Die met achterklap haren naesten schaden,
Die met grootsheyt en hooghmoet is beladen,
Die sal ick t'samen uytroeyen met vliet,
End' lijden niet.

6 Mijn oogen sullen sien na den oprechten,
Op dat sulcke mogen wesen mijn knechten:
My sullen dienen die vroom ende goedt
Zijn van gemoedt.

[De Brune]

2 Hy zelf heeft ons ghemaeckt, niet wy,
Zijn volck en schapen zijner weyd'.
+ Gaet tot zijn poorten in met lof:
In zijn voor-hoven met lof-zangh. +3

3 Looft hem en prijzet zijnen naem,
+ Want zekerlick de Heer is goed:
Zijn goedheid is in eeuwigheid: +4
En zijne trouw van eeuw tot eeuw.

CI. PSALM.

Een Psalm Davids.

1 ICk zal van gunst en van gerichte zingen,
Iae ick zal u, ô Heere, Psalmen zingen.
+ Ick zal my wijss'lick dragen op den wegh
Die oprecht is. +2

2 Wanneer zult ghy, *ô Heere*, tot my komen?
'k Zal in mijn huys gaen met een oprecht herte:
Ick en zal nimmermeer geen Beljals stuck
Voor my doen staen.

+ 3 Ick haete het bedrijf der afgheweken'.
Het zal my niet aen-kleven: het slim herte +3
+ Zal van my wijcken: en den boozen mensch
En ken ick niet. +4

+ 4 Die in het heimelick zijn naesten lastert,
Dien zal ick doen verdwijnen, en verdelghen. +5
Die hoogh van ooghen is, en trots van hert,
Vermagh ick niet.

+ 5 Mijn oogen zullen zijn op de getrouwe,
Hier in den lande, datze by my zitten. +6

[Datheen]

7 Die tot bedrogh en list hem wil begeven,
Die sal van my in dienst niet zijn verheven:
Den leugen-spreker en sal oock by my
Niet wesen vry.

8 Vroegh met ernst sal ick drijven uyt den lande
De boosen al, en t'saem brengen ter schande,
Op dat Godts Huys van boosheyt groot en kleyn
Gantsch werde reyn.

Den Cij. Psalm.

1 WIlt mijn gebedt, Heer, verhooren,
Laet komen tot uwen ooren
Mijn suchten, end' in den noot
Verberght u niet, hy is groot,
In desen tijt der ellenden,
Wilt u ooren tot my wenden,
End' als ick u bidd' ootmoedigh,
Verhoort my haest, O Heer goedigh.

2 Verteert is nu mijn leven saen,
End' als roock is 't geheel vergaen,
Mijn beenen zijn droogh door smert,
Als een vyer-brand: end' mijn hert
Moet gelijck 't dorre gras werden,
't Welck gemaeyt leyt op der eerden,
Soo dat ick hebbe vergeten
Mijn broot end' mijn spijse t'eten.

3 Vleesch en beenen t'samen kleven,
Door mijn swaer suchten end' beven,
End' mijn huylen end' geklagh,
Geduert altijdt nacht en dagh.
Den Roerdomp ick gelijck schijne,
Die stil woont in der woestijne:
Den Steen-uyl ben ick geleken,
Die alleen woont gantsch versteken.

4 Soo d'eensaem mussche moet waken,
In stilheydt onder den daken,
Soo moet ick oock voor end' naer,
Wacker zijn met lijden swaer.
Dagelijcks aen allen enden,
Mijn vyanden my seer schenden,

[De Brune]

Die op den rechten weghe gaet, die zal
Mijn dienaer zijn.

+ 6 Die daer bedrogh en linckerny bedrijvet,
En zal in mijnen huyze niet verblijven. +7
Die leugen spreeckt, zal voor mijn oogen niet
Gevestight zijn.

+ 7 Ick zal wel vroegh op alle morgen-stonden
De goddelooze van het land verdelghen: +8
Om uyt de stad des Heeren uyt te doen
Die onrecht doen.

CII. PSALM.

Een ghebed des verdruckten, als hy overstelpt is, ende zijne klachte, voor het aengezichte des Heeren, uytstort.

1 HOort doch mijn ghebed, ô Heere:
Dat mijn roepen tot u komme.
Bergh uw aenschijn voor my niet,
Neyghet uwe oor' tot my,
Op den dagh van mijn benautheid.
Wilt my haestelick verhooren,
Op den dagh zelfs, als ick roepe.
+ Want als roock vergaen mijn daghen.
+2

[Datheen]

Sy spotten mijns, end' uyt wraken,
Van my een spreeck-woort sy maken.

j. Pause.
5 Ick ete d'asschen in 't gemeyn,
Als broodt in mijn lijden niet kleyn:
Vermenget is mijn dranck klaer
Met mijnen tranen voorwaer,
Door uwen toorn niet om lijden:
Want ghy die my hadt voortijden
Grootelicks end' seer verheven,
Hebt my nu te grond' gedreven.

6 Als een schaduwe vergaen snel,
Mijn dagen door dit lijden fel,
Ick ben verdorret als gras,
Dat voormaels af-gemaeyt was.
Maer ghy sult, Heer, eeuwigh blijven,
End' tot den eynd' vast beklijven,
End' de gedacht'nis gepresen
Vwes Naems sal eeuwigh wesen.

7 Ghy sult u, Heer, nu och armen,
Opmaken, end' u ontfarmen
Over Sion goedertier,
Vwe woonste: Want 't is schier
Meer dan tijdt om te bewijsen
Vw' goetheyt, niet om volprijsen:
De stondt is daer, wilt doch mercken,
End' uwe wooningh verstercken.

8 Geerne sagen uwe knechten
Dat ghy de stadt wout oprechten,
Want sy gantschelick gewis
Over hoop geworpen is.
Op dat u de volcken vruchten,
End' voor u beven en suchten
De Koningen des aertrijcken,
End' u eeren desgelijcken.

9 't Vervallen Sion opbouwen
Sal onsen Godt vol van trouwen,
Hy die ons geholpen heeft,
Ende sijn klaerheydt ons geeft.
Hy sal dat bidden end' klagen
Der gener die schier vertsagen,
Verhooren end' verstaen goedigh,
Na sijn goetheydt overvloedigh.

[De Brune]

2 Ende alle mijn gebeenten
Zijn als een heert uytgebrandet.
Mijn hert heeft een harde-slagh,
En verdorret als het gras.
Dus vergeet ick brood te eten:
+ Mijn gebeent' blijft aen 't vleesch hangen,
Om de stemme mijnes zuchtens: +3
'k Ben als een uyl der woestijne:

3 'k Ben gheworden als een steen-uyl
Van de woest' en wilde plaetsen:
+ 'k Wake, en ick ben ghelijck
Als een eenzaem musch op 't dack. +4
Mijn vyanden sma'en my daeghlicks:
Mijn raes-koppen zweeren by my: *I. Pause*.
+ Want ick ete stof en asschen,
Even of het spijze waere. +5

4 'k Menge mijnen dranck met tranen,
Om uw gramschap en uw toorne.
Want ghy hebt my wel-verhooght,
Maer ghy hebt my we'er gevelt.
+ Mijne dagen zijn een schaduw,
Die daer afgaet en vertrecket: +6
Ick verdorr' als 't gras *der aerden*:
Maer ghy, Heere, blijvet eeuw'lick.

5 Vw ghedachteniss' zal wezen,
Van geslachte tot geslachten.
+ Ghy zult u opmaecken, *Heer*:
Ghy zult Sion gunstigh zijn. +7
Want de tijd om haer t'erbarmen,
De bestem-tijd is gekomen.
+ Want haer steen bevalt uw knechten,
Die met haer gruys med'-ly'en hebben. +8

6 D'Heidens zullen Gods naem vreezen,
En de Koningen der aerde
ij. Pause.

[Datheen]

10 Dat sulcks noch werde beschreven,
Op dat sy, die sullen leven
Na ons, gedencken hier aen,
End' den kind'ren doen verstaen,
Dat Godts volck van hem verkoren,
End' nieuwlick weder-geboren,
Hem love tot allen stonden
Voor dees weldaet, niet om gronden.

11 Want de Heer, na sijn goetheyt schoon,
Heeft van boven uyt sijnen Throon
Op sijn volck genomen acht,
Dat hier onder 't kruys versmacht.
Dat hy 't suchten end' verlangen
Hoore der armen gevangen,
End' vry maeck uyt des doots banden,
End' sijn volck verlost uyt schanden.

12 Op dat des Heeren naem en eer
Bekent tot Zyon wert, O Heer:
End' tot Ierusalem reyn
Sijn lof verbreydt zy gemeyn.
Als de volckeren demoedigh
t'Samen sullen komen spoedigh,
End' de rijcken sullen eeren,
End' dienen den Heer der Heeren.

iij. Pause.
13 Godt vernedert gantsch mijne kracht
Op den wegh, ende heeft gebracht
Tot niet mijn dagen voorwaer,
Dies spreeck ick tot hem eenpaer:
Heer, laet my niet zijn verslagen
In 't midden van mijnen dagen,
Want steets blijven end' voortvaren
Heer uwe dagen end' jaren.

14 Ghy hebt gemaeckt vast dat aertrijck,
End' de Hemelen al-gelijck,
Door uw' kracht seer vast sy staen,
Nochtans moeten sy vergaen.
Maer ghy sult blijven bestendigh,
Daers' oudt werden end' ellendigh,
Als een doeck seer kleyn van waerden,
End' 't kleet eens menschen op aerden.

[De Brune]

Vwe eer en heerlickheid;
+ Als God Sion bouwen zal,
In zijn heerlickheid verschijnen; +9
En zich tot de bede wenden,
Des eenzamen, en haer bede
Niet en zal versmaedet hebben.

II. Pause.

+ 7 Dat zal opgeschreven werden
Voor ’t naevolghende geslachte: +10
En ’t volck dat geschapen wordt:
Zal God loven met ghejuygh,
+ Dat hy uyt zijn hoogen heil’ghdom
Nederwaerts gezien zal hebben: +11
Dat de Heere uyt den hemel
Op de aerd’ geschouwt zal hebben:

8 Om het boey-ghezucht te hooren,
En doods kinders los te maecken;
+ Op dat elck des Heeren naem
Binnen Sion melden mocht, +12
Ende zijn lof te Ierus’lem.
Als de volcken, en de Rijcken,
Zullen t’saem vergaedert worden,
Om den Heere steeds te dienen.

III. Pause.

+ 9 Hy druckt op den wegh mijn sterckte,
Ende hy verkort mijn dagen. +13
’k Zeyd’, Mijn God, neemt my niet wegh,
In het midden van mijn tijd.
Vwe jaren zijn, *ô Heere*,
Van gheslachte tot gheslachten.
+ Ghy hebt voormaels d’aerd’ gegrondet,
d’Hem’len zijn ’t werck uwer handen. +14

10 Nochtans zullen zy verdwijnen,
En ghelijck een kleed verouden:

[Datheen]

15 Als een verrot kleet en gewaet
Werdt oock verandert haren staet:
Hoe heerlick dats' oock nu zijn,
Vergaen sal doch haren schijn.
Maer ghy, O Heer, daer-en-tegen
Onverandert aller wegen
Sult blijven in 't wesen krachtigh
Sonder eynd een Heer almachtigh.

16 Daerom sullen der oprechten,
Vwer dienaren end' knechten
Kind'ren nu end' t'aller tijdt
Blijven vast end' zijn verblijdt.
Dat zaedt uwer uytverkoren
Sal wassen, end' vreught oorboren,
End' sal in overvloedt wesen
Rijck en vruchtbaer, Heer, gepresen.

Den Ciij. Psalm.

1 MYn ziele, wilt den Heer met lof-sangh prijsen,
Al wat in my is, moet hem eer bewijsen,
End' sijnen Heyl'gen Naem loven met vliet:
Wilt hem prijsen end' roemen onbeladen,
O ghy mijn ziel, looft des Heeren weldaden,
Die ghy ontfangen hebt, vergeet die niet.

2 Looft hem, die door sijn goetheyt hoogh verheven
De sonden al u gantsch'lick heeft vergeven,
End' u geneest van uw' gebreken groot:
Prijst hem, die u heeft vry gekocht u leven
Van der doot, dewelck u seer heeft doen beven,
Die u nu omringht met genade bloot.

3 Die uwen mont vol maeckt met goet en vreughden,
En u jongh maeckt, en daer toe oock vol jeughden,
Alsoomen den Arent jonck werden siet.
Hy is de Heer, die gedenckt t'allen tijden,
Genadelick hen die hier onrecht lijden,
Dat recht is te doen in al haer verdriet.

4 Hy heeft Mosi dat wy niet souden dwalen,
Sijn wegen verklaert, end' willen verhalen,
Israel heeft hy getoont sijn doen al.
Hy is een Heer, barmhertigh en seer goedigh,
Hy vergeeft haest, en is tot toorn langhmoedigh,
Volmaeckt in goetheyt, 't welck hy blijven sal.

[De Brune]

Maer ghy zult bestendigh zijn.
+ Ghy zult die als een ghewaed
Doen verand'ren, en zy zullen, +15
Naer vvw vvil', verandert wezen;
Maer ghy zijt de zelf; uw jaren
Zullen niet ghe-eindight worden.

+ 11 All' de kinders uwer knechten
Zullen, Heere, blijven woonen: +16
End' haer zaed dat zal voor u
Zekerlick bevestight zijn.

CIII. PSALM.

Een Psalm Davids.

1 O Mijne ziele, wilt den Heere loven:
En wat in my is, loof zijn heil'gen naeme.
Looft God den Heere, ô ghy mijne ziel,
End' en vergeet doch geen van zijn weldaden:
+ Die all' uw ongherechtigheid verghetet,
Die all' uw kranckheid ende quael geneest. +2

2 Hy die uw leven van 't verderf verlosset:
Die u met gunst kroont en barmhertigheden:
+ Die met het goede uwen mond verzaedt:
Die uwe jeught vernieuwt, als eenes arents. +3
De Heere doet gerechtheid en gerichten,
Aen alle die daer werden onderdruckt.

+ 3 Hy dede Moses zijne wegen weten,
Den kind'ren Israëls *all'* zijne daden. +4

[Datheen]

5 Het is wel waer, dat als wy ongestadigh
Hem vergrammen, soo straft hy ons genadigh,
Nochtans blijft hy niet verstoort langen tijt,
Hy handelt met ons niet na onse sonden,
Hy is vriend'lick, end' straft tot geenen stonden
Ons na verdienst, maer scheldt ons alles quijt.

6 Soo hoogh als den Hemel staet van der aerden,
Soo groot is sijn goetheydt, hen die aenvaerden
De heylige vreese sijns woorts voortaen:
Veel wijder dan 't Ooste klaer is gestanden
Van den Westen, soo heeft sonden en schanden
Ons' Godt van ons uyt genaden gedaen.

Pause.

7 Gelijck een Vader hem pleeght te erbarmen
Over sijn kindt, soo wil hem Godt ontfarmen
Over hen die hem vreesen in 't gemeyn.
Wat de mensche zy dat bekent de Heere,
Hij weet oock wel dat wy vol van oneere,
Niet anders zijn dan stof end' stanck onreyn.

8 Als gras en hoy is hier des menschen leven,
Die heerlick bloeyt, zijnd' een wijle verheven,
Als een schoone bloeme staend' op dat velt:
Maer als de windt eenmael daer over drijvet,
Sy vergaet haest, soo dat niet langer blijvet
Haer plaetse daer sy voormaels was gestelt.

9 Maer Godts barmhertigheyt sal eeuwigh duren,
Hen die hem vreesen, end' tot elcker uren,
Over kindts kindt blijft sijn gerechtigheydt,
Dien die sijn bondt houden sonder afwijcken:
Die sijnen wille steedts doen desgelijcken,
Vyt 's herten gront met aller vlytigheyt.

10 Godt heeft sijnen stoel vastelick bereydet
In den Hemel, end' sijn rijck uytgebreydet,
Den welcken alles onderworpen is.
Dies looft hem ghy Engelen sterck in krachten,
Ghy die daer uytricht met vliet en met machten
Sijn bevel, met haest en met vreught gewis.

11 Looft den Heer, alle ghy hemelsche scharen,
End' maeckt hem groot ghy sijn trouwe dienaren,
Die sijnen wille tot aller tijdt doet:
Wilt al sijn doen over al heerlick loven,
En ghy mijn ziel, wilt den Heer van hier boven
Altijt groot maken met hert end' gemoet.

[De Brune]

Barmhertigh en genaedigh is de Heer,
Lanckmoedigh ende groot van goedertier'nheid.
[+] Hy en zal tot den eynde toe niet twisten,
Noch en behoudet eeuw'lick *vyandschap*. [+5]

4 Hy en doet aen ons niet, nae onze zonden,
Noch en vergeldt ons niet naer onze feilen.
[+] Zoo hoogh den hemel boven d'aerde is,
Zoo sterck is zijn gunst over die hem vreezen. [+6]
Zoo verre als het Oosten is van 't Westen,
Doet hy onz' overtredingh' verr' van ons.

Pause.

[+] 5 Gelijck een vader zijnes kinds erbarmet,
Ontfermt de Heer zich over die hem vreezen. [+7]
Want hy weet, wat wy voor een maecksel zijn,
Gedachtigh zijnde, dat wy enckel stof zijn.
[+] De dagen eenes sterffelicken mensches
Die zijn gelijck het gras, of als het hoy: [+8]

6 Hy bloeyt ghelijck een bloeme van den velde,
Die, als de windt daer over gaet, niet meer is,
En hare plaets en kent-ze nu niet meer.
[+] Maer Godes goetheid is van eeuwigheden
Tot eeuwigheid, op alle die hem vreezen: [+9]
En op kinds-kind'ren zijn gerechtigheid:

7 Aen die, dewelcke zijn verbond wel houden,
En die aen zijn bevelen steets gedencken,
Om die in 't werck te leggen en te doen.
[+] De Heere heeft, daer *boven* in den Hemel
Zijn richterstoel en zijnen throon bevestight: [+10]
Zijn Koninckrijcke heerschet over al.

[+] 8 Looft *God* den Heer, zijn Eng'len, stercke helden,
Die zijn woord doet, de stemme zijns woords hoorend'. [+11]
Ghy alle zijn heirschaeren, looft den Heer;
Zijn dienaers, doende zijn wil: al zijn wercken.
Looft God, op alle plaetsen van zijn rijcke:
Ghy mijne ziele, lovet *God* den Heer.

[Datheen]

Den Ciiij. Psalm.

1 WEl aen mijn ziel, ghy moet Godt prijsen seer,
Och hoe groot en hoe heerlick is nu, Heer,
Vwe goetheydt over al uytgebreydet:
Ghy zijt met heerlickheydt end' eer bekleydet:
Ghy zijt met klaerheyt gantschelick bedeckt,
Als waer een kleedt over u uytgestreckt,
Tot een Tente hebt ghy des Hemels Throone,
Dien ghy uyt-spant als een gordijne schoone.

2 Ghy welft uwe kamers met water reyn,
De wolcken zijn uwe wagens niet kleyn,
De winden drijvende na u behagen,
Trecken met haer vleugelen uwen wagen.
Van den winden, die licht zijn ende snel,
Maeckt ghy uwe posten end' boden wel,
Vyer end' tempeest zijn de dienaers bequame,
Vwer gerechtigheyt alle te same.

3 Ghy hebt d'aerd' in haren pas vast in 't rondt
Onbeweeghlick end' ordentlick gegrondt,
Soo dat sy niet beweeght kan zijn ter zijden:
Maer blijft stedes vast staende t'allen tijden.
Te voren was dat gantsch aerdtrijcke breet,
Overgedeckt als met een seer schoon kleet,
Door 't water 't welck daer over is gedreven,
Boven de Bergen die hoogh zijn verheven.

4 Maer soo haest als ghy die aenspraeckt seer straf,
Sy zijn gevloden end' geloopen af,
End' voor de stem uwes donders seer krachtigh
Zijn sy t'samen geweken, Heer, almachtigh.
De Bergen die seer hoogh verheven zijn,
End' de diepe dalen, schoon, groen end' fijn,
Zijn tot den plaetsen haest'lick voort gevaren,
Die hen van u voortijdts bereydet waren.

j. Pause.
5 Ghy hebt de palen des Meyrs gemaeckt vast,
Daer 't niet over en komt noch oock en wast:
Op dat het niet meer bedeckte 't aertrijcke,
Deedt ghy, Heer, dat heerlick werck desgelijcke.
Ghy deed 't water in den dalen aldaer,
End' liet springen schoone fonteynen klaer,
Die seer lieffelick langhs de Bergen vlieten,
End' met gerucht in den dalen voortschieten.

[De Brune]

CIV. PSALM.

1 LOoft *God* den Heere, ô ghy mijne ziel:
O Heer mijn God, ghy zijt uytnemend' groot:
Ghy zijt bekleet met majesteyt en eere.
Hy deckt zich met het licht, als met een decksel;
Hy reckt den hemel uyt als een gordijn;
+ Die zijne zaelen in de waet'ren voeght:
Die daer de wolcken stelt tot zijnen waghen: +2
Die op de vleugh'len van den winde wandelt:

2 Die daer tot geesten zijne Eng'len maeckt,
En zijne dienaers tot een vlammend' vier.
+ Hy heeft de aerd' gegrondt op haer gront-vesten,
Zy en zal noyt, noch eeuwelick niet wanck'len. +3
Ghy deckte-z' met den afgrond, als een kleed;
De wat'ren stonden boven het geberght.
+ Zy vloden heen van wegen uw bestraffen:
Zy spoeyden voor de stemme uwes donders. +4

3 De bergen resen, daelen daelden ne'er,
Ter plaetse, die ghy voor hen hadt gegrondt. *I. Paus.*
+ Ghy hebt hun een scheid-paele vast gestellet,
+5

[Datheen]

6 Op dat alsoo alle Beesten op ’t velt,
Drincken mochten, zijnde met dorst gequelt,
End’ dat in den beken end’ den rivieren,
Hen verquicken alle de wilde dieren.
Aen den Beken end’ alsins daer ontrent,
Woonen de vogelkens elck aen sijn ent,
Die tusschen de tacken der boomen springen,
End’ lieffelick met soete stemmen singen.

7 Ghy maeckt de steenige bergen eenpaer,
Door uw’ kracht van boven vocht en vruchtbaer,
Soo dat ’t aertrijck vol vruchten is niet kleene,
Die ghy verleent den menschen in ’t gemeene.
Ghy doet ’t gras wassen op bergh en in dal,
Op dat het Vee daer van mach leven al,
Ghy laet dat zaedt voortkomen uyt der eerden,
Daer med’ dat oock de menschen gevoed werden.

8 De wijn, die ’t herte des menschen maeckt bly,
End’ broodt oock om hem te stercken geeft ghy,
Ghy wilt hem daer toe met Oly beschincken,
Op dat sijn aensicht schoon en klaer mach blincken.
De boomen wassen en seer hoogh op-gaen,
Met den Cederen die op Liban staen,
Die u goetheydt, die niemant kan volprijsen,
Selfs heeft geplant, soo de wercken bewijsen.

9 Daer maken de vogelkens haren nest,
End’ geneeren hen een yeder om best,
Op den hoogen Dennen, tot elcken jaren.
Nestelen de wijt-vliegende Oyvaren.
De Bergen vol van allerley gerucht,
Zijn den Geyten end’ Hinden een toevlucht,
In holen daer de Sonne niet kan schijnen,
Behelpen hen de Hasen end’ Konijnen.

ij. Pause.
10 Wat sal ick meer seggen? De Mane klaer
Maecktet ghy om af te deelen dat Iaer:
Der Sonnen loop hebt ghy soo afgemeten,
Datse haren onderganck steets kan weten.
Van der duysterheyt hebt ghy door uw’ kracht
Seer wijsselick, O Heer, gemaeckt de nacht,
In de welck yeder Dier na sijn begeeren,
Hem kan roeren end’ over al geneeren.

11 Als dan komen de jonge Leeuwen voort,
Vyt den holen briesschende seer verstoort,

[De Brune]

Dewelcke zy niet overtreden zullen:
Zy zullen niet weer overdecken d'aerd:
Die de fonteinen door de daelen zend:
Zoo dat-ze tusschen de geberghten wand'len:
+ En drencken all' 't gedierte van den velde.

+6

4 Woud-ezels breken *daer med'* haren dorst:
't Gevogelt van den hemel woont daer by,
Een stem van tusschen uyt de tacken gevend'.
+ Hy drenckt de bergen uyt zijn opper-zaelen.
De aerd' word zat van uwer wercken vrucht. +7
Hy doet het gras uytspruyten voor het vee,
En voorts het kruyt ten dienste van den mensche:
En doet het brood voortkomen uyt de aerde:

+ 5 Den wijn die daer des menschen hert verheught:
Die meer 't gezicht verlicht als oly doet: +8
En 't brood het welck des menschen hert verstercket.
Des Heeren boomen werden daer verzadight;
En Libans Ceders, welck hy heeft geplant.
+ Alwaer het klein gevogelt nesten maeckt:
De denne-boomen zijn des oyvaers huyzingh: +9
De hooge bergen voor de steene-bocken.

6 De rotsen zijn 't vertreck van het conijn. *II. Pause.*
+ Hy heeft de maene *vvijselick* gemaeckt,
Tot *onderscheidingh* der gezette tijden. +10
De zonne weet haer gangh en neder-dalingh:
't Word nacht als ghy de duysternis beschickt,
In welck dat al 't gediert des wouts uyt-treedt,
+ De jonge leeuwen brieschend' om een proye,
En om van God zoo hare spijz' te zoecken. +11

7 De zonn' opgaende, maken zy zich wegh,
En liggen *dan* in hare holen neer.
+ De mensche gaet dan uyt tot zijn werck henen,
En na zijn arbeyd tot den avond-stonde. +12

[Datheen]

Na eenen roof loopende wel gemoedet,
Dat aes geeft ghy hen die alle dingh voedet.
Soo haest als de Sonne daer naer opstaet,
Een yeder van hen in sijn kuyle gaet,
Daer sy blijven tot der nacht sonder sorgen,
En rusten gemackelick in 't verborgen.

12 Als dan gaet de mensch uyt sonder gevaer,
Om te volbrengen sijnen arbeyt swaer,
Om 't acker-werck daer med' hy is beladen,
Te doen van 's morgens vroegh tot 's avonts spaden.
O Godt, hoe heerlick en hoe wonderbaer
Zijn uwe wonder-wercken verr' end' naer?
Hoe wijsselick doet ghy doch alle saken?
Alle Creaturen uw' goetheyt smaken.

13 Wie kan uyt-spreken tot eeniger tijdt,
De Dieren die hen roeren in 't Meyr wijdt?
De groote visschen met den kleenen, plegen
Daer in te swemmen, end' hen te bewegen.
Daer varen de schepen niet sonder noot,
De Walvisschen die schricklick zijn en groot,
Die ghy, O Heere, hebt gemaeckt om velen,
Sietmen alsins in den wateren spelen.

iij. Pause.
14 Alle Dieren komen, Heer, tot u vry,
Sy sien op u, end' verwachten dat ghy
Hen haer spijse geeft in bequame tijden,
Als sy noot hebben ende honger lijden.
Soo haest als ghy dan hen haer voeder geeft,
Sy nemen dat, soo dat elck daer van leeft:
Als ghy u hant opent, en hen beg'nadight,
Dan werden sy met goederen verzadight.

15 Maer als ghy van haer u aensicht afwent,
Soo verschricken sy seer in groot ellent:
Ghy neemt, Heer, den asem ende sy sterven,
End' werden stof, daer in sy oock verderven.
Is 't dat noch eens uwen asem uytgaet,
Ghy doetse weder leven metter daet,
Soo sy te voor waren in sulcker waerden,
End' vernieuwt de gestaltenis der aerden.

16 Dat nu voortaen des Heeren heerlickheyt
Vast blijve staen tot in der eeuwigheyt:
De Heer wille doch met genaed' aenmerken,
End' aenschouwen alle sijn schoone wercken.
De Heer, segg' ick, die als hy d'Aerd' aensiet,

[De Brune]

Hoe groot en veel zijn uwe wercken, Heer!
Ghy hebt-ze all' met wijsheid op-gemaeckt.
Het aerd-rijck dat is vol van uwe goed'ren,
+ En deze zee, groot ende wijd van ruymte;
+13

8 Daer in zoo is het wriemelend' gediert',
Ontelbaer kleyn gedierte, met het groot'.
Daer gaen de schepen, en het groot zee-monster,
Dat ghy gevormt hebt, om daer in te spelen. *III. P.*
+ Zy wachten all' op u, dat ghy hun
Haer spijze t'eten geeft, te zijner tijd. +14
Geeft ghy-ze hen, zy komen die vergaeren:
Ontsluyt-j' uw hand, zy zijn met goed verzaedight.

+ 9 Verberght ghy uw gezicht, zy zijn verschrickt:
Zy sterven, neemt ghy haren adem wegh; +15
En tot haer stof zy wederomme keeren.
Zendt ghy uw geest, zoo worden zy geschapen,
En ghy vernieuwt het aenzicht van de aerd'.
+ De heerlickheid des Heeren zy altoos.
De Heer verblijde zich in zijne wercken. +16
Als hy de aerd' aenschouwt, zoo wert-ze bevend'.

10 Als hy de bergen roert, zy geven roock.
+ 'k Zal zingen in mijn levens-tijd den Heer':
Ick zal, nu ick noch ben, mijn God psalm-zingen: +17
Mijn overdenckingh van hem zal zoet wezen.
Ick zal in *God* den Heere blijde zijn.
+ De zondaers zullen van der aerd' vergaen:
De goddelooz' en zullen niet meer wezen. +18
Looft, mijne ziel, den Heere: Halelujah.

[Datheen]

Haer doet verschricken dat sy van hem vliet:
Die de Bergen door ’t woordt van hem gesproocken
Haest doet beven, sweeten ende seer roocken.

17 Ick wil den Heere gantsch mijn leven langh,
Sonder stil-swijgen prijsen met lof-sangh,
Mijn Godt wil ick, soo langh als ick sal leven,
Psalmen gesangh end’ vereeringe geven.
Ick bidd’ hem dat hy mijn gebedt end’ woort
Hem laet behagen, end’ wesen verhoort,
’t Welck soo het geschiet, ick wil my verblijden,
In den Heer mijnen Godt aen allen zijden.

18 d’Ongeloovig’ end’ Godtloose bekent,
Moeten vergaen en haest nemen een ent:
Wel aen mijn ziel, den goeden Godt wilt loven,
De werelt gantsch prijse den Heer hier boven.

Den Cv. Psalm.

1 EEn yeder moet tot desen tijden,
De hoogheyt des Heeren belijden,
En prijsen sijnen name goet,
Elck verkondige metter spoet,
Allen volckeren nu voortaen,
De wercken die hy heeft gedaen.

2 Wilt hem loven, end’ van hem singen,
End’ sijn wonder-wercken voortbringen,
Roemt seer sijnen heyligen Naem,
Ghy die hem soeckt van herten t’saem,
Wilt oock wesen tot deser tijdt
In hem verheught ende verblijdt.

3 Soeckt den Heer, end’ sijn wonder-wercken:
Soeckt sijn aenschijn, daer op wilt mercken,
Vergeet sijn groote daden niet,
Vertelt sijn wonderen met vliet,
Roemt sijn oordeelen end’ sijn woort,
Die de Heer self gebracht heeft voort.

4 Ghy dat zaet Abrahams al voren,
’t Welcke hem Godt heeft uytverkoren:
End’ desgelijcks ghy Iacobs zaet,
’t Welck Godt seer lief heeft metter daet:
Godt is ons Godt end’ blijven sal,
Hy heerschet met kracht over al.

j. Pause.
5 Want Godt gedenckt altijdt genadigh

Johan de Brune (de Oude) en Petrus Datheen, ***Davids Psalmen, Gedicht, aen d'eene zijde, door Petrum Dathenum; aen d'ander zijde, door J. De Brune***

[De Brune]

CV. PSALM.

1 LOoft *God* den Heer, aenroept zijn naeme;
Maeckt kenbaer onder 't volck zijn daden:
+ Zinght hem, jae hem met Psalmen zinght:
Spreeckt t'saem van all' zijn wonder-werck: +2
Roemt u in zijnen heil'ghen naem:
't Hert, dat den Heer zoeckt, zy verblijdt.

+ 2 Vraeght nae den Heer en zijne sterckte:
Zoeckt altijds aen zijn aenghezichte: +3
Gedenckt zijn wond'ren, die hy doet:
Zijn teeck'nen, en 't ghericht zijns monds:
+ Ghy zaed van Abraham zijn knecht,
Ghy zijn verkoren', Iacobs stam. +4

3 Want hy is onze God de Heere:
En zijn gerichten en oordeelen
Zijn over de geheele aerd'. *I. Pause*.
+ Hy denckt altoos aen zijn verbond;
Aen 't woord, dat hy heeft inghestelt. +5
Tot in veel duyzent eeuwen toe.

4 *Hy denckt*, wat hy met Abram maeckte,
+ En aen zijn eed, Isac *ghezvvoren*:
+6

[Datheen]

Aen sijn verbondt, ’t welck blijft gestadigh,
End’ aen dat woort dat hy heeft klaer
Toe-geseyt, end’ wilt houden waer,
In ’t duysentste geslacht dat leeft,
Soo hy Abraham belooft heeft.

6 Dien eedt en sal niet zijn verloren,
Dien hy Isaac heeft gesworen,
End’ oock Iacob: Maer hy sal fijn
Eeuwighlick vast end’ seker zijn:
In Israel sal dit verbondt
Vast blijven staen tot aller stondt.

7 Ick sal mijn volck, sprack Godt verheven,
’t Schoone landt Canaan ingeven:
Dat sal gewis end’ voor een slot,
Vwes erfdeels wesen dat lot,
Al waren sy weynigh end’ kleyn,
End’ vreemdelingen in ’t gemeyn.

8 Van d’een rijcke tot d’ander krachtigh,
Trocken sy, end’ tot volcken machtigh,
Maer Godt wilde toelaten niet,
Datmen hen aendede verdriet:
Ia self de Koningen hy niet
Om harent wil ongestraft liet.

ij. Pause.
9 Mijn Gesalfden sprack hy niet schadet,
Mijn Propheten doch niet versmadet.
Hy liet honger komen in ’t lant,
Datmen schier daer geen broodt en vandt.
Maer hy sandt voor hen een man groot,
Die sijn volck hielp uyt ’s hongers noot.

10 Dat was Ioseph, die daer behendig
Verkocht was tot een knecht ellendigh,
Die in stocken vast lagh end’ stijf,
Met veel ysers rontsom aen ’t lijf:
Tot de tijdt quam, was hy gequelt,
Die Godt daer toe hadde gestelt.

11 Doe hem genoegh hadde, ja seere
Doorloutert end’ beproeft de Heere,
Doe sandt de Koningh tot hem saen,
End’ liet Ioseph los end’ vry gaen,
Hy was een groot Heer, doch liet hy
Ioseph halen end’ maken vry.

[De Brune]

Het welck hy Iacob tot een recht,
Tot een inzettingh heeft gestelt;
En Israël, tot een verbondt
Van eeuwigheid: wanneer hy zeyd':

+ 5 Ick zal u 't land van Canan geven,
Het kavel-snoer van uwe erve. +7
Als zy kleyn waren van getal,
Iae weynigh ende vreemd' daer in:
+ En gingen zoo van van volck tot volck,
Van 't een rijck tot een ander volck. +8

6 Hy heeft geen mensche toegelaten,
Dat zy haer onderdrucken zouden.
Zelfs Koningen heeft hy bestraft,
Om harent wille, *als hy zeyd'*: *II. Pause*.
+ En tastet mijn ghezalfd' niet aen,
Noch doet aen mijn Propheten quaed. +9

7 Hy riep oock in het land een hongher,
Hy brack den staf des broods in stucken;
Hy zond een man uyt voor haer heen:
+ En Ioseph wiert tot slaef verkocht.
Men druckt' zijn voeten in den stock: +10
En in de yzers quam zijn ziel.

8 Ter tijd dat zijn woord is gekomen,
+ De reden Gods hem heeft door-loutert:
De Koninck zondt, deed' hem ontslaen; +11
Der volcken heerscher liet hem los.
+ Hy steld' hem heere van zijn huys:
En heerscher, over all' zijn goed: +12

9 Om zijne Vorsten in te binden,
Nae zijnen lust, en zijne Oudtste *III. Pause*.
+ Te onderwijzen. Daer nae quam
+13

[Datheen]

12 Hy maeckte hem sijner dienaren
Een Meester, hoe hoogh dat sy waren,
Hy maeckte hem Regeerder vroet,
Van al sijn rijckdom end' sijn goet,
Om te geven een recht verstandt
Den Wijsen in Egypten-landt.

iij. Pause.
13 Doen reysd' in Egypten-landt spoedigh,
Met sijn kinderen Iacob goedigh:
Als een vreemdelingh hy daer quam,
In 't landt van den vervloeckten Cham.
Daer sijn vyanden seer vol pracht,
Gestelt werden onder sijn macht.

14 Godt die daer is die hooghst ge-eerde,
Der vyanden herten verkeerde,
Soo dat sy gram werden end' fel,
Over Godts lieve knechten snel:
Sy versierden veel listen quaedt,
Om die te verdrucken met smaedt.

15 Mosen end' Aaron gepresen
Sandt Godt, die hy hadd' uytgelesen
Tot sijn knechten, die t'saem gelijck,
Al sijn wonder-wercken seer rijck
Souden doen end' laten geschien,
Dat yeder man die konde sien.

16 Hy liet hen duysterheydt toe-kommen,
End' maecktet gantsch doncker rontsommen,
Dese twee waren oock voortaen
Der stemmen Godts gantsch onderdaen:
Haer water werdt bloet over al,
Dies sterf veel visch in groot getal.

iv. Pause.
17 Hy maeckte der Vorsschen seer vele,
Dat den stanck quam tot in de kele,
Ia tot in 's Koninghs kamer reyn:
Godt sprack, end' daer werden gemeyn,
Luysen ende Wormen seer wreedt,
Over 't gantsche landt wijdt end' breedt.

18 Hy gaf hagel in steed van regen:
Met vyer-vlammen was 't landt geslegen,
Den Vijgh-boom end' den Wijngaert teer,

[De Brune]

Israël in Egypten-land;
En Iacob die verkeerde daer,
Als vremd'lingh, in het land van Cham.

10 Hy dede zijn volck zeer aen-wassen:
En sterckt' het meer, als zijn benauwers.
+ Hy heeft *haer* herte om-gekeert:
Zoo dat-ze hebben *all'* zijn volck +14
Gehaet, en gansch arghlistelick
Met zijne knechten om-gegaen.

+ 11 Hy heeft Mose zijn knecht gezonden,
Aron, dien hy verkoren hadde. +15
Zy deden in het land van Cham,
Zijn teeckens, zijner wond'ren last.
+ Hy zond een *groote* duysternis,
En maeckt'et duyster *in de lucht*. +16

12 En zy en waren zijnen woorde
Niet wederspannigh, of af-keerigh:
Hy keerd' haer waet'ren om in bloed:
En hare visschen doode hy. *IV. Pause*.
+ Haer land bracht vele vorsschen voort,
Tot in haer Koninclick vertreck. +17

13 Hy sprack, en daer quam mengh-gedierte,
En luyzen in all' haer land-palen.
+ Hy maeckt' haer regen haghel-steen,
En in haer land een vlammigh vier. +18
En hy sloegh haren wijn-stock neer,
Mitsgaders haren vijge-boom.

14 Hy brack 't geboomte van haer palen.
Hy sprack, en daer quam springh-gedrochte,
En kevers buyten all' getal:
+ Die daer op-aten, in haer land,
+19

[Datheen]

Sloegh Godt, end' oock veel boomen meer.
Hy sprack, end' haest quamen daer bloot,
Kevers end' veel Springh-hanen groot.

19 So werdt dat gras alle ver-eten,
De vrucht des veldts werdt oock verbeten,
D'eerste-geboren zijn vergaen,
De sterckste waren oock verdaen,
Godt voerd' uyt sijn volck menighfout,
Geladen met zilver end' gout.

20 Daer was onder den hoop gemeyne
Gantsch geen kranckheyt, noch groot noch kleyne,
Egypten was tot deser tijdt
Door des volcks uyt-trecken verblijdt:
Want sy alle minst ende meest
Voor dit volck seer waren bevreest.

v. Pause.
21 Met een wolcke Godt sijn volck deckte,
Om 's nachts te lichten hy verweckte
Een vyer, 't welck brande met gewelt,
End' verlichte dat gantsche velt.
Sy baden Godt die hen haest gaf
Veel Quackelen van boven af.

22 Met Hemels broot spijsd' hyse allen,
End' met dorst hardt zijnd' overvallen,
Gaf hy uyt den steen water soet
In de Woestijn met overvloet:
Want hy heeft by hem overleydt
Wat Abraham was toe-geseydt.

23 Hy voerde sijn volck uyt met vreughden,
Sijn kind'ren op den wegh verheughden,
End' songen sijn daden seer schoon,
Tot dat Godt hen tot eenen loon
Der Heydenen erfgoedt gaf in,
Ende met een al haer gewin.

24 Op dats' als sijn trouwe dienaren,
Sijn geboden souden bewaren,
End' bereyt souden zijn eenpaer,
Om te houden Godts Wet seer klaer:
Dies moet sijn lof wesen verbreydt
Met Lof-sangh in der eeuwigheydt.

[De Brune]

Al 't kruyd, jae die daer al de vrucht
Van haer landouwe aten op.

15 Hy heeft oock in haer land verslagen
De eerst-gheboren', d'eerstelingen
Van all' haer krachten: hy heeft haer
Met zilver en goud uyt-gevoert.
+ En onder hare stammen was
Geen mensche die gestruyckelt heeft. +20

16 Egypten was bly' als-z' uyt-trocken:
Want op hen was haer schrick gevallen. *V. Paus.*
+ Hy spreyd' een wolck tot een verdeck,
En vier tot lichtingh van den nacht. +21
Men bad; en hy bracht quackels voort:
+ En maeckt' haer zat met hemels brood.
+22

17 Hy opend' een rots, daer uyt vloeyden
De wat'ren, gaend', als een riviere,
Door dorre plaetsen; want hy dacht
Zijns heilighs woords, aen Abraham
+ Zijn knecht. Hy bracht zijn volck met vreught,
Zijn uytverkor'n uyt met gejuygh. +23

18 Hy gaf aen haer der Heid'nen landen,
Dat zy den arbeyd van de volcken
Bezaten *als* in erffenis:
+ Op dat zy onderhielden all'
Zijn keuren, en zijn wetten wel +24
Waernaemen. Haleluïah.

[Datheen]

Den Cvj. Psalm.

1 DAnckt Godt, want hy is vriendelick,
End' sijn goetheyt duyrt eeuwighlick,
Waer is hy die doch kan uytspreken,
Des Heeren wonder-wercken al,
En sijn grootdaden klaer gebleken,
Genoeghsaem konnen prijsen sal?

2 Wel dien die houdt u gebodt goet,
End' in allen dingen recht doet:
Gedenckt mijns, Heer, na uw' genade,
End' na uwe vriendelickheydt,
Laet my toekomen vroegh end' spade
Vwen bystant end' goedigheydt.

3 Dat wy sien end' hooren gemeyn,
't Heyl uwer uytverkoren reyn,
End' ons daer in mogen verblijden,
Dat het uwen volcke wel gaet:
Dat ick mach roemen t'allen tijden,
Met u erfdeel in desen staet.

j. Pause.
4 Wy end' onse Vaders met een,
Hebben u vergramt groot en kleen,
Gantsch verkeert zijn, Heer, onse wegen,
Wy zijn trouw'loos aen u gaer seer.
Ons' Vaders in Egypten plegen
V wercken te vergeten, Heer.

5 Sy en hebben niet recht bedacht
Vwer goetheydt seer groote kracht,
Maer aen de Zee zijn sy al t'same
Den Heere geweest seer rebel,
Doch hy hielpse, door sijnen name,
End' door sijn macht, end' niemant el.

6 Hy heeft gestraft de zee seer wijt,
Sy wert droogh, end' des waters quijt.
Hy voerdese door dat Meyr krachtigh,
Als door een woestijne seer breedt,
En hielpse door sijn hant almachtigh,
Van all' haer vyanden seer wreedt.

[De Brune]

CVI. PSALM.

1 HAlelujah. Looft *God* den Heer,
Want hy is goed; want zijn genaed'
Zal wezen tot in eeuwigheden.
Wie zal doch all' de moghentheid
Des Heeren oyt uyt konnen spreken?
Wie zal vertellen all' zijn lof?

+ 2 Geluckigh! die het recht bewaert:
En die altijd gerechtheid doet! +2
Gedenckt aen my, nae 't welbehagen
Tot uw volck; en bezoeckt my, Heer,
+ Met uw heil, op dat ick aenschouwe
't Goed van uw uytverkoren *volck*. +3

3 Op dat ick my verheugen mocht,
Met de verheugingh uwes volcks:
Op dat ick met uw erf magh roemen. *I. Pause*.
+ Wy, en onz' vaders hebben', *Heer*,
Gezondight, *veel* onrecht bedreven, +4
En hebben goddeloos geleeft.

4 Onz' vaders, in Egypten-land,
En merckten op uw wond'ren niet;
+ En zy en waeren niet gedachtigh,
Der veelheid uwer goedighe'en; +5
Maer waeren aen de zee weerspannigh,
Te-weten aen de bieze-zee.

[Datheen]

7 Hy heeftse los end' vry gestelt
Van harer vyanden gewelt.
In 't Meyr zijn die alle versopen
Die sijn volck haten, 't welck heeft fijn
Godt vertrouwt, en met grooten hoopen
Gelooft end' geroemt den Godt sijn.

ij. Pause.
8 Maer sy hebben vergeten saen
De wercken die Godt hadd' gedaen,
Sijnen raedt sy niet en verwachten,
Maer werden in de woestijn daer
Belust, end' hebben met verachten
Godt geterght end' gelastert swaer.

9 Hy gaf hen harer herten lust,
Dat haer begeerte werdt geblust,
Maer hebben haest de walgh gekregen,
Sy hebben Mosi wederstaen,
End' oock Aaron aller wegen,
Die de heyl'ge kleeders had aen.

10 Onder Dathan gingh 't aerdrijck op,
End' viel Abiram op den kop,
't Vyer werd haest onder hen ontsteken,
't Welck de boose heeft verbrant gaer,
End' tot Oreb gantsch afgeweken,
Maeckten en dienden 't Kalf daer naer.

11 So waren sy verdwaelt gantsch seer,
End' hebben God, 't welck was haer Heer,
By een weydende Kalf geleken:
End' die wercken vergeten snel,
Die Godt hadd' met kracht onbesweken,
In Egypten gedaen seer wel.

iij. Pause.
12 Sijn daden vergaten sy haest,
Die doch 't lant Cham maeckten verbaest,
End' oock alle sijn wonder-wercken,
Die by 't Roode Meyr zijn geschiet:
Daerom liet Godt sijn gramschap mercken,
End' wilde 't volck brengen tot niet.

[De Brune]

5 Doch hy verlost-z' om zijns naems will',
Op dat hy zijn macht kenbaer maeckt'.
+ Hy heeft de bieze-zee bestraffet,
Zoo dat-ze uytgedrooget wiert. +6
Hy heeft-ze doen gaen door d'afgronden,
Gelijckerwijs door een woestijn.

6 En hy verloste-z' uyt de hand
Des genen, die haer haet toe-droegh:
+ Bevrijdend' haer uyt 's vyands handen.
De waet'ren overdeckten haer +7
Verdruckers: niet een bleef-'er over.
Doe hebben zy zijn woord gelooft.

7 Zy zonghen zijnen lof en roem: *II. Pause.*
+ Doch zy vergaeten haest zijn doen.
Zy en verbeyden nae zijn raed niet: +8
Maer wierden in de dorr' woestijn
Belust met lust; en zy verzochten
God, in de woeste wildernis.

+ 8 Doe gaf hy aen hun haer begeert:
Maer hy zondt hare zielen toe +9
Een magherheid, die haer uyt-teerde
Zy hebben Moses in het heir,
Als mede Aäron benijdet,
Die van den Heer geheilight was.

+ 9 De aerde gingh op, en verslond
Dathan, en overdeckt' met een +10
Geheel Abirams t'samenkomste.
Een vier ontstack zich onder haer
Vergaderinge, en een vlamme
Verbrande al de goddelooz'.

+ 10 By Horeb maeckten zy een kalf;
En hebben een gegoten beeld, +11
Zich nederbuygend', aengebeden:
Zy hebben hare eer verkeert,
In een gedaente van een osse,
Die niet als gras, of hoy en eet.

[Datheen]

13 Maer Moses Godts verkoren knecht,
Heeft hem tusschen beyden geleght,
End' Godts toornigheydt afgewendet:
Soo dat hy sijn straffe na liet,
Dat sijn volck niet gantsch wert geschendet
Met soo veel plagen end' verdriet.

14 Sy veracht'den 't beloofde lant,
Vol goederen aen elcken kant,
Sijnen woorden sy niet vertrouwden,
Maer murmureerden voor end' naer
In den hutten die sy hen bouwden,
End' veracht'den Godts stemme klaer.

15 Daerom hief de Heer op sijn hant
Tegen hen, end' heeftse met schant,
Met hoopen ter neder geslagen.
Onder den volckeren aldaer
Zijn sy met haer zaedt door veel plagen
Verstroyt in Godts toorne seer swaer.

iv. Pause.
16 Baal-Peor hingense aen,
End' hebben te eten bestaen
Der dooden Afgoden off'randen:
Sy maeckten Godt met haer doen gram:
Dies namse de Heer uyt den landen,
In den toorn die over hen quam.

17 Doe quam Pinehas metter daet,
End' straft' een sulck schandelick quaet,
Daer met werden gestilt de plagen.
Welcke werck van Godt was geacht,
Voor een werck na sijn welbehagen,
In der gerechtigheydt volbracht.

18 Sy vergramden oock Godt altijdt,
Aen 't twist-water met haren strijdt,
Mosen sy oock jammerlick plaeghden,
Bedroefden hem soo seer sijn hert,
Dat hy wat sprack 't welck Godt mishaeghde
Door ongeduldigheyt end' smert.
III. Pause.

[De Brune]

+ 11 Iae zy vergaten God haer heil,
Die groote dingen in het land
Egypten, ende wonder-daden
Gedaen hadd', in het land van Cham,
Aen 't bies-meir vreesselicke dinghen.
Dies sprack hy van haer uyt te roey'n:

+ 12 Zoo Moses, zijn verkoren, niet
Voor hem hadd' in de scheur' gestaen,
Om zijne gramschap af te keeren:
Op dat hy haer niet en verdorf.
+ 't Ghewenschte land zy oock versmaeden;
End' en geloofden zijn woord niet.

13 Maer in haer tenten hebben zy
Gemurmureert: zy hebben niet
Geluystert nae de stemm' des Heeren:
+ Dies hief hy teghen hen zijn hand,
Doend' eenen eed dat hy-ze zoude
Ne'er-vellen in de wildernis.

14 En dat hy zoude all' haer zaed
Ne'er-vellen, onder 't Heidens volck,
En door de landen haer verstroyen. *IV. Pause*.
+ Zy hebben aen Baäl-Peor
Haer calf gekoppelt, en zy aten
De offeranden van de doo'n.

15 Zy hebben God tot toorn verweckt
Met haere daden: alzoo dat
De plaegh een inbreuck in haer dede.
+ En doen is Pinhas op-gestaen:
En als hy het ghericht uytvoerde,
Zoo wiert de plaeghe opgheschort.

16 En 't is hem tot gerechtigheid
Gerekent, van het een geslacht.
Tot 't ander, in der eeuwigheden.
+ Zy hebben hem oock zeer vergramt
Aen het twist-water, en 't gingh qualick
Met Moses, dat om harent will'.
v. Pause.

[Datheen]

19 De Heydenen soo Godt beval,
Brachten sy niet om over al:
Maer spaerden die 't welck was verboden,
End' leerden doen haer boosheydt groot,
Sy dienden haer vervloeckt' Afgoden,
Die hen waren eenen aenstoot.

20 Den velt-Duyvelen seer onreyn
Hebben sy geoffert gemeyn,
Haer Sonen end' Dochteren t'samen.
Sy vergoten 't onschuldigh bloet
Harer kinderen in den namen
Der Afgoden in overvloet.

21 Sy hebben 't lant met bloet bedeckt
Der onschuldigen, end' bevleckt
Met haer onreynheydt niet om lijden:
Sy hebben schend'lick geboeleert,
End' dagelijcks aen allen zijden
Met den Afgoden gehoereert.

22 Godt wert over 't volck seer beroert,
Dat hy soo wijdt hadde gevoert,
End' kreegh een walgingh sijner erven,
Dies gaf hy sijn volck in der macht
Der Heydenen, die haer verderven
End' verdruckingh sochten met kracht.

vj. Pause.
23 Haer haters hebbens' onder voet
Gehadt, end' gebracht tot ootmoet,
Godt maecktese vry onbeladen.
Maer sy dreven moetwilligheydt,
Niet ter werelt konde hen schaden,
Dan alleen haer eygen boosheydt.

24 Doch aensagh de Heer in den noot
Sijn volck, end' uyt genaden bloot
Hoorde hy haer bidden end' klagen:
Aen sijn Verbondt heeft hy gedacht,
End' sijns toorns heeft hy leet gedragen,
Na sijn goetheydt seer hoogh geacht.

[De Brune]

17 Want zy bedroefden zijnen geest,
Zoo dat hy onbedachtelick
Met zijne lippen yet voortbrachte. *V. Pause*.
+ De volck'ren, die en hebben-z' oock
Niet uytgedelght, daer van de Heere +19
Haer dien aengaende hadd' gezeght.

18 Maer menghden zich met d'Heid'nen t'saem,
En hare wercken leerden zy.
Zy dienden mede haer af-goden:
En werden hen tot eenen strick.
+ Den Duyv'len gaven zy haer zonen,
En dochters, tot een offerand'. +20

19 't Onschuldigh bloed vergoten zy,
Haer zonen en haer dochters bloed,
Die zy de Canaänsch' af-goden
+ Geoffert hebben; alzoo dat
Het aerdrijck, door *al* deez' bloed-schulden, +21
Ontheilight en bezoedelt wiert.

20 Door hare wercken hebben zy
Haer zelf ontreynight-en-besmet:
En zy hoereerden door haer daeden.
+ Dies is Gods toorne op zijn volck
Ontsteken: en hy heeft een grouwel +22
Aen zijne erffeniss' gehad.

21 En hy gaf-z' over in de hand
Der Heid'nen, en haer' haters zelfs,
Die hebben over haer geheerschet. *VI. Pause*.
+ En haer vyanden druckten haer:
En zy zijn *op dien tijd* vernedert +23
Geworden onder haere hand.

22 Hy heeft haer menighmael geredt;
Maer z' hebben hem, door haren raed,
Geterght; en zy zijn uyt-gemergelt,
Door hare ongerechtigheid.
+ Nochtans aenzagh hy haer benauwtheid,
Wanneer hy hoorde haer geschrey. +24

[Datheen]

25 By hen daer sijn volck was gevaen,
Vonden sy gunst van stonden aen.
Wilt ons, Heer, goedighlick bevrijden,
End' verlossen door uwen Naem,
Van den Heydenen t'allen zijden,
Soo sullen wy u prijsen t'saem.

26 Gelooft zy Godt van Israel
In eeuwigheydt, end' niemant el,
Hy zy altijt heerlick gepresen,
Dies moet het volck spreken verheught,
Het moet alsoo eeuwighlick wesen,
Godt zy alsins gelooft met vreught.

Den Cvij. Psalm.

1 WIlt Godt lof en eer geven,
Groot is sijn vriend'lickheyt,
End' sijn goetheyt verheven,
Blijft in der eeuwigheyt:
Sy die vry zijn gekocht,
Sullen sijn naem verklaren,
En die Godt heeft gebrocht
Vyt angst end' groot beswaren.

2 Hy brenght dat volck te same
Vyt Oost end' Weste breet,
End uyt Noort onbequame,
End' oock uyt Zuyden heet.
Soo sy dolen met een
In ongebaende wegen,
Ende doch vinden geen
Plaetse hen wel gelegen.

3 Soo sy door 's hongers krachten,
End' met dorst zijn gequelt,
End' dat schier oock versmachten
Ziel end' lijf op dat velt:
Soo sy dan Godt seer goet
Bidden in haer ellenden,
Hy sal hem metter spoet
Haest tot haren troost wenden.

4 Hy brenghtse dan seer goedigh,
Op eenen rechten padt,

[De Brune]

23 En hy gedacht aen zijn verbond,
Tot haren besten: 't rouwde hem,
Nae zijne velerley genaden.
+ Dies gaf hy haer barmhertigheid,
Voor all', die haer gevangen hadden. +25
Verlost ons Heere onze Godt:

24 Vergaert ons uyt de Heid'nen, *Heer*;
Op dat wy uwen heil'ghen naem
Belijden, in uw lof ons roemend'.
+ Gelooft zy d'Heer Israëls God,
Van eeuw tot eeuwe, en dat alle +26
't Volck Amen zeggh'. Halelujah!

CVII. PSALM.

1 LOoft ende prijst den Heere,
Want hy is wonder goed:
Want zijne goedertier'nheid
Is in der eeuwigheid.
Dat zulcks des Heeren volck,
Die hy gevrijdt heeft, zegghe:
Die hy verlosset heeft,
Vyt d'hand der weerpartijders.

+ 2 En die hy heeft verzaemelt,
Van Oost, West, Noord, en Zee: +2

[Datheen]

Tot datse komen spoedigh
In een bewoonde stadt.
Als dan singen sy reyn
Godts goetheyt diese prijsen,
Van sijn wond'ren niet kleyn
't Volck sy fijn onderwijsen.

5 De Heer verquickt dat herte
Dat van dorste vergaet,
Dat oock lijdt 's hongers smerte,
Van hem sijn spijs ontfaet.
Sy die gevangen zijn,
In moort-kuylen verstooten,
Vol van angst, vrees end' pijn,
Aen ketenen gesloten.

j. Pause.
6 Om datse niet betrachtet
Hadden des Heeren woort,
Maer hadden stout verachtet
Godts gebodt voort en voort.
Doch als sy zijn in noot,
End' ootmoedelick klagen:
End' in lijden seer groot
Benouwt zijn end' verslagen:

7 Soo sy bidden den Heere
In al haer lijden swaer,
Haer kruys, om sijns Naems eere,
Weert hy hen haest daer naer.
Vyt den moort-kuylen fel,
Vyt angst end' oock uyt schanden
Verlost hy die seer snel,
End' uyt yseren banden.

8 Godts goetheyt diese prijsen,
Als dan singen sy reyn,
't Volck sy fijn onderwijsen
Van sijn wond'ren niet kleyn.
Om dat hy breeckt met een
Al de metalen deuren,
En grendels slaet ontween,
Door sijn kracht tot dier uren.

[De Brune]

Die in de woestijn dwaelden,
Op ’t pad der wildernis.
Die nerghens gheene stad
+ Ter woonst en vonden, zijnde
Verhongert en verdorst: +3
Haer ziel in hen bezwijmde.

3 Doch roepend’ tot den Heere,
In hare bangigheid,
Heeft hy-ze uyt haer angsten
Gereddet en verlost:
+ En op een rechte wegh
Heeft hy haer voorts gheleydet, +4
Om tot een stad te gaen,
Daer zy in woonen zouden.

4 Elck loof voor God zijn goedheid,
Zijn wond’ren voor den mensch.
+ Want hy verzaed de ziele
Die honghert ende dorst: +5
En hy vervult met goed,
Die in het duyster zaten,
En schaduw’ van de dood,
Geboeyt met druck en yzer.

I. Pause.
+ 5 Om dat zy tegen Godes
Geboden, die hy gaf, +6
Gansch wederspannigh waeren:
En om dat zy den raed
Des alderhooghsten *Gods*
Onweerdelick verachten.
Daerom hy haer het hert
Met druck vernedert hadde.

6 Zy zijn om verr’ gestruyckelt,
Daer was geen helper *meer*.
+ Doch roepend’ tot den Heere,
In hare bangigheid, +7
Verlost’ hy-z’ uyt haer anghst.
Hy voerde-z’ uyt het duyster
En schaduw van de dood,
En hy brack hare banden.

[Datheen]

9 Die met kruys zijn beladen
Om harer sonden stanck,
End' zijn om haer misdaden
Vytdroogende seer kranck.
Als sy in sulck geval
Niet eten tot dien stonden:
Maer werpen 't uyt met al,
End' zijn half doodt bevonden.

10 Soo sy bidden den Heere
In al haer lijden swaer,
Haer kruys, om sijns Naems eere,
Weert hy hen haest daer naer.
Als hy spreeckt een woort goet,
Gesontheyt sy verwerven,
Daer door zijn sy behoet
Van der doodt en 't verderven.

11 Godts goetheyt diese prijsen,
Als dan singen sy reyn,
't Volck sy fijn onderwijsen
Van sijn wond'ren niet kleyn.
Sy doen Godt t'sijner tijdt
Danck-offeren bequame,
End' melden seer verblijdt
Met vreught sijn doen al t'same.

ij. Pause.
12 Die in Galeyen blijven
Ter Zee hier ende daer,
Ende te water drijven
Haren handel eenpaer:
Die sien altijdt seer wel
Godts wonderlicke wercken,
In 't Meyr vol baren fel,
Konnense die bemercken.

13 Als Godt beveelt den winden,
Sy blasen met gewelt,
Soo datmen haest kan vinden
't Meyr met baren ontstelt.
Sy varen hoogh seer haest,
Dan vallense te gronden,
Dat het volck wert verbaest,
End' half doodt schier bevonden.

[De Brune]

+ 7 Dus laet-ze voor den Heere,
Zijn goedertierenheid, +8
Met lof-en-danck belijden,
En *all'* zijn wonder-werck
Den kind'ren van den mensch.
Want hy breeckt koper-deuren,
En 't yzer grendel-werck
Heeft hy om-verr' gehouwen.

+ 8 De zotte zijn geplaeghet,
Om den wegh en bedrijf +9
Van haere overtredingh,
En ongherechtighe'en.
Haer ziele grouweld' haer,
Van alderhande spijze:
Zy waeren oock tot aen
De poort des doods gekomen.

+ 9 Doch tot den Heere roepend',
In deez' haer bangigheid, +10
Heeft hy-ze uyt haer anghsten
En bangigheid verlost.
Hy zond zijn woord doen uyt:
En hy heeft haer genezen,
En heeft-ze voort-geruckt
Vyt hare diepe-kuylen.

+ 10 *Dus* laet-ze voor den Heere,
Zijn goedertierenheid; +11
Met lof en danck belijden
En al zijn wonderwerck
Den kind'ren van den mensch:
En dat-ze lof-off'randen
Op-off'ren, en met vreught
Zijn wercken ruchtbaer maken.

II. Pause.

+ 11 Die in zee gaen met schepen,
En die haer handel doen, +12
Op groot'-en-diepe wat'ren,
Die zien des Heeren werck;
En in de diep' afgrond,
+ Zijn wond'ren: op zijn spreken
+13

[Datheen]

14 Sy suyselen end' vallen
Als dronckaerts in 't gemeen,
End' verliesen met allen
Sin end' verstant met een.
Soo sy dan Godt seer goet
Bidden in haer ellenden,
Hy sal hem metter spoet
Haest tot haren troost wenden.

15 Hy maeckt de winden stille,
De baren soomen siet,
Moeten na sijnen wille
Stil zijn, end' roeren niet.
De tempeesten stilt hy,
Dat sy met blyschap slaven,
End' brenghtse daer na vry
In een gewisse haven.

16 Godts goetheyt diese prijsen,
Als dan singen sy reyn,
't Volck sy fijn onderwijsen
Van sijn wond'ren niet kleyn.
By 't volck sonder verdragh
Godts Name sy vereeren,
End' doen daer van gewagh
By eersame Raets-Heeren.

iij. Pause.
17 Hem, die de water-stroomen
Maeckt een drooge woestijn,
End' de Beken alommen
Gantsch uytgedrooght doet zijn.
Die dat aerdtrijck vruchtbaer
Plaeght met onvruchtbaerheden,
Om den menschen die daer
In drijven haer boosheden.

18 Die den dorren aerdtrijcke
Geeft waters overvloet,
Op Heyden desghelijcke
De Beken loopen doet:
End' daer by een versaemt
't Volck met honger beladen,

[De Brune]

Doet hy een storm op-staen,
Doend' haere golven rijzen.

12 Zy gaen op nae den hemel,
Zy daelen weder neer,
Tot in de diep' af-gronden.
Haer ziel versmelt van anghst:
+ Zy danssen op-en-neer,
En als een dronck-mensch waggh'len; +14
En alle haer verstand
En wijsheid word verslonden.

13 Doch roepend' tot den Heere,
In haere bangigheid,
Voert hy-ze uyt haer anghsten:
+ Hy doet den storm still' staen,
Zoo dat haer golven dan +15
Stil zwijgen, en op-houden.
Dan zijn-ze weer verblijdt,
Om dat-ze stille worden.

14 Hy brenght-ze tot de haven
Van haer lust en begeert.
+ Laet haer dan voor den Heere
Gaen loven zijn genaed'; +16
En all' zijn wonder-werck,
Voor 't menschelick geslachte.
Laet-z' in de groot' gemeint'
Des volcks, hem hoogh verheffen:

15 Laet-z' in 't gestoelt' der oudste
Hem roemen met ghejuygh: *III. Pause*.
+ Dewelcke de rivieren
Tot een woestijne stelt; +17
En *groote* water-tocht,
Tot eene wildernisse;
Vrucht-land tot zoutigheid;
Om haer inwoonders boosheid.

+ 16 Hy stelt de dorr' woestijne,
Tot eenen water-poel; +18
En stelt de dorre landen,
Tot eenen water-gangh.

[Datheen]

Die steden seer vernaemt
Daer bouwen sonder schaden.

19 Die daer na ’t velt bezaeyen,
Planten oock wijngaert soet,
Daer van sy daer na maeyen
Iaerlijcks de vruchten goet.
Daer werden sy verzaet,
Sy nemen toe en bloeyen,
Men siet in sulcken staet
Haer vee wassen end’ groeyen.

20 Dan werden sy gemindert,
End’ seer kleyn in ’t getal
Door tegenheydt gehindert,
End’ door noot over al;
Rijck, Edel, seer vernaemt
Werden verstroyt te malen,
In onwegen beschaemt
Achter lande sy dwalen.

21 Doch helpt Godt end’ bevrijdet
d’Armen uyt tegenspoet,
Sijn zaedt gebenedijdet
Godt gelijck schaepkens goet.
De Vrome die dit sien,
Verheugen onverdroten,
Maer de Godtloose vlien
Met den mont toegesloten.

22 Die wijs is, sal sulcks achten,
End’ dit al gade slaen,
End’ Godts goetheydt betrachten,
Soo sal hy die verstaen.

Den Cviij. Psalm.

1 MYn hert is, O Heer, recht bereyt,
Met ernst ende met vyerigheyt,
Om dichten, en u met gesangh
Te loven met Harpen geklangh.
Ghy mijn Psalter ontwaecket vry,
En ghy mijn Harpe wilt oock bly

[De Brune]

En hy doet oock aldaer
De hongherighe woonen:
Zoo dat zy eene stad
Tot eene wooningh bouwen.

+ 17 En zy bezaeyen ackers,
En planten wijn-ghewas: +19
En winnen daer van vruchten
Van *jaerelicks* in-komst.
Hy zeghent haer, zoo dat
Zy groot en vele worden:
En all' haer-lieder vee
En wordt niet eens vermindert.

+ 18 Maer werden zy vermindert,
En raecken-z' in de leeght', +20
Van weghen *veel* verdruckingh,
Van quaed en droeffenis:
Stort hy versmaetheid uyt,
Op Edel'-ende-Vorsten,
En doet hy-z' in het woest,
Daer gheen wegh is, af-dwalen:

+ 19 Zoo stelt hy uyt verdruckingh
Den armen op een hooght': +21
En hy maeckt d'huys-ghezinnen
Als kudden *in ghetal*.
d'Oprechte die zien 't aen,
En zijn daer over blijde:
Maer all' onrechtigheid
Heeft haren mond gesloten.

+ 20 Wie is wijs en verstandigh?
Dat hy hier wel op lett', +22
En dat hy Gods weldaeden
Verstand'lick overdenck.

CVIII. PSALM.

Een Lied, een Psalm Davids.

1 O God, mijn herte is bereid:

[Datheen]

deze nog niet
Godt loven: want ’s morgens bequame
Wil ick vroegh prijsen sijnen name.

2 Ick wil u dancken, O mijn Heer,
Onder den volckeren gaer seer,
Ick wil uwen roem maken kondt
Met Psalmen, nu en t’aller stondt.
Want uwe genade seer soet
Gaet soo wijdt als den Hemel doet:
Vwe waerheyt haer soo wijdt recket,
Als den Hemel in ’t breede strecket.

3 Verheft u seer hoogh, Heer mitsdien
Laet uw’ heerlickheyt alsins sien,
End’ op dat u volck verlost zy,
Helpt my met uw’ hant, end’ hoort my.
Maer Godt heeft verhoort ’t gebedt mijn
Van sijnen Bergh, dies moet ick zijn
Verblijdt: want hy heeft my gegeven
Sichem, en ’t dal Succot daer neven.

Pause.

4 ’t Geheele lant Gilead reyn,
Sal my gegeven zijn alleyn,
Van Manasse ’t geheele goet
Sal mijn wesen met overvloet.
In Ephraim met sijn volck al
Mijn hooft ick lieflick rusten sal:
Iuda sal oock zijn desgelijcke
’t Voornaemste van mijn Koninghrijcke.

5 Maer Moab sal zijn met oneer,
Ick en achtet gantsch’lick niet meer
Dan een wasch-vat, daer in dat mijn
Voeten sullen gewasschen zijn.
Edom acht ick met sijn volck koen
Niet beter dan mijn oude schoen,
Palestina sal met gesangen
End’ eerbiedinge my ontfangen.

6 Wie geleydt my van dat volck mijn,
In een stadt daer ick vry sal zijn,
Die sterck is? wie sal wederom
My brenghen in dat landt Edom?
Sult ghy dat niet doen, Heer, hier naer,
Ghy die ons verstroyt hier en daer?

[De Brune]

’k Zal zingen en Psalm-zingen, *Heer*;
Iae oock mijn eer-en-heerlickheid.
Waeckt op ghy luyte en ghy harp’:
’k Zal waken in den dagheraed:
+ Ick zal u loven onder ’t volck,
O Heere: ende ick zal voorders +2
V onder natien Psalm-zingen.

2 Want uwe goedertierenheid
Is groot tot boven d’hem’len toe,
En uwe waerheid ende trouw
Tot aen de opper-wolcken toe.
+ Verheft u boven d’hem’len, Heer;
En uw eer’ over ’t gansch aerdrijck: +3
Op dat uw vrienden bevrijdt worden.
Hoed met uw rechterhand, en hoort ons.

3 God die spreeckt in zijn heilighdom:
Dies ick van vreughd’ op-springen zal.
Ick zal uyt-deylen Sichems streeck:
Ick zal af-meten Succoths dal. *Pause.*
+ Giljad is mijn, Manass’ is mijn;
En Ephraïm die is de kracht +4
Van mijn hooft: Iuda mijn wet-ghever;
+ En Moab moet mijn wasch-pot wezen.
+5

4 Ick werp op Edom mijne schoe;
En juyghe over Palestijn.
+ Wie voert my in de stercke stad?
+6

[Datheen]

Ghy die met onsen leger koene
Niet ginght alsoo ghy pleeght te doene?

7 Doet ons bystant, Heer, in den noot,
Tegen den geweldigen groot:
Want menschen hulp, soo men nu siet,
Is in den noot veel min dan niet.
Maer Godt sal ons maken seer sterck
Tegen onse haters in ’t perck,
Hy sal vertreden ons’ vyanden,
En hen t’samen brengen te schanden.

Den Cix. Psalm.

1 O Heer mijn roem en eer gepresen,
Wilt doch voortaen niet stille wesen,
De boos’ openen hare monden
Tegen my, en t’samen verkonden
Valscheydt, end’ veel leughenen quaet,
Met tongen argh end’ obstinaet.

2 Sonder oorsaeck sy steedts quaet spreken,
Met haet fel sy hen aen my wreken:
Voor liefde, die ick t’allen tijden
Hen doe, seer hardt sy my bestrijden:
Maer in mijn tegenheydt niet kleyn
Is ’t gebedt mijn toevlucht alleyn.

3 Voor ’t goede quaedt sy my bewijsen,
End’ voor liefde haet met afgrijsen,
Dies wilts’, o Heer, met angst end’ beven,
Den godtloosen wreedt over-geven,
Dat hem stae aen de rechter-handt
Tot sijn verderf sijne vyandt.

4 Als hy voor dat recht sal verschijnen,
Laet hem veroordeelt zijn met pijnen:
Laet sijn ghebeden hem verkeeren
Tot sond’, end’ tot sijner on-eeren,
Laet sijn dagen haest’lick vergaen,
End’ andere sijn ampt ontfaen.

5 Laet oock sijn kind’ren weesen werden
End’ sijn wijf een weduw’ op eerden:
Laetse dwalen: End’ beyde t’samen
Broodt bedelen, wiltse beschamen,

[De Brune]

Wie is ’t die my tot Edom leyt?
En zult ghy die niet zijn, ô God,
Die ons *geheel* verstooten hadt?
En die niet en waert uytghetogen,
O God, met onze leger-krachten?

+ 5 Geef ons hulp uyt de bangigheid:
Want ’s menschen heil is ydelheid. +7
Wy zullen met God doen ghewelt,
En hy zal onz’ partyen vertre’en.

CIX. PSALM.

Een Psalm Davids, voor den Opper-zanghmeester.

1 O God mijns lofs, en zwijght niet stille:
Want ziet de mond des goddeloozen,
En des bedroghs, staen op my open.
Zy hebben, met een valsche tonghe,
Met my ghesproken, ende my
Met haetelicke re’en om-ringht.

+ 2 Zy hebben my, jae zonder oorzaeck,
Bestreden, en zijn mijn partyen +2
Geweest in plaetse van mijn liefde.
Maer ick was in ’t gebed *geduerigh*.
+ Zy leyden op my quaed voor ’t goed,
En voor mijn liefde niet als haet. +3

3 Stelt over hem een goddeloozen:
De Sathan aen zijn recht-hand blijve:
+ Als hy gericht word, dat hy schuldigh
Vytgae; zijn bede zy tot zonde: +4

[Datheen]

Verderftse gaer, maecktse beroyt,
Laetse uytlandigh zijn verstroyt.

6 Laet de woeckenaers gantsch uytsuypen
Sijn goedt: end' dat hem onderkruypen
De vreemde, ja rooven gestadigh:
Dat hem niemandt en zy ghenadigh,
Noch oock hem ontferm in 't ghemeyn
Over sijn arme Weesen kleyn.

j. Pause.
7 Dat sijn nakomers haest versmachten,
End' vergaen in 't tweede gheslachte:
Sijn huys zy te gronde ghesmeten:
Dat nemmermeer werde vergeten
Sijner Vaderen sonden swaer,
Die sy gedaen hebben eenpaer.

8 Wilt, Heer, oock sijner moeder sonden
Gedachtigh zijn tot allen stonden,
Laet de boosheydt, die sy bedrijven,
t'Eeuwigher tijdt, Heer, voor u blijven:
Laet haer ghedachtenisse saen
Van der aerden gantsch'lick vergaen.

9 Om dat hy noyt en hadd' ontfarmen
Over den bedruckten end' armen:
Maer vervolghde hen die daer saten
Met ellent benouwt boven maten.
De beswaerde met angst end' noot
Vervolghde hy wreedt totter doot.

10 Hy heeft den vloeck ghewenscht alommen,
Laet die nu, Heer, over hem kommen:
Hy begeerde noyt geenen zegen,
Dies geeft hem dien in geenen wegen:
Laet hem met ongeluck end' leet
Als met eenen rock zijn ghekleet.

11 Ghelijck men 't water pleeght te drincken:
Wilt hem alsoo den vloeck in-schincken,
Soo d'Oly de beenen doordringet,
Laet hem oock soo wesen omringet:
End' als met een rieme seer snel
Omgegort zijn met vloecken fel.

12 Dit zy den loon in allen landen
Mijner moetwilliger vyanden:

[De Brune]

Dat zijne daghen weinigh zijn:
Een ander neme zijn ampt aen.

+ 4 Dat zijne kind'ren weezen worden,
En zijne vrouwe weduw worde; +5
En dat zijn kind'ren hier en ginder
Rondomme zwerven, en gaen bed'len:
En dat zy zoecken *over al*,
Om dat haer plaetsen woeste zijn.

+ 5 Dat de schuld-eischer hem verstricke,
Aenslaend' al wat hy hebben mochte: +6
Dat vreemde zijnen arbeyd rooven.
Dat niemand hem zijnen gunst verstrecke:
En dat'er niet een mensch en zy,
Die zijne weezen gunstigh zy.

I. Pause.
+ 6 Zijn naerkomst zy om uyt te roeyen:
Haer naem vergae in d'ander eeuwe. +7
De ongherechtheid zijner vad'ren
Kom' in ghedachten by den Heere:
+ En alle zijner moeders zond'
En werde nimmers uytgedelght. +8

7 Dat die altoos zijn voor den Heere:
En dat hy haer gedachtenisse
Vergaen doe, en uyt d'aerde roeye.
+ Om dat hy nimmermeer gedachtigh
Geweest en is om eenigh *mensch* +9
Weldadigheid of gunst te doen.

8 Maer heeft vervolght den onderdruckten,
Den armen, en van hert bedroefden,
+ Om hem te doo'n. Heeft hy vervloeckingh
Bemint, dat die hem overkome. +10
Heeft hy in zegen geenen lust,
Dat die dan verre van hem zy.

9 Dat hy met vloeck als met zijn kleedingh
+ Bekleed zy, en dat die als water
Tot in het binnenst' van hem kruype; +11
En als een oly in zijn beend'ren:
Die zy hem als een decksel-kleed.

[Datheen]

Laet sulcks de quaed' tongen be-erven,
Die met list soecken mijn verderven:
Maer ghy, O Heer, in desen noot,
Helpt my om uw's naems wille groot.

ij. Pause.
13 Heer, mijn troost staet op uw' genade,
Verlost my nu, komt my te stade:
Want ick ben ellendigh vol plagen,
Mijn hert in my is gantsch verslagen,
Ick vare wech in desen staet
Gelijck een schaduwe vergaet.

14 Dickwijls ben ick verjaeght met tranen
Soo men in 't velt jaeght de Sprinck-hanen:
Mijn knien zijn swack en sonder krachten,
Van vasten daghen langh end' nachten:
Mijn vleesch is mager, want gaer net
Is verteert al mijns lichaems vet.

15 Noch moet ick, Heer, aen allen zijden
Duysent spot-red'nen van hen lijden:
Als sy my sien de boose Kudden,
't Hooft over my sy t'samen schudden:
Maer ghy, mijn Koningh end' mijn Heer,
Helpt my genadelick nu meer.

16 Op datse, Heer, mogen bemercken
Dat dit zijn uwer handen wercken,
En dat sy sulcks mogen belijden,
Dat ghy my wilt end' kondt bevrijden:
Sy sullen my vloecken vol spijt,
Maer ghy sult zegenen altijdt.

17 Is 't datse hen tegen my stellen,
Ghy sultse met smaet neder vellen,
End' sult my met blyschap verhoogen,
Daer sy sullen zijn aengetogen
Met smaedt: want haer kleedt wesen sal
Schand' end' groot oneer over al.

18 Ick wil Godt met mijn gesangh prijsen,
In den Gemeynten sal op-rijsen
Sijn roem: want hy heeft by-gestanden
Den armen, dien hy lost uyt handen
Der boosen, soo dat ledigh koemt
Hy die t'onrechte was verdoemt.

[De Brune]

En tot zijn steedsche gordel-riem.

+ 10 Dit zy het loon van mijn weer-standers,
Van *God* den Heere, en der ghene, +12
Die teghen mijne ziel quaed spreken.
Maer ghy, ô Heere, Heere, maeckt'et
Met my *vvel*, om de will' uws naems,
Verlost my: want uw gunst is goed.

II. Pause.

+ 11 Ick ben ellendigh en nooddurftigh,
En mijn hert is in my doorwondet: +13
Ick gae, gelijck een schaduw', henen,
Wanneer dat zy haer neyght *tot daelen*:
+ 'k Word' als een sprinck-haen om-ghevoert.
Mijn knyen struyck'len van ghevast. +14

12 En mijn vleesch dat heeft zich begeven,
Zoo dat'er geen vet aen en klevet.
+ Ick ben hen noch een smaed gheworden:
Als zy my zien, haer hooft zy schudden. +15
Helpt, Heer; verlost my, ô mijn God,
Nae uwe goedertierenheid.

+ 13 Op dat zy weten dat 't uw hand is:
Dat ghy dat hebt gedaen, ô Heere. +16
Laet haer vry vloecken, als ghy zeghent.
+ En laet-z' haer teghen my op-maecken:
Maer dat zy tot een schande zijn; +17
En dat zich uwe knecht verblijd'.

14 Laet mijne tegenstanders, *Heere,*
Met schande overkleedet werden;
En dat-ze zich met haere schaemte,
Gelijck als met een mantel, decken.
+ Ick zal den Heere grootelicks
Lof en danck zeggen met mijn mond. +18

15 Ick zal *den Heere* in het midden
Van velen prijzen ende roemen.
Want hy zal staen ter rechter-zijde
Des genen, die daer is nooddurftigh;
Om hem te vrijden voor de ghen'
Die richters van zijn ziele zijn.

[Datheen]

Den Cx. Psalm.

1 DE Heer heeft gesproken tot mijnen Heere,
Set u nu fijn tot mijner rechterhandt,
Tot dat ick uw' vyanden met oneere
Tot eenen voetbanck maeck in 't gantsche lant.

2 Godt sal dat Scepter van u Koninghrijcke
Vyt Zyon strecken over d'aerde breet:
End' hy sal tot u spreken desgelijcke,
Heerschet over all' uw' vyanden wreet.

3 Vrywilligh sal 't volck geschenck doen met vreden,
Op den dagh van uwe krooninghe fijn.
Gelijck den dauw rijckelick valt beneden,
Sullen u veel kind'ren geboren zijn.

4 Godt heeft met ernst geseyt ende gesworen,
Met eenen eedt, die vast'lick sal bestaen,
Ghy zijt een eeuwigh Priester uytverkoren,
Na Melchisedechs ordeningh voortaen.

5 Tot uwer rechter-hant sal Godt verderven
All' uwe vyanden met grooter kracht:
De boose Koningen sal hy doen sterven,
Ter tijt sijner gramschap met voller macht.

6 Hy sal hem oock aen de Heydenen wreken,
En 't lant vol maken met lichamen doot:
End' eynd'lick dat hooft gantsch in stuckenbreken,
't Welck nu heerschet over veel landen groot.

7 Ia hy sal oock op den wegh uyt de Beken
Haest drincken van 't loopende water klaer,
End' sal daer naer sijn hooft heerlick opsteken,
End' hebben de overwinningh eenpaer.

Den Cxj. Psalm.

Stem: xxiv.

1 DEn lof end' prijs gantsch over al,
Met herten vry ick roemen sal,
Mijns Heeren, en Godts van hier boven,
In sijn Gemeente seer bequaem,
Daer de Vromen komen te saem,
Sal ick den Heer dancken end' loven.

[De Brune]

CX. PSALM.

Een Psalm Davids.

1 DE Heere heeft tot mijnen Heer gesproken,
Neemt uwe zit-plaets aen mijn rechter-hand,
Terwijle dat ick alle uw vyanden
Gezet zal hebben tot uw voete-banck.

+ 2 D'Heer zal de staf uw's krachts uyt Sion zenden,
Op dat ghy onder uw vyanden heerscht. +2
+ Vw volck zal, op den dagh van uw heirkrachten,
Zeer willigh met een heiligh ciersel zijn. +3

3 Vw jeugds dauw zal uyt daeg'raeds baer-moer wezen.
+ De Heere heeft gezworen, en 't en zal
Hem niet berouwen: Ghy zijt eeuw'lick Priester, +4
Nae d'ordeninge van Melchisedech.

+ 4 De Heere is aen uwe rechter-zijde.
Hy zal ten daegh' zijns torens Vorsten slaen; +5
+ Hy zal recht onder *alle* Heid'nen pleghen,
Dat 't vol van doo' lichamen wezen zal. +6

5 Hy zal verslaen den genen die daer over
Een machtigh land het opper-hooft zal zijn.
+ Hy zal op den wegh uyt de beke drincken:
Daerom zal hy 't hooft heffen over eynd. +7

CXI. PSALM.

Halelujah.

1 ICk zal den Heer van ganscher hert,

[Datheen]

2 Godts wercken zijn groot ende goet,
Wie die waerneemt met herten vroet,
Die heeft daer in een groot behagen:
Wat hy maeckt is heerlick end' soet,
Dies sijn gerechtheyt sal en moet
Vast blijven ten eeuwighen dagen.

3 Godt heeft door sijn daden niet slecht
Een gedachtenis opgherecht
Sijner goedigheydt seer genadigh:
Hy spijst die hem vreesen eerbaer,
En sijn Verbondt dat blijft hier naer
Eeuwighlick vast ende gestadigh.

Pause.

4 Den sijnen maeckt hy bekent hier
Sijn daden, end' geeft goedertier
Tot erfgoedt der Heydenen landen.
De waerheydt end' gerechtigheydt,
Welcke blijven in eeuwigheydt,
Zijn t'saem de wercken sijner handen.

5 Sijn geboden louter end' klaer
Zijn oprecht, oock is sijn woort waer,
Die vast staen sullen end' beklijven.
Hy heeft sijn volck verlost met kracht,
End' een Bondt te wege gebracht,
't Welck bestendigh en vast sal blijven.

6 Heyligh end' heerlick is sijn naem,
Oock sal Godes vreese bequaem
't Begin der rechter wijsheydt wesen:
Hy is wel kloeck ende wel vroet
Die Godt vreest, end' sijnen wil doet,
Die werdt in eeuwigheyt gepresen.

[De Brune]

In den raed en gezette plaets
Der oprecht'-en-eenvoudigh', loven.
+ Gods wercken zijn groot, en gezocht,
Van elck een die-d'er lust in heeft: +2
Zijn doen is majesteit en eere.

2 En zijn gherechtigheid bestaet
+ In eeuwigheid. Hy heeft gemaeckt
Zijn wond'ren een gedachtenisse. +3
Genadigh en barmhertigh is
De Heere. Hy heeft aen de ghen',
Dewelck' hem vreezen, spijz' gegeven.

3 Hy denckt altoos aen zijn verbond. *Pause.*
+ Hy heeft doen weten aen zijn volck,
De groote kracht van zijne wercken; +4
Hy geeft aen haer der Heid'nen erf.
Getrouwe waerheid en ghericht
Dat zijn de wercken zijner handen.

+ 4 All' zijn bevelen zijn getrouw:
Altoos en eeuw'lick ondersteunt: +5
Dewelck' oock uyt-gevoeret worden,
In waerheid en oprechtigheid.
Hy zendt verlossingh aen zijn volck:
En zijn verbond schickt hy voor eeuwigh.

+ 5 Zijn naem is heiligh en gevreest:
De vreez' des Heeren is het hooft +6
En 't eerst' beginsel van de wijsheid.
En all' de ghene welcke die
Betrachten, hebben goed verstand.
Zijn lof bestaet in eeuwigheden.

[Datheen]

Den Cxij. Psalm.

1 WEl hem die altijdt is begeven
Tot Gods vrees' in alle sijn leven,
Die lust tot sijn woort heeft verkregen:
Sijn zaet sal seer geweldigh wesen,
Door Godts genade hoogh gepresen
Verkrijgen de Vrome den zegen.

2 Rijckdom end' volheyt aller dingen
Sal Godt deses mans huys toebringen,
Sijn gerechtigheydt sal beklijven:
Den Vromen sal een licht verschijnen,
't Welck de duysterheydt sal verdwijnen,
Door Godts goetheyt, die vast sal blijven.

3 Wel hem die uyt-leent door meed'lijden,
Die 't sijne doet tot allen tijden
Oprecht'lick sonder yemants schade:
Die sal in eeuwig' eere blincken,
Men sal sijner eerlick gedincken
In alle plaetsen vroegh end' spade.

4 Als daer vallen seer sware plagen,
Soo werdt hy door angst niet verslagen,
Want hy hoopt vast op Godt almachtigh:
Dies is hy getroost end' vrymoedigh,
End' sal sijn lust sien overvloedigh
In den val der vyanden krachtigh.

5 Hy deelt sijn goet uyt met ontfarmen
Den behoeftigen end' den armen:
Sijn gerechtigheyt blijft gestadigh:
Seer hoogh wert sijn hoorne verheven,
Oock sal hem een sulck eere geven,
Die eeuwigh blijft, de Heer genadigh.

6 De Godtloose sullen Godts daden
Met verdriet sien, end' seer beladen

[De Brune]

CXII. PSALM.

1 HAlelujah. Wel-gheluckzaligh
Is die man, welck daer vreest den Heere:
Die zijn geboden wel behagen!
Zijn zaed dat zal *hier* op der aerden
Geweldigh wezen. Het gheslachte
Der oprecht' zal gezeghent worden.

+ 2 Haev' ende rijckdom zal-d'er wezen
In zijn huys, ende zijn gherechtheid +2
Is tot in eeuwigheid bestaende.
Het licht dat gaet op voor d'oprechte
In duysternis. Hy is genaedigh,
Barmhertigh, ende *gansch* rechtveerdigh.

+ 3 Wel hem die ontfermt, en uytleenet!
Met recht beschickt hy zijne zaecken; +3
Voor-zeker hy en zal niet wanck'len,
Tot in der eeuwigheid. De vrome
Zal eeuwigh in ghedacht'nis wezen:
+ Hy zal van 't quaed gerucht niet vreezen:
+4
4 Zijn herte is *zeer vvel* verzekert,
Vertrouwend' vast'lick op den Heere.
Zijn hert, wel zijnde ondersteunet,
En zal *in geenen deele* vreezen,
Tot dat hy zie op zijn' verdruckers.
+ Hy stroyt en geeft uyt aen den armen.
+5
5 In eeuwigheid staet zijn gherechtheid,
Zijn horen wert in eer verheven.

[Datheen]

Bijten de tanden, end' hen quellen:
Sy sullen uytdroogen end' sterven
End' in haer lusten boos verderven
Hoe sy hen oock daer tegen stellen.

Den Cxiij. Psalm.

1 GHy kind'ren die den Heer dient vry,
Looft ende prijst sijnen naem bly,
Laet de hoogheyt Godts zijn gepresen,
Laet seer heerlick nu zijn verklaert,
Des Heeren naem seer wijt vermaert,
End' eeuwighlick voort verhooght wesen.

2 Van der Sonnen opganck seer klaer
Tot den onderganck moet eenpaer,
Gelooft wesen uwen naem Heere.
Die over alle volcken wreet
Heerschet, end' soo wijt, end' soo breet
Als den Hemel is, streckt sijn eere.

3 Wie is onsen Heere gelijck
Die in sijn Hemelsch Koninghrijck
Soo verheven is met eerwaerde?
End' van daer sijn oogen af-slaet,
Siende hoe 't allesins toegaet
In den Hemel en oock op d'Aerde?

4 Hy heft seer fijn op uyt den stof
De kleyne tot sijn eer, end' lof,
Vyt den dreck verhooght hy den armen.
Dat hy hem by den Vorsten groot,
Ia by den Vorsten sijns volcks bloot,
Verheffe na sijn groot ontfarmen.

5 't Huys des wijfs 't welck was onvruchtbaer
Geeft hy vol kinderen eerbaer,
Die in 't huys spelen, end' op straten.
Soo dat d'onvruchtbare veracht,
Kind'ren gewint met grooter macht,
Dies sy verblijdt wert boven maten.

Den Cxiv. Psalm.

1 DOe Israel Egypten-landt verliet,
En als 't huys Iacobs gantschelick afschiet,

[De Brune]

+ De goddelooze zal 't aenschouwen,
En zal ontstelt zijn: hy zal knerssen +6
Met zijne tanden, en versmelten.
De wensch der godd'looz' zal verdwijnen.

CXIII. PSALM.

1 HAlelujah. Ghy knechten *Gods*
Des Heeren, looft des Heeren naem.
De naem des Heeren zy geprezen,
Van nu tot in der eeuwigheid.
+ De naem des Heeren zy gelooft,
Van d'op-gangh tot der zonnen neer-gangh. +2

2 De Heere is hoogh boven all'
De Heidenen: zijn heerlickheid,
Die is tot boven in de hem'len.
+ Wie is gelijck d'Heer onze God?
Die zeer hoogh woont, die zeer leegh ziet, +3
In d'*hooghen* hemel, en op d'aerde.

+ 3 Die slechten uyt het stof verheft;
Den armen uyt den dreck verhooght; +4
Om by de Princen te doen zitten,
+ By Princen zijns volcks. Die daer doet
d'Onvruchtbaer' met een huys-ghezin, +5
Een blijde kinder-moeder woonen. *Halelujah*.

CXIV. PSALM.

1 DOe Isr'el uyt Egypten-land vertrock;

[Datheen]

Van ’t vreemt volck en sijn wesen,
Iuda wert Godts heylig’ eere seer klaer,
En Godt werdt Israels Heer openbaer,
Ia een Heer hoogh gepresen.

2 De Zee sagh sulcks aen, en weeck seer verbaest,
De Iordaen oock was gedwongen met haest
Haer achterwaerts te keeren.
Als schapen sprongen de bergen met een,
End’ de heuvelen end’ berghskens kleen,
Gelijck Lammerkens teere.

3 Wat was u Zee, dat ghy wegh vloot soo saen,
Ende waeromme zijt ghy, O Iordaen,
Soo te rugge gedreven?
Bergen waerom spronght ghy als schapen vet?
Ghy berghskens waerom hebt ghy u ontset
Als Lammerkens die beven?

4 Voor Godts aenschijn die alle dingh vermach,
Voor Iacobs Godt, voor wien (soomen daer sagh)
’t Aertrijck beefde waerachtigh.
Voor dien Godt die maken kan eenen steyn
Tot een Meyr, en doet springen een Fonteyn
Vyt een steen-rotse krachtigh.

Den Cxv. Psalm.

1 NIet ons, niet ons, maer u behoort, O Heer,
Om uwes woorts wille alleen de eer,
’t Welck is en blijft waerachtigh:
Waerom souden de Heydenen met spot,
Lacchende seggen: waer is nu haer Godt,
Dien sy aenroepen klachtigh?

2 Onse Godt woont in den Hemel voorwaer,
Hy maeckt en doet alles in ’t openbaer,
Wat hy wil in den landen:
Maer aller Heydenen Afgoden zijn
Niet dan Goudt en Silver geloutert fijn,
Wercken der menschen handen.

3 Sy hebben monden en spreken gaer niet,
En oogen der welcker geene yet siet,
Het zijn al doode dingen.

[De Brune]

’t Huys Iacobs van een volck van vreemde tael,
Zijn heilighdom wiert Iuda:
Israël zijn volkommen heerschappy.
+ De zee die zagh het aen, en is gevlucht;
De Iordaen weeck te rugghe. +2

2 De berghen spronghen als de rammen op;
De heuv’len even als de lammers doen.
+ Wat was ’t zee, dat ghy vlodet?
Ghy Iordaen, dat ghy achterwaerts u keert? +3
Ghy bergen, dat ghy als de rammen spronght?
Ghy heuv’len als de lammers?

+ 3 Ghy aerde beeft voor Godes aenghezicht,
Voor ’t aenschijn des Gods Iacobs; die de rots +4
In water-vloet verkeerde;
De harde klip in eene water-vliet.

CXV. PSALM.

1 NIet ons, ô Heer, niet ons; maer geeft de eer
Aen uwen naem, om uwe goedigheid,
Om uwer waerheid wille.
Waeromme zouden d’Heid’nen zeggen, *Heer*,
+ Waer is nu haeren God? Doch onze God
+2

[Datheen]

Sy hebben ooren, maer gantsch geen gehoor,
Neusen, nochtans wat men hen stellet voor
Geenen reuck sy inbringen.

4 Sy hebben handen end' grijpen niets aen,
Haer voeten konnen gantschelick niet gaen,
Haer kele kan niet spreken.
Diese maken zijn hen gelijck voortaen,
En diese besoecken en daer op staen,
Zijn daer by vergeleken.

Pause.

5 Maer ghy Israel hoopt op den Heer reyn,
Hy is uwe hulp end' uw' kracht alleyn,
End' uwen schilt bevonden.
Ghy huys Aarons op Godt vast betrouwt,
Hy is uw' sterckheyt als ghy zijt benouwt,
Die u hielp t'allen stonden.

6 Ghy die Godt vreest, laet uw' hoop zijn gestelt
Op Godt, die uw' kracht is end' uw' gewelt,
Voor wien de boose beven.
De Heer gedenckt onser, hy wil oock goet,
Israels end' Aarons huys met spoet,
Sijn zegeninge geven.

7 Allen dien die Godt vreesen in 't gemeyn,
Het zy datse groot zijn oft oock seer kleyn,
Doet Godt veel goets genadigh.
De Heer sal u meer zegenen altijdt,
End' uwe kinderen maken verblijdt
Door sijn goetheyt weldadigh.

8 Ghy zijt dat volck dien Godt uyt liefdengeeft
Veel goets: die den Hemel end' Aerde heeft
Gemaeckt seere bequame:
De Hemelen zijn des Heeren alleyn,
Der menschen kinderen dat aerdtsche pleyn
Gaf hy in al te same.

9 De dooden en sullen, Heer, uwen lof
Niet verkonden, noch sy die nu in 't stof
End' in 't graf zijn gelegen:
Maer wy die leven, sullen over al
V altijdt loven met blijde geschal,
End' prijsen aller wegen.

[De Brune]

Is boven in de hem'len:

2 Hy doet al wat hem lust: maer *alle* haer
Afgoden zijn maer zilver ende goud,
Het werck van 's menschen handen.
+ Zy hebben eenen mond, maer spreken niet:
Zy hebben oogen, maer die niet en zien; +2
En ooren die niet hooren.

3 Zy hebben eenen neus, maer riecken niet;
+ En haere handen, maer zy tasten niet:
Haer voeten, maer niet gaende. +4
Zy gheven door haer kele geen geluyt.
Dat die-ze maecken haers ghelijcke zijn;
Al wie op haer vertrouwet.

Pause.

+ 4 Ghy Israël, vertrouwet op den Heer:
Hy is haer hulpe, ende haren schild. +5
Ghy Aarons huys, vertrouwet
Op God: hy is haer hulpe en haer schild.
+ Vertrouwt op God, ghy die den Heere vreest:
Hy is haer schild en hulpe. +6

5 De Heere *God* die heeft aen ons ghedacht:
Hy zal ons zeg'nen, *jae* hy zal het huys
Van Isr'el zeghen geven.
Hy zal 't huys Aarons zeg'nen, en hy zal,
+ Hen die den Heere vreezen en ontzien,
De kleyn' en groote, zeg'nen. +7

6 De Heer zal over u, jae over u
En uwe kind'ren, meer en meer toedoen.
+ Ghy zijt den Heer ghezegent:
Die hemel ende aerde heeft ghemaeckt. +8
Den hemel is den hemel van den Heer,
Maer d'aerd' geeft hy de menschen.

+ 7 De dooden prijzen *God* den Heere niet:
Noch die daer in de stilt' zijn ne'er-gedaelt. +9
Maer wy zullen God loven,
Van nu af aen tot in der eeuwigheid. *Halelujah!*

[Datheen]

Den Cxvj. Psalm.

Stem: Lxxiv.

1 ICk heb den Heer lief, want hy heeft verhoort
Mijn stem ende bidden in mijn swaer klagen,
Ick sal hem bidden in mijn quade dagen,
Om dat hy hem tot my neyght na sijn woort.

2 De stricken des doots hadden my omvaen,
Ick was beladen met angsten der hellen:
Ick was in noodt, in suchten, end' in quellen,
Doch ick riep des Heeren Naem alsoo aen:

3 O Heer, verlost mijn ziel uyt desen noot,
End' ick bevondt dat hy was seer weldadigh,
Seer vriendelick end' oock seere genadigh,
Die wel behoedt d'eenvoudige seer bloot.

4 Want als ick ter neder lagh onder voet,
Geholpen heeft my onsen Godt almachtigh,
Dies weest te vreden, O mijn ziele klachtigh,
Na dien dat de Heer u dees weldaet doet.

5 Ghy hebt, Heer, mijn ziel bevrijt van den doot,
Mijn oogen van tranen, mijn voet voor vallen,
Dies wil ick wandelen mijn dagen allen
Vromelick voor u, O mijn Godt seer groot.
Pause.
6 Ick geloove, dies spreeck in 't gemeen,
Doch werdt mijn ziel seer jammerlick geplaget.
Dies sprack ick met een gemoet gaer vertsaget:
Alle menschen zijn leugenaers met een.

7 Hoe sal ick doch Godt sijn weldaden al
Vergelden? Ick sal den Beker heylsame
Nemen in der hant, en des Heeren name
Met danckbaerheyt ick verkondigen sal.

8 Ick wil mijn beloften in 't openbaer,
Betalen in Godts Gemeynte gepresen:
De doot der Heyligen voor Godt sal wesen
Een dinck dat kostelick is en dierbaer.

[De Brune]

CXVI. PSALM.

1 ICk hebbe lief, want God die hoort mijn stemm',
Mijn smekingh: want hy neyght tot my zijn ooren:
Dies ick hem in mijn daghen zal aenroepen.
+ Doods banden hadden my geheel omringht,

+2

2 De anghsten van de hell' ontmoeten my,
Ick vondt benauwtheid ende droeffenisse.
Maer ick aenriep des Heeren naem, *en zeyde*:
+ Och Heere *God*, bevrijdet mijne ziel.

+3

3 Ghenaedigh en rechtveerdigh is de Heer:
En onze God die is zeer medelijdigh:
De Heer bewaert d'eenvoudigh'-en-onnoozel:
+ 'k Was uytgeteert, doch hy heeft my verlost.

+4

4 Mijn ziele, keert nu weder tot uw rust:
Want *God* de Heer heeft aen u goed bewezen.
+ Want ghy hebt van den dood mijn ziel ghereddet,
Mijn oogh van tranen, mijn voet van aenstoot. +5

5 Ick zal nu wand'len voor het aenghezicht
Des Heeren, in de landen van de levend'. *Pause.*
+ Ick hebb' gelooft, daerom hebb' ick ghesproken;
'k Ben zeer bedruckt. Ick zeyde metter haest: +6

6 De menschen zijn al t'saemen leughenaers.
+ Wat zal ick God, voor alle zijn weldaden,
Vergelden? Ick zal den heil-beker nemen, +7
En zal aenroepen *Gods* des Heeren naem.

+ 7 'k Zal aen den Heer betaelen mijn gheloft',
In teghenwoordigheid van zijnen volcke. +8
De dood van all' des Heeren gunst-genooten
Is kostelick, in d'oogen van den Heer.

[Datheen]

9 Heer ick ben u knecht, ja ick ben u knecht,
En een sone van uwer dienstmaeght kleyne:
Mijn banden hebt ghy gebroken alleyne,
Dies wil ick u danck-offeren oprecht.

10 Dat is, Ick wil uwen Naem maken kondt
Die heerlick is, end' seer hooge verheven.
Ick wil den Heere mijn belofte geven
Midden onder sijn volck tot deser stondt.

11 In den voorhoven des Heeren seer reyn
Wil ick van herten hem lof-sangen singen,
Ick wil tot Ierusalem hem toe-bringen
Sijnen prijs, looft hem met my in 't gemeyn.

Den Cxvij. Psalm.

1 GHy Heydenen looft t'saem den Heer,
Ghy volckeren bewijst hem eer,
Want groot is sijn genade goet,
Over ons al in overvloet:
Bestendigh is oock sijn waerheyt,
Over ons in der eeuwigheydt.

Den Cxviij. Psalm.

1 DAncket den Heer seer hoogh gepresen,
Want groot is sijn vriendelickheyt,
Sijn goedertierenheyt sal wesen,
Bestendigh in der eeuwigheydt,
Israel moet hem nu begeven
Om te verkonden met bescheyt,
Dat Godts barmhertigheyt verheven,
Geduert tot in der eeuwigheyt.

2 Dat huys Aarons al te same,
Moet nu bekennen wijdt end' breydt,
Dat des Heeren goetheyt bequame
Geduert tot in der eeuwigheydt.
Sy al die Godt vreesen ootmoedigh
Moeten spreken met vlijtigheydt:
Dat onses Godts genade goedigh,
Geduert tot in der eeuwigheydt.

[De Brune]

+ 8 Oh Heer! jae ick: ick ben uw knecht, een zoon
Van uwe dienstmaeght: ghy ontlost mijn banden. +9
Ick zal u, *Heer*, danck-offerande off'ren,
+ En zal aenroepen *Gods* des Heeren naem.
+10

9 'k Zal aen den Heere mijn geloft' voldoen,
In teghenwoordigheid van zijnen volcke:
+ In de voorhoven van het huys des Heeren,
In 't midden van u, ô Ierusalem. *Halelujah!* +11

CXVII. PSALM.

1 GHy alle Heid'nen looft den Heer:
En all' ghy natien prijzet hem.
Want zijne goedertierenheid
Is groot en machtigh over ons.
De waerheid *Gods* des Heeren is
In eeuwigheid. Halelujah!

CXVIII. PSALM.

1 LOoft God, want hy is goed en vriend'lick:
Want zijne goedertierenheid
Is eeuwigh. Dat nu Isr'el zegghe;
Dat zijne goedertierenheid

[Datheen]

3 Als ick, Heer, in angst was gestadigh,
Soo riep ick Godt den Heere aen,
End' hy verhoorde my genadigh,
Met troost heeft hy my by gestaen.
De Heer is met my t'allen tijden:
Dies vrees ick niet wat menschen koen,
Die my haten ende benijden,
Voor kruys end' verdriet my aendoen.

j. Pause.

4 Godt is met my, dien ick betrouwe,
Met allen die my jonstigh zijn,
Dies sal ick mijnen lust noch schouwen
Aen alle de vyanden mijn.
Het is beter op Godt te hopen,
Dan op menschen die haest vergaen,
Veel beter is 't tot Godt te loopen
In noodt, dan op Princen te staen.

5 Veel menschen my listigh omringen,
Aen allen zijden openbaer,
Doch ick wilse t'samen ombringen
In des Heeren Name voorwaer.
Sy omringen my nu ten tijden,
Met grooter kracht ende gewelt,
Maer Godt sal my voor hen bevrijden:
Sy werden haest neder gevelt.

6 Als van den Byen was ick besloten,
Van den dwasen die met der schant
Gedempt zijn, 't welck hen heeft verdroten
Als 't vyer, d'welck de doornen af-brandt.
Ghy vyandt ghy hebt my versteken,
End' gesocht te brengen ten val,
Maer Godt heeft my ('t heeft wel gebleken)
Onderstant gedaen over al:

7 Godt seer sterck is mijn kracht alleyne,
Mijn roem ende mijn eere groot,
Ende mijn lof-sangh in 't gemeyne,
Mijn Salighmaker in den noot.
De Vroom' in haren hutten singen
Zijnde verblijdt end' verheught seer,
Van uw' handt sterck, die alle dingen
Krachtelick overwint, O Heer.

[De Brune]

Tot in der eeuwigheid zal dueren.
+ Dat nu het huys Aärons zeggh',
Dat zijne goedertieren gunste +2
Is tot in alle eeuwigheid.

2 Dat die ghen', welck den Heere vreezen,
Nu zegghen, dat zijn goedigheid
Tot in der eeuwigheid zal dueren.
+ Ick hebbe uyt mijn bangigheid
Den Heer geroepen: en de Heere +3
Heeft my verhoort, en ruymt' verleent.
De Heer is by my, ende met my:
Dies zal ick wezen zonder vrees.

3 Wat zou my eenigh mensch doen konnen? *I. Paus.*
+ De Heer is by my onder hen,
Die haere hulp aen my bewijzen: +4
Dies zal ick op mijn haters zien.
't Is beter op den Heer te rusten,
Als datmen op den mensch vertrouwt.
't Is beter op den Heer te rusten,
Dan datm' op Princen zich vertrouwt.

+ 4 De Heid'nen hadden my te zaemen
Omringht; 't is in des Heeren naem, +5
Dat ick-ze neer-gehouwen hebbe.
Zy hadden my omcinghelt, jae
Zy hadden my rondom becingelt:
Het is oock in des Heeren naem,
Dat ick-ze neer-gehouwen hebbe.
+ Zy hadden my als bien omringht.
ij. Pause. +6

[Datheen]

8 De stercke rechter-hant des Heeren,
Is seer verhooght tot deser tijd,
End' behoudt 't velt met kracht en eeren,
Sulcks singht dat volck zijnde verblijdt.
Maeckt u van hier al mijn vyanden,
Ick sal niet sterven noch vergaen,
Maer leven, end' in allen landen
Van Godts weldaden doen vermaen.

9 Godt heeft my, 't is waer, gekastijdet
End' vaderlick getuchtight wel,
Doch hy heeft my tot nu bevrijdet,
Genadelick van der doodt fel.
De groote poorten doet doch open
Des Tempels daer de Vroom' in zijn,
Op dat ick vry daer in mach loopen,
End' heerlick loven den Godt mijn.

10 De poorten schoon kost'lick verheven
Zijn des Heeren poorten voortaen,
De Vrome tot deughden begeven,
Sullen al t'saem daer door in-gaen.
Daer werdt ghy, Heer, van my beleden,
Ende groot gemaeckt van nu voort,
Want in mijn meeste tegenheden,
Hebt ghy my verlost end' verhoort.

iij. Pause.
11 De Steen dien de Bou-heeren t'same,
Verworpen hebben end' veracht,
Is geworden seere bequame
De hoeck-steen die 't huys houdt met kracht,
Dit wonder is door Godts vermogen,
End' door sijn macht alsoo geschiet.
Dit is voorwaer in onsen oogen
Een wonder-werck, 't welck men hier siet.

12 Dit is den dagh schoon uytgelesen,
Dien de Heer self nu gemaeckt heeft:
Dies moeten wy seer verheught wesen,
End' verblijdt zijn, want Godt sulcks geeft.
Ick bidd' u, Heer, in mijn verdrucken,
Vwen Koningh doch hulpe doet:
Ende laet doch nu wel gelucken
's Koninghs ingangh, end' hem behoedt.

[De Brune]

5 Zy zijn ghebluscht als vier van doornen;
Het is oock in des Heeren naem,
Dat ick-ze neer-gehouwen hebbe.
En ghy had my tot vallens toe
Zeer hard gestooten; maer de Heere
Heeft my geholpen. *God* de Heer
+ Is mijne sterckte en mijn psallem.
Want hy is my tot heil geweest. +7

6 *Ziet*, in de tenten van de vromen
Is een stemm' van gejuygh, en heil.
Des Heeren rechterhand doet krachten; *II. Paus*.
+ Des Heeren rechterhand verhooght;
Des Heeren rechterhand doet krachten; +8
Ick zal niet sterven *hoe het gaet*;
Maer ick zal leven, en vertellen
De *vvonder*-wercken van den Heer.

+ 7 De Heer heeft my wel hard gestraffet;
Maer hy en gaf my niet ter dood. +9
Ontsluyt my, en doet voor my open
De poorten der gherechtigheid;
Op dat ick daer door inne-kome,
En dat ick daer den Heere loof.
+ Dit is de poorte *Gods* des Heeren,
Door welck de vrome zullen gaen. +10

8 Ick zal u loven, want ghy hoort my:
En ghy zijt my tot heil geweest. *III. Pause*.
+ De steen, den welcken de bouw-lieden
Verworpen hadden en veracht, +11
Is tot een hooft des hoecks geworden.
Dit is zoo van den Heer geschied.
Hoewel dat zulcks, in onze ooghen,
Wel groot'licks te verwond'ren is.

+ 9 Dit is den dagh die *God* de Heere
Gemaeckt heeft. Laet ons nu op dien +12

[Datheen]

13 Gelooft zy hy die komt gereden
Tot ons in des Heeren naem reyn:
Zegen zy over u in vreden,
Ghy Godts huys-genooten gemeyn.
De Heer is een Godt vol genaden,
Die ons alle verlicht seer klaer,
Bindt den slacht-offer onbeladen,
Aen de hoornen van den Altaer.

14 Ghy zijt mijn Godt, dien ick doe eere,
Met lof-sangen van soeten toon:
V alleen aenbidd' ick, O Heere,
End' prijs u steeds met Psalmen schoon.
Dancket den Heer seer hoogh gepresen,
Want groot is sijn vriendelickheyt,
Sijn goedertierenheyt sal wesen
Bestendigh in der eeuwigheydt.

Den Cxix. Psalm.

A. *Aleph.* I.

1 GElucksaligh is de mensche die leeft
In een gemoedt dat oprecht is bevonden,
Die hem geheel tot Godts wetten begeeft:
Wel hem die neerstigh is tot allen stonden,
Om te houden Godts geboden seer soet,
End' sijn kennisse met vliet te doorgronden.

2 De sulcke zijn niet boos, maer wijs en vroet,
Die altijdts gaen in Godts Wetten en wegen,
End' soecken te doen wat recht is end' goet.
Ghy wilt, Heer, dat een yeder zy genegen,
Te houden uwe geboden seer klaer,
Met vyerigheydt soo uw' kinderen plegen.

3 Och waer 't dat ghy mijn leven gantsch en gaer
Schicktet na uwe Wet, door uw' genaden,
Dat ick niet af en viele hier noch daer.
So langh werd' ick bevrijt voor schant en schaden
Als ick u Woort met vlijt sal mercken aen,
End' my sal soecken daer met te beraden.

4 Dan sult ghy van my prijs en eer ontfaen
Vyt een reyn hert, als ick werd' onderwesen
Van uw' Rechten, die met dat Recht bestaen.
Ick wil houden uwe Wet uytgelesen,
Dies bid ick, zijnde met kranckheyt bevaen,
Verlaet my niet langer, O Godt gepresen.

[De Brune]

Verheughet ende blijde wezen.
Geeft doch behoudenis, ô Heer'.
Geeft doch voorspoedigheid, ô Heere.
+ Gezegent zy hy, die daer komt
In *God* des Heeren naem. Wy zegh'nen +13
V-lieden uyt des Heeren huys.

10 De Heere die is God *alleene*,
Die 't licht aen ons gegeven heeft.
Bindt het Feest-offer vast met touwen,
Tot aen de hoornen des altaers.
+ Ghy zijt mijn God, ick zal u loven;
'k Zal u verhoogen, ô mijn God. +14
Looft *God* den Heer, want hy is goedigh:
Want zijn gunst is in eeuwigheid.

CXIX. PSALM.

ALEPH.

1 GEluckigh! die oprecht van wandel zijn,
En die daer in de wet des Heeren treden.
Iae wel-geluckigh-en-wel-zaligh zijn,
Die zijn getuygenissen onderhouden:
En die hem zoecken met geheel *haer* hert,
+ Geen onrecht doende, *maer* gaend' in zijne wegen.
+2

2 Ghy hebt gelast, datm' uw bevelen zal
Zeer nauw bewaeren ende onderhouden.
+ Oh! dat mijn wegen wierden aengerecht,
+3

B. *Beth*. II.

[Datheen]

5 Hoe sal een jonghman onstraffelick gaen
In sijn wegen? Als hy hem recht sal dragen
Na u gebodt en Goddelick vermaen.
Ick soeck u Heer, met een neerstigh na-vragen,
Dies van uwer Wet en laet my doch niet
Af-wijcken, nu noch oock tot geenen dagen.

6 In mijn hert end' gemoedt, alsoo men siet,
Draegh ick u Woort, dat ick niet overtrede,
Maer trouw'lick wandel in u Woort met vliet.
O Heer, uwen Naem moet wesen beleden
Van my, end' hoogh gepresen boven al,
Leert my verstaen uwe Rechten end' Zeden.

7 Met mijnen lippen ick vertellen sal
Vwe Rechten, die ick steeds wil vermonden,
Sonder yet te vergeten groot oft smal,
In uw' getuyg'nissen heb ick bevonden
Meer troosts en vreughts, dan een mensch onverzaet
Vindt in 's werelts rijckdom t'eenigen stonden.

8 Ick spreke van u gebodt vroegh end' spaed,
En soecke te verwerven nu ten tijden
't Verstant uws weeghs daer na dat my 't hert staet.
In u geboden sal ick my verblijden,
End' mercken op u Woordt end' uwen raet,
Dien ick bewaren sal ende belijden.

C. *Gimel*. III.

9 Stort uwe gaven op my uwen knecht,
Op dat ick, Heer, eeuwigh daer door mach leven,
End' onderhouden u gebodt oprecht.
Reynight mijn duyster oogen, wilt my geven
Een reyn gesicht, op dat ick mercken kan
De wonderen uwer Wet hoogh verheven.

10 Ick ben een gast, end' gelijck een vreemt man,
Daerom wilt my, Heer, de kennisse schincken,
Vwes woordts, dat ick niet wijcke daer van.
Mijn ziel is krachteloos van steeds te dincken
Met groot verlangh na dat rechte verstant,
Vwer Rechten die schoon ende klaer blincken.

11 Ghy straft de stouten, en brenghtse ter schandt,
Oock zijn sy die moetwillens van u wijcken
Gantschlick vervloeckt in sulck verkeert verstandt.
Voor smaet, oneer, end' alles desgelijcken
Behoedt my, want uwe tuyghnissen reyn

Johan de Brune (de Oude) en Petrus Datheen, ***Davids Psalmen, Gedicht, aen d'eene zijde, door Petrum Dathenum; aen d'ander zijde, door J. De Brune***

[De Brune]

Om uw inzetten wel te onderhouden.
Alsdan en zoud' ick niet beschaemt zijn, *Heer*,
Wanneer ick mercken zoud' op uw geboden.

+ 3 Ick zal u loven met een oprecht hert,
Als ick geleert zal zijn en onderwezen, +4
In all' de rechten uw'r gerechtigheid.
Ick zal all' uw inzettingen bewaeren.
En wilt derhalven my niet al te zeer
Verlaten, *ende my van u afvveeren*.

BETH.

+ 4 Waer mede zal de jongelingh zijn pad
Reyn houden? Als hy 't houd nae uwen woorde. +5
Ick zoecke u met al mijn herte, *Heer*;
Laet mij van uw geboden niet afdwaelen.
+ Ick hebb' uw woord verborgen in mijn hert,
Op dat ick tegen u geen zond' beginghe. +6

5 Ghy zijt, ô Heer, gezegent en gelooft:
+ Leert my uw keuren. Ick hebb' all' de rechten
Vws monds met mijne lippen, *Heer*, vertelt: +7
'k Ben in den wegh van uw getuygenissen
Veel meer verheught, als over alle goed.
+ Ick zal *all'* uw bevelen overdencken:
+8

6 Ick zal *all'* uwe paden gaede slaen,
En in uw keuren zal ick my verheugen.
Ick zal uw woorden niet vergeten, *Heer*.

GIMEL.

+ 7 Doet wel by uwen knecht, op dat ick leef;
En dat ick uwe woorden wel bewaere. +9
Wilt mijne ooghen open doen, *ô Heer*,
Dat ick de wond'ren van uw wet aenschouwe.

[Datheen]

Houd ick seer vast sonder eenigh beswijcken.

12 Versamelt zijn nu de Heeren by een,
End' met gemack in spot van my sy spreken,
Maer u knecht spreeckt van u Wetten alleen.
Als ick die hebbe my kan niet ontbreken,
Sy zijn mijn Raets-heeren geacht niet kleen,
Welcker troost in noot my niet heeft besweken.

D. *Daleth*. IIII.

13 Ick ben voorwaer hem gelijck, die daer leyt
In 't graf bedeckt, maer wilt my, O Heer, krachtigh
Verquicken, soo ghy my hebt toegeseyt.
Ick heb in noot u aengeroepen klachtigh,
End' ghy hebt my verhoort, wilt my voort meer
Hooren end' leeren uw' Rechten waerachtigh.

14 Onderwijst my in uwes Gesets Leer,
Soo sal ick de wonderheden betrachten
Vwes Woorts, en die melden t'uwer eer.
Ick ben bedruckt, 't herte dunckt my versmachten,
Sterckt my met u beloften end' u Woort:
Ick bid u Heer, wilt my doch niet verachten.

15 Van onrechten wegen bevrijt my voort,
End' geeft my uwe Wet tot mijn oorboren,
Die my sekerlick geleyt ongestoort:
Ick heb den wegh der waerheyt uytverkoren,
End' slae op u gebodt in desen strijt
Mijn oogen, op dat ick niet gae verloren.

16 Dewijl ick dan, Heer, met een hert verblijt
Vwe Wet soo neerstelick heb bewaret,
Van schanden en oneer my doch bevrijt.
Ick sal vrywilligh gaen, end' onbeswaret
In den wegh uwer geboden altijt,
Als uwen troost my sal wesen verklaret.

E. *He*. V.

17 Leert my, Heer, uwen wegh gantsch ende gaer,
Die volmaeckt is, bekennen en bewaren,
Dat ick dien houde tot den eynd' eenpaer.
Geeft my uwen geest dat ick mach ervaren
V woort, ick sal dat houden onderdaen,
Van herten in 't midden uwer dienaren.

18 Geleyt my doch, maeckt dat ick recht mach gaen
Sonder wijcken in allen uwen paden,
Want mijnen lust heb ick alleen daer aen.
Beweeght mijn hert, end' wilt my wel beraden

[De Brune]

+ Ick ben *gelijck* een vreemd'lingh op der aerd':
Wilt uw geboden voor my niet verbergen. +10

8 Mijn ziele breeckt van wegen t'aller tijd,
Naer uw' oordeelen, met verlangh-te-wachten.
+ Ghy schelt d'hoovaerdigh' *van elck een* vervloeckt,
Die daer van uw geboden gaen af-dwaelen. +11
Wendt doch van my verachtingh ende smaed:
Want ick hebb' uw getuygh'niss' onderhouden.

+ 9 Als zelfs de Vorsten zaten in beraed,
En dat zy tegen my gesproken hebben, +12
Heeft uwen knecht uw keuren overleght.
Zoo zijn oock, Heere, uw getuygenissen
Al mijn vermaeck, daer in ick my verlust,
En mijn raeds-lien, daer med' ick my berade.

DALETH.

+ 10 Ick kleef aen 't stof: verquickt my nae uw woord.
Ick hebbe u vertelt all' mijne wegen: +13
En ghy hebt my verhoort. Leert my uw wet:
+ Doet my den wegh van uw bevelen weten:
Op dat ick uwe wond'ren wel betracht'. +14
Mijn ziele die druypt wegh van droeffenisse.

11 Bevestight my en richt my nae uw woord,
+ En doet van my den wegh der valscheid wijcken:
Verleent my doch genaed'lick uwe wet. +15
Ick hebb' den wegh der waerheid uytverkoren:
Ick hebb' my uwe rechten voorgestelt.
+ Ick kleve vast aen uw getuygenissen.
+16

12 En maeckt my doch, ô Heere, niet beschaemt.
Ick zal den wegh van uw geboden loopen,
Als ghy mijn herte in het ruyme stelt.

[Datheen]

Tot uwen insettingen, maer gantsch niet
Tot gierigheyt die niet is om verzaden.

19 Went mijn oogh af, maeckt datse niet en siet
Ydel dingen, wilt de kracht in my wercken,
Dat ick in uwen wegen gae met vliet.
Bevestight Heer, en wilt in my verstercken
Vwe beloften, want ick Heere goet,
Hoop op u, end' vrees u soo ghy kondt mercken.

20 Keert van my den smaedt diemen my aendoet,
Dien ick vreese, maer uw' gerechtigheden
Zijn gemengelt met barmhertigheyt soet.
Ick hebbe begeert in mijnen gebeden
V Wet met ernst, dies vermaeckt mijn gemoet
Door uw' genaed', en troostelicke reden.

F. *Vau*. VI.

21 Laet my smaken de kracht uwer goetheyt,
End' voor gevaer behoedt my Heer genadigh,
Want ghy hebt selve my sulcks toe-geseyt.
Op dat ick hem, die my bespot seer smadigh,
Stoppe den mont: want ick my Heer alleyn
Verlaet op u Woordt vast ende gestadigh.

22 Neemt van my niet wech uwe waerheyt reyn,
Maer laet mijn lippen die altijdt vermonden,
Want aen uwe Wet houd' ick my gemeyn.
Ick wilse oock seer vast'lick t'allen stonden
Onderhouden, nu en t'eeuwiger tijdt,
Want oprecht, end' heyligh is sy bevonden.

23 Dan sal yeder sien dat ick ben bevrijdt
Opentlick, mits dat ick soeck u bevelen
Te verstaen van herten zijnde verblijdt.
Voor den Princen en Koningen om velen
Sal ick vry van u getuyghnissen klaer
Spreken, en de selve niemant verheelen.

24 Als dan sal ick my met een hert eerbaer,
In de Wet, die ons geleyt, seer verblijden,
Die ick altijdt bemint hebb' voor end' naer.
Ick schicke my daer na tot allen tijden,
Met handen end' gemoet doe ick eenpaer
Vrywilligh wat u behaeght sonder mijden.

G. *Zain*. VII.

25 Gedenckt Heer, aen sulckx als ghy uwen knecht
Hebt toe-geseyt, daer op ick mijn betrouwen
Hebbe gestelt, want u woort is oprecht.

HE.

[De Brune]

+ 13 Leert my den wegh van uw inzettingh, Heer:
En ick zal hem ten eynde toe behouden. +17
Geeft my 't verstand, op dat ick uw wet houd':
Iae dat ick die van ganscher herten houde.
+ Doet my op 't pad van uw geboden gaen;
Want ick hebb', *Heer*, daer in een wel-behaegen. +18

14 Neyght doch mijn hert tot uw getuygeniss',
+ En niet tot gierigheid. Wendt af mijn oogen,
Op dat-ze gheene ydelheid en zien. +19
Maeckt dat ick magh door uwe wegen leven.
Bevestight uw toezeggingh uwen knecht,
Die daer genegen is tot uwe vreeze.

+ 15 Doet van my wegh de smaetheid, die ick vreez';
Want uwe rechten die zijn goed-en-billigh. +20
Ziet, ick hebb' lust tot uw bevelen, *Heer*;
Wilt my door uw gerechtigheid verquicken:

VAV.

+ 16 En dat my uw goedgunstigheid, ô Heer,
Vw heil, nae uw toezeggingh, overkome. +21
Op dat ick yet van mijnen smader hadd'
t'Antwoorden: want ick steun op uwen woorde.
+ En ruckt niet al te zeer uyt mijnen mond
Het ware woord: want ick hoop op uw rechten. +22

17 Zoo zal ick stedes, eeuw'lick en altoos,
Vw wet bewaeren, en in ruymte wand'len,
+ Om dat ick uw bevelen hebb' gezocht.
Ick zal voor Vorsten, zonder schaemte, spreken +23
Van uw getuygenissen: ick zal my
+ In uw geboden, die ick minn', vermaken.
+24

[Datheen]

Het is mijn troost als my ’t hert wil verflouwen
Die my verheught en kracht geeft: O mijn Godt
Als my lijden toekomt en groot benouwen.

26 Die stout’ in mijn kruys hebben my bespot,
Maer mijn hert door hare woorden seer prachtigh
Wijckt niet af, Heer, van u lieflick gebodt.
Ick ben veel meer met vlijt geweest gedachtigh
De oordeelen die ghy van begin aen
Gedaen hebt, die my getroost hebben krachtigh.

27 Als ick by my te dencken wil bestaen,
’t Quaet der gener die uwe Wet verhaten,
Ick ben met schricken end’ beven bevaen.
Ick heb daer van veel sangen boven maten
Gedicht ende gesongen met aendacht:
Als ick vreemt was van yeder man verlaten.

28 Ick heb niet afgelaten in der nacht
V te bidden, op dat ick mocht beleven
V woort, als ick in angst schier was versmacht.
Ghy hebt my oock dese gave gegeven,
Die ick begeert hebbe met voller macht,
Dat ick mocht houden uwe Wet verheven.

H. *Heth*. VIII.

29 Ghy zijt, Heer, mijn erfdeel en al mijn goet,
Ick heb voor my genomen onverdroten,
V Woort steedts te bewaren met ootmoet.
Dies troost my nu, wilt my doch niet verstooten,
Dat bidd’ ick u na uwe goedigheydt,
En houd ’t woort vast, dat ghy eens hebt besloten.

30 Ick heb mijn doen neerstelick overleydt,
Daerom wil ick mijn voeten met vlijt strecken
Na uwer getuygenissen bescheydt,
Om sulcks te doen wil ick niet langh vertrecken,
Maer ick geve my haest tot uwer Wet,
Op dat ick and’re daer toe mach verwecken.

31 De boos’ hebben my berooft met opset
Mijns goets, doch niet tegenstaende de schaden,
Vws Woorts vergat ick noyt in mijn gebedt.
’s Middernachts stae ick op, ja vroegh en spaden,
Om te prijsen uw’ oordeelen nu voort,
Die oprecht zijn in allen uwen daden.

32 By dien, die uwe Wet hebben gehoort,
End’ gehouden, oock vreesen uwen Name,

Houd’ ick my, Heer, altijdt met goet accoort.

[De Brune]

18 En ick zal mijne handen opwaerts slaen
Naer uw geboden, die ick zeer lief hebbe:
En ick zal uw inzettingh overslaen.

ZAIN.

+ 19 Gedenckt des woords *gesproken* tot uw knecht,
Op 't welcke dat ghy mij *oock* hebt doen hopen: +25
Dit is in mijn elende, mijnen troost:
Want uw toezeggingh die heeft my verquicket.
+ d'Hoovaerdigh' hebben my gansch zeer bespot.
Nochtans ben ick van uw wet niet geweken. +26

20 Ick hebb' aen uw oordeelen, van voortijds,
Gedacht, Heer, en ick hebbe my getroostet.
+ Een groot' ontsteltenis heeft my gevat,
Mits dat de godlooz' uwe wet verlaten. +27
Vw inzettingen zijn mijn zangh geweest,
Ter plaetse zelfs van mijne vreemd'linghschappen.

+ 21 Des nachts ben ick uws naems gedachtigh, Heer,
En hebb' uw wet bewaert: 't welck my gebeuret, +28
Om dat ick uw bevelen hebb' bewaert.

CHET.

+ 22 De Heere is mijn deel, ick hebb' gezeyt,
Dat ick all' uwe woorden zou bewaren. +29
Ick hebb' van ganscher herten u gesmeeckt.
Zijt my genaedigh, Heer, nae uw toezeggingh.
+ Ick hebbe mijne wegen overdacht,
En naer uw tuygh'nis mijnen gangh gewendet. +30

23 Ick hebbe my gehaest, en niet vertraeght,
Om uw geboden wel te onderhouden.
+ De godlooz' hoopen hebben my berooft:
+31

[Datheen]

d'Aerd is vol van Godts goetheyt seer bequame,
Die hy geeft: dies leert my verstaen u Woort
End' onderhouden uw' Rechten al t'same.

I. *Thet.* IX.

33 Ghy hebt uytgestort over uwen knecht
Vwe goed'ren na u beloft, O Heere,
Die ick verwacht heb na u Woort oprecht.
Geeft my, O Godt, uwer gesonde Leere
't Rechte verstandt, want ick heb t'aller tijdt
Vwe Wet gaer recht geacht t'uwer eere.

34 Eer dat ick, Heer, van u was gekastijdt,
Soo dwaeld' ick seer in allerley onwegen,
Maer nu houd ick u Woort zijnde verblijdt.
Ghy zijt, o Heer, tot goetheyt gantsch genegen,
Een mildt gever uwer gaven voortaen:
Laet uwe Rechten my niet zijn verswegen.

35 Met valsche klachten ben ick nu belaen,
Van den hooveerdigen seer leugenachtigh,
Doch ick sal in uwer Wet stracks voortgaen:
Haer hert is bedeckt met haer vet smeer krachtigh,
Dies sy niets konnen verstaen, maer mijn vreught
Sal altijdt zijn in uwe Wet waerachtigh.

36 Geen meerder goet, Heer, ghy my geven meught
Dan dat ghy my vernedert en maeckt kleyne,
Dat ick leer uwe Wet die my verheught.
Veel Silvers en Gouts geloutert seer reyne,
Is niet soo kostelick noch goedt van deught,
Als u Woort is end' uwe Wet alleyne.

K. *Iod.* X.

37 Vwe handen hebben my toebereyt
Ende gemaeckt, wilt my uwen Geest geven,
Dat ick mach houden uw' Wet met bescheyt.
Dan sullen sy die in uw' vreese leven,
Als sy my sien, vast staen op u Woort klaer,
Hen oock verblijden in u Woort verheven.

38 Als ghy de werelt straft met u hant swaer,
Ghy doet haer recht na u gerechtigheden:
Ghy vernedert my oock te recht eenpaer:
Ick bid u, Heer, wilt my door uw' goetheden,

In desen angst troosten mijn herte bloot,
Soo ghy my toeseyd' in den tijdt voorleden.

39 Hebt med'lijden met my in dit kruys groot,
Soo kan ick leven: Want in uwer Leere

[De Brune]

Nochtans en hebb' ick uw wet niet vergeten:
Ick stae op in het midden van den nacht,
Om u te loven voor uw recht-gerichten.

+ 24 Ick voege my by all' de ghene, die
V vreezen, en die uw bevelen houden. +32
De aerde die is vol van uw ghenaed'.
O Heere, wilt my uwe keuren leeren.

TETH.

+ 25 Gy hebt uw knecht, nae uw woord, wel-gedaen,
O Heer. Geeft my een goed verstand en kennis: +33
Want ick hebb' uw geboden vast gelooft.
+ Ick hebb' gedwaelt eer dat ick wiert vernedert:
Maer nu hebb' ick uw reden gae-geslaen. +34
Ghy zijt goed, en ghy zijt oock een weldaeder:

26 Maeckt dat ick uw inzettingen wel leer.
+ Lichtveerdigh'-ende-opgezwollen menschen,
Die hebben leughens tegen my gesmeet: +35
Doch ick bewaer', van herten, uw bevelen.
Haer herte dat is vet, gelijck als smeer:
Maer ick hebb' in uw wet *al* mijn vermaken.

+ 27 't Is my goed dat ick ben verdruckt geweest:
Op dat ick uw inzettingh mochte leeren. +36
Veel beter is my, *Heer*, de wet uws monts,
Dan vele duyzenden van goud of zilver.

IOD.

+ 28 Vw handen hebben my gemaeckt, bereyt.
Geeft my verstant om uw geboo'n te leeren. +37
Al die u vreezen zullen my aenzien,
Verblijdt, dat ick verwacht op uwen woorde.
+ 'k Weet dat uw rechten, Heer, gerechtheid zijn:
En dat ghy my verdruckt ter goeder trouwe. +38

[Datheen]

Heb ick grooten lust en troost in den noot.
Dat sy beschaemt werden end' vol oneere,
Die my verdrucken in geveynstheyt quaet,
Maer mijn hert denckt alleen aen u Woort Heere.

40 Dat sy tot my komen vroegh ende spaedt,
Die u, Heer, eeren, end' van herten vruchten,
End' verstaen uwe Wet end' uwen raedt:
Laet mijn hert oprecht blijven sonder duchten
In uwen wegen: dat ick metter daet
Beschaemt zijnde, niet behoeve te suchten.

L. *Caph*. XI.

41 Mijn ziel heeft op uwe saligheyt acht,
Die ghy my belooft in u Woort gestadigh,
Soo datse schier door 't verlangen versmacht.
Mijn oogen zijn seer moed', O Heer, genadigh,
Van 't wachten uwer hulp, dies segh ick klaer:
Wanneer sult ghy my troosten, Heer, weldadigh?

42 Ick ben geworden door angst en noot swaer
Als een blaes in den roock zijnd' opgehangen,
Doch ick gedenck aen u Woort voor end' naer.
Hoe langh sal ick noch wachten met verlangen
Dat ick sie dat ghy hen eenmael doet recht,
Die my vervolgen, en 't hert maken bange?

43 De menschen quaet soecken my uwen knecht
Te doen vallen, dies sy my kuylen graven,
Tegen uwe Wet, die klaer is end' slecht.
Vwe geboden zijn waer, doch sy slaven
Om my te verdrucken, Heer, met gewelt,
Helpt, Heer, wilt my met u jonste begaven.

44 Sy hebben my soo vervolght end' gequelt,
Dat ick schier gaer was ter neder geslagen,
Doch heb ick steedts na u Woort my gestelt.
Verquickt my, Heer, na u goet wel-behagen,
Op dat ick houd, end' van my zy vertelt
De Wet uwes monts nu end' t'allen dagen.

M. *Lamed*. XII.

45 Soo langh, Heer, als de Hemel sal bestaen,
Sal oock u Woort, O mijn God, vast beklijven,
Het welcke nimmermeer en sal vergaen.

Gelijck d’aerd eeuwighlick seer vast moet blijven,
Alsoo blijft uwe waerheyt, die ghy reyn
Ende seer klaer ons hebt laten beschrijven.

[De Brune]

29 Laet doch uw gunste zijn, tot mijnen troost,
Na uw toezeggingh aen uw knecht *gesproken*.
+ Dat uw barmhertigheid my overkomm',
Op dat ick leef: want uw wet al mijn lust is. +39
Laet doch d'hooveerdigh', *Heere*, schaem-rood zijn;
Om dat zy valschlick my om verre stooten.

30 Mijn oeffeninge is in uw bevel:
+ Laet haer tot my zich keeren, die u vreezen:
En die daer uw getuygeniss' verstaen. +40
Laet doch mijn hert geheel-en-oprecht wezen,
Tot uwe keuren-van-u-ingezet:
Op dat ick niet beschaemt en werd' bevonden.

CAPH.

+ 31 Mijn ziel bezwijckt verlanghend' nae uw heil.
Ick wacht' en hope, Heer, op uwen woorde. +41
Mijn oogen die bezwijcken nae uw woord,
Terwijlen dat ick by my zelven zeyde,
Wanneer zult ghy my troosten? Want ick ben
+ Gelijck een le'er-zack in den roock geworden.
+42

32 Ick en vergete uwe keuren niet.
Hoe vele zullen uws knechts dagen wezen?
Wanneer doet-j' over mijn vervolgers recht?
+ d'Hooveerdigh' hebben putten my gegraven;
Het welcke niet en is nae uwe wet. +43
Al uw geboden die zijn enckel waerheid.

33 Zy hebben my met leugen achtervolght.
+ Wilt my doch helpen, *Heere*: want zy hebben
My schier ter aerden neer te niet gebracht: +44
Maer ick hebb' uw bevelen niet verlaten.
Maeckt my doch levend' na uw goedigheid:
Dan zal ick uws monds tuyghenisse houden.

[Datheen]

46 Alle dingh dat ghy hebt gemaeckt alleyn,
Bestaet noch vastelick, O Heer almachtigh,
End' is u onderdaen groot ende kleyn.
Ick waer, Heer, in mijn ellenden seer krachtigh,
Gantschlick vergaen, waer 't dat my steets u Woort
Niet hadde verheught en getroost eendrachtigh.

47 Ick wil u bevel, dat ick hebb' gehoort,
Niet vergeten, want ghy troost my daer mede,
End' vermaeckt mijnen geest daer med' nu voort.
Ick ben uwe: bewaert my doch in vrede,
Want uwe Wet die my seer wel bevrijt,
Soeck ick, en spreeck daer van tot elcker stede.

48 De Godtloose loeren uyt haet end' nijt,
Om my t'onderdrucken in mijn ellenden,
Doch ick ben in uwer Wet seer verblijt.
Ick sie alles verkeeren end' omwenden,
Ia gantsch vergaen: maer u gebodt altijdt,
Bestaet vast, 't welcke nemmermeer sal enden.

N. *Mem*. XIII.

49 O Heer, hoe heb ick soo lief u bevel
Met een hert, 't welck men in yver siet branden,
Daer van spreeck ick ende nergens van el.
V woort doet dat ick alle mijn vyanden
Verr' overtref in uwer wijsheydt goet,
Het is die, dien ick stedes heb in handen.

50 Ick ben wijser dan al mijn Leeraers vroet,
Soo wel hebt ghy my, O Heer, onderwesen,
Der Wet onderwerp ick my met ootmoet.
Veel wijser dan de Raets-heeren gepresen
Ben ick, het welcke daer door komt, O Heer,
Dat ick u Woordt doorsoecken wil end' lesen.

51 Ick beware mijn voeten langhs soo meer,
Op dat ick niet en gae in boose wegen,
Op dat ick onderhoud u Woordt end' Leer.
Van uwe Rechten, Heer, ick niet en plege
Af te wijcken, want ghy maeckt my die kond,
End' my die te leeren zijt ghy genegen.

52 Och hoe soet is, Heer, u Woort mijnen mondt,
Veel soeter dan Honigh of Honigh-raten,
Als ick dat recht smake t'eeniger stondt.
Vwe Wet maeckt my kloeck, end' doet my haten
Alle valsche wegen uyt 's herten grondt,
Dat ick die verachte gantsch boven maten.

LAMED.

[De Brune]

+ 34 Vw woord, ô Heer, bestaet in eeuwigheid,
In d'hem'len: ende uwe vaste trouwe +45
Zal wezen van geslachte tot geslacht.
Ghy hebt de aerd' gevest, en zy blijft staende,
Het blijft *noch* heden, nae uw wetten, staen:
+ Want alles wat'er is, 't zijn uwe knechten.

+46

35 Indien uw wet my niet geweest en waer
Al mijn verlustingh-en-vermaeck, ick waere
Al over-langh' in mijnen druck vergaen.
+ Ick en zal uw bevelen niet vergeten,
In eeuwigheid: want door de zelve, *Heer*, +47
Hebt ghy my 't leven wederom gegeven.

36 Ick ben de uw', wilt my behouden, *Heer*:
Want ick hebb'steeds gezocht, dat ghy bevelet,
+ De godlooz' wachten op my, tot verderf.
Ick neme acht op uw getuygenissen. +48
Ick hebb' een eynd' gezien van alle 't gheen
Volmaeckt is. Vw gebod dat is zeer reyne.

MEM.

+ 37 Hoe lief hebb' ick uw wet! z' is alle daegh
Mijn overdenckingh. Zy maeckt my veel wijzer, +49
Door uw geboden, dan mijn vyand is:
Dewijl zy by my is in eeuwigheden.
+ 'k Ben kloecker dan all' mijne leeraers zijn.
Want uw getuygenis is mijn betrachtingh'. +50

38 Ick ben voorzichtigh, meer als d'oude zijn,
Om dat ick uw bevelen hebb' gehouden.
+ Ick weer' mijn voeten van den quaeden wegh:
Op dat ick uw woord onderhouden zoude. +51
Ick ben van uwe rechten niet gegaen:
Want ghy, *ô Heere*, hebt my onderwezen.

O. *Nun*. XIV.

[Datheen]

53 V Woort is gelijck een Fackel seer klaer,
En een schoon licht, Heer, aen mijnen voetpaden,
Om my den wegh recht te wijsen eenpaer.
Ick heb belooft, end' wil 't doen onbeladen,
Namelick houden de rechten vermaert,
Vwer Wet, die ons gantsch recht kan beraden.

54 Ick ben, Heer, wonderlicken seer beswaert,
Daerom troost my: end' bevrijt my van schande,
Nae de beloft die ghy my hebt verklaert.
Wilt goedighlick ontfangen dees' off'rande,
Die ick u vrywilligh heb toe-gebracht,
Leert my uwe Rechten menigerhande.

55 Mijn ziel is in gevaer dagh ende nacht,
Even als hadd' ick die in mijnen handen,
Doch werdt u Woort altijdt van my bedacht.
Heer veel stricken leggen my mijn vyanden,
Maer noch en ben ick beweeght gantschlick niet
Van u Wet te wijcken in sulcken standen.

56 Vw' getuygenissen heb ick met vliet
Voor mijn erfgoedt vastelick uytverkoren,
Want sy zijn mijn vreught en troost in 't verdriet.
Ick sal altijt mijn neerstigheydt oorboren,
Om u Woort te houden wat my geschiet,
Daer toe heb ick gantsch mijnen lust al voren.

P. *Samech*. XV.

57 Ick hebbe steedts al de menschen gehaet,
Die tot schalckheyt eenpaerlick zijn genegen,
Maer tot u Wet al mijn begeerte staet.
Ghy zijt, Heer, mijn beschermingh aller wegen,
Mijnen toevlucht heb ick tot u alleyn,
Ick verwacht uw' hulpe ter tijdt gelegen.

58 Wijckt van my ghy boose groot ende kleyn,
Ick wil my houden aen Godts Wet verheven,
Dat ick die doe na sijnen wille reyn.
Onderhoudt my, Heer, dat ick nu mach leven
Na u Woordt, treckt my uyt der doot nu meer,
Laet my van mijn hope niet zijn gedreven.

59 Weest mijne kracht, versterckt my nu, O Heer,
In alle mijn lijden end' tegenheden,
Sal ick tot uwer Wet belust zijn seer.
Ghy sult hen die niet houden uwe zeden,
Die niet dan bedrogh drijven metter spoet,

Johan de Brune (de Oude) en Petrus Datheen, ***Davids Psalmen, Gedicht, aen d'eene zijde, door Petrum Dathenum; aen d'ander zijde, door J. De Brune***

[De Brune]

+ 39 Hoe zoet zijn uwe reden', voor mijn raeck'!
Veel meer dan honigh is voor mijnen monde. +52
Vyt uw bevelen krijgh ick, *Heer*, verstand:
Daerom zoo haet ick alle leughen-paden.

NVN.

+ 40 Vw woord is eene lampe voor mijn voet,
En een licht voor mijn pad. Ick hebb' gezworen, +53
En zal het staende houden, dat ick zal
De rechten uw'r gerechtheid onderhouden.
+ Ick ben, ô Heere, groot'licks onderdruckt:
Geeft my het leven weer, nae uwen woorde. +54

41 Wilt doch een wel-gevallen hebben, Heer,
In mijnes monds vrywilligh' offeranden.
En leert my uwe rechten *vvel verstaen*.
+ Mijn ziele is in mijne hand geduerigh:
En evenwel vergeet ick uw wet niet. +55
De godd'looz' hebben my een strick geleydet:

42 Nochtans ben ick van uw bevelen niet
+ Gedwaelt. Ick hebbe uw getuygenissen
Genomen tot een erf in eeuwigheid: +56
Want zy zijn *all'* de vrolickheid mijns herten.
Ick hebb' mijn hert geleyt, om eeuwighlick,
En tot den eind', uw wetten te betrachten.

SAMECH.

+ 43 Ick haet de snootheid, maer ick min uw wet:
Ghy zijt mijn schuyl-plaets ende mijn bescherrem. +57
Ick hebb' mijn hope op uw woord gestelt.
+ Wijckt verre van my wegh, ghy quaed-bedrijvers,
Dat ick mijns Gods geboden wel bewaer. +58
Stutt my, nae uw beloft', op dat ick leve:

[Datheen]

Te niet doen, en onder uw' voeten treden.

60 Als schuym verwerpt ghy al de boos' onvroet,
Dies heb ick lief u gebodt hoogh gepresen,
End' houde dat met een vrolick gemoet.
Ick moet verschrickt en gantsch verslagen wesen,
Als ick de oordeelen die ghy, Heer, doet
Bedenck, ick moet my ontsetten mits desen.

Q. *Ain*. XVI.

61 Ick doe yeder man recht in billigheydt,
Dies overgeeft my, Heer, in geenen dingen,
Hen die my haten uyt nijt end' boosheydt.
Stiert uwen knecht, ende wilt hem oock dwingen
Tot alderley deught end' eere voortaen,
Op dat my de boose niet t'onder-bringen.

62 Mijn oogen zijn vermoeyt met op te slaen,
In 't verwachten des heyls my toegesproken,
In u woort 't welck vastelick sal bestaen.
Doet met uwen knecht van geeste gebroken,
Leert my uwe Wet na uw' goetheyt wijt,
In gramschap laet mijn quaet niet zijn gewroken.

63 Ick ben u knecht, dies ghy, die mijn Heer zijt,
Geeft my den geest, en 't verstant om te mercken
De verborghentheydt uwer Wet altijdt.
Het wert tijt, dat ghy, Heer, niet om verstercken,
't Quaet straft, daer is geen wet noch trouw voorwaer,
Die 't volck hindert alle boosheyt te wercken.

64 Maer ick bemin uw' geboden eerbaer,
Meer dan kostelick gout, seer groot van waerde,
Ia dan edel Gesteenten seer dierbaer.
Ick acht uwe Rechten, die ick aenvaerde,
Recht te wesen, maer ick hate dit 's klaer,
De valsche wegen, end' 't quaet op der aerde.

R. *Phe*. XVII.

65 Vwe getuyg'nissen zijn schoon end' goet,
Daer in zijn secreten niet om doorgronden:
Dies houd' ick die met vliet in mijn gemoet.
In uwe Wet is een sulck licht gevonden,
Daer door dat sy die oprecht zijn end' slecht,
Verstandigh end' wijs werden t'allen stonden.

66 Ick heb dickwijls begeert met een hert recht,
Te volbrengen uwe Wetten al t'same,
Daer toe heeft, Heer, eene lust uwen knecht.
Aensiet my, end' toont my uw' hulp bequame,

[De Brune]

44 Maeckt my doch over mijn hoop niet beschaemt.
+ Helpt-en-steunt my, zoo zal ick zijn behouden:
Dan zal mijn lust in uw inzettingh zijn. +59
Ghy hebt met voeten alle die vertreden,
Die van uw keuren afgheweken zijn.
Want haer bedrieghery en is maer leughen.

+ 45 Ghy doet ophouden, ende weert als schuym,
All' die daer goddeloos zijn op der aerde: +60
Daerom zoo hebb' ick uw getuygh'nis lief.
Het hair mijns vleeschs dat is te bergh gerezen,
Van wegen uw verschrickingh, *die ghy maeckt*:
En ick hebb' my gevreest voor uw oordeelen.

AIN.

+ 46 Ick hebb' recht en gherechtigheid gedaen.
Geeft my niet over aen mijn onderdruckers. +61
Weest borghe, doch, ten goede voor uw knecht.
En laet d'hoovaerdigh' my niet onderdrucken.
+ Mijn ooghen die bezwijcken nae uw heil,
En oock nae uw rechtveerdigheids toezeggingh. +62

47 Doet doch nae uw ghenaede met uw knecht:
En wilt my, *Heere*, uw inzettingh leeren.
+ Ick ben uw knecht, *dies* my verstandigh maeckt:
En ick zal uw ghetuyghenissen kennen. +63
Het is tijd, voor den Heere, dat hy werck':
Devvijl zy uwe wet verbroken hebben.

+ 48 Daerom zoo hebb' ick uw geboden lief,
Meer dan het goud, jae 't goud dat 't alderfijnst' is. +64
Dies houd' ick uw bevelen recht te zijn.
Ick hate alle paden van de valscheid.

[Datheen]

Alsoo ghy hen te doen gewoone zijt,
Die lief hebben end' eeren uwen naeme.

67 Geleydt my op den wegh, end' my bevrijt
Door u Woort, end' wilt de sonde niet laten
Heerschen over my, tot eeniger tijt.
Hoe seer datse my quellen, die my haten,
Bewaert my, Heer, soo sal ick oock nu voort
Leven, na u gebodt goet boven maten.

68 Laet u aenschijn over my na u woort,
In genaden lichten, end' wilt my leeren
Verstaen 't recht, 't welck ghy over al oorboort.
Ick schrey altijt, mijn klachten hen vermeeren,
Soo yeder man dagelijcks siet en hoort,
Dat u Woort niet gehouden wordt in eeren.

S. *Zade*. XVIII.

69 Heer, ghy zijt volmaeckt in gerechtigheyt,
Daerom oock wat ghy doet tot allen tijden,
Geschiet met recht ende met billigheyt.
Recht doen en waerheyt spreken sonder mijden,
Zijn twee stucken die ghy over al bloot
Begeert met dreygementen t'allen zijden.

70 Der Godtloosen boosheyt my soo verdroot,
Dat ick in 't spreken my schier hadd' vergeten,
Siend' u Woort soo veracht van kleyn end' groot.
V Woort is reyn, 't welck ick wel heb geweten,
Daerom heb ick daer in mijnen lust reyn,
Laet dat van my nemmermeer zijn versmeten.

71 Al ben ick veracht, verworpen alleyn,
Doch heb ick uwe geboden seer goedigh,
Niet vergeten in mijn lijden niet kleyn.
Vwe Rechten zijn gantsch recht, Heer, sachtmoedigh,
Die eeuwighlick sullen seer vast bestaen,
Sy zijn in waerheyt volmaeckt overvloedigh.

72 Anghst ende noot komen my altijdt aen,
Nochtans heb ick grooten troost, Heer, verheven,
Vyt u Woordt tot allen tijden ontfaen.
Vwe gerechtigheyt blijft, Heer, daer neven,
Eeuwighlick vast, leert my u Woordt verstaen,
Soo sal ick dat voortaen met vlijt beleven.

T. *Coph*. XIX.

73 Ick hebb’ u gebeden van herten vry:
Geeft my dat ick bidde, wilt my verhooren,
Soo sal ick houden uw’ geboden bly.

PE.

[De Brune]

+ 49 Vw tuyghenissen zijn zeer wonderbaer:
Daerom zoo onderhoud-ze mijne ziele. +65
De opening' uw'r woorden die verlicht,
En geeft verstand d'eenvoudigh' ende slechte:
+ Ick hebb' mijn mond gheopent, en ghehijght:
Want ick hebb' zeer verlanght nae uw gheboden. +66

50 Ziet my aen, en wilt my genaedigh zijn,
Naer 't recht, aen die, dewelck' uw naem beminnen.
+ Bevestight mijn voetstappen in uw woord:
End' en laet over my gheen onrecht heerschen. +67
Verlost my van des menschen overlast,
En ick zal uw bevelen onderhouden.

+ 51 Doet uw gezichte lichten op uw knecht:
En wilt my, *Heere*, uw inzettingh leeren. +68
Mijn oogen geven water-beken uyt,
Om dat zy uwe wet niet onderhouden.

TSADE.

+ 52 Ghy zijt, ô Heer, rechtveerdigh-en-getrouw,
Elck een van uw oordeelen is rechtmatigh. +69
Ghy hebt het recht van uw getuygeniss'
En oock de waerheid hooghelick bevolen.
+ Mijn yver heeft my ganschlick doen vergaen,
Om dat mijn weerpartien uw woord vergeten. +70

53 Vw woord is zeer geloutert, en uw knecht,
+ Die heeft het lief. Ick ben kleyn en verachtet:
Doch uw bevelen en vergeet ick niet. +71
Heer, uw gherechtheid is gerechtheid eeuw'lick:
En uwe wet is waerheid ende trouw.
+ Benauwtheid en anghst hebben mij getroffen:
+72

[Datheen]

Mijn geklagh komt stedes tot uwen ooren,
Helpt my dat ick uwe Wetten seer goet
Onderhoude, want ick hebs' uytverkoren.

74 Ick roepe tot u 's morgens met ootmoet,
Voor den dage, want ick wil alleen bouwen
Op u Woordt, 't welck lieffelick is end' soet.
Ick wake vroegh op in al mijn benouwen,
End' ick spreke van uwen Woord' eenpaer,
Daer op dat ick vast stelle mijn betrouwen.

75 Door u goetheyt verhoort mijn stemme klaer,
Geeft my weder mijn afnemende krachten,
Op dat ick gae in uwe Wet eerbaer.
Die my vervolgen en steedts op my wachten,
Willen my overvallen met gewelt,
Daerse doch uwe Wet altijdt verachten.

76 Maer als ick, Heer, met noot seer ben gequelt,
Wilt my bystaen, end' helpen t'allen stonden,
Want 't is enckel waerheyt dat ghy vermelt.
Vwe tuyghnissen zijn recht in den gronden
Vast gefondeert, end' soo seker gestelt,
Datse eeuwigh end' waer werden bevonden.

V. *Resch*. XX.

77 Siet aen mijn lijden end' mijn groot ellent,
En verlost my, want ick ben steedts gedachtigh
Vwer Wet, daer ick gantsch toe ben gewent.
Voert mijn saeck uyt, en met uwe hant krachtigh
Helpt my, en wilt, O Heer, seer goet bekent,
My troosten door uw' waerheyt, Heer almachtigh.

78 Van den Godtloosen in boosheyt versmoort,
Is de saligheyt seer wijt afgeweken,
Want sy verachten u Wet voort end' voort.
Vwe goetheyt en kan ick niet uytspreken:
Dies toont u soo ghy pleeght te doen in noot,
Maeckt my seker, en laet my niet ontbreken.

79 Mijner vyanden hoop is nu seer groot,
Die my vervolgen, doch wil ick niet wijcken
Van uwe Wet gantsch door geenen aenstoot.
Mijn hert dunckt my vergaen ende beswijcken,
Als ick de verachters sie met verdriet,
Die u Woort bespotten alle gelijcken.

80 Dat ick u gebodt lief hebbe, doch siet
Ghy mijn Godt, daerom wilt my uyt genaden

Verheugen, end’ my vertroosten met vliet.

[De Brune]

54 *Doch* uw gheboden zijn al mijn vermaeck.
Het recht van uw ghetuygheniss' is eeuwigh:
Geeft dat ick die verstae, op dat ick leef.

KOPH.

+ 55 Ick roep van ganscher hert: verhoort my, Heer;
En ick zal uw inzettingh wel bewaeren. +73
Ick hebb' u aengebe'en, verlost my doch,
En ick zal uw getuygh'nis onderhouden.
+ Ick hebb' de schemeringh des morgen-tijds
Voorkomen, en hebb' met geschrey gheroepen. +74

56 *O Heere God*, ick hope op uw woord.
Mijn ooghen die voorkomen de nacht-waken:
+ Om uw woord te betrachten. Hoort mijn stem,
Nae uw gunst; Heer, verquickt my, nae uw wijze. +75
Die snootheid volgen, die genaken my:
Zy houden haer van uwe wet zeer verre.

+ 57 Maer ghy, ô Heere, wilt ons zijn nae by:
En alle uw gheboden die zijn waerheid. +76
Ick weet van uw ghetuyghenis van ouds,
Dat ghy die hebt van eeuwigheid gegrondet.

RESCH.

+ 58 Ziet mijn elend' aen, end' helpt my daer uyt:
Want uwe wet en heb ick niet vergeten. +77
Twist mijn twist-zake, en verlost my, *Heer*;
Maeckt my, nae uw toezeggingh, *vveder* levend'.
+ Het heil is verre van de goddelooz':
Want zy en zoecken geensins uw inzettingh. +78

59 Heer, uw barmhertigheden zijn zeer veel.
Maeckt mij *doch* levendigh, nae uwe rechten.
+ Veel die vervolghen en verdrucken my:
Maer ick en wijck niet van uw tuygenissen. +79

[Datheen]

Heer, u Woort is waerachtigh vroegh en spaden,
End' gantsch gerechtigh, het welcke oock niet
Sal vergaen, maer blijven tot mijn beraden.

X. *Schin*. XXI.

81 De Vorsten hebben my vervolght al t'saem,
Doch ick vrees haer kracht niet, maer t'allen tijden
Vrees ick u Woort end' uwe Wet bequaem.
In u Woort sal ick my veel meer verblijden
Dan al of ick vond' een schat en groot goet,
Oft eenen buyt diemen verkrijght in 't strijden.

82 Ick hate dat leugenachtigh gemoet,
Want 't is een grouwel groot voor u, O Heere,
Maer ick hebbe lief uwe Wet seer soet.
Sevenmael 's daeghs verbreyd' ick uwe eere
End' mercke de groote wonderlickheyt
Die in uwe Wet is end' in uw' Leere.

83 Sy sullen Heer vreed' hebben en stilheyt,
Die van herten uw' geboden beminnen,
End' niet struyckelen in de tegenheyt.
Ick verwachte, Heer, dat ick mach gewinnen
Vw' saligheyt, dies ick in desen strijt
Wil u gebodt houden ende versinnen.

84 Mijn ziel onderhoudt nu en t'aller tijdt
Vwe getuygenissen seer gepresen,
Sy heeft die lief, daer in is sy verblijdt.
Vwe goede gheboden uytgelesen,
End' uwe Wet houd' ick zijnde bevrijdt,
Al mijn doen kan u niet verborgen wesen.

Z. Thau. XXII.

85 Heer laet komen tot u al mijn geklagh,
Wilt my daer na Vaderlick onderwijsen,
Op dat ick u Woordt wel beleven mach.
Laet mijn stem tot u o mijn Godt oprijsen,
Verlost my soo ghy voortijts hebt gedaen,
Na u waerachtigh woort niet om volprijsen.

86 Dan sullen, Heer, mijn lippen vangen aen,
Te loven uwe heerlicke weldaden,
Als ghy u Woort my recht sult doen verstaen.
Mijn tonge sal u Wet end' uw' genaden

Spreken, end’ een yegelicken doen kondt,
Dat gaer recht zijn uw’ wetten end’ voetpaden.

87 Laet my sien uwe hant tot deser stondt
Vytgestreckt t’mijner hulp, want my is bange:

[De Brune]

Ick zie haer, die daer hand'len zonder trouw:
En het verdriet my dat-z' uw woord niet houden.

+ 60 Ziet aen, dat ick lief hebb' dat ghy beveelt.
Maeckt mij, Heer, levendigh, nae uw ghenaede. +80
't Begin uws woords is waerheid: en al 't recht
Van uw gherechtheid is in eeuwigheden.

SCHIN.

+ 61 De Vorsten hebben my, om niet, vervolght:
Maer mijn hert heeft gevreest voor uwen woorde. +81
Ick ben verheught van weghen uw beloft':
Gelijck een die een grooten buyt bekomet.
+ Ick haet de valscheid, en ick schrick'er van;
Maer uwe wet die hebb' ick lief, *ô Heere*. +82

62 Ick love u wel zevenmael des daeghs,
Van weghen uw gherechtigheids gherichten.
+ Die uw wet minnen, hebben groote vre';
En zy en hebben nerghens gheen aenstootingh. +83
O Heere, ick verwachte op uw heil;
En doe het ghene dat ghy hebt bevolen.

+ 63 Mijn ziele die houd uw ghetuygheniss':
Ick hebb' die oock zeer lief: ick onderhoude +84
Al uw bevel, en uw ghetuyghenis:
Want alle mijne weghen die zijn voor u.

THAV.

+ 64 Dat mijn gheschrey voor uw ghezichte naeck',
O Heere: maeckt my, nae uw woord, verstandigh. +85
Dat mijn ghesmeeck voor uw ghezichte komm'.
Verlost my doch, nae uwe trouw' toezeggingh.
+ Mijn lippen zullen bort'len van uw lof:
Als ghy my uw inzettingen zult leeren. +86

65 Mijn tonge zal spraeck houden van uw woord:
Want alle uw gheboden zijn rechtveerdigh.

[Datheen]

Doch verkies ick, Heer, ’t woort van uwen mondt.
Na u Heyl, Heer, heb ick seer groot verlangen,
Ick en heb oock nergens in lust voorwaer,
Dan in ’t woort, welcks liefde my heeft bevangen.

88 Laet my leven, op dat ick u eenpaer
Prijse: want ghy geeft my, Heer, uwen zegen,
Ende sult my niet verlaten hier naer.
Och Heer, ick heb gedwaelt in veel onwegen,
Soeckt uwen knecht, ick heb u Woort niet gaer
Vergeten, maer ’t hert is daer toe genegen.

Den Cxx. Psalm.

1 ALs ick met swaer kruys ben beladen,
Ick roepe tot Godt vol genaden,
Mijn gebedt komt tot sijnen ooren,
Hy plach my altijdt te verhooren.
Voor de leugenachtige monden,
End’ valsche tongen t’allen stonden,
Wilt mijn ziel na uw’ goedigheyt
Verlossen, Heer, in eeuwigheyt.

2 Wat kan de valsche tonghe stichten?
Wat kan de leugenaer uytrichten?
Wat sullen sijn listighe sinnen,
End’ valsche tonghe doch gewinnen?
Vw’ woorden zijn als scherpe pijlen,
Die een sterck man schiet onderwijlen,
Vwe reden zijn vol fenijn,
Als gloeyende kolen sy zijn.

3 Wee my dat ick vreemd’lingh moet wesen,
In Mesech vervloeckt end’ mispresen:
Dat ick in Kedars Tenten blijven
Moet, daer sy niet dan boosheyt drijven.
Dat ick soo lange ben verlaten
By hen die steedts den vrede haten,
Ick die pays soecke sonder dwanck,
Ben by hen geweest veel te lanck.

4 Ick spreke met haer van den vrede,
Sy verwillighen niet daer mede,
Als na den Pays staet mijn verlangen,
Als dan sy eerst den krijgh aenvangen.

[De Brune]

+ Laet uwe hand my komen tot mijn hulp;
Want ick hebb' uw bevelen uytghekoren. +87
O Heere, ick verlange nae uw heil:
En uwe wet is alle mijn vermaeckingh.

+ 66 Laet mijn ziel leven, op dat zy u lov':
Laet my uw rechten helpen. Ick verdwaele, +88
Als een verloren schaep: zoeckt uwen knecht.
Want ick hebb'uw gheboden niet vergeten.

CXX. PSALM.

Een Lied Hammaaloth.

1 ICk hebb', in anghst, tot God geroepen,
En hy heeft my verhoort. O Heere,
Redt mijn ziel van de valsche lippe,
En van bedriegelicke tonghen.
+ Wat zal de valsche tongh' u geven?
Of wat zal die u *doch* toevoeghen? +2
't Zijn scherpe pijlen van een held,
Ienever-kolen gloeyend'-heet.

+ 2 O wee my! dat ick ben, in Mesech,
Een vremd'lingh: dat ick in de tenten +3
Van Kedar woon'. Mijn ziel heeft lange
By hen gewoont, die vrede haten.
+ Ick ben *een* man van enckel vrede:
Maer als ick spreeck zijn-z' aen d'oorloge. +4

[Datheen]

Den Cxxj. Psalm.

1 TOt den bergen hef ick op mijn
Oogen, ende van daer
Verwacht ick hulp eenpaer,
Maer op Godt die gemaeckt heeft fijn,
Hemel end' Aerd' in 't ronde,
Wil ick my vast'lick gronden.

2 Godt sal niet laten uwen voet
Struyckelen: Want altijdt
Waeckt hy end' u bevrijdt.
Hy slaept niet die Israel hoet,
Maer waeckt aen allen zijden,
End' sluymt tot geenen tijden.

3 Godt sal van boven u bystaen,
Die u ter rechter-handt
Staet tot uwen bystandt.
's Daeghs sal u de Sonne niet slaen,
De Mane kout met schaden,
Sal u 's nachts niet beladen.

4 Godt behoet u voortaen van quaet,
Hy sal u ziel voorwaer,
Behoeden voor ghevaer,
End' als ghy uyt oft oock in gaet,
Sal hy u steeds bevrijden,
End' met gaven verblijden.

Den Cxxij. Psalm.

1 SOo haest als ick hoore spreken,
Wel aen laet ons alle seer saen,
In dat huys onses Heeren gaen,
Met vreught is mijn hert ontsteken,

[De Brune]

CXXI. PSALM.

Een Lied Hammaaloth.

1 ICk heff' mijn ooghen nae 't gheberght',
Van waer mijn hulpe komt.
Mijn hulp is van den Heer,
Die hemel, aerde heeft ghemaeckt.
+ Hy en zal niet toelaeten,
Dat uwen voet zou struyck'len. +2

2 Die u bewaert, en sluymert niet.
Ziet, d'Hoeder Israëls
En sluymert noch en slaept.
+ Het is de Heer die u bewaert.
De Heere is uw schaduw', +3
Aen uwe rechter-zijde.

3 De zon zal u niet steken 's daeghs,
+ Noch maen des nachts. De Heer
Zal u van alle quaed +4
Beho'en: hy zal uw ziel beho'en:
God zal uw uyt-en in-gangh,
Van nu af eeuw'lick, gae-slaen.

CXXII. PSALM.

Een Lied Hammaaloth, van David.

1 ICk ben verblijdet in de geen'

[Datheen]

Dat ons' voeten sullen hier naer,
Staen binnen de Poorten eerbaer,
Van Ierusalem wel gestichtet:
Ierusalem is gebouwt vast,
End' door vrede t'samen gepast,
End' tot een Stadt Godts fijn gerichtet.

2 Daer sal dat volck komen te saem,
De stammen Israels met een,
Om Godt te prijsen in 't gemeen,
Na sijn lieflick gebodt bequaem.
Dit is de plaetse die Godt goet
David geeft, end' wilt dat men doet
Recht end' gerechtigheyt daer binnen.
Laet ons wenschen Ierusalem
Geluck, het moet oock wel gaen hem,
Die onses Godts stadt sal beminnen.

3 Binnen uw' mueren woonen sal
Liefde, vrede, met eenigheyt:
De huysen end' paleysen breyt
Zijn vol van Godts zegeningh al.
Om den wil der broederen mijn,
End' der vrienden die binnen zijn,
Wensch' ick u vreed in allen hoecken:
Om dat oock Godts Tempel seer reyn
Staet binnen uw' mueren niet kleyn,
Wil ick steedts uwen voorspoet soecken.

[De Brune]

Die tot my zeggen: ’t Is nu zulcks
Dat wy in Gods huys zullen gaen.
Onz’ voeten, ô Ierusalem,
Die moghen in uw poorten staen.
’t Gebouwt Ierusalem dat is
+ Als een stad wel-gevoeght: waer henen
De stammen, Godes stammen, gaen, +2
Tot een getuygh’nis Israëls:
Om daer des Heeren naem te dancken.

2 Daer zijn de stoelen tot ’t ghericht,
De stoelen jae van Davids huys.
Bidt om Ierusalems voorspoed:
Wel hen, die u lief hebben, *Heer*,
+ Voorspoed in uwe vestingh’ zy:
Welvaert in uw paleizen zy: +3
Dat ick nu zeggh’ om mijne broeders
En vrienden, Vrede zy in u.
Om ’t huys des Heeren onzes Gods,
Zal ick het goede voor u zoecken.

[Datheen]

Den Cxxiij. Psalm.

1 TOt u, Heer, mijn oogen hef ick altijt,
Die in den Hemel zijt,
Soo de oogen eens knechts in sijn benouwen
Sijnen meester aenschouwen,
Soo de maeght siet op harer Vrouwen handen,
Wy oock in kruys en schanden,
Sien soo op u, Heer, en wachten in noot,
V hulp en goetheyt groot.

2 Zijt ons nu genadigh, O Heere mijn,
Wilt ons barmhertigh zijn.
De menschen al ons alsoo gaer verachten,
Dat wy in smaet versmachten,
Wy zijn der stouten spot aen allen zijden,
Wy zijn tot desen tijden
Van den hoovaerdigen seer fel end' quaet,
Veracht en gantsch versmaet.

Den Cxxiiij. Psalm.

1 MEn mach nu wel seggen in Israel,
Hadd' ons de Heer selve niet by gestaen,
Hadd' hy ons saken niet genomen aen
Als ons de volcken overvielen fel,
Om ons uyt te roeyen en te verslaen.

2 Levendigh waren wy verslonden wreet,
Want in toorne waren sy seer verstoort,
Wy waren langh in dat water versmoort,

[De Brune]

CXXIII. PSALM.

Een Lied Hammaaloth.

1 ICk heffe mijne oogen op, tot u,
Die in den hemel zit.
Ziet, even als de oogen van de knechten
Zijn, op de hand haers heeren;
Gelijck de oogen van een dienstmaeght *letten*,
Op d'hand van haere vrouwe;
Zoo zijn onz' ooghen op God onzen Heer,
Tot dat hy ons ontferm.

+ 2 O Heere, wilt ons doch genaedigh zijn,
Wilt ons genaedigh zijn. +2
Want wy zijn al te vele van verachtingh
Verzadight: onze ziele
Is veel te zat des spottens van de dertel',
En van de smaed der trotse.

CXXIV. PSALM.

Een Lied Hammaaloth, van David.

1 DAt Israël nu zeggh'; Zoo God by ons
Niet waer' geweest: zoo God by ons niet waer'

[Datheen]

Want de baren gingen hoogh ende breet,
Die hadden ons overdeckt rechte-voort.

3 De stroomen hadden gegaen met gewelt
Over onse hoofden ter selver tijdt,
Maer gedanckt zy Godt die ons heeft bevrijdt,
End' sijn volck in der macht niet heeft gestelt
Sijner vyanden, vol van haet end' nijdt.

4 Soo de vogel den vogel-vanger snel
Ontkomt, soo is onse ziel ontgaen reyn:
't Strick is ontween, 't welck ons omvingh gemeyn,
Wy zijn vry, God helpt ons, end' niemant el,
Die Hemel end' Aerd' heeft gemaeckt alleyn.

Den Cxxv. Psalm.

1 DIe op den Heere vast betrouwen,
Die sullen niet vergaen,
Maer eeuwigh blijven staen,
Ia soo vast in allen benouwen,
Als de bergen van Zyon plegen,
Sonder bewegen.

2 Gelijck Ierusalem rontsommen
Met bergen is bevrijt,
Soo sal oock t'aller tijt
Godt sijn kind'ren te hulpe kommen
In haren noot, na sijn oorkonden,
Tot allen stonden.

3 Godt sal niet altijdt laten 't leven
Der sijner, in de handt,
Van den wreeden Tyrant:

[De Brune]

Geweest, als tegen ons de mensch op-stond.
+ Zy hadden ons al levend' opgeslockt,
Als haren toren teghens ons ontstack. +2

2 Het water zoud' ons hebben wegh-ghespoelt,
Een stroom waer' over onze ziel gegaen;
+ De op-gheheven wat'ren zouden doe
Gerezen hebben, over onze ziel. +3
De Heere zy ghezeghent en ghelooft:

3 Die ons in hare tanden, tot een roof,
+ Niet over-gheeft. Wy zijn ontgaen den strick
Des voghelaers: gebroken is de strick: +4
Wy zijn verlost. Onz' hulp is in Gods naem,
Die hemel ende aerd' gheschapen heeft.

CXXV. PSALM.

Een Lied Hammaaloth.

1 DIe op den Heere vast vertrouwen,
Die zijn als Sions bergh,
Die eeuw'lick vaste blijft.
+ Rondom Ierusalem zijn berghen:
Zoo is de Heer rondom zijn schaere, +2
Van nu af eeuw'lick.

[Datheen]

Op dat hen de Vrome niet gheven
Tot quaet, en de handt niet uytsteken
Tot veel ghebreken.

4 Helpt, Heer, de Vrome vroegh en spade,
Maer straft de menschen loos
Die gaen in wegen boos,
Met hen die lust hebben in ’t quade:
Doch Israel sal hebben vrede,
End’ voorspoet mede.

Den Cxxvj. Psalm.

1 ALs Godt Zyons gevangen al,
’t Saem verlost heeft na sijn geval,
Soo waren wy verheught al t’saem,
Ghelijck sy die droomen bequaem:
Onse mont is gantsch vol gewesen
Van vreught end’ lof-sangen gepresen:
Dan sprack ’t volck allesins wel aen,
Godt heeft sijn volck wat groots gedaen.

2 Godt die heeft op ditmael voorwaer
By ons gedaen een werck seer klaer,
Daer in dat wy tot deser tijdt
Hertelick vro zijn en verblijdt.
Heer, wilt genadelick afwenden
Ons gevanckenis end’ ellenden,
Dat wy mogen wesen gelijck
Een schoon wel gewatert aerdtrijck.

3 Sy die met tranen end’ verdriet
Haer goet zaet zaeyen, soo men siet,

[De Brune]

+ 2 Want der godloosheid staf-of-roede
Zal op der vromen lot +3
Niet rusten *voor altoos*;
Op dat de vrome hare handen
+ Niet strecken tot onrecht. O Heere,
Doet wel den goeden: +4

3 *Doet vvel* die oprecht zijn van herten;
Maer die zich neygen tot
Kromm' wegen, zal de Heer
Doen henen wegh gaen, met de werckers
Der ongerechtigheid. De vrede
Zy over Isr'el.

CXXVI. PSALM.

Een Lied Hammaaloth.

1 ALs *God* de Heer de vangenis
Van Sion weer-braght, waren wy
Ghelijck die ligghen in een droom;
Doe werdt onz' mond met lach vervult,
Onz' tongh' met juyghen: d'Heidens zeyden,
De Heer doet aen dez' groote dingen.
+ De Heer ons groote dingen doet:
Des wy daer over blijde zijn. +2

2 O Heer, wendt onz' gevanckeniss',

[Datheen]

Sullen weder keeren met vreught,
End' dat maeyen, zijnde verheught.
Sy zaeyen haer goet zaet met weenen,
End' sullen haest groot ende kleenen
Komen end' brengen met vreught groot
Haer volle schoven in den schoot.

Den Cxxvij. Psalm.

1 SOo Godt niet selfs dat huys oprecht,
Te vergeefs is den arbeydt al
Des genes die dat bouwen sal:
Dat waken is gaer niet end' slecht:
Soo Godt na sijn Vaderlick aert
De Stadt niet selfs hoedt en bewaert.

2 Het is vergeefs soo vroegh opstaen,
End' te waken tot 's nachts seer spaet,
End' spaerlick t'eten in dien staet
Sijn broot met sorgen swaer belaen:
Want Godt schier al slapende geeft
Sulcks den genen die hy lief heeft.

3 Als de mensch bekomt een kint kleyn,
Om te erven sijn goet al t'saem,
Sulcks is Godts gave seer bequaem:
De vrucht des lichaems is alleyn
Een vry geschenck des Heeren goet,
't Welck hy sijnen kinderen doet.

4 Gelijck als een Reuse met kracht
Na sijnen wille van hem schiet
De pijlen snel, daer men op siet:
Soo werden ons kind'ren geacht,
Als sy jonghe ghesellen fijn,
End' sterck, end' groot gheworden zijn.

5 Wel hem, die sijnen Koker groot
Vol heeft van de pijlen vernaemt,
Die sal nemmermeer zijn beschaemt
In tegenheydt, noch ander noot:
Maer sijne vyanden hy sal
Ter schanden brenghen end' ten val.

[De Brune]

Als water-stroomen in het zuyd'.
+ Die daer zaed zaeyen met geween,
Die zullen maeyen met ghejuygh; +3
Die zaed draeght datmen zal gaen zaeyen,
Al gaend' en weenend', gaet daer henen.
Maer hy keert weder, en hy brenght
Zijn schoven, met een bly-gezangh.

CXXVII. PSALM.

Een Lied Hammaaloth, van Salomon.

1 ZOo *God* de Heer 't huys niet en bouwt,
Die 't bouwen, wercken daer vergeefs.
Zoo God de stad niet en bewaert,
Zoo waeckt de wachter daer vergeefs.
+ Vergeefs is 't, dat ghy vroegh op-staet,
Laet op blijft, brood der smerten eet. +2

2 't Is zoo, dat hy aen zijnen vriend
Gelijck als in den slaepe gheeft.
+ Ziet, kinders zijn des Heeren erf;
De vrucht des buycks die is een loon. +3
+ Als pijlen in de hand des helds,
Zoo zijn de zonen van de jeught. +4

+ 3 Wel-gheluckzaligh is de man
Die zijn pijl-koker met de zelv' +5
Gevult heeft: zy en zullen niet
Beschaemet werden, zoo wanneer
Als-z', in de poorten van de stad,
Ter spraeck met haer vyanden zijn.

[Datheen]

Den Cxxviij. Psalm.

1 SAligh is hy bevonden,
Die Godt vreest en dient recht,
Die oock gaet t'allen stonden
In sijnen weghen slecht,
Door 't werck 't welck ghy sult drijven,
Wert ghy hier wel gevoedt,
V doen sal wel beklijven,
Spoedigh met overvloet.

2 V wijf sal gelijck wesen
In u huys seer verblijdt,
Den Wijnstock uytghelesen
Die vrucht draeght t'sijner tijdt.
Aen den disch in een kroone
Sullen uw' kinders staen:
Als Olijf-spruyten schoone
Na malkand'ren voortaen.

3 Dese schoone weldaden
Ontfanght hy in 't gemeyn,
Die met quaet niet beladen
Is, maer vreest Godt alleyn.
Godt uyt Zion ghepresen
V dees' genade doet,
Dat ghy sult sien na desen
Ierusalems voorspoet.

4 Ghy sult uyt uwen zade
Kindts kind'ren sien seer wel,

[De Brune]

CXXVIII. PSALM.

Een Lied Hammaaloth.

1 WEl-zaligh is een yder,
Die daer den Heere vreest:
Die in zijn weghen wandelt.
Want ghy zult, t'aller tijd,
Den arbeyd uwer handen
Genieten tot een spijz'.
Wel-zaligh zult ghy wezen;
En 't zal u heel-wel-gaen.

+ 2 Vw huysvrouw die zal wezen,
Een wijnstock die wel draeght, +2
Ter zijden uwes huyzes.
Vw kinders zullen *oock*,
Als planten van olijven,
Rondom uw tafel zijn.
+ Ziet, zoo wort hy ghezeghent,
Die daer den Heere vreest. +3

3 De Heere zal u zegh'nen
Vyt Sion, end' ghy zult
Ierusalems wel-varen,
All' uwes levens tijd,
Met vrolickheid, aenschouwen,
+ En ghy zult kinders zien,
+4

[Datheen]

End’ door Godes ghenade
Veel vreeds in Israel.

Den Cxxix. Psalm.

1 VAn der jeught aen hebben sy my gequelt,
Duysentmael, dies spreeckt Israel met sinnen,
Van der jeught aen leverden sy my ’t velt,
Maer sy hebben my niet konnen verwinnen.

2 Ick drage de merck-teeckenen aen ’t lijf,
Soo dat ick gantsch doorploeght te wesen schijne
Op den rugge met Voren diep en stijf,
Gantsch ontween is mijn arm vleesch door dees pijne.

3 Maer Godt, die alles rechtveerdelick doet,
Heeft der godtloosen banden afgesneden,
Dat sy ter schanden werden, die onvroet
Zion wenschen ’t verderf, angst met onvreden.

4 Dat sulck mensch als gras werd’ aen elcken kant,
’t Welck op mueren en daken onbequame
Groeyt, d’welck haest verdrooght, daerom oock niemant
Arbeyden wil, op dat hy ’t brenghe t’same.

5 Men sagh noyt dat eenigh Maeyer daervan
Een hant vol heeft gebracht t’eenigen tijden,
Veel min heeft daer van yet gebracht de man
Die schoven bint op ’t velt aen allen zijden.

6 Sy alle die daer wandelen voorby,
Spreken niet, de zegeninge des Heeren
Zy over u: Wy zegenen u vry,
In den Naem Godts, die verhooght is in eeren.

Den Cxxx. Psalm.

1 UYt de diepten, O Heere,
Mijner benauwtheydt groot,

[De Brune]

Afkomstigh van uw kinders.
Vred' over Israël.

CXXIX. PSALM.

Een Lied Hammaaloth.

1 DAt Israël nu zeggh'; Zy hebben my,
Van mijne jeught af, wel benauwt; zy hebben
My menighmael van mijn jeught af benauwt:
Maer zy en hebben my niet over-moghen.

+ 2 Daer hebben ploeghers op mijn ruggh' geploeght:
Zy hebben hare voren langh getogen. +2
+ De Heere, die rechtveerdigh is, die heeft
De touwen der godloozen afgehouwen. +3

3 Laet haer beschaemt zijn, ende achterwaerts
Gedreven worden, all' die Sion haeten.
+ Laet haer, ghelijck gras op de daken, zijn;
Het welck verdort eer datmen 't uyt kan trecken: +4

+ 4 Waer me' de maeyer zijn hand niet en vult;
+ Noch garven-binder zijn arm: noch de reizers +5
En zeggen, Godes zeghen zy by u: +6
Wy zegh'nen u, in *Gods* des Heeren naeme.

CXXX. PSALM.

Een Lied Hammaaloth.

1 ICk roepe uyt de diepten,
Tot u, ô Heere *God*.

[Datheen]

Roep ick tot u gaer seere,
In mijnen angst en noodt,
Heer wilt mijn stem verhooren,
Want het nu tijt zijn sal,
Laet komen tot uw' ooren
Mijn klachtigh bidden al.

2 Wilt ghy met ernst de sonden
Toe-rekenen voortaen,
Wie kan t'eenigen stonden
In u oordeel bestaen?
Maer ghy wilt, Heer, vergeven
De sonden minst end' meest,
Dies zijt ghy in dit leven
Seer bemint end' gevreest.

3 Den Heer wil ick verwachten,
Mijn ziel staet altijdt voort,
Op hem met gantscher krachten
Hoop ick vast op sijn woort.
Mijn ziel verwacht lanckmoedigh
Van d'een nacht-wake swaer,
Tot dat d'ander komt spoedigh,
End' den dagh opstaet klaer.

4 Dat Israel vast bouwe
Op Godt de hope sijn:
Want vol genaed' en trouwe
Is de Heer end' Godt mijn.
Hy is 't die onbesweken
Israel gantsch bevrijt
Van sonden end' gebreken,
Die hy met een scheldt quijt.

[De Brune]

Hoort nae mijn stem, ô Heere:
Laet uw oor' op de stem
Van mijne smeeckingh letten.
+ Zoo ghy, Heer, gaede slaet
De ongherechtigheden; +2
O Heer, wie zal bestaen?

2 Maer by u is verghevingh,
Op dat ghy werdt gevreest.
+ Ick wachte op den Heere:
Mijn ziele die verwacht: +3
En op zijn woord ick hope.
Mijn ziel wacht op den Heer,
Meer als de morghen-wachters;
Als morghen-wachters *doen*.

+ 3 Dat Israël nu hope,
Vertrouwend' op den Heer: +4
Want daer is by den Heere
Veel goedertierentheid.
By hem is veel verlossingh'.
En hy zal Israël
Verlossen, vry van alle
Zijn ongherechtigheid.

[Datheen]

Den Cxxxj. Psalm.

Stem: C.

1 MYn hert is, Heer, in groot eenvout,
Ootmoedigh, oock en zijn niet stout
Mijn oogen: ick derf niet bestaen
Dingen die my te boven gaen.

2 Hebb' ick mijn boose lusten wilt
Niet overwonnen end' gestilt?
Hebb' ick my alsoo niet verkleent
Als een kindt dat de Moeder speent?

3 Hebb' ick my niet gelijck, O Heer,
Geacht als een kindeken teer?
Ia als een gespeent kint seer fijn?
Met recht mach ick verstooten zijn.

4 Israel sal van nu voortaen
Op den Heer sijnen Godt vast staen,
End' hopen op sijn goedigheydt
Van nu tot in der eeuwigheydt.

Den Cxxxij. Psalm.

1 GEdenckt doch des Davids, O Heer,
End' oock aen al sijn lijden swaer,
Die u eedt deed' in 't openbaer,
End' u Godt Iacobs vol van eer,
Beloften altijdt deed' eerbaer.

2 Heer, dit beloofd' ick u (sprack hy)
Ick en wil in mijn huys niet staen,
Noch op mijn bedde slapen gaen,
Ia oock niet eenmael sluymen vry,
Ick sal mijn oogen niet toeslaen:

3 Tot dat ick Godt een plaetse reyn
Vinde, die voor hem zy bequaem,

[De Brune]

CXXXI. PSALM.

Een Lied Hammaaloth, van David.

1 MYn hert is niet verheven, Heer,
Noch mijne ooghen zijn niet hoogh:
'k En trede oock in gheene zaeck
Te groot en wonderlick voor my.

+ 2 Zoo ick mijn ziel niet hebb' ghezet,
En die niet stil gehouden hebb', +2
Gelijck als een ghespenet kind,
By zijne moeder, *placht te doen!*

+ 3 Mijn ziele die is binnen my,
Gelijck een kind, het welck-men speent. +3
+ Israël hope op den Heer,
Van nu aen tot in eeuwigheid. +4

CXXXII. PSALM.

Een Lied Hammaaloth.

1 GEdencket doch aen David, Heer;
Aen all' dat hy geleden heeft:
Dat hy den Heer ghezworen heeft;
Dat hy den stercken Iacobs Held

[Datheen]

Daer de Heer onse Godt eersaem
Woonen end' blijven mach alleyn,
End' des stercken Godts hooge Naem.

4 Wy verstaen, end' ons wert vertelt
Dat hem Ephrata 't schoone dal
Behaeght boven de plaetsen al:
Wy hebben gevonden in 't velt
Een oort, 't welck voor u wesen sal.

5 Daer sullen wy, zijnde verblijdt,
Hem besoecken, en t'aller stondt
Hem bidden uyt des herten gront:
Dies maeckt u op, Heer, nu ter tijdt,
Ghy end' d'Arke van u Verbondt.

6 Laet de Priesters daer bekleet zijn
Met de ware gerechtigheydt,
Vwe Heyl'gen met vrolickheydt,
Vervult end' bewaert 't rijcke fijn,
Vw's Gesalfden voor teghenheydt.

Pause.

7 Godt heeft David een eedt gedaen
Die blijft vast end' onwanckelbaer,
End' sprack: op uwen stoel seer klaer,
Sal een uwer kind'ren voortaen
Regeeren met voorspoet eenpaer.

8 Is 't dat uw' kinderen mijn Woort,
End' mijn Leere bewaren vry,
Die sy verstaen, soo sullen sy,
Met haren kinderen nu voort,
Eeuwigh regeeren ongestoort.

9 Godt heeft verkoren Zion schoon,
Hy heeft lust te woonen aldaer,
Dit 's mijn ruste spreeckt hy voorwaer,
Mijnen lust en mijns herten kroon:
Daer wil ick woonen voor end' naer.

10 Haer spijs ick steedts zegenen sal,
End' den armen geven haer broot,

[De Brune]

Geloft' gedaen heeft, *op dez' vvijz':*

+ 2 Indien ick in de tent' mijns huys
Ingae: indien ick op de koets' +2
Van mijne bedden klimmen zal:
Indien ick mijne ooghen slaep,
Mijn ooghe-leden sluymer gheef:

+ 3 Tot dat ick voor den Heer een plaets,
En voor den stercken Iacobs Held +3
Woonsteden uytgevonden hebb'.
+ Ziet, w'hoorden haer in Ephrata;
Wy vonden haer in Iaärs veld. +4

+ 4 Wy zullen in zijn woonsten gaen:
Wy zullen voor de onder-banck +5
Van zijne voeten buyghen. Heer,
Staet op om tot uw rust te *gaen*,
Ghy en de arcke uwer sterckt'.

+ 5 Dat uwe Priesters *al te zaem*
Bekleed zijn met gerechtigheid: +6
Dat uwe heiligh' vrolick zijn.
En weert, om David uwen knecht,
Het aenzicht uws ghezalfden niet.

Pause.

+ 6 De Heer heeft David vastelick
Gezworen: waer van dat hy niet +7
En zal afwijcken: *doen hy zvvoer:*
'k Zal yemand zetten op uw throon,
Die van de vrucht uws buycks zijn zal.

+ 7 Indien uw zonen houden mijn
Verbond en mijn ghetuyghenis, +8
Die ick haer zelve leeren zal;
Zoo zullen haere zonen oock
Vw throon bezitten eeuwelick.

+ 8 Want God heeft Sion uyt-ghekeurt.
Hy heeft het tot zijn woonst begeert. +9
Dit is mijn ruste eeuwighlick;

[Datheen]

De Priesters wil ick in den noot
Met heyl kleeden, end' over al
Vervullen met blijtschap seer groot.

11 David sal daer bloeyen met spoet,
Verheven wert sijn hoorn met kracht,
Ick heb hem te wege gebracht
Een Lampe die steedts lichten moet,
Tot allen tijden dagh end' nacht.

12 Ick wil met schand' en smadigheyt
Sijn haters bekleeden gemeen:
Hen tot schand end' oneer met een,
Sal ick doen dat in heerlickheyt
Davids kroone bloeyen sal reen.

Den Cxxxiij. Psalm.

1 SIet hoe fijn en lieflick is t'allen stonden,
Dat broeders in eendrachtigheyt bevonden,
't Samen woonen in vrede goet:
Sulcks is gantschlick gelijck een Balsem soet,
Die op dat hooft Aarons was seer klaer
Vytgestortet in 't openbaer.

2 Die van sijn hooft lieffelick nederdaelde
In sijnen baert, soo datse oock niet faelde
In den boort sijner kleedingh reyn.
De vred' is den dauw gelijck in 't gemeyn,
Die op Hermon en Zyons Bergh eenpaer
Valt, end 't lant omher maeckt vruchtbaer.

3 Soo sal de vreedsame Gemeynte wesen:
End' ondervinden Godts goetheyt gepresen
Tot allen tijden voor end' naer.

[De Brune]

Hier zal ick woonen, *zeide hy*:
Want ick hebb' haer, *voor my*, begheert.

+ 9 Ick zal hun zeegh'nen haeren kost,
Haer arme lie'n met brood verzaen. +10
Ick zal met heil haer Priesters kle'en:
En die haer gunst-ghenooten zijn,
Die zullen juyghen met ghezangh.

+ 10 Daer zal ick David doen ontstaen
Een horen: en ick hebb' een lamp +11
Voor mijn ghezalfden toe ghericht.
+ Ick zal met schaemt' zijn vyand kle'en.
Zijn kroon zal bloeyen over hem. +12

CXXXIII. PSALM.

Een Lied Hammaaloth, van David.

1 ZIet hoe goed is het, en hoe aenghenaeme!
Dat broeders oock t'saem by malkander woonen.
't Is als goed' oly op het hooft,
+ Die daer is neder-daelend' op den baert,
Den baert Aärons; die tot op den zoom +2
Van zijne kleeren neder-daelt.

2 Het is ghelijck den *verschen* dauw van Hermon,
En als die, welcke van de berghen Sions
Af-loopt, en *in de leeghten* daelt:
+ Want *God* de Heere die ghebiedt al daer,
En schickt de zegeninghe, namentlick +3
Het leven, tot in eeuwigheid.

[Datheen]

Den Cxxxiiij. Psalm.

1 ALle ghy knechten des Heeren,
Wilt hem nu t'samen vereeren:
Ghy die in sijn huys staet en waeckt,
Dient hem en sijnen naem groot maeckt.

2 Heft de handen in heyligheydt
In sijn huys op met vlijtigheydt:
Om hem te loven t'aller tijdt,
Prijst hem met hert end' mont verblijdt.

3 V sal de Heer, die eeuwigh leeft,
Die Hemel end' Aerd gemaeckt heeft:
Vyt Zyon met groot overvloedt,
Zegenen met allerley goedt.

Den Cxxxv. Psalm.

1 LOoft nu vry onses Godts Naem
Al ghy dienaers des Heeren,
Komt wilt hem prijsen al t'saem,
Ghy die daer woont met eeren
In sijn huys, wilt hem loven
In sijn schoone voorhoven.

2 Looft den Heer, want hy is goet,
Sijns naems eer laet nu hooren.
Hy is lieflick ende soet,
Dies heeft hy hem verkoren
Israel end' Iacob vroom
Tot een eeuwigh eygendom.

3 Ick weet uyt Godts geboden,
Dat de Heer hoogh gepresen
Meerder is dan d'Afgoden:
Want wat hy wil, moet wesen

[De Brune]

CXXXIV. PSALM.

Een Lied Hammaaloth.

1 ZIet, looft God, all' ghy knechten Gods;
Ghy die daer alle nachte staet,
+ In 't huys des Heeren. Heft doch op
Vw handen, nae het heilighdom: +2

2 En zeghent *daer* den Heer met lof.
+ De Heere *God* die zeghen' u,
Vyt Sion: hy dewelcke heeft +3
Den hemel en de aerd' ghemaeckt.

CXXXV. PSALM.

1 HAlelujah. Looft den Heer
Prijst Gods naeme: prijst den Heer,
Ghy zijn knechten allegaer;
Die in 't huys des Heeren staet:
In de hoven van Gods huys:
+ Looft doch ende prijst den Heer;
+2

2 Want de Heere die is goed.
Psallem-zinghet zijnen naem;

[Datheen]

In Hemel end' Aerde bloot,
In de Zee diep ende groot.

4 Hy doet de wolcken opstaen
Van 't eynde des Aerdtrijcken:
Den blixem laet hy uytgaen,
Den regen desgelijcken,
Hy brenght den wint voort vol macht,
Vyt sijn schat-kamer met kracht.

5 d'Eerst-geboren in het landt
Egypti zijn ghestorven,
Mensch en Vee quamen ter schandt,
End' waren t'saem verdorven:
In Egypten saghmen klaer
Godts teeckenen wonderbaer.

6 Pharao was verslagen
Met sijn knechten al t'samen.
Koningen tot dien dagen,
End' volckeren omquamen:
Sihon en Og tot Basan
Verginghen in Canaan.

7 Hy gaf sijn volck Israel
Haer landt tot eener erven,
Om dat te besitten wel
Altijdt sonder verderven:
Heer, uwes Naems heerlickheyt
Geduert in der eeuwigheyt.

Pause.

8 Godts gedachtenisse fijn
Geduert tot allen tijden,
De Heer sal oock dat volck sijn
Richten end' doen verblijden:
Hy sal sijnen knechten goet
Vriend'lick wesen ende soet.

9 Der Heydenen beelden slecht,
Silver end' Goudt steedts blijven,
't Maecksel der menschen onrecht,
Om boosheydt te bedrijven:
Haer mont kan gantsch spreken niet,
Geen harer oogen yet siet.

[De Brune]

Want hy is zeer aenghenaem.
Want de Heere *onze God*
Heeft zich Iacob uyt-ghekeurt,
Isr'el tot zijn eyghendom.

+ 3 Want ick weet wel dat de Heer
Groot is, en dat onze Heer +3
Boven alle goden is.
God doet al wat hem behaeght,
In den hemel, aerd', en zee,
In d'afgronden, over al.

+ 4 Hy doet van het eynd' der aerd',
Dampen rijzen: en hy maeckt +4
Blixems met een reghen-plas.
Vyt zijn schatten brenght hy wind.
+ Die daer sloegh, van mensch tot 't vee,
d'Eerst-gheboren' van Egypt'. +5

5 Hy zond, ô Egypten-land,
Teeck'nen midden onder u,
+ Wond'ren teghen Pharao,
En zijn knechten al ghelijck. +6
Die veel volcken heeft gevelt,
Stercke Vorsten heeft gedoodt.

6 Sihon, d'Amoriter Vorst,
Og, de Koninck van Basan,
En de rijcken al te zaem
Van den lande Canaän:
+ En hy gaf haer land ten erf,
Zijn volck Israël ten erf. +7

7 Vwen naem, ô Heere *God*,
Is tot in der eeuwigheid:
Paus. + Vw gedachtenis, ô Heer,
Van geslachte tot geslacht. +8
Want God richt zijn volck: hy heeft
Met zijn knechten mede-ly'en.

+ 8 d'Afgoo'n van het Heidensch volck,
Zijn maer zilver ende goud, +9
't Werck der handen van een mensch.

[Datheen]

10 Haer ooren niet hooren gaer,
Geen geest komt uyt haer monden,
Die die maken zijn voorwaer
Alsoo, sy oock die gronden
Vast daer op haer betrouwen,
Ende haer hope bouwen.

11 O ghy huys van Israel,
Singht, wilt Godt eer bewijsen:
Looft hem Aarons huys snel:
't Huys Levi wilt hem prijsen:
Looft den Heer, hem oock nu vreest,
Prijst hem, danckt hem in den geest.

12 Gelooft en hoogh verheven
Zy Godt uyt Zion krachtigh,
Die hem gantsch heeft begeven
Om te blijven woonachtigh
In de stadt Ierusalem,
Looft hem met herten en stem.

Den Cxxxvj. Psalm.

1 DAncket Godt nu opentlick,
Hy is doch seer vriendelick:
Want sijn groote goedigheydt
Geduert in der eeuwigheyt.

2 Singht Godt, want hy is seer groot,
Wijt boven d'Afgoden doot:
Want sijn groote goedigheydt
Geduert in der eeuwigheydt.

3 Wilt onsen Godt vereeren,
Hy is een Heer der heeren:
Want sijn groote goedigheydt
Geduert in der eeuwigheydt.

4 Prijst hem die wonderen doet,
Door sijn kracht in overvloet:
Want sijn groote goedigheydt
Geduert in der eeuwigheydt.

5 Die den Hemel gemaeckt heeft,
End' een heerlick cieraedt geeft:

[De Brune]

Want zy hebben eenen mond,
Maer zy spreken niet met al;
Ooghen, maer die niet en zien.

+ 9 Ooren hebben-z', en nochtans
Zoo en hooren zy *gansch* niet. +10
In haer mond en is geen a'em.
Dat haer maeckers, en elck een,
Die zich op de zelf betrouwt,
Werde even als zy zijn.

+ 10 Ghy huys Isr'els, looft den Heer;
Ghy huys Aarons, looft den Heer; +11
Ghy huys Levi, looft den Heer;
Ghy die God vreest, looft den Heer.
+ God uyt Sion, die daer woont
Te Ierus'lem, zy gelooft. +12

CXXXVI. PSALM.

1 DAncket ende looft den Heer,
Want hy is zeer vriendelick.
Want zijn goedertierenheid
Is tot in der eeuwigheid.

+ 2 Dancket ende lovet hem,
Die daer is der goden God: +2
Want zijn goedertierenheid
Is tot in der eeuwigheid.

+ 3 Dancket ende lovet hem,
Die daer is der heeren Heer. +3
Want zijn goedertierenheid
Is tot in der eeuwigheid.

+ 4 Dien, dewelcke daer alleen
+4

[Datheen]

Want sijn groote goedigheyt
Geduert in der eeuwigheydt.

6 Die op ’t water d’aerde swaer
Wijt uytgestreckt heeft voorwaer:
Want sijn groote goedigheydt
Geduert in der eeuwigheydt.

7 Die cierde des Hemels Throon
Met Lichten seer groot end’ schoon:
Want sijn groote goedigheydt
Geduert in der eeuwigheydt.

8 Die de Sonne laet uytgaen,
Om den dagh soo voor te staen:
Want sijn groote goedigheydt
Geduert in der eeuwigheyt.

9 Die de Maen end’ Sterren klaer
Laet heerschen des nachts eenpaer:
Want sijn groote goedigheydt
Geduert in der eeuwigheydt.

j. Pause.
10 Die in Egypten met macht
d’Eerst-geboren heeft ombracht:
Want sijn groote goedigheydt
Geduert in der eeuwigheydt.

11 Die sijn volck van Israel
Heeft verlost uyt angst seer fel:
Want sijn groote goedigheydt
Geduert in der eeuwigheydt.

12 Door sijn hant seer sterck met macht,
End’ door sijnen arm vol kracht:
Want sijn groote goedigheydt
Geduert in der eeuwigheydt.

13 End’ die de baren seer wreet
Des Meyrs deylde wijt en breet:
Want sijn groote goedigheydt
Geduert in der eeuwigheydt.

[De Brune]

Groote wonder-wercken doet.
Want zijn goedertierenheid
Is tot in der eeuwigheid.

+ 5 Dien, dewelck' den hemel heeft
Zeer verstandelick gemaeckt. +5
Want zijn goedertierenheid
Is tot in der eeuwigheid.

+ 6 Dien, dewelck' op 't water heeft
Heel de aerde uytgestreckt. +6
Want zijn goedertierenheid
Is tot in der eeuwigheid.

+ 7 Dien, dewelcke daer de groot'
Hemels-lichten heeft gemaeckt: +7
Want zijn goedertierenheid
Is tot in der eeuwigheid.

+ 8 Die de zonne *heeft gemaeckt*,
Om te heerschen in den dagh: +8
Want zijn goedertierenheid
Is tot in der eeuwigheid.

+ 9 Die de maen' en sterren *schiep*,
Om te heerschen in de nacht. +9
Want zijn goedertierenheid
Is tot in der eeuwigheid.

I. Pause.
+ 10 Dien, die daer d'Egyptenaers
In haer eerst-geboren' sloegh: +10
Want zijn goedertierenheid
Is tot in der eeuwigheid.

+ 11 Ende die daer Israël
Vyt haer midden heeft gebracht. +11
Want zijn goedertierenheid
Is tot in der eeuwigheid.

+ 12 Met een sterck' en machtigh-hand,
Met een uytgestreckten arm: +12
Want zijn goedertierenheid
Is tot in der eeuwigheid.

[Datheen]

14 Die Israel liet voortaen
Drooghs-voet door ’t roode Meyr gaen:
Want sijn groote goedigheydt,
Geduert in der eeuwigheydt.

15 Die Pharao met sijn kracht
In ’t Meyr haest heeft om-gebracht:
Want sijn groote goedigheydt
Geduert in der eeuwigheydt.

16 Die oock gaf den volcke sijn,
Dat geleyd’ door de woestijn:
Want sijn groote goedigheydt
Geduert in der eeuwigheydt.

17 Die de Koningen rebel
Versloegh in sijn gramschap snel:
Want sijn groote goedigheydt
Geduert in der eeuwigheydt.

18 De Reusen sterck onbesorght,
Heeft de Heer selve verworght:
Want sijn groote goedigheydt
Geduert in der eeuwigheydt.

ij. Pause.
19 Sijn handt sloegh den Amorijt
Sihon tot niet in den strijt:
Want sijn groote goedigheydt
Geduert in der eeuwigheyt.

20 Og den Koningh tot Basan
Bracht Godt oock alsoo daer van:
Want sijn groote goedigheydt
Geduert in der eeuwigheydt.

21 Dit landt vol met overvloet
Gaf hy ’t volck tot een erfgoet:
Want sijn groote goedigheydt
Geduert in der eeuwigheydt.

[De Brune]

+ 13 Dien, die daer de bieze-zee
In gedeelten heeft gesne'en: +13
Want zijn goedertierenheid
Is tot in der eeuwigheid.

+ 14 Die daer voerde Israël
Door het midden van de zelv'. +14
Want zijn goedertierenheid
Is tot in der eeuwigheid.

+ 15 Hy heeft Pharo met zijn heir
In de bieze-zee gestort. +15
Want zijn goedertierenheid
Is tot in der eeuwigheid.

+ 16 Hy die daer zijn *eygen* volck
Leyde door de dorr' woestijn. +16
Want zijn goedertierenheid
Is tot in der eeuwigheid.

+ 17 Hy die groote *Vorsten*, *zelfs*
Koningen, gheslaghen heeft. +17
Want zijn goedertierenheid
Is tot in der eeuwigheid.

+ 18 Hy die Vorsten heeft gedoodt,
Vol van macht-en-heerlickheid. +18
Want zijn goedertierenheid
Is tot in der eeuwigheid.

II. Pause.

+ 19 Die den Sihon *heeft gedoodt*,
Koninck van den Amorijt: +19
Want zijn goedertierenheid
Is tot in der eeuwigheid.

+ 20 En die Og *geslagen heeft*,
Koninck zijnde van Basan. +20
Want zijn goedertierenheid
Is tot in der eeuwigheid.

+ 21 Ende hy heeft al haer land
Tot een erffenis vereert. +21

[Datheen]

22 Dat verkreegh hy in den strijdt,
Den sijnen t'eeuwiger tijdt:
Want sijn groote goedigheydt
Geduert in der eeuwigheydt.

23 Hoe wy meer waren beswaert,
Hoe ons meer hielp Godt vermaert:
Want sijn groote goedigheydt
Geduert in der eeuwigheydt.

24 Hy bracht ons uyt den handen,
Aller onser vyanden:
Want sijn groote goedigheydt
Geduert in der eeuwigheydt.

25 Hy is die de spijse geeft
Alles wat ter werelt leeft:
Want sijn groote goedigheydt
Geduert in der eeuwigheydt.

26 Looft den Name Godts gewis,
Die een Heer des Hemels is:
Want sijn groote goedigheydt
Geduert in der eeuwigheydt.

Den Cxxxvij. Psalm.

1 ALs wy aen dat water tot Babel klachtigh
Saten en weenden, wesende gedachtigh
Vwes, O Zyon, huys des Heeren reyn:
Daer hebben wy met veel klagens gemeyn
Onse Harpen, benauwt met herten bangen,
Aen den groenen Wilgen-boomen gehangen.

2 Daer hebben sy, die ons hielden gevangen,
In spot begeert te hooren ons Lof-sangen,
End' spraken: singht ons van Sion een Liet.
Wy seyden: hoe souden wy, met verdriet
Beladen zijnd', ende met smaet end' schanden,
Godts lof konnen singen in vreemde landen?

3 Doch soo ick u, Ierusalem, gepresen,
Vergete, soo moet mijn rechter-handt wesen

[De Brune]

Want zijn goedertierenheid
Is tot in der eeuwigheid.

+ 22 Iae hy gaf het tot een erf,
Zijnen dienaer Israël. +22
Want zijn goedertierenheid
Is tot in der eeuwigheid.

+ 23 Die, in onze ned'righeid,
Ons gedachtigh is geweest. +23
Want zijn goedertierenheid
Is tot in der eeuwigheid.

+ 24 Ende hy heeft ons met kracht
Onze weerpartyen ontruckt: +24
Want zijn goedertierenheid
Is tot in der eeuwigheid.

+ 25 Hy die allen vleesche gheeft,
Spijze *tot haer onderhoud*. +25
Want zijn goedertierenheid
Is tot in der eeuwigheid.

+ 26 Dancket ende lovet hem,
Die een God des hemels is. +26
Want zijn goedertierenheid
Is tot in der eeuwigheid.

CXXXVII. PSALM.

1 WY zaten ne'er aen Babylons rivieren,
En weenden daer, als wy aen Sion dachten:
Wy hinghen aldaer onze harpen op,
Aen 't willigh hout in 't midden van het zelf;
+ Wanneer aldaer die ons ghevangen hielden,
+2

[Datheen]

Onwetende des Harpen-spels hier naer:
Mijn tonghe kleef aen mijnen mont eenpaer,
Soo ick u vergete, end' my kan verblijden,
Anders dan in u welvaert t'allen tijden.

4 Wilt, Heer, der Edomiten zijn gedachtigh,
Die over Ierusalem riepen prachtigh,
Als sy de stadt te niet deden seer fel:
Gedenckt dat de sommige riepen snel,
Reyn af, reyn af, datse gantsch verbrant werde,
Ende met een uytgeroeyt totter eerde.

5 Maer men sal u Babel noch soo verbranden,
Geluckigh sullen oock wesen de handen
Die 't quaet sullen wreken van u gedaen.
Wel hem die uw' kind'ren sal grijpen aen,
End' trecken van uwe borsten onreyne,
Om die te verpletteren aen den steyne.

Den Cxxxviij. Psalm.

1 ICk danck u, Heer, uyt 's herten grondt,
Lippen en mondt
V eer voortbringen:
Voor den Vorsten wil ick, O Heer,
V lof en eer
Gestadigh singen,
Ick wil in uwen Tempel saen
V bidden aen,
En eer bewijsen:
En u dancken om u goetheyt,
En getrouwheyt,
Niet om volprijsen.

2 Ghy hebt uwen naem gemaeckt groot,
Als ghy in noot
V toont waerachtigh:

[De Brune]

De woorden eenes lieds van ons begeerden.

2 En die met vreught ons wegh-gevoeret hadden,
Die zeiden; Zinget ons van Sions lied'ren.
Maer doch, hoe zouden wy des Heeren lied
Op-zingen, in een vremd en verre land?
+ Zoo ick u, ô Ierusalem, vergete,
Zoo moet mijn rechterhand haer zelf vergeten. +3

3 Mijn tonge moet aen mijn gehemelt' kleven:
Indien ick uwer niet en ben ghedachtigh:
Zoo ick Ierusalem niet en verheff',
Zelfs boven 't alderhooghste van mijn vreughd'.
+ Gedenckt, ô Heere, aen de kind'ren Edoms,
En aen den dagh Ierus'lems; die daer zeiden; +4

4 Ontbloot-z', ontbloot-ze tot haer fondamenten.
+ O dochter Babels, die verwoest zult worden:
Oh wel-geluckigh! die u uw misdaed +5
Vergelden zal, die ghy ons hebt misdaen!
Oh wel-geluckigh! die uw kleyne kinders
Aengrijpen zal, en aen de rots' verpletten.

CXXXVIII. PSALM.

Een Psalm Davids.

1 ICk love u met al mijn hert:
En ick zal u
Voor Goden zinghen.
Ick zal my buygen naer 't palleis
Vw'r heiligheid,

[Datheen]

Als ick u aenroepe, Heer, ghy
Verhooret my,
End' troost my krachtigh:
Dies moeten de Koningen al,
In desen val,
V seer vereeren,
Als sy verstaen dat steedts u Woort
Vast blijft nu voort,
O Heer der Heeren.

3 Sy moeten gedencken, verheught,
In groote vreught,
Heer, uwe wercken,
End' bekennen dat Godts lof fijn
Eeuwigh sal zijn
Weerdigh t'aenmercken.
Want ghy seer hoogh sit end' aensiet,
Dat hier is niet
Geacht demoedigh.
Van verren ghy de stoute kent,
Daer van ghy went
Vw' oogen goedigh.

4 Als ick door angst en tegenspoet,
Ben in kleynmoet,
Ghy my verquicket.
Oock tegen mijn wreetste vyandt
Vw' rechter-handt
My hulp toe-schicket:
Ghy sult mijn kruys eyndigen hier,
Want goedertier
Zijt ghy ghestadigh,
Het werck uwer handen sult ghy

[De Brune]

En uw naem loven;
Om uwe gunst, en trouw. Ghy, *Heer*,
+ Maeckt uw woord groot,
Om uw's naems wille. +2
Ten daegh' mijns roepens hoort ghy my,
Ghy stercket my
Met kracht der ziele.

2 Heer, alle Koningen der aerd',
Die zullen u
Met lof belijden;
Als elck de reden uwes monds
Aenhooren zal.
+ Zy zullen zingen,
Van Godes weghen: want Gods eer +3
Is groot: de Heer
Die is verheven:
Nochtans ziet hy den leegen aen;
En kent van verr',
't Geen is verheven.

+ 3 Wanneer ick wandel midden in
De bangigheid, +4
Maeckt ghy my levend':
En ghy streckt uwe handen uyt,
Op 't aenghezicht
Van mijn vyanden.
Uw rechter-hand behoudet my.
De Heere zal 't

[Datheen]

Volvoeren vry,
O Heer genadigh.

Den Cxxxix. Psalm.

Op de vvijse van den xxx. Psalm.

1 GHy hebt my, Heer, gantschlick doorgront,
Ghy weet mijn kracht voor deser stont,
Het zy dat ick sitt' ofte stae:
Heere ghy slaet sulckes al gae,
Ghy verstaet, Heer, door uwe krachten,
Van verren alle mijn gedachten.

2 't Zy dat ick wil rusten oft gaen,
Ghy komt my metter haesten aen,
End' doorsiet scherp in desen val
Mijn doen en oock mijn wegen al:
Daer is geen woordt in mijnen monde,
Of ghy en siet dat in den gronde.

3 Voren en achter zijt ghy, Heer,
Vw' handt houdt ghy over my seer:
Sulcks te verstaen is my voorwaer,
Al veel te hoogh end' oock te swaer:
Ick kan uwe heerlicke wercken
Niet verstaen, noch genoegh bemercken.

4 Waer sal ick, Heer, voor uwen Geest
Vlieden, om te zijn onbevreest?
Waer sal ick gaen voor u aenschijn?
Vaer ick ten Hemel, ghy sult zijn
Aldaer: Ia dael ick in der Hellen,
Daer kondt ghy my vinden end' quellen.

5 Al nam ick haest'lick metter daet
De vleugelen van den daghraet,
Om te vliegen tot deser tijdt
Over de Zee breedt ende wijdt,
Daer en over al t'allen stonden,
Werd' ick van uw' handen gevonden.

6 Spreeck ick de duysterheyt met kracht
My decken sal, doch wert de nacht
Soo klaer, dat my een yeder siet:
Want de duysternis voor u niet
Kan bergen: Maer de nacht sal wesen
Soo klaer als den middagh gepresen.

[De Brune]

Voor my vol-eynden.
Vw gunst, Heer, is in eeuwigheid.
Verflackt doch niet
't Werck uwer handen.

CXXXIX. PSALM.

Een Psalm Davids, voor den Opper-zanghmeester.

1 GHy door-grond, en ghy kent my, Heer:
Ghy weet mijn zitten en op-staen:
Van verre mijn ghedachte, *Heer*,
+ Verstaet ghy; ende ghy omringht
Mijn wand'len en mijn neder-leggen: +2
En zijt gewent all' mijne weghen.

2 Als daer geen woord is op mijn tongh,
Ziet doch, ghy wetet alles, Heer.
+ Ghy sluyt my achter ende voor:
En ghy zet uwe hand op my. +3
Een kennis my te wonderbaerlick,
Zoo hoogh, dat ick die niet kan *vatten*.

+ 3 Waer zoud' ick gaen voor uwen Geest?
Waer zoud' ick vlieden voor u, *Heer*? +4
Zoo ick ten hemel opwaerts voer,
Ziet, ghy zijt daer: of zoo ick oock
Mijn bedde in de helle maeckte;
Ziet, ghy zijt even daer, *ô Heere*.

+ 4 Zoo ick des daegh'raeds vleughels nam:
Woond' ick aen 't uytterst' van de zee: +5

[Datheen]

7 Ghy hebt, O Heer, in u gewelt
Mijn Nieren, oock ben ick gestelt
Van mijnes Moeders lichaem aen
Onder uw' bewaringe saen:
Dies voor alsulcke wonder dingen,
Wil ick u, Heer, lof end' danck singen.

Pause.

8 Wonderbaer zijn u wercken, Heer,
d'Welck mijn ziel bekent langhs soo meer,
End' neemt daer op vlijtelick acht:
Voor u en was oock niet mijn kracht
Verborgen, als ick was te same,
Gebeeldet in 's Moeders lichame.

9 Ghy hebt my oock, Heer, voortgebracht
Vyt der aerde door uwe macht,
Ghy saeght my aen seer goedertier,
Doe ick noch onvolmaeckt was schier,
De tijdt van mijn volghende leven,
Was schoon in uwen Boeck geschreven.

10 Hoe kost'lick is my uwen raet!
't Getal my gantsch te boven gaet
Vwes raets, die beroemt is wijdt,
Wil ick die tellen nu ter tijdt,
Hy gae in veelheyt dat zandt kleyne
Verre te boven in 't gemeyne.

11 Ick ghedencke daer aen eenpaer,
Als ick wacker ben 's morgens klaer,
O Godt, woudt ghy verderven snel
Alle de Godtloosen seer fel:
De bloet-honden souden beswijcken,
Ia oock met schanden van my wijcken.

12 Want sy spreken, Heer, met hooghmoet,
Van u lasterlick seer onvroet,
Sy verheffen hen op onreyn,
Dies haet ick alle die gemeyn
Die u haten, oock die ghesellen
Die hen, Heere, teghen u stellen.

13 Met rechten ernst, uyt 's herten gront,
Haet ick, O Heer, die t'aller stont,
Sy zijn mijn vyanden niet kleyn:
Maer ghy, die 't herte kent alleyn,

[De Brune]

Vw hand oock daer my leyden zou:
Vw rechter-hand my houden zou.
+ Zeyd' ick, het duyster zal my decken;
De nacht is dan een licht rondom my. +6

5 Oock 't duyster duystert voor u niet:
De nacht die lichtet als den dagh:
De duysternis is als het licht.
+ Want ghy bezit mijn nieren, *Heer*.
Ghy hebt my in den buyck mijns moeders +7
Bedeckt, en hebt my omgewickelt.

6 Ick lov' u, om dieswil dat ick
Op een heel vreesselicke wijz',
En wonderbaerlick, ben gemaeckt. *Pause.*
+ Vw wercken die zijn wonderlick:
En mijn ziel weet het zeer wel, *Heere*. +8
Mijn wezen was u niet verholen.

7 Als ick in 't heim'lick ben gemaeckt,
+ En in de leeghten van der aerd',
Als een borduersel, uytgewrocht: +9
Zoo hebben uwe ooghen, doen,
Gezien mijn vormelooze klompe:
En 't was al in uw boeck gheschreven.

8 De daegen als die wierden *zelfs*
Gevormt, en geen van dien noch was.
+ Daerom, hoe kost'lick-ende-zwaer
Zijn voor my, uw gedachten, Heer! +10
Hoe machtigh vele zijn haer sommen!
Tel ick-ze, zy gaen 't zand te boven.

+ 9 Ontwaeck' ick; ick ben noch by u.
Oh, of 't zoo waer, dat ghy, ô God, +11
Den goddeloozen omme-bracht!
En ghy bloed-dorstigh', wijckt van my,
+ Die van u schandelicken spreken;
En yd'lick uw partien verheffen. +12

10 En zoud' ick die niet haten, Heer,
Dewelck' u haten? zoud' ick niet
Verdrietigh wezen om de gheen'

[Datheen]

Doorsoeckt mijn hert, ghy wert geware
Dat ick 't recht meyn in 't openbare.

14 Mijn hert end' gemoet wel doorsiet,
Doorgront my gantschelick met vliet,
Siet oft ick in den weghen quaet,
Wandele, die ghy Heere haet,
End' zijt my altijt wel ghenegen,
Geleydt my oock in uwen wegen.

Den Cxl. Psalm.

Op de vvijse van de Thien Geboden.

1 O Mijn Godt, wilt my nu bevrijden
Voor den menschen seer boos end' quaet,
Behoedt my nu end' t'allen tijden,
Voor der listigen raedt end' daedt.

2 Die daghelijcks met haers gelijcken
Tegen my dencken schalckheyt loos,
Ende my strijdt in allen wijcken,
Van nieuws aendoen met herten boos.

3 Haer listighe tongen hooghmoedigh
Scherpen sy als slangen seer fijn:
Onder haer lippen overvloedigh
Hebben sy Adderen fenijn.

4 Bewaert my voor der boosen handen,
En mijn gangen tot deser stondt,
Voor den moetwilligen vyanden,
Die my willen brenghen te grondt.

5 De grootsche hebben nu met listen
Mijner zielen stricken bereydt,
Op datse my te vangen wisten
In den wegen daer ghy my leydt.

6 Doe sprack ick met vasten betrouwen,
Ghy zijt, O Heer, mijn Godt alleyn,
Verhoort my in mijn swaer benouwen,
Hoort de stemme mijns gebedts reyn.

Pause.
7 Heer, ghy zijt mijn wapen seer krachtigh,
Mijn helm, als my de noodt beswaert,

[De Brune]

Die teghen u oprijzen, *Heer*?
+ Ick haet-ze met volkommen haten;
Ick houde-z' oock voor *mijn* vyanden. +13

11 Doorgrondet my, ô *Heere* God,
En neemt doch kennis van mijn hert:
+ Beproeft my, ende kent doch mijn
Gedachten: en ziet of by my +14
Een schadelicke wegh mocht wezen:
En leyd my op den wegh der eeuwe.

CXL. PSALM.

Een Psalm Davids, voor den Opper-zanghmeester.

1 REdt my, Heer, van den quaden mensche:
Wilt my behoeden voor den man
+ Van all' gheweld: die vele quaeden
Steeds overdencken in het hert. +2

2 Zy komen daegh'licks t'saem ten krijghe,
+ En scherpen haer tongh, als een slangh:
En daer is onder hare lippen, +3
Vergift van adder-of-een-spin. *Sela!*

+ 3 Bewaert my van des godlooz' handen;
Behoed my voor den man des roofs; +4
Die overdencken, om mijn voeten
Een stoot te geven, *tot den val*.

+ 4 De opgeblazen' en hoovaerdigh',
Die hebben my een strick gheleght, +5
En by den wegh een net gespreydet,
En stricken voor my uytgezet. *Sela!*

+ 5 Ick hebbe tot den Heer gesproken:
Ghy zijt mijn God; neemt doch ter oor', +6

[Datheen]

Als ick in ’t veldt benauwt was klachtigh,
Ghy hebt my ’t hooft gedeckt, bewaert.

8 Wilt den boosen, Heer, niet toelaten,
’t Volbrengen haers voornemens fel:
Anders souden sy die my haten,
Hooghmoedigh end’ stout werden snel.

9 Dat den Oversten onder desen,
Die my quelt, toekome met kracht,
Dat lijden end’ ellendigh wesen,
Dat hy my te doen was bedacht.

10 Dat hen kolen op den kop vallen:
End’ gantschelick te gronde gaen,
Slaetse met tempeest over allen,
Soo datse niet meer op en staen.

11 De quaet-sprekende mensch al-ommen
Sal niet lange blijven in staet.
Op den moetwilligen sal kommen
Sijn eygen aenslagh end’ sijn raet.

12 Godt sal sijn getrouwheyt verklaren
Hem die met onrecht is gequelt,
Sy die den Vromen hier beswaren,
Werden voor Godts Oordeel ghestelt.

13 De Vrome sullen uwen Name,
Die heerlick is, prijsen o Heer,
d’Oprechte sullen eeuwigh t’same,
By u woonen in aller eer.

Den Cxlj. Psalm.

1 ICk roep u, Heer, aen in noot niet kleyn,
Haest u genadelick tot my,
Opent my nu u ooren vry,
Dewijl ick roepe tot u alleyn.

2 Tot u klimme mijn ghebedt ghemeyn,
Even als een reuck-werck seer soet.
Mijn handen gestreckt in ootmoet,
Ontfanght als een spaed-offer seer reyn.

3 Houdt altijt, O Heer, toe mijnen mondt,
Regeert oock mijn lippen nu meer,
Dat niet quaets tot uwer oneer
Daer uyt kome tot eenigher stondt.

[De Brune]

O Heer, de stemme mijner smeeckingh. *Pause.*
+ Heer, Heere, sterckte mijnes heils:
+7
6 Ghy deckt mijn hooft ter oorloghs-daghe.
+ Geeft, Heer, des boozen wille niet:
En voordert niet zijn quaed voornemen: +8
Elck een zich wel verheffen zou. *Sela!*

+ 7 Aengaende nu het hooft der ghener,
Die my omringen; d'overlast +9
Van hare lippen overdeck-ze:
+ Vier-kolen zy op haer geschud:
+10
8 Hy doe-z' in 't vier, in kuylen, vallen,
Dat zy niet weder op en staen.
+ Een mensche van een *quaede* tonghe
En zal op aerden niet bestaen. +11

9 Een boos man des gewelds, dien zalmen
Nae-jaeghen tot neer-stortingh toe.
+ 'k Weet dat God des bedrucktens zaecke,
En d'armen recht, uytvoeren zal. +12

+ 10 Gewisselick de recht'-en-vrome
Die zullen, *Heere*, uwen naem +13
Belijden, en d'oprechte zullen
Steeds blijven voor uw aenghezicht.

CXLI. PSALM.

Een Psalm Davids.

1 ICk roep u aen, haest tot my, Heere;
Als ick tot u roep, luystert doch
+ Naer mijn stem: mijn ghebed bestae
Als reuck-werck voor uw aenghezichte. +2

[Datheen]

4 Neyght mijn herte niet tot stucken loos,
Dat ick niet en hebbe te doen
Met den menschen in boosheydt koen,
End' niet en smake haren roof boos.

5 Dat my de Vrome vermaen eenpaer,
Ick wil 't vriendelick dulden fijn,
Sulcks sal my op mijn hooft oock zijn,
Als een Balsem lieffelick en klaer.

Pause.

6 Maer seer haest sal ick sien onverwacht
De Godtloosen in sulck ellendt,
Dat ick voor hen noch in het endt
Sal Godt moeten bidden met aendacht.

7 Als haer Over-heeren boos end' fel,
Van boven af werden gestoort,
Dan werden mijn woorden gehoort,
Als die goedt zijn end' gesproken wel.

8 Gelijck 't hout en steen zijn uytgespreydt,
Alsmense klieft end' breeckt seer kleyn:
Alsoo zijn ons beenen ghemeyn
Ontrent onsen graven uyt-gebreydt.

9 O Heer in mijn lijden en verdriet,
Tot u hef ick mijn oogen vry:
Mijn troost end' mijn hope zijt ghy,
En laet mijn herte vertsagen niet.

10 Hoedt my dat ick niet werde gevaen
In den stricken my voorgestelt,
End' met banden niet zy gequelt,
Die my de boose stedes voorslaen.

11 Sy moeten selve wesen verstrickt
In haer eygen netten al t'saem,
Op dat ick gesont end' bequaem
Daer van vry zy end' werde verquickt.

[De Brune]

2 Laet doch d'opheffingh mijner handen,
Ghelijck het avond-offer, zijn.
+ Heer, zet een wacht voor mijnen mond:
Behoed de deure mijner lippen. +3

+ 3 En neyght mijn herte niet ten quaede,
Om eenigh feit in godloosheid +4
In 't werck te stellen, met de lie'n
Dewelcke ongherechtheid wercken.

4 En dat ick *alzoo* niet en ete
Van hare lieve leckernien.
+ Dat *vry* de vroom' my druck-en-slae;
Het zal my eene weldaed wezen. +5

5 En dat hy my oock vry bestraffe;
Het zal hooft-oly zijn: 't en zal *Pause.*
+ Mijn hooft niet breken: mijn ghebed
Zal noch in hare we'er-spoed wezen. +6

+ 6 Haer richters waren vry gelaeten,
Zijnd' aen de zijden van de rots, +7
En hebben mijne red'nen *daer*
Gehoort, dat-z' aengenaeme waren.

+ 7 Onz' beend'ren die zijn by den grave
Verstroyt, als of'er een op aerd' +8
Yet hadd' gekloven, en verdeylt.
+ Doch op u, Heer, Heer, zijn mijn ooghen.
+9

8 Ick hebbe my op u verlaeten:
Ontbloot doch mijne ziele niet.
+ Bewaert my voor 't gheweld des stricks,
Die zy voor my gespannen hebben. +10

9 Bewaert my voor boosdoenders stricken:
+ Maeckt dat de goddelooze t'saem
Elck in zijn eyghen garen val, +11
Tot dat ick eens voorby zal wezen.

[Datheen]

Den Cxlij. Psalm.

Stem: C.

1 ICk roepe Godt met herten aen,
Ick smeke hem gantsch onderdaen,
Ick storte voor hem uyt mijn hert,
End' vertelle hem al mijn smert.

2 Als mijn geest end' mijn hert met noot
Gantsch beswaert is, en met angst groot,
Noch weet ghy, Heer, in desen al,
Hoe ick daer uyt verlost zijn sal.

3 Sy hebben my stricken bereydt,
End' my te vangen toe-geleydt:
Als ick my alsins hebb' gewent,
Der vrienden geen heeft my ghekent.

4 Geen middelen my nu voorstaen,
Om eenighsins hen te ontgaen:
Daer is niemant in mijn geslacht,
Die my te helpen zy bedacht.

5 Ick roepe, Heer, tot u alleyn,
Ghy zijt altijdt mijn hope reyn,
Ter werelt en is nu niemandt
Daer van ick verwachte bystandt.

6 Aenhoort doch, Heer, al mijn geklagh,
Want ick voortaen niet meer en mach,
Hoedt my voor de vervolgers mijn,
Die my nu veel te machtigh zijn.

7 Vyt desen kuyl diep my bevrijdt,
Dat ick u prijse t'aller tijdt:
By my, zijnde Godts kind'ren vroet,
Sullen sien 't goedt dat ghy my doet.

[De Brune]

CXLII. PSALM.

Davids onderwijzinghe: een gebed als hy in de speloncke was.

1 ICk hebb' met mijn stem tot den Heer
Geroepen: ick hebb' met mijn stem
Den Heer gesmeeckt. Ick hebb' mijn klacht
Voor zijn gezichte uytgestort.

2 Ick hebbe voor zijn aenghezicht,
Mijn bangigheid, bekent gemaeckt:
+ Als mijn geest in my was bedwelmt,
Zoo hebt ghy mijnen padt gekent: +2

+ 3 Zij hebben voor my, op den wegh,
Dien ick zou gaen, een strick verberght: +3
Ick zagh ter rechter-hand, en ziet,
Daer was geen die my heeft gekent.

+ 4 Daer en was voor my geen ontvlie'n:
En niemand zorghde voor mijn ziel. +4
+ 'k Riep tot u, Heer: ick zey, Ghy zijt
Mijn hoop, mijn deel, in 't levens land. +5

+ 5 Geeft doch gehoor op mijn geschrey:
Want ick ben dapper uytgeteert. +6
Redt my van mijn vervolghers, *Heer*;
Want zy zijn kloecker, als ick ben.

+ 6 Voert mijn ziel uyt 't gevanghenis,
Op dat ick uwen naeme loof. +7
De vrome zullen om my staen,
Wanneer ghy by my wel doen zult.

[Datheen]

Den Cxliij. Psalm.

1 WIlt mijn gebedt, O Heer, verhooren,
Laet doch komen tot uwen ooren
Mijn smeecken end' mijn treurigheyt,
En na uwe goetheyt al voren,
Antwoort my in mijn tegenheydt.

2 Wilt, Heer, met uwen knecht niet treden,
In 't recht na uw' gerechtigheden,
Dat hy niet koom' in straf end' pijn,
Want, Heer, geen mensche hier beneden
En kan voor u ontschuldigh zijn.

3 Mijn vyant vervolght my gaer seere,
Om my neder te werpen, Heere,
Hy latet niet blijven daer by,
Maer in eenen kuyl met oneere,
Als waer ick dood, verberght hy my.

4 Daer door is mijn ziel seer beladen
Met benauwtheydt vroegh ende spaden,
Ick schijne verlaten met haest,
Dies door dees tegenheydt end' schaden
Is mijn hert beroert end' verbaest.

5 In desen duysteren kuyl klachtigh
Ben ick des ouden tijdts gedachtigh,
End' uwer wercken, Heer, seer goet,
Ick verhael t'mijnen trooste krachtigh
De grootdaden die uw' handt doet.

6 Daer sucht ick seer, in sulcken standen,
End' strecke tot u, Heer, mijn handen,
Mijn ziel is door 't roepen gelijck
Den dorren uyt-gedrooghden landen,
End' als een seer dorstigh aerdtrijck.

Pause.

7 Verhoort my nu, haest u, Heer goedigh,
't Hert is flauw, ick ben schier kleynmoedigh:
En verberght my u aenschijn niet,
Of ick moet hem gelijck zijn spoedigh,
Diemen in de graven diep schiet.

8 Laet my vroegh uw' genaed' aenschouwen,
Op u staet mijn hoop in 't benouwen,
Maeckt my doch den rechten wegh kondt,
Dien ick gaen moet, want Heer, vol trouwen,
Tot u hef ick op hert end' mondt.

[De Brune]

CXLIII. PSALM.

Een Psalm Davids.

1 HOort mijn beed', luystert naer mijn smekingh;
Hoort my, nae uw trouw en gherechtheid.
+ Gaet in 't ghericht niet met uw knecht:
Want niemand leeft'er die rechtveerdigh +2
Voor uw ghezichte wezen zal.

+ 2 De vyand die vervolght mijn ziele;
Hy druckt mijn leven op der aerde; +3
Hy leght my neer in duysterniss',
Als die dewelcke overlange
Gestorven en *begraeven* zijn.

+ 3 Dies wert mijn geest in my verdwellemt;
Mijn hert is binnen my verslaeghen: +4
+ 'k Gedencke aen den tijd van ouds:
Ick overlegghe, en ick spreke +5
Van alle uwe daden, *Heer!*

4 Ick spreeck van uwer handen wercken;
+ Ick sprey mijn handen voor u open:
En mijne ziele is voor u, +6
Gelijck een dorr' en dorstigh' aerde. *Sela! Paus*.
+ Heer, hoort my haest, mijn geest bezwijckt.
+7

5 En berght van my niet uw ghezichte:
Want ick wiert met haer vergheleken,
Die nederdaelen in den kuyl.
+ Doet my des morghens vroegh aenhooren,
Vw gunst-en-goedertierentheid. +8

[Datheen]

9 O Godt, mijn hopeningh seer reyne,
Verlost my uyt den noot niet kleyne
Mijner vyanden wreedt end' fel.
Ghy zijt, Heer, mijn toevlucht alleyne,
Ia ghy, O Godt, en niemandt el.

10 Leert my, Heer, na u wel-behagen
Wandelen recht sonder vertsagen:
Want ghy doch zijt mijn Godt voorwaer,
Dat uwen geest alle mijn dagen
My leydt in uwen wegh eerbaer.

11 O Heer, wilt doch door uwen name
Mijn ziele verquicken bequame,
Ende levendigh maken bly:
Verlost my uyt noot, angst end' blame,
Door uwe gherechtigheydt vry.

12 Mijn vyanden die my bestrijden,
Doet, Heer, te niet tot desen tijden.
Door uw' goetheydt verderft oock slecht
Hen die mijn ziel aendoen groot lijden,
Want ick ben u getrouwe knecht.

Den Cxliiij. Psalm.

Stem: xviij.

1 GElooft zy Godt, mijn troost tot allen tijden,
Die mijn handen seer sterckelick leert strijden,
Die mijn vingeren leert krijghen soo wel,
Wiens goetheyt my bewaert end' niemant el.
Hy is mijn burcht, mijn steen, mijn heyl alleyne,
Mijn schilt, daer op ick betrouwe seer reyne,
Hy is 't die (spijt der vyanden gewelt)
Dit volck onder mijn Koninghrijcke stelt.

2 Wat is doch, Heer, den mensch vol ellenden,
Dat ghy u tot hem goedighlick wilt wenden?
Wat heeft de mensch met sijn kind'ren voor kracht,
Dat ghy, O Heer, op hem wilt hebben acht?
De mensche mach, alsmen 't recht wil uytspreken,
By een Niet met rechte zijn vergeleken,
Sijn daghen al, hoe heerlick datse zijn
Vergaen haest als eener schaduwen schijn.

3 Buyght den Hemel, wilt doch, Heer, neder kommen,
Slaet de Bergen, doetse roocken al-ommen,

[De Brune]

6 Want ick steun op u: doet my weten
Den wegh, dien ick te gaen zal hebben:
Want ick heff' mijn ziel op tot u.
+ Redt my, ô Heer, van mijn vyanden.
By u is 't dat ick my bedeck. +9

+ 7 Leert my doen, dat u wel behaeget:
Want ghy zijt mijnen God, *ô Heere*. +10
Vw goeden Geest geleyde my,
In 't land dat vlack is ende effen.
+ Verquickt my, Heer, om uw's naems will'.
+11
8 Voert my uyt angst, om uw gerechtheid:
+ En roeyt doch uyt all' mijn vyanden,
Om uwe goedertierenheid. +12
Brenght-z' om al die mijn ziel benauwen:
Want ick ben, *Heere*, uwen knecht.

CXLIV. PSALM.

Een Psalm Davids.

1 GEzegent moet de Heer mijn rotz-steen wezen,
Die mijne handen onderwijst ten strijde:
En mijne vinghers tot den oorlogh *vvendt*.
Mijn goedertierenheid, mijn sterckt', mijn burght,
En mijn bevrijder voor my; mijn schild-wapen,
Op wien ick steun; die mijn volck onder my stelt.
+ Oh Heer, wat is den mensch, dat ghy hem kent!
+2

[Datheen]

Werpt blixem uyt, verstroyt de boosen al,
Schiet u geschut los, end' brenghtse ten val.
Wilt my de handt bieden en my bevrijden
Vyt dit water, end' uyt dit groote lijden,
Van den boosen maeckt my doch Heere quijt,
Van den vreemden bastaerden nu ter tijdt.

4 Hare mont spreeckt leugenachtige dingen,
Veel valscheyt met den handen sy volbringen,
Maer ick wil u, Heer, singen een nieuw liedt,
Op mijn Harp end' Psalter sonder verdriet.
Ghy zijt de Heer, die daer behoedt end' sparet
De Koningen, end' seer vlijtigh bewaret
Vwen knecht David voor de sweerden fel,
Die over hem getrocken waren snel.

Pause.

5 Verlost my, Heer, bevrijt my voor de handen
Der vreemden, en der bastaerden vyanden,
Want hare mont spreeckt steets niet dan valscheydt,
Haer handen wercken ongerechtigheydt.
Laet ons sonen jeughdigh als jonge planten
Opwassen in sterckheydt aen allen kanten,
Laet ons dochters als pylaren op-gaen,
Die in der Koningen schoon' huysen staen.

6 Laet ons' huysen zijn vol voorraets gepresen,
End' ons schaepkens vermenighvuldight wesen,
Met veel duysenden in seer groot ghetal,
Ia met thien duysenden hier over al.
Laet ons ossen sterck wesen om te trecken,
End' wilt geen schaed' over ons doch verwecken,
Dat op onse straten geen klagen zy,
Geen ongeluck of verlies zy ons by.

7 Wel dien volcke, den welcken Godt sulcks gevet,
End' in stilheydt soo vredelicken levet.
Ia ghelucksaligh is 't volck in 't ghemeyn,
't Welck den Heer houdt voor sijnen Godt alleyn.

[De Brune]

Des menschen kind, dat ghy ’t in achtingh neemt!

2 De mensche is de ydelheid gelijcke,
Zijn dagen zijn als een wegh-gaende schaduw’.
+ Neyght uwen hemel, en daelt neder, Heer:
Raeckt aen de bergen, dat elck roock uyt-geef: +3
Schiet blixem, en verstroyt-ze: zend uw pijlen:
Verdoet-ze, streckt uw handen van der hooghte:
Ontzet my, *Heere*, en verlosset my
Vyt groote waters, uyt der vremden hand.

+ 3 Der welcker mond spreeckt ydelheid en leugen,
Haer rechter-hand is eene hand van valscheid. +4
Ick zal u zinghen een nieuw lied, ô God:
’k Zal u met luyt ’t tien-snaerigh instrument
Psalm-zingen: ghy die Vorsten overwinningh
Verleent, die David zijnen knecht ontzettet: *Pause.*
+ Wilt my ontzetten van het booze zweerd;
En my ontredden van der vremden hand: +5

4 Der welcker mond spreeckt ydelheid en leugen;
Haer rechter-hand is eene hand der valscheid:
Op dat onz’ zonen als de planten zijn,
Die groot in haere jeught geworden zijn:
Laet onze dochters als hoeck-steenen wezen,
Naer ’t beeld van een palleis wel uytgehouwen:
+ Dat onze winckels, zijnde wel vervult,
’t Een voorraed naer het ander doen uytgaen. +6

5 Dat onze kudden by veel-duyzent werpen,
Iae by miljoenen op onz’ hoeven werden;
Dat onze ossen wel gelaeden zijn:
Dat geene in-breuck, noch oock geen uyt-val,
Noch geen gekrijsch en zy op onze straten.
+ Oh wel-geluckigh volck, wel-geluckzaligh!
Aen ’t welcke dat zich *alles* zoo toedraeght. +7
Geluckigh volck! wiens God de Heere is.

[Datheen]

Den Cxlv. Psalm.

1 ICk sal Godt mijnen Koningh prijsen seer,
End' uwen heyligen Naem loven, Heer,
Ick wil, Heer, uwen Naem verbreyden fijn,
En u altijt groot maken, O Godt mijn,
De Heer is groot en seer hooghlick te prijsen,
Onbegrijplick is hy in aller wijsen,
Kindts kinderen sullen roemen sijn wercken,
En vermonden sijn kracht, niet om verstercken.

2 Ick wil gedencken uwer heerlickheyt,
Vwer grootheydt end' uwer Majesteyt,
End' sal uwe wonder-wercken altijt
Verbreyden, Heer, met een herte verblijt.
Vw' daden een schoon getuygenis geven
Van uwer kracht, 't welck yeder man doet beven,
Dies wil ick altijdt end' voor allen dingen
Vwe goetheydt loven, prijsen end' singen.

3 Sy sullen uwer goedigheyt seer groot
Hier na zijn een schoon gedenck-teecken bloot:
Sy getuygen van uw' gherechtigheydt,
End' van uwe bestendighe waerheydt.
De Heer is genadigh ende goethertigh,
Traegh tot gramschap, en daer toe barmhertigh,
Vriendelick is hy allen creaturen,
End' hy toont hen sijn goetheydt t'aller uren.

Pause.

4 Dies, Heer, looft u al u schepsel verblijt,
Om dat ghy een volmaeckt werckmeester zijt:
Maer boven all' uwe wercken niet kleyn,
Prijsen u all' uwe Heyligen reyn:
De heerlickheyt uwes rijcks sy verkonden,
Vwe kracht groot sy daer neven vermonden:
Op dat de menschen d'heerlickheydt en krachten
Vwes rijcks verstaen in allen gheslachten.

[De Brune]

CXLV. PSALM.

Een Lof-zangh Davids.

1 ’k ZAl u, ô Koningh, roemen, ô mijn God,
En uw naem loven eeuw’lick en altoos.
Ick zal u loven, t’allen daegh’, *ô Heer*;
En prijzen uw naem eeuw’lick en altoos.
De Heere die is groot en zeer te prijzen,
En zijne grootheid is niet om door-gronden.
d’Een eeuw zal d’ander eeuw uw wercken roemen:
Zy zullen uwe mogenthe’en vertellen.

+ 2 Ick zal uytspreken, *Heer*, de heerlickheid
Der eer-en-glans van uwe majesteit, +2
En uwe daden, die vol wond’ren zijn:
Zy zullen uwe vreesselicke kracht
Vertellen: en ick zal uw grootheid melden.
+ Men zal in overvloed de heughenisse
Der grootheid uwer goedigheid uyt-storten, +3
En uw gherechtheid, met gejuygh, verkonden.

3 Genaedigh en barmhertigh is de Heer,
Langhmoedigh, en groot van goedgunstigheid.
De Heer is elck een goed; en zijn ghenaed’
Is over all’ zijn wercken *uytgestreckt*. *Pause.*
+ All’ uwe wercken loven u, ô Heere;
Vw gunst-genooten prijzen u, en melden +4

[Datheen]

5 V rijck is, Heer, een eeuwigh Koninghrijck,
Vw' heerschappy blijft eeuwighlick gelijck,
Die struyckelen onderhoudt uw' handt fijn,
End' recht op die neder geslagen zijn.
Alle dingh wacht op u aen allen zijden,
Ghy geeft hen sijn spijs in bequame tijden,
Ghy opent uw' hant end' dat begenadight,
Met spijs alles rijckelick ghy verzadight.

6 Godt is gherecht in alles wat hy doet,
End' goedertier in al sijn wercken goet.
Hen die hem bidden, wil hy na by-staen,
Ia die hem in der waerheyt roepen aen.
Hy doet den wille tot haren vermeeren,
Der gener die hem vreesen end' vereeren,
Hy verhoort haer schreyen end' al haer klagen,
End' verlosts' uyt al haer kruys en haer plagen.

7 Die Godt lief hebben zijn van hem bewaert,
Maer hy verderft gantschlick den boosen aert,
Dies wil ick sijnen lof verkonden klaer,
Ia alle vleesch sal hem loven eenpaer.

Den Cxlvj. Psalm.

1 WEl op mijn ziel wilt nu prijsen
Den Heer, want mijn leven langh
Sal ick hem eere bewijsen:
Ick wil met Psalmen gesangh
Steedts loven Godt verheven,
Soo langh als ick sal leven.

2 Wilt niet stellen u betrouwen
Op Princen groot ofte kleen,
Wilt op den mensche niet bouwen,
Want by hem is hulpe geen,
Als sijn geest uytvaert gelijck,
Wert hy weder aerd' en slijck.

[De Brune]

De heerlickheid en eere van uw rijcke;
En spreken van uw mogentheid en sterckte.

4 Om aen den mensche zijne mogenthe'en
Bekent te maecken, en d'eerweerdigheid
Der heerlickheid van *al* zijn Koninckrijck.
+ Vw Koninckrijcke is een Koninckrijck
Van alle eeuwen: en uw heerschappye, +5
Die is in elck gheslachte, en gheslachte.
De Heere ondersteunet all' die vallen,
En hy recht op all' die daer zijn gheboghen.

5 All' ooghen wachten op u, en ghy geeft
Hen hare spijze ter ghezetter tijd.
Ghy opent uwe hand, en ghy verzaedt
Al wat'er leeft, nae dat 't u wel behaeght.
+ De Heere is rechtveerdigh in zijn wegen,
En goedertieren in all' zijne wercken. +6
De Heer is allen nae, die hem aen-roepen:
By alle, die in waerheid hem aen-roepen.

6 Hy doet het welbehaegen van de gheen',
Dewelck hem vreezen; hy hoort haer gheroep;
+ En hy verlost-ze: God de Heer bewaert
Elck een der gene, die hem liefde draeght: +7
Maer hy verdelght oock alle goddelooze.
Mijn mond die zal des Heeren prijs uyt-spreken:
En alle vleesch zal zijnen heil'ghen naeme,
Tot in der eeuwigheid en altoos, loven.

CXLVI. PSALM.

1 HAlelujah. Prijst den Heere,
O mijn ziel: ick zal den Heer,
In den tijd mijns levens, prijzen:
Ick zal stadigh mijnen God

[Datheen]

3 Met hem vergaen sijn raden al,
End' werden haest'lick tot niet:
Wel hem dien Godt t'aller tijdt sal
Sijn hulp aenbieden met vliet:
Die tot Godt heeft sijn toevlucht
In noot, end' in quaet gherucht.

4 Hy is 't die krachtigh gemaeckt heeft
Den Hemel, en d'Aertrijck breet,
De Zee, end' al wat daer in leeft
End' hem beweeght met bescheet:
Hy onderhoudt sijn waerheydt,
Seer vast in der eeuwigheydt.

Pause.

5 Hy doet hen recht die daer lijden
Overlast end' groot gewelt:
Hy geeft broot tot allen tijden,
Hen die den honger scherp quelt,
Hy maeckt los end' vry van pijn,
Hen die vast gebonden zijn.

6 't Gesichte geeft hy hen allen,
Die daer gantschelick zijn blindt:
Die hart zijn neder gevallen,
Heft hy op end' die besint:
Hy heeft lief ende behoedt,
Die oprecht vroom zijn end' goet.

7 Met vliet bewaert oock de Heere,
Den vreemden in lijden groot,
Desgelijcks de Weesen teere,
Behoedt Godt in angst end' noot:
Weduwen hy oock bewaert,
Dat hen geen leedt wedervaert.

8 Hy sal de weghen verderven
Des Godtloosen met der daet,
End' sal hem een rijck verwerven
Dat eeuwighlick vast bestaet:
Zyon uw's Godts heerlickheydt
Werdt gelooft in eeuwigheydt.

[De Brune]

Psalmen zingen, midd'lertijd
Dat ick noch in wezen ben.

+ 2 En vertrouwt u niet op Princen,
Noch op eenigh menschen kind, +2
Daer geen heil by is *te vinden*.
Zijnen geest gaend' uyt, hy keert
+ Tot zijn aerd', en op dien dagh
Is al zijn besluyt vergaen. +3

3 Wel-geluckigh is de *mensche*,
Die tot hulp heeft Iacobs God:
Wiens verwachtingh op den Heere
+ Zijnen God is: die daer heeft
Hemel, aerd', en zee gemaeckt, +4
En al wat daer inne is.

4 Die daer eeuw'lick houdt zijn trouwe, *Pause.*
+ Die recht d'onderdruckte doet:
Die daer brood geeft aen die honghert. +5
God is 't die ghevangen' slaeckt:
+ God maeckt dat de blinde zien:
God recht die ghebogen zijn. +6

5 *God* de Heer bemint de vrome:
+ God bewaert den vremdelingh:
Hy houdt, en hy ondersteunet, +7
Zoo de weduw als de weez'.
+ Maer der goddeloozen wegh
Keert hy om, en maeckt hy krom. +8

6 D'Heere zal als Koningh heerschen,
In der eeuwigheid: uw God
Is, ô Sion, van geslachte,
Tot geslacht. Halelujah.

[Datheen]

Den Cxlvij. Psalm.

1 LOoft Godt, het zijn heerlicke dingen,
Datmen onsen Godt prijst met singen,
Het is kostelick end' seer schoone,
Datmen Godt prijst met soeten toone:
Dewijl dat hy 't is die genadigh
Ierusalem bouwet alleyne:
Hy sal oock t'saem brengen gestadigh,
't Verstroyd' Israel in 't gemeyne.

2 Hy heylet de gebroken herten,
Die vol zijn van lijden end' smerten,
End' sal op haer wonden vol pijnen,
Gebruycken goede medicijnen.
Want der Sterren alle te samen
Weet hy dat getal uyt te spreken:
Hy kan oock alle die met namen
Eygentlick noemen onbesweken.

3 Voorwaer Godt is groot, hoogh gepresen,
De sterckste die daer konde wesen:
Sijn kracht is groot, niet om vermonden,
Sijn wijsheyt is niet om doorgronden.
De Heer verquickt ende verstercket
Die benauwt zijn ende beladen,
Maer dat geslacht, 't welck boosheyt wercket,
Werpt hy te grondt sonder genaden.

4 Dies wilt met gesangh den Heer prijsen,
Met Psalmen wilt hem lof bewijsen,
Die den Hemel met Nevel decket,
Ende met wolcken overstrecket.
Die den Regen lieflick laet vallen,
Om 't Gras seer soet te doen voortkommen,
Met druppelen fijn over allen,
Op Bergen, Dalen en al-ommen.

Pause.

5 Den Vee wil hy sijn spijse geven,
Oock den jongen Raven daer neven,
Die tot hem schreyen vroegh end' spaden,
Zijnde met honger seer beladen.
Geen gevallen heeft de Heer goedigh
Aen de sterckte des Peerts in 't strijden,

[De Brune]

CXLVII. PSALM.

1 LOoft God; want onzen God te zingen,
Is goed, dewijle hy is vriend'lick.
Den lof-zangh die is wel betaem'lick.
God bouwt Ierus'lem: hy vergaedert,
Die daer van Isr'el zijn verdreven:
+ Hy heelt de gene die gebroken
Van herten zijn; en hy verbind-ze, +2
Ten tijde van haer-lieder smerte.

2 Hy telt 't ghetal van *all'* de sterren;
Hy noemt-ze alle by haer naemen.
+ Onz' Heer' is groot en van veel krachten:
Zijn wijsheid is niet om vertellen. +3
De Heere houdt zachtmoedigh' staende:
Hy werpt de goddelooz' ter aerde.
+ Zinght Gode beurt-wijz' met danck-zeggingh:
Psalm-zinget onzen God op d'harpe. +4

3 Die daer den hemel deckt met wolcken:
Die regen voor de aerd' bereydet:
Die 't gras doet op de berghen spruyten: *Pause.*
+ Die aen het vee verleent zijn voeder:
+5

[Datheen]

Noch aen des loopers kracht hooghmoedigh,
Noch aen sijn beenen t'allen tijden.

6 Maer hy heeft een seer groot behagen,
Aen een benauwt herte verslagen,
Dat op Godts goedigheydt end' krachten
Hem verlaet, end' daer op wil wachten.
Ghy Ierusalem uytverkoren,
Vwes Godts lof wilt nu voortbringen,
End' ghy Zion laet in u hooren
Godes lof, in hem wilt ontspringen.

7 Hy sterckt uwe poorten seer krachtigh,
Met yseren grendelen machtigh:
Hy zegent in de stadt seer spoedigh,
Vwe kinderen overvloedigh,
End' maeckt dat ghy hebt altijdt vrede
In uwen land' aen allen zijden,
End' veel goede tarwe hier mede
Geeft hy u, om u te verblijden.

8 Hy sent sijn woordt hier op der aerden,
Ende sijn Wet van grooter waerden,
Die sneller dan eenighe dinghen,
Over al krachtelick doordringen.
Hy bedeckt de Bergen end' Velden
Met Snee, wit als de wolle reyne:
Den Nevel hy uytstroyt niet selden,
Als of hy asschen waer seer kleyne.

9 Hy werpt den Hagel t'allen steden,
Als groote stucken Ys beneden,
Wie is soo hardt dat hy kan dragen,
Den scherpen Vorst end' koude dagen?
Maer dat Ys smelt sonder beklijven,
Soo haest als hy een woort uyt-spreket:
Hy laet den wint waeyen end' drijven,
Soo scheurt dat Ys, 't welck haest'lick breket.

10 Hy is 't die Iacob openbaret,
Sijn Woort, end' sijn Wetten verklaret,
Die Israel heeft onderwesen,
Sijn Wetten end' rechten gepresen.
Soo en heeft hy aen allen volcken
Die daer woonen onder den wolcken,
Niet ghedaen, noch hen laten weten,
Sijns Woordts seer heerlicke secreten.

[De Brune]

Den jongen raeven, als zy roepen.
Die geenen lust heeft aen de sterckte
Des peerds: die *oock* geen wel-ghevallen
Heeft aen de beenen van den mensche.

+ 4 De Heere heeft een wel-ghevallen
Aen al die ghene, welck' hem vreezen: +6
Die op zijn goede gunste hopen.
Ierusalem, verheft den Heere:
Wilt uwen God, ô Sion, loven:
+ Want hy sterckt uwer poorten grendels:
Hy zeghent onder u, uw kinders: +7
Die uw land-paelen stelt in vrede:

5 Hy maeckt u zat, met 't vet der tarwe:
+ Hy zendt zijn last uyt op der aerden:
Zijn woord loopt voort, met groote snelheid. +8
Hy is die sneeuw geeft, als de wolle;
Die rijm uytstroyt, ghelijck als assche.
+ Hy werpt zijn ys, als stucken, henen.
Wie zou bestaen voor zijne koude? +9
Hy zendt zijn woord, en doet-ze smelten.

6 Doet hy maer zijnen wind eens waeyen,
De wat'ren vloeyen daer zoo henen.
+ Hy doet zijn woord aen Iacob weten,
Zijn keuren ende zijne wetten, +10
Aen Israël: op zulcken wijze
En heeft hy met gheen volck gehandelt:
Daerom is 't dat zy zijne rechten
Gansch niet en kennen. Halelujah.

[Datheen]

Den Cxlviij. Psalm.

1 GHy hemelsche creaturen,
Looft Godt fijn tot deser uren:
Ghy inwoonders des Hemels reyn,
Singht sijn eer lieflick in ’t ghemeyn,
Ghy Engelen looft sijnen name,
Ghy sijn heyrkracht looft hem te same,
Ghy Son end’ Mane looft hem fijn:
Ghy Sterren prijst den name sijn.

2 Ghy Hemel hoogh, looft hem eenpaer,
Doet sulcks wolcken end’ water klaer,
Dat alle Hemelsche dingen,
Den lof sijnes Naems voort-bringen.
Want door sijn Woort sterck ende krachtigh,
Wert alle dingh gemaeckt eendrachtigh,
Hy heeft alles alsoo bestelt,
Dat het vast blijft door sijn gewelt.

3 Sy hebben een bevel ontfaen,
Daer over derren sy niet gaen,
Ghy Walvisschen end’ Afgronden,
Wilt nu sijnen lof verkonden.
Vyer, Hagel, Sneeuw end’ Ys seer koude,
Windt end’ tempeest, niet om weerhouden,
Die den wille Godts volbrenght goet,
Looft hem in alles wat ghy doet.

4 Prijst hem Bergen end’ Heuvels al,
Vruchtbaer Boomen, ’t gantsche getal
Der Ced’ren, end’ des Vees met een,
Wilde Dieren groot ende kleen.
Vliegende vogels groot van waerden,
Dieren kruypende langhs der aerden,

[De Brune]

CXLVIII. PSALM.

1 HAlelujah. Looft God-den-Heer:
Ghy van den hemel, looft den Heer:
Ghy in de hooghten, lovet hem:
Ghy all' zijn Engh'len, lovet hem:
All' zijn heirscharen, wilt hem loven:
Ghy zonn' en maene, wilt hem loven:
Ghy lichte sterren, lovet hem:
+ Ghy hemels-hemel, lovet hem.

+2

2 En ghy, ô wat'ren, *lovet hem*,
Die boven in de hem'len zijt.
Dat elck des Heeren naeme loof.
Als hy 't beval, zoo wierden zy
Geschaepen: en hy heeft die *alle*
Voor altoos eeuwighlick bevestight.
+ Hy heeft-z' een order voorgestelt,
Die geen van hen zal overtre'en. +3

3 Ghy van der aerde, looft den Heer:
Ghy draecken, diepten zonder grond:
Vier ende hagel, sneeuw en damp.
Ghy storm-wind, die zijn woord uytvoert.
+ Ghy berghen ende all' zijn heuvels;
Vrucht-boomen end' all' Ceder-boomen: +4
Het wild, al 't vee, het kruyp-gediert,
En voghels die daer zijn ghevlerckt.

[Datheen]

Ghy Koningen end' volcken rijck,
Vorsten end' Rechters al-gelijck.

5 Ghy jongers, dochters, jonck end' oudt,
Singht sijn lof om best in eenvout:
Want hooger is sijnes Naems eer,
Als Hemel end' aerd' immermeer.
Den hoorn sijns volcks heeft hy verheven
Tot sijner eer, sulcks is gegeven
Israel sijn volck seer gewis,
't Welck sijn bemint eyghendom is.

Den Cxlix. Psalm.

1 WIlt een nieuw Liedt den Heere singen,
Wilt hem sijn eer heerlick toebringen,
Dat nu onder sijn volck gemeyne,
Sijn lof gehoort zy reyne:
Ghy Israel in vreught nu leeft,
In den Heer die u gemaeckt heeft,
In desen Koningh u verblijt,
Die Zions kind'ren zijt.

2 Datmen met fluyten sijnen name
Prijst, end' met trommelen bequame,
Met Harpen soet moetmen oock loven,
Den Heere van hier boven.
Want den Heer behaeght sijn volck al,
Dat hy verkiest na sijn geval,
De kleyne sal hy vereeren,
End' haer goedt vermeeren.

3 Doch sullen de Vrome gepresen,
Hier na vrolick end' verblijdt wesen:
Ia men sals' op haer bedde hooren
Singen end' vreught oorbooren.
In hare kelen sullen sy
Des Heeren lof hebben seer bly,

[De Brune]

4 Ghy Koningen der aerd'; en al
Ghy volcken, Vorsten, en ghy al,
Die Rechters van der aerden zijt:
+ Ghy jongelingen, maeghden oock;
Ghy oude *lieden* met de jonghe, +5
Dat zy den naem des Heeren loven:
Want zijnen naeme, die alleen
Is hoogh verheven-en-gheroemt.

5 Zijn majesteit-en-heerlickheid
Is over hemel ende aerd'.
Hy heeft den horen zijnes volcks
Om hoogh verheven, *heel* den roem'
Van alle zijne gunst-genooten,
Van alle Isr'els *rechte* kinders,
Van 't volck het welck nae by hem is.
Halelujah, looft God den Heer.

CXLIX. PSALM.

1 HAlelujah. Looft God-den-Heere:
Zinght doch een nieuw gezangh den Heere:
Zijn lof zy in der vroom' ghemeinte:
Dat Isr'el zich verblijde,
In die gheen' welck hem heeft ghemaeckt:
Dat Sions kinders vrolick zijn,
+ In haren Koninck: dat-ze zijn'
Naem zinghen op de fluyt. +2

[Datheen]

En in haer handen vol waerden
Twee-snijdende swaerden.

4 Op dat sy verderven met krachten
Daer med' alle boose geslachten,
End' straffen de herten hooghmoedigh
Met scherpe wraecke spoedigh.
Op dat sy vangen soo met een
Koningen end' Princen niet kleen,
End' met ketenen end' banden
Vast sluyten haer handen.

5 Als sy die straffen datse beven,
Sy doen sulcks als daer staet voorschreven,
Dit 's uwer Heyligen, O Heere,
Heerlickheydt end' haer eere.

Den CL. Psalm.

1 LAet nu Godt gepresen zijn,
In sijn Heylighdom seer fijn,
Gelooft zy hy en gheacht,
Vyt den Hemel vol van kracht:
In heerlickheyt hoogh verheven:
Looft hem in sijn wercken reyn,
Die hy gewrocht heeft alleyn,
Die van sijn macht tuyghnis geven.

2 Van herten lovet doch hem,
Oock met der Basuynen stem,
End' met der Psalteren toon,
Met Trommels end' Harpen schoon:
Wilt sijnen lof end' prijs singen,
Met der Fluyten soet geklangh,
End' der Orgelen gesangh,
Laet sijn eere nu voort-bringen.

3 Sijn goetheydt zy openbaer,
Gemaeckt door 't geluydt seer klaer,

[De Brune]

2 Dat z' hem met harp en trommel zinghen:
Want God heeft aen zijn volck behaegen.
Hy zal de zacht' met heil vercieren.
+ Dat zijne gunst-genooten
Van vreughd' op-springen, om die eer, +3
En juyghen op haer bedd'. Gods roem
Zal in haer keel zijn; in haer hand
Een dobbel-snijdigh zweerd:

+ 3 Om wraeck te doen aen alle Heidens;
En over volck'ren zijn bestraffingh: +4
Om haere Koningen met ketens
Te binden; haer achtbaere,
+ Met yzer-boeyen: om het recht
Beschreven, over hen te doen +5
Dit zal de heerlickheid van all'
Zijn gunst-genooten zijn. *Halelujah.*

CL. PSALM.

1 HAlelujah. Looft den Heer,
In zijn heil'ghdom: lovet hem
In 't uytspansel zijner sterckt'.
Looft hem over *all'* zijn kracht:
Looft hem nae de groot' en menight'
Van zijn groote heerlickheid.
+ Looft hem met bazuyn-gheklanck:
Looft hem met de luyt en harpe. +2

[Datheen]

Der Cymbalen t'aller tijdt,
Welcke seer breedt ende wijdt
Sijns Naems eer moeten bewijsen,
Dies alles dat daer nu leeft,
Dat hem roert end' asem heeft,
Moet onsen Godt heerlick prijsen.

Eynde der Psalmen.

De thien Gheboden des Heeren.

Exodi xx. vers 2.

1 HEft op u hert, opent u ooren,
Ghy hardt volck, end' traegh in 't verstaen,
Wilt uwes Godts stemme nu hooren,
End' sijn gheboden gade slaen.

2 Ick ben (seydt hy) u Godt end' Heere,
Die u hebbe gemaeckt gantsch vry,
Van 't jock 't welck u beswaerde seere:
Hebt geen ander Godt neven my.

3 Laet u geen Beeldt maken noch snijden
Van eenigh dingh in 't aertsche dal,
Soo ghy die eert t'eenigen tijden,
Vwe Godt seer jeloers zijn sal.

4 Ydelick sijnen Naem gepresen
Sult ghy niet nemen in den mondt:

[De Brune]

2 Looft hem met den trommel-slagh,
En met fluyt, met snaren-spel,
En met orghel; lovet hem,
+ Met cymbalen van geluyt.
Lovet hem, *jae* met cymbalen +3
Van een helder vreughd-gheluyt.
Alles wat'er adem heeft,
Loof den Heere. Halelujah.

De tien Geboden des Heeren.

1 ICk ben de Heer uw God *almachtigh*,
Die u leydt uyt Egypten-land,
+ Vyt 't dienst-huys. Ghy en zult geen ander
God hebben voor mijn aenghezicht. +1

+ 2 Ghy zult u geen gesne'en beeld maecken,
Van 't geen om hoogh in hemel is, +2
Noch *van* dat onder is op aerde,
Of in de waet'ren onder d'aerd'.

3 Ghy en zult u voor die niet buyghen,
Noch oock haer dienen: want ick ben
De Heere, uwe God *almachtigh*,
Een God die vol jeloersheid is:

4 Die 's vaders misdaed aen zijn kinders
Bezoeckt, tot 't derd' en vierde lid
Der gene die my haten: doende
Aen duyzenden barmhertigheid;

5 Aen die dewelcke my lief hebben,
En mijn geboden gaede slaen.
+ Ziet toe dat ghy den naem des Heeren
Niet op en neemt in ydelheid: +3

[Datheen]

Want hy sal niet ontschuldigh wesen
Die dien misbruyckt t'eeniger stondt.

5 Arbeydt ses dagen, end' met lusten,
Vyert den sevensten, Godts Woort smaeckt,
Want Godt wild' op dien dagh self rusten
Van 't Werck dat hy hadde gemaeckt.

6 Vader end' Moeder sult ghy eeren,
Op dat ghy langh in voorspoet leeft,
End' op aerden seer meught vermeeren,
Die u Godt tot een herbergh geeft.

7 Dootslagh end' toorne sult ghy mijden,
All' onkuyscheydt vliedt end' afbreeckt:
Steelt niet al most ghy gebreck lijden,
Geen valsch getuygenisse spreeckt.

8 Van begeeren sult ghy u wachten,
Des naesten huys en wijf nu voort,
Na sijn knecht oft vee wilt niet trachten,
Noch na al dat hem toe-behoort.

9 O Godt, u Woort seer groot van machten,
Luydt klaerder dan eenigh metael:
Geeft ons de genaed' end' de krachten,
Om die te houden al-te-mael.

[De Brune]

6 Want d'Heer zal niet onschuldigh houden,
Die ydelick zijn naem gebruyckt.
+ Gedenckt doch aen den Sabbath-daghe,
Op dat ghy heylighlick hem houd: +4

7 Zes daghen zult ghy maer arbeiden,
En alle uwe wercken doen:
De zevenst' is een dagh der ruste
Des Heeren, *vvelcke* uw God is.

8 Op dien dagh en zult ghy geen werck doen,
Noch uw zoon, dochter, noch uw knecht,
Noch uw dienstmaegt, noch vee, noch vremd'ling,
Die daer in uwe poorten is.

9 Want in zes daghen heeft de Heere
Den hemel en de aerd' gemaeckt,
De zee en alles wat'er in is,
En heeft de zevenst'-dagh gerust.

10 Daeromme is 't, dat *God* de Heere
Den Sabbath-dagh, den dagh des rusts,
Gezegent heeft, en heeft den zelven
Geheylight ende afgesche'en.

+ 11 Vw vader en uw moeder eeret,
Op dat uw daghen langhe zijn +5
+ In 't land dat God u gheeft. En doodet:
+ Noch echt-breeckt: noch oock niet en steelt. +6
+7.8
+ 12 Ghy en zult tegen uwen naesten
Niet spreken valsch-ghetuyghenis. +9
+ Noch uwes naestens huys begeeren,
Noch 't wijf dat uwes naestens is. +10

13 Ghy zult zijn dienstknecht niet *begeeren*,
Noch zijne dienstmaeght, noch zijn oss',
Noch zijnen ezel, noch yet *anders*
Het gene uwes naestens is.

Den Lof-sangh Zacharie.

[Datheen]

Luce I: vers 68.

1 DAt doch de Heer zy gemaeckt groot,
Israels Godt zy gepresen,
Die sijn volck heeft in angst end' noot
Besocht end' verlost uyt desen,
End' den hoorn des Heyls opgerecht,
In 't huys van David sijnen knecht.
Soo hy hadde te voren
Door sijner heyliger Propheten mont,
Wel voorseyt tot meniger stont,
Den Vaderen van hem uytverkoren.

2 Dat wy souden wesen bevrijdt
Van der macht onser vyanden,
End' los gemaeckt zijn nu ter tijdt,
Vyt der ongunstiger handen.
Op dat hy toonde sijn goetheydt,
Onsen Vaderen toegeseydt:
Dat hy oock is gedachtigh
Sijns verbondts, en oock sijnes eedts voortaen,
Dien hy Abraham heeft gedaen,
Onsen Vader in 't geloove krachtigh.

3 Dat wy vry zijnde van der hant
Der gener die ons seer haten:
Hem souden sonder vrees of schant
Dienen, end' sijn woort recht vaten:
Gerechtighlick end' heylighlick,
Al ons leven gewillighlick,
Daer toe zijnde genegen,
End' ghy mijn Soon sult een Prophete zijn,
Voor dat aensicht des Heeren mijn,
Om voor hem te bereyden sijn wegen.

[De Brune]

Den Lof-zangh Zachariæ.

Luc. I: vers 68.

1 GElooft moet zijn de Heer, de God
Van Isr'el: want hy heeft zijn volck
Bezocht en heil te weegh ghebracht.
Hy is 't die daer een horen heeft
Der zaligheid ons op-gherecht,
In 't huys van David zijnen knecht:
Gelijck hy door zijn heil'ghen
Propheten mond voortijds gesproken heeft,
Dewelcke van den aenbeginn'
Der weereld-en-der-eeuwen zijn geweest.

+ 2 Tot een verlossingh *uyt 't gevveld*
Van onz' vyanden, uyt de hand +2
Van alle die ons haet'lick zijn.
Op dat hy onze vad'ren zou
Genaedigh zijn: en dat hy dacht
Aen zijn verbond en heil'gen eedt,
Dien hy aen onzen vader,
Aen Abraham, zwoer: om ons toe te staen,

[Datheen]

4 Dat ghy den volcke vroegh end' spaed,
Sijn saligheyt meught verkonden,
Dewelck insonderheyt bestaet,
In vergevingh sijner sonden.
Door Godts goetheyt die ons alleyn
Heeft als een Son uyt 't Ooste reyn
Besocht end' niet vergeten:
Op dat hyse mochte verlichten klaer,
Die in de duyster schaduw' swaer,
Des doots dus lange hebben gheseten.

5 Op dat hy ons' voeten met vreught,
End' onse voetpaden mede,
Richten mochte in aller deught
Tot sijnen wegen in vrede.

Den Lof-sangh der Jongh-vrouwen MARIE,

Luce 1:46.

1 MYn ziel maeckt groot den Heer,
Mijn geest verheught hem seer,
In mijnen Godt vol trouwen,
Hy is mijn saligheyt,
End' wil oock de kleynheyt
Sijner Dienstmaeght aenschouwen.

2 Siet hierom sullen my
Alle gheslachten vry
Wel ghelucksaligh achten,
Want onse Godt seer goet
Groote dingen nu doet,
Door sijn handt sterck in krachten.

3 Heyligh is sijnen Naem,
End' sijn goetheydt bequaem

[De Brune]

+ Dat wy uyt onzer vyands hand
Verlosset en bevrijdet zouden zijn: +3

3 Om hem te dienen zonder vreez',
In heil'gheid en gherechtigheid,
Voor hem, all' onzes levens tijd.
En ghy kleyn kind zult een Propheet
Des Alderhooghsten zijn ghenaemt:
Want ghy zult voor het aenghezicht
Des Heeren gaen, ten eynde
Dat zijne weghen mochten zijn bereydt.
+ Op dat aen zijn volck wetenschap
Des heils en zaligheids gegeven wiert, +4

4 Tot quijtscheld' van all' haer misdaed,
Door 't medelijdens inghewant
Van onzen God, met welck dat ons
Den op-gangh uyt der hooghten heeft
Bezocht; op dat hy haer verscheen,
Dewelcke daer in duysternis
Zijn *blindelingh* gezeten,
En in de doncker schaduw' van de dood:
+ Op dat hy onze voeten zou
Bestieren op den rechten vrede-wegh. +5

Den Lof-zangh MARIÆ.

Luc. I: vers 46.

1 MYn ziel maeckt groot den Heer,
Mijn geest die is verheught,
In God mijn Zalighmaecker;
Om dieswil dat hy heeft
Gezien de ned'righeid,

[Datheen]

Sal eeuwighlick beklijven.
Van kindts kind'ren voortaen,
Voor hen die recht wel gaen,
End' in Godts vreese blijven.

4 Een schoon end' heerlick werck,
Door sijnen arm seer sterck,
Heeft gedaen Godt almachtigh.
Hy heeft de stoute quaet,
End' hares herten raedt,
Tot niet gemaeckt seer krachtigh.

5 Die stout zijn in hooghmoet,
Vol van eer en van goet,
Heeft Godt neder gedreven:
End' die arm zijn end' kleyn,
Heeft sijn goetheydt alleyn
Seer heerlick nu verheven.

6 Die arm zijn na den geest,
Den welcken hongert meest,
Verzaedt de Heer gepresen.
Die rijck zijn, vol end' groot,
Heeft hy ledigh end' bloot
Van hem vry afgewesen.

7 Hy verheft Israel,
Sijn Soon, end' gedenckt wel
Aen sijn groote genade:
Soo hy heeft Abraham,
End' 't volck dat na hem quam,
Toegeseydt vroegh end' spade.

[De Brune]

En leegheid van zijn dienstmaeght.

+ 2 Want ziet, van nu voort-aen
Zoo zal my elck gheslacht +2
Wel-gheluckzaligh houden.
Want veel groots heeft hy my
Gedaen, die machtigh is:
+ En heiligh is zijn naeme.

+3
3 En zijn barmhertigheid
Die is van 't een gheslacht
Tot 't ander, over yder,
Die hem van herten vreest.
+ Hy heeft een krachtigh werck
Gedaen door zijnen arrem. +4

4 Hy heeft 't hooghmoedigh-volck
In hares hert gedacht
+ Verstroyt: hy heeft de machtigh'
Van haere throonen af- +5
Getrocken: en hy heeft
De ned'righ' op-geheven.

+ 5 Hy heeft die hongh'righ zijn
Met goed'ren op-ghevult: +6
En hy heeft bloot en ledigh
De rijcke wegh-ghestiert.
+ En hy heeft Israël
Zijn dienstknecht opgenomen. +7

6 Op dat hy eeuwighlick
Gedacht aen zijn genaed':
Als hy tot onze vad'ren
Eertijds gesproken heeft:
Tot Abraham *zijn knecht*,
En voorts tot zijnen zaede.

[Datheen]

Den Lof-sangh Simeonis.

Luce 2:29.

1 NV laet ghy, Heer, oprecht,
Gaen in vred' uwen knecht,
Na u beloft' ghestadigh,
Na dat mijn oogen klaer,
Hebben gesien voorwaer,
Vwen Heylant genadigh.

2 Een Salighmaker reyn,
Aller volcken gemeyn,
Die aennemen sijn Leere.
Een licht schijnende klaer
Den Heydenen eenpaer,
End' oock Israels eere.

Dat Gebedt onses Heeren IESU CHRISTI,

Matth. 6:9.

1 ONse Vader in Hemelrijck,
Die ons heet kinders al gelijck,
En wilt dat wy u roepen aen
Als wy met noode zijn bevaen,
Geeft dat niet alleen bid den mondt,
Maer dat het gae van herten grondt.

2 Geheylight uwen Name zy,
V Woordt ongevalscht blijft ons by,
Dat wy oock leven heylighlick
Na uwen Name waerdighlick,
Behoedt ons Heer voor valsche Leer,
Dat arme vervoert volck bekeer.

3 V Koninghrijck komt, o Heer, goet
Hier end' hier naer. Den Trooster soet
Geeft ons dien Christus ons toe-sey,
Met sijn gaven menigerley:
Breeckt Satans toorn en groot gewaldt,
Voor sijn ergheydt u Kerck erhaldt.

4 V wil geschied', o Heer, gelijck
Op aerden als in Hemelrijck:
Geeft ons gedult in lijdens pijn
Gehoorsaem allesins te zijn,
Neemt van ons wech vleesch ende bloet

Dat tegen uwen wille doet.

[De Brune]

SIMEONS Lof-zangh.

Luc. 2: vers 29.

1 NV laet ghy, Heer, uw knecht
In vre'e gaen, nae uw woord.
Want mijne oogen hebben
Vw zaligheid gezien,
+ Die ghy u hebt bereydt,
Voor 't aenzicht aller volcken. +2

2 Een licht *gestelt* tot licht
Der Heid'nen, en tot eer
Van Isr'el uwen volcke.

't Gebedt onzes Heeren *Iesu Christi*.

Matth. Capitt. 6.

1 O Onze Vader, die daer zijt
In hemel; dat geheilight zy
Vw naeme: dat uw rijck toekomm',

[Datheen]

5 Geeft ons huyden ons daeglijcks broot,
End' ons behoefte tot lijfs noot,
Behoedt ons Heer voor twist end' strijdt,
Voor Pest end' oock voor dieren tijt,
Dat wy in goeden vrede staen,
Doet sorghvuldigheydt van ons gaen.

6 Onse schulden vergeeft ons Heer,
Dat sy ons niet bedroeven meer:
Soo wy oock die ons schuldigh zijn
Haer schuldt vergeven dit termijn:
Tot haren dienst maeckt ons bereydt,
In rechter liefd' end' eenigheydt.

7 Leydt ons Heer in bekoringh niet,
Als ons de boose geest strijdt biet
Ter rechter of ter slincker-handt,
Helpt ons te doen fijn wederstandt,
In recht betrouwen onbevreest,
Door den Trooster den Heyl'gen Geest.

8 Van alle quaet verlost ons meer
In dese quade tijden, Heer,
Vrijdt ons van den eeuwigen doodt,
End' troost ons in den laetsten noot,
Doet ons altijt goet onderstandt,
Neemt onse zielen in uw' handt.

9 Want u, O Vader, is dat Rijck,
End' de kracht over al gelijck,
V is oock alle heerlickheydt
Van nu tot in der eeuwigheydt,
Met Christo uwen Soon alleyn,
End' den Heyligen Geest gemeyn.

10 Amen, dat is, het werde waer,
Sterckt ons geloove wanckelbaer,
Op dat wy niet twijf'len daer aen,
Wy sullen dit alles ontfaen,
Na uwen wil om Christi Naem,
Door welcken ons beed' is gedaen.

[De Brune]

Vw will' geschiede op der aerd'
Gelijck 't in hemel werd gedaen:
Verleent ons doch onz' daegh'licks brood.

2 Scheldt onze schulden quijt, als wy
Quijt-schelden die ons schuldigh zijn.
En leydt ons in verzoeckingh niet:
Verlost ons van den quaeden, *Heer*:
Want uw is 't rijcke, en de kracht,
De heerlickheid in eeuwigheid.

AMEN.

[Datheen]

Symbolum Apostolorum, Dat is een korte Bekentenisse des waren Christelicken Geloofs.

ICk geloof in Godt Vader almachtigh,
Die Hemel en Aerde schiep waerachtigh:
En in Iesum Christum sijn Soon alleyn,
Onsen Heer, ontfangen door ’s Geests kracht reyn,
Geboren van Maria de Maeght goet,
Onder Pilatus leedt hy in ootmoet.
Hy sterf aen ’t kruys, voor ons heeft hy betaelt:
Men begroef hem, hy is ter Hel gedaelt,
Ten derden dage verrees hy voorwaer,
En is gevaren ten Hemel daer naer:
Hy sit ter rechter-handt des Vaders krachtigh,
Die ’t al regeert ende bewaert eendrachtigh,
Van daer sal hy komen richten met een,

[De Brune]

Symbolum Apostolorum, dat is, een korte Belijdenisse des waren Gheloofs.

Op de vvijze van den xxiij. Psalm.

1 ’k GEloof in God den Vader, *Heer* almachtigh,
Den Schepper van den hemel ende aerde:
In Iesus Christ, zijn een’gh-geboren Zone,
Onz’ Heer, die van den Heil’gen Geest ontfangen,
En uyt de maeght Maria is geboren,
Gele’en heeft onder Pontius Pilatus:

2 Die daer ghekruyst, gestorven is, begraven,
En die daer neder is gedaelt ter hellen:
Die wederom ten derden daegh’ gherezen
Is van den dooden: en is naer den hemel
Om hoogh gevaren, daer hy is gezeten
Ter rechter-hand Gods, zijn almachtigh Vader:

3 Van waer hy eenmael wederom zal komen,
Ten oordeel van de levend’ en de doode.
’k Geloove in den Heil’ghen Geest; ’k geloove
Een algemeine Christelicke Kercke,
Quijt-scheld’ der zond’, opstandingh van den vleesche,
En *eindelick* een eeuwigh leven. Amen.

Einde der Psalmen ende Lof-zangen.

Een kort Ghebedt voor de Predikatie, door Ian Vytenhove.

O Godt die onse Vader bist,
Door Iesum Christ,
Geeft uwen Geest ons algemeyn,
Die ons ter waerheydt leyde:
Verhoort ons doch tot deser stont,
Opent den mondt
Vws Dienaers, dat hy u woort reyn,
En vrymoedigh verbreyde:

[Datheen]

De levende end' de dooden gemeen.
Ick geloof in den Heyl'gen Geest gepresen,
Datter een Christen Kerck is end' sal wesen,
Een versaem'lingh der geloovigen t'same,
Een ghemeynschap der Heyligen bequame:
Een vergevingh van onsen sonden al,
End' dat dit vleesch heerlick verrijsen sal,
Een eeuwigh leven, 't welck wy sullen erven,
Op dit geloof wil ick leven end' sterven.

[De Brune]

Daertoe, O Heer, genadighlick,
Opent ons hert end' ooren,
Dat wy dat hooren vlijtelick,
End' trouwelick bewaren,
Op dat wy mogen vruchtbaerlick,
V lof altijdt verklaren.

Ghebedt voor den Eten: *Verduytscht door P.H.*

VAder Almachtigh, wijs, end' goet,
Die regeert al u Creaturen,
t'Onsen zegen u handt op doet,
End' spijst soberlick te dees uren
Ons, en al die uwen naem vuren:
Maer onse zielen voedt doch meest
Met u woort, dat eeuwigh sal duren,
Op dat u recht dient onsen geest.
AMEN.

Eet end' drinckt heughlick: Maer gedenckt
Dat het u Godt uyt liefden schenkt.

Danckseggінge na den Eten.

WY dancken u eeuwige Vader,
Van u weldaden vroegh en laet,
Ons buygende voor u te gader:
Misdeden wy door overdaedt,
Het is ons leet, vergeeft ons 't quaet,
In uw's Soons Naem bidden wy u,
Met sijn gebedt, na uwen raet,
Verhoort ons uyt genaden nu.

Onse Vader, &c.

Gedanckt zy Godt van sijner deught,
Die ons dus voedt, end' oock verheught.

[Datheen]

Dit is het Geloove door Jan Vytenhove over-geset.

1 WY gelooven in eenen Godt alleyn,
Schepper des Hemels end' der Eerden,
Onser aller Vader gemeyn,
Die ons laet sijne kinders weerden.
Hy wil ons altijdt geneeren,
Lijf en ziel oock wel bewaren,
All' ongheval wil hy weeren,
Geen leedt sal ons tegen-varen:
Hy sorget voor ons dagh ende nacht:
Het staet alles in sijner macht.

2 Wy gelooven in Christum al ghelijck,
Sijnen Soon en onsen Heere,
Erfachtigh in sijns Vaders Rijck,
Ghelijck Godt van macht ende eere,
Vyt Marien der Maeght zade,
Ons een ware mensch gheboren,
Door Godts Geest uyt louter g'nade.
Voor ons door de sond' verloren,
Aen 't kruys gestorven, ende gheleydt
In 't graf tot sijns doodts sekerheydt.

3 Ten derden dagh om onser g'rechtigheydt,
Van den dooden is opghestanden,
Door 's Vaders kracht end' heerlickheydt,
Lossende ons uyt 's vyandts banden,
Is ten Hemel op verheven,
Van der aerd' in 't openbare:
Sit Godts rechter-handt beneven:
Voor ons een recht Middelare,
Van waer hy ten eynd' oock komen sal,
Richten levend' end' dooden al.

[De Brune]

4 Wy gelooven in den Heylighen Gheest,
Godt met den Vader end' den Sone,
Die ons troost end' maeckt onbevreest,
Ende verciert met gaven schoone:
Alle Christenheydt verheven,
Tot recht' eenigheydt begeven,
Welcker de sond' werdt vergeven,
Dat vleesch sal noch weder leven:
Naer desen jammer is nu bereydt
Ons een leven in eeuwigheydt.

De Hymnus: Christe qui Lux es & Dies.

Oft: *Op de wijse van den C. Psalm.*

Christe die daer zijt dagh en licht,
Voor dy is, Heer, verborgen nicht,
De Vaderlicke lichtes glants,
Leert ons den wegh der waerheyt gants.

Wy bidden dijn Godtlicke kracht,
Behoedt ons Heer in deser nacht,
Bewaert ons, Heer, voor allen leydt,
Godt Vader der barmhertigheydt.

Verdrijft den swaren slaep, Heer Christ,
Dat ons niet schaed' des vyandts list,
Dat vleesch in tuchten reyne zy,
Zoo zijn wy veler sonden vry.

Soo ons' oogen slapen by ty,
Laet ons' herten waken tot dy:
Beschermt ons Godes rechter-hant,
End' lost ons van der sonden bant.

Beschermt, Heer, al de Christenheydt:
Dijn hulp altijdt zy ons bereydt,
Helpt ons Heer, Godt, uyt aller noot,
Door dijn heyl'ge vijf wonden root.

Gedenckt, Heer, op den swaren tijt,
Daer met 't lijf seer strengh werdt bestrijt,
De ziele die ghy hebt verlost,
Die geeft, Heer Iesu, dijnen troost.

[Datheen]

Godt Vader zy lof, eer end'prijs,
Daer toe oock sijnen Sone wijs,
Des Heyl'gen Geestes goedigheydt
Van nu tot in der eeuwigheydt.

AMEN.

Register aller Psalmen.

A.

AEnsiet, Heer, 't recht van uwen knecht.	xvij
Alle ghy knechten des Heeren.	Cxxxiiij
Alle volck ghemeyn.	xlvij
Als een hert gejaeght, O Heere.	xlij
Als Godt Zyons ghevang'nen al.	Cxxvj
Als ick met swaer kruys ben beladen.	Cxx
Als ick roep, Heer, hoort mijn stem.	Lxiiij
Als ick roep, verstaet mijn reden.	Lxj
Als ick u bid, opent u ooren.	iiij
Als ons de noodt overvalt krachtigh.	xlvj
Als wy aen dat water tot Babel.	Cxxxvij

B.

BEwaert my, Heer, weest doch.	xvj
Bewaert, O Heer, mijn recht.	xxvj

C.

COmt laet ons blijd' zijn in den Heer.	xcv

D.

DAncket den Heer, seer hoogh.	Cxviij
Dancket Godt nu opentlick.	Cxxxvj
Dancket Godt, want hy is vriendelick.	Cvj
De Heer heeft ghesproken tot.	Cx
Den lof end' prijs gantsch over al.	Cxj
Des boosdoenders wille seer quaet.	xxxvj
De Dwaes die spreeckt in sijn herte seer.	xiiij
De Dwaes die spreeckt in sijn herte seer.	Liij
De aerd' is onses Godts voorwaer.	xxiiij
De Hemelen seer klaer.	xix
De Heyd'nen zijn in u erfdeel ghevallen.	Lxxix
Die in Godes bewaringh sterck.	xcj
De Koningh sal seer zijn verheught.	xxj
Die niet en gaet in der Godtloosen.	I
Die op den Heere vast betrouwen.	Cxxv
Doe Israel Egypten-landt verliet.	Cxiiij
Doet ons bystant, 't is meer dan.	xij

[De Brune]

E.

EEn Koningh is de Heer.	xcvij
Een yeder moet tot desen tijden.	Cv

G.

GEdenckt doch des Davids, O Heer.	Cxxxij
Gelooft zy Godt mijn troost.	Cxliiij
Ghelucksaligh is de mensche die leeft.	Cxix
Ghy hebt my, Heer, gantschlick.	Cxxxix
Ghy Herder Israels wilt hooren.	Lxxx
Ghy Hemelsche creaturen.	Cxlviij
Ghy Heydenen looft t'saem den.	Cxvij
Ghy kind'ren die den Heer dient vry.	Cxiij
Ghy menschen al, hoort end' wilt doch.	xlix
Ghy Princen end'ghy Heeren.	xxix
Ghy Raets-Heeren, laet my doch.	Lviij
Ghy zijt geweest ons toevlucht.	xc
Ghy zijt, Heer, met u volck nu te.	Lxxxv
Ghy volckeren des aerdtrijcks al.	C
Godt die der Goden Heer is.	L
Godt heeft sijn huys vast gegrondet.	Lxxxvij
Godt is in de vyerschaer gheseten.	Lxxxij
Godt is in Iudea seer wel bekent.	Lxxvj
Godt is mijn licht, 't welck my.	xxvij
Godt is nochtans troost'lick end'.	Lxxiij
Godt regeert, zijnde met eeren.	xciij
Godt verhoort u ghebedt dat ghy.	xx

H.

HEer, die my dus langh hebt.	Lxxxviij
Heer, die ons hebt verstooten al.	Lx
Heer, ick wil u uyt ’s herten grondt.	ix
Het zijn heerlicke dinghen.	xcij
Heer uw’ wonder-wercken verkoren.	xliiij
Hoe komt dat ghy, Heer, wijckt van ons.	x
Hoe komt dat ghy ons verstroyt.	Lxxiiij
Hoe langh hebt ghy besloten, Heer.	xiij
Hoe lieflick, O Heer, end’ hoe reyn.	Lxxxiiij
Hoe seer dat mijn ziel is ghequelt.	Lxij
Hoe veel is des volcks, Heer.	iij

I.

ICk betrouw’op Godt met herten.	xj
Ick bid u helpt my, O Godt goedertier.	Lxix
Ick danck u Heer, uyt ’s herten gront.	Cxxxviij
Ick heb den Heer lief, want hy heeft.	Cxvj

[Datheen]

Ick heb mijn stem opgheheven.	Lxxvij
Ick roepe Godt met herten aen.	Cxlij
Ick roep u Heer aen in noodt.	Cxlj
Ick sal Godt mijnen Koningh prijsen.	Cxlv
Ick sal u lieven end' dienen.	xviij
Ick sprack ick woude, zijnde wel.	xxxix
Ick stel op u vast mijn betrouwen.	xxxj
Ick wil, zijnde verblijdt.	xxxiiij
In de heylighe Stadt voorwaer.	xlviij

L.

LAet nu Godt ghepresen zijn.	CL
Looft Godt, het zijn heerlicke.	Cxlvij
Looft nu vry onses Godts Naem.	Cxxxv

M.

MEn looft u Heer, met stemmen reyne.	Lxv
Men mach nu wel seggen in Israel.	Cxxiiij
Mijn Godt voedt my, als mijn Herder.	xxiij
Mijn hert hef ick tot u, Heere.	xxv
Mijn hert is, Heer, in groot eenvout.	Cxxxj
Mijn hert is, O Heer, recht bereydt.	Cviij
Mijn hert wil nu een seer schoon.	xlv
Mijn hoop stel ick op u ghestadigh.	Lxxj
Mijn ziele wilt den Heer met.	Ciij

N.

NA dat ghy, Heer, my hebt bevrijdt.	xxx
Na dat ick langhen tijdt hebbe.	xl
Neemt mijn saeck aen, wreeckt.	xliij
Niet ons, niet ons, maer u behoort.	Cxv

O.

O Heer almachtigh helpt doch.	Liiij
O Godt, geen Godt heb ick dan.	Lxiij
O Godt, ghy die Godt zijt der wraken.	xciiij
O Godt, op wien mijn hope staet.	Lxx
O Heer, ghy zijt mijn sterckte krachtigh.	xxviij
O Heer, ick ben van mijn vyanden.	Lix
O Heer, mijn roem end' eer ghepresen.	Cix
O Heer, opent my uw' ooren.	Lxxxvj
O Heer, wilt mijn gebedt verhooren.	Lv
O mijn Godt wilt my nu bevrijden.	Cxl
O mijn volck wilt mijn leeringh nu.	Lxxxviij
Onse Godt die is een Koningh.	xcix
Onse Godt zy ons nu genadigh.	Lxvij
Ontfermt u Heer, ontfermt u over.	Lvij

[De Brune]

Ontfermt u mijns die nu benauwt.	Lvj
Ontfermt u over my arme sondaer.	Lj
O onse Godt end' Heer seer hoogh.	viij
Op u hoop ick, Heer, t'allen tijden.	vij

Q.

QVelt u daer met niet, soo ghy in.	xxxvij

S.

SAligh is hy bevonden.	Cxxviij
Seght ghy Tyran waer op ghy.	Lij
Siet hoe fijn end' lieflick is t'allen.	Cxxxiij
Singht den Heere bly.	Lxxxj
Singht den Heer in den gantschen.	Lxvj
Singht een nieuw Liedt den Heere.	xcvj
Soo Godt niet selfs dat huys.	Cxxvij
Soo haest als ick hoore spreken.	Cxxij
Staet op Heer, toont u onvertsaeght.	Lxviij

T.

TOt den bergen hef ick op mijn.	Cxxj
Tot u, Heer, mijn oogen hef ick.	Cxxiij
Twist, Heer, met mijn twisters.	xxxv

V.

VAn der jeught aen hebben sy.	Cxxix
Van des Heeren goetheydt sal ick.	Lxxxix
Van Godts goetheydt end' oordeel.	Cj
Verhoort, O God, mijn woorden.	v

W.

WAerom raest dat volck met.	ij
Waerom verlaet ghy my, mijn Godt.	xxij
Weest nu verheught al ghy.	xxxiij
Wel aen mijn ziel, ghy moet Godt.	Ciiij
Wel hem die altijt is begeven.	Cxij
Wel hem die recht oordeelt.	xlj
Wel hem, dien sijn misdaet.	xxxij
Wel op mijn ziel wilt nu prijsen.	Cxlvj
Wie is 't die sal woonen eenpaer.	xv
Wilt doch niet langer swijgen.	Lxxxiij
Wilt doch u gericht overgeven.	Lxxij
Wilt een nieuw Liedt den Heere.	Cxlix
Wilt Godt lof end' eere geven.	Cvij
Wilt in uwen toorn ghestadigh.	xxxviij
Wilt my niet straffen Heere.	vj
Wilt mijn gebedt, Heer, verhooren.	Cij
Wilt mijn gebedt, O Heer, verhooren.	Cxliij

[Datheen]

Wilt onse Godt een nieuw Liedt.	xcviij
Wt de diepten, O Heere.	Cxxx
Wy dancken u Godt end' Heer.	Lxxv

Register van de Psalmen diemen singht op eenderley wijse.

Den Psalm	5. ende	64.
Psalm	14.	53.
Psalm	17.	63. 70.
Psalm	18.	144.
Psalm	24.	62. 95. 111.
Psalm	28.	109.
Psalm	30.	76. 139.
Psalm	31.	71.
Psalm	33.	67.
Psalm	36.	68.
Psalm	46.	82.
Psalm	51.	69.
Psalm	60.	108.
Psalm	65.	72.
Psalm	66.	98. 118.
Psalm	74.	116.
Psalm	77.	86.
Psalm	78.	90.
Psalm	100.	131. 142.
Psalm	117.	127.
Psalm	140.	Op de Wijse van de thien Geboden.

EYNDE.